

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

АЙЛИЙН ГОУДЖ

Цена на мълчанието

Мрачни тайни,
скрити престъпления
и една майка, която
ще стигне далеч
заради любовта към
детето си...

за жената
Журнал

АЙЛИН ГОУДЖ ЦЕНАТА НА МЪЛЧАНИЕТО

Превод: Боряна Семкова

chitanka.info

След осем години брак Ноел съобщава на своя съпруг Робърт ван Дорен, че го напуска. Богатият и властен съпруг не приема раздялата и след като успява публично да zlepостави Ноел, отвлеча единственото им дете. Тя се изправя пред планина от фалшиви доказателства, които сриват репутацията ѝ на добър родител. С помощта на родителите си Ноел повежда битка да си върне дъщеричката. Малцина знаят, че съпругът ѝ Робърт не е това, за което се представя. Скоро става ясно, че битката не е просто за родителските права, а за живота на любимите хора.

*„Три са видовете безмълвие:
Първият — на словото,
вторият — на страстта
и третият — на мисълта.“*

Хенри
Лонгфелоу

Уодзуърт

ПРОЛОГ

Бърнс Лейк, Ню Йорк, 1969

Мери Джефърс се изплаши, когато зърна мъж на входната врата, ала миг по-късно разпозна съпруга си. Беше рано следобед, а Чарли не се прибираще от работа преди пет часа. Въпреки че бе дошъл със стария им камион „Форд“, който се давеше нагоре по баира и гълташе прекалено много бензин, късо подстриганата му черна коса бе мокра от пот, а лицето му бе изцапано, все едно бе тичал през целия път дотук. Когато се спря рязко пред нея, тя забеляза, че върховете на ушите му са червени, също сигурен знак за лоши новини. Чарли изглеждаше точно така, когато му съобщи, че е бременна, а сега имаше чувството, че това се бе случило преди сто години.

По ръцете ѝ преминаха тръпки, сякаш я бяха полазили буболечки. Седеше на люлеещия се стол до печката, а бебето спеше в ръцете ѝ. Затаи дъх. Нямаше и най-малка представа какво може да е довело Чарли запъхтян до вкъщи посред бял ден. Испита неприятно предчувствие. Когато си беден, винаги става така — всеки ден небето малко по малко се схлупва над теб.

Притисна сърцето си ръка, за да укроти бясното му препускане и попита с тих, треперещ глас:

— Чарли, за бога, какво става?

Той понечи да отговори, но бързо затвори уста. Изражението му бе мрачно и тревожно — същото, с което поглеждаше под капака на форда към бензиновата помпа, съпътствано от изплюване през зъби и благословия, сякаш се съмняваше колко още може да издържи. Ако човек се абстрахираше от високата му фигура и гарвановочерната коса, стърчаща нагоре на мокри кичури, би могъл да го вземе за възрастен мъж, а не за седемнайсетгодишно момче. Раменете му бяха постоянно прегърбени, а на протрития кожен колан се виждаше почерняла резка — там, където го бе закопчавал по-рано. След миг той се изправи и се запъти към нея, като остави снежен отпечатък с обувката си по неравния под.

— Корин е мъртва. — Говореше бавно, все едно целеше да го разбере някой чужденец, който не знае добре английски. Ръцете му, измръзнали от студа, висяха безпомощно от износените ръкави на ловното му яке и трепереха.

Думите му сякаш се стопиха, подобно снежинките, които се лепяха тихо по стъклото на прозореца. Мери хвърли поглед и забеляза, че липсва копче от якето му, а карираната му риза отдолу не личеше да е гладена. Дали тази материя трябва да се глади? Не че имаше значение — не беше гладила нищо, откакто бе напуснала дома си. Когато се ожениха през октомври, ден след седемнайсетия ѝ рожден ден, тя вече бе толкова наедряла, че глезените ѝ се подуваха. После дойде бебето и нямаше време за нищо...

В следващия миг тя осъзна новината и дъхът ѝ замря. Отчаяно се опита да си поеме въздух. Гърдите ѝ се повдигаха на тласъци, подобно на двигател, който не може да запали.

— Не — прошепна тя. — Не... не и Корин. Трябва да има грешка. Как? — успя задъхано да промълви.

— Открили са я в мотел на Осемдесет и осма, близо до Скенектади. Китките ѝ били... — Той спря, за да прочисти гърлото си. — Било е самоубийство.

Ръката ѝ отскочи рязко нагоре, сякаш искаше да се предпази от удар. Шишето, чийто мокър от млякото биберон опираше в малката розова устичка на бебето, се удари в гърдите ѝ, претърколи се и тупна с глух звук в краката ѝ. Ноел се изви в ръцете ѝ. Бледорозовите ѝ клепки като вътрешност на раковина останаха полуотворени.

„Не се събуждай. Моля те, не се събуждай“, безмълвно се помоли Мери. Тримесечната ѝ дъщеричка се бе простудила същата седмица. Затова през повечето време плачеше. „Ако отново започне, този път няма да издържа. Няма!“

Мери замръзна на място. Новината за смъртта на най-добрата ѝ приятелка я обви като бодлива тел, която щеше да се впие в нея, ако дори косъм от главата ѝ помръдне. Странно, но образът, който изникна в съзнанието ѝ, не беше на Корин, която плува в пълната с кръв вана, а от последната Коледа. Двете с Корин бяха подгонили конете от падината, докато Чарли разбиваше с лопата замръзналата повърхност. Тримата се смееха истерично, съзнавайки безполезността на усилията си. Глупавите животни продължаваха да се свличат надолу, в опита си

да изтеглят Чарли на пътя. Самата тя все още бе огромна като палатка, тъй като бе родила скоро и Корин в сравнение с нея, изглеждаше дребна. Гъстата ѝ права коса блестеше като полирано дъбово дърво на фона на обърнатата яка на късото ѝ палто, моряшки модел. Страните ѝ бяха почервенели от студ, устните ѝ бяха разтеглени в усмивка, като че ли си нямаше никакви грижи.

Сърцето на Мери сякаш спря да бие. Тя започна силно да трепери и инстинктивно се устреми към Чарли.

— Бързо, дай ми ръка! — Почувствала допира на дългите му пръсти с едри кокалчета, тя усети как треперенето ѝ намалява. — О, Чарли! Каж ми, че не е вярно. Че може да не си разбрал.

— Новината дойде във вестника преди не повече от половин час. — Той отклони поглед, сякаш не можеше да понесе онова, което думите му ѝ причиняваха. — Ед Ньюкомб провери в шерифската служба.

— О, господи... Бедната Корин! — Думите ѝ преминаха в ридание.

— Искях да ти го кажа лично. Не ми се щеше да го чуеш по телефона. — Със свободната си ръка Чарли я погали леко по косата и тя усети топлината на дланта му върху главата си.

Кимна бавно в знак на благодарност. Ръката на Чарли и топлината на бебето в скута ѝ, изглежда, я успокоиха.

— Знае ли... Знае ли семейството ѝ?

— Някой би трябвало да ги е уведомил вече.

Мери потърка opakото на ръката му и усети грубата кожа там, където бе се одрал на ограждението за конете, докато се бе опитвал да почисти падналия около трийсет сантиметра сняг по миналата вечер. Ъгловатите черти на лицето му и бледата кожа, на която всяка емоция се отпечатваше като плесница, извика в съзнанието ѝ образа на лицата с призрачните очи, които надзъртаха от дагеротипията на Матю Брейди — войници от Гражданската война, влизали в битките като момчета и се прибирали у дома като мъже. Искеше по някакъв начин да му вдъхне увереност. Но как? Какво можеше да му каже? Че всичко ще се оправи? Точно сега не би могла да си представи, че нещо някога ще се оправи.

„Аз не бях до нея.“ Мисълта я прониза като стрела и я накара да потръпне. Мери засрамена призна пред себе си колко се бяха

отдалечили през последните няколко месеца. Вината не беше на Корин. Тя бе онази, която се бе променила. Дните ѝ вече не бяха заети с училище и с веселби, както и с безкрайно клюкарстване по телефона. Не можеше да си припомни кога за последен път се бе замисляла за прическата си или за лоша оценка на контролно... или дори за протестните демонстрации за Виетнам, на които двете с Корин ходеха през пролетта на миналата година. Когато приятелката ѝ се обади по телефона миналата седмица — а дали не беше по-предишната? — Мери бе прекалено заета дори за да говори с нея. Обеща ѝ да се обади, но направи ли го? Мери наистина не можеше да си спомни.

„О, спомняш си — бодна я жестоко вътрешният ѝ глас. — Спомняш си прекалено добре. Стори ти се, че тя плаче. И не се ли подразни малко от това? Като си помисли за причината за плача ѝ — поредното скарване с някое гадже без съмнение — тя не беше нищо в сравнение с планината, която ти се налагаше да покоряваш всеки ден. Затова не ѝ се обади. Искаше... но някак си не го направи.“

А сега бе твърде късно.

— Не мога да повярвам! Корин не би посегнала... — Истината в известен смисъл бе по-болезнена от самия факт за смъртта на приятелката ѝ. Мери дори не можеше да си представи какво бе тласнало Корин към такава отчаяна постъпка. Напоследък бе твърде изтощена от бъркотията, в която самата тя бе превърнала живота си.

Всяка сутрин се будеше преди зазоряване от плача на прегладнялото бебе. В началото се опита да го кърми, но Ноел не спираше да хленчи. Лекарят нарече млякото ѝ „нервно“, което означаваше, че това е първият признак за провала ѝ като майка. А сега трябваше да подгръва шишетата, непрекъснато да сменя пелени, да пере и да простира. Дори когато Ноел заспиваше, се налагаше да слага дърва в печката, за да поддържа огъня и да направи нещо за хапване от продуктите, с които разполагаше. А, да не забравяме разглезените богати момиченца. Те наемаха конете, които двамата с Чарли хранеха и пояха. Дванайсет-тринайсетгодишните момичета в бричове и ботуши за двеста долара, които заставаха редовно на задната врата, имаха нужда от какво ли не — от антисептични лепенки или чаша студена вода до телефон. Вечер Мери се чувстваше така изцедена.

Родителите ѝ бяха ѝ обърнали гръб завинаги и единственото, което имаше, бяха Чарли и бебето. Когато съпругът ѝ се прегърбеше

пред нея, Мери изпитваше чувството, че нещо я изгаря, подобно на искра от някой от износените електрически кабели, прикрепени като жици с коледни лампички по стените и первазите на пригодената за живеене барака.

Чарли бе висок и гъвкав сякаш нямаше стави, точно като бегач на дълги разстояния, и когато се прегърбеше, почти се изравняваха на ръст. Втречена в издълженото му и ъгловато лице, тя откриваше неговите предци — ирокезите, в косо разположените му очи и високите скули. Във втори курс в „Лафайет“, когато станаха гаджета, косата на Чарли беше по-дълга. Сега бе подстригана късо по нареждане на шефа му, господин Ньюкомб. На Чарли това не му бе никак приятно, тя го знаеше, и то защото нямаше избор. Ала Мери тайно одобряваше прическата му. Така го отличаваше от момчетата, с коси до раменете, които се хвалеха, че изгарят повиквателните си, а у дома майките им оправяха леглата и им приготвяха обяд.

Най-хубавото у него бяха очите. Раздалечени и с леко скосени надолу краища. Имаха необикновен кафяво-жълтеникав цвят, който създаваше у нея чувството, че се потапя в хладната вода на сенчест вир. Мери се приведе към него и опря буза на рамото му, като изви тялото си така, че Ноел да продължи да спи удобно. Приличаме на две греди, които крепят обор, помисли си тя. Всяка от нас би паднала без другата.

— И какво ще правим сега? — прошепна тя като изгубено в тъмното дете.

Обикновено се обаждаше на някого. Но на кого? Откакто напусна училище, Мери не се виждаше с приятелките си, освен с Корин. Родителите на Бет Тилсън ѝ дадоха да разбере, че не им е приятно да ги посещава, сякаш беше заразна. Джо Фъргюсън работеше след училище, а през уикендите ходеше в „Сюпърсейв“, за да учи колкото може повече за колежа и нямаше никакво свободно време. Дори Лейси Бъкстън — последния човек, до когото би прибегнала при нужда — бе изпаднала в незавидно положение, след като я бяха хванали на балкона на методистката църква в интимна поза с приятел на семейството — мъж, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Бяха я изпратили да живее при леля си и чичо си в Бъфало, очевидно, за да бъде вкарана в правия път.

— Ще има погребение. — Дълбока бръчка като зараснал хирургичен шев раздели тъмните вежди на Чарли над костеливия му нос.

Мери си представи майката и бащата на Корин и тримата ѝ братя, покрусени от мъка край прясно изкопания гроб. После картината се размаза и изведнъж този гроб стана неин, а над него стояха майка ѝ и баща ѝ. Баща ѝ, с отпуснати рамене вследствие заболяването си и обзелото го пораженческо настроение, с белеещ се череп под оредяващата коса на темето. Майка ѝ, флегматична жена без възраст, като къщата на Ларкспър Лейн — домът, останал завинаги недостъпен за Мери.

Сълзите ѝ бликнаха и се затъркаляха горещи по бузите, докато гледаше спящото в ръцете ѝ дете. Гъстата черна коса беше единственото, което дъщеря ѝ бе взела от Чарли. Сиво-сините очи и устната ѝ, която се извиваше капризно нагоре, тесният нос, наследен от някой от предците със синя кръв — Мери сякаш виждаше своя бебешка снимка. Почувства прилив на обич, която се стопи във вълната отчаяние.

Чарли изглежда почувства какво е състоянието ѝ, изправи се и протегна ръце.

— Защо не я дадеш на мен? Мога да се погрижа за нея, докато ти...

Тя потръпна от гняв.

— Докато аз какво? Дойда на себе си? — Тя си даваше сметка, че не е честно да се нахвърля на Чарли, но не беше в състояние да се овладее. Той не беше просто мишена. Той бе единствената мишена.

— Господин Ньюкомб ми даде почивка за днес — продължи той спокойно, сякаш нищо не бе казала. — Мога да отида до пералнята и да купя някои неща на връщане. Видях, че нямаме мляко. — Той говореше тихо, за да не събуди бебето, което се размърда недоволно в ръцете ѝ.

— Свършили сме всичко. — Тя имаше в портмонето си точно девет долара и трийсет и осем цента и те трябваше да стигнат до следващата заплата на Чарли, която щеше да получи идния петък.

Ноел започна да се извива и да хленчи тихо. Мери я изправи и я подпря на едното си рамо, след което започна яростно да се клати

напред-назад. После зарови лице в благоуханната извивка на бебешкото вратле, за да успокои детето.

Бяха минали месеци, откакто бе чела книга или бе гледала телевизионна програма до края. Излизаше рядко — колкото да отиде набързо до пералнята и супермаркета, да нахрани и напои конете. Когато се къпеше в огромната вана на крачка и водата от тръбите изтичаше направо в дупка на пода, през която отдолу се виждаше черна мръсотия, невинаги имаше време да измие косата си с шампоан. Тя се спускаше на заплетени златистокафяви вълни по раменете и гърба ѝ като захабена непотребна вещ.

Разбираше, че Чарли не е виновен. Той едва успяваше да задържи главата си над водата. Беше приел първата работа, която успя да намери — чистач в „Бърнс Лейк Реджистър“. Метеше подове, изхвърляше кошчетата за боклук и подтичваше, когато дебелият възрастен господин Нюкомб разпореждаше нещо с лаещ глас. И то само за „превъзходната“ сума от шейсет долара на седмица.

Видя го как се изправя на крака и тя за миг бе обзета от чувството, че е завладяна от неговото пробуждане. Закопня Чарли да я прегърне както някога, без между тях да стои бебето. Да се почувства още веднъж не на ръба на катастрофа, а на нещо сладко безразсъдно. Беше изминала повече от седмица, откакто не се бяха любили.

— Ще нахраня конете, преди да изляза. — Гласът му бе безжизнен и издаваше поражение.

— Бих могла... — започна тя.

— Не. — Той се насочи към вратата. — Имаш си достатъчно работа.

Мери усети, че паниката се надига дотам, че започна да я задушават. Дали смъртта на Корин щеше да потъне без следа като в бездънно езеро?

— Почакай! — извика тя след него отчаяно. — Ами Робърт? Той трябва да има някаква представа защо Корин би могла... защо би извършила подобно нещо.

Гаджето на Корин бе другата причина, поради която двете с приятелката ѝ се бяха отдалечили. Според Мери Робърт ван Дорен беше най-голямата неприятност — от онези, които нямат нужда от пояснения. Отличен студент и звезда на футболния отбор, той беше пословичното идеално момче от съседния двор. Бащите, дори най-

строгите, като бащата на Корин например, поверяваха дъщерите си на хора като него, без да се замислят. От бръшляновата лига^[1] го ухажваха. Никой родител или учител обаче не знаеше как той и приятелите му се напиваха и се забавляваха с бедната, слабоумна и изпълнена с желание да угоди на всички Марджи Ритънхаус.

Представи си го как се хвали за случката на партито на Дъг Истман през лятото след предпоследната им година в гимназията. Представи си го покатерен на носа на новия скутер на Дъг — висок колкото Чарли, но с мускулите на млад бик, извисяващ се като олимпийски бог. Съвсем гол, като се изключат избелелите шорти, с излъчването на богаташко момче, глезено от майка си, целият лъщящ и недостъпен. Робърт поглъщаше жадно една бира, а с другата сякаш галеше въображаема женска гърда. Корин се бе запиляла да търси още бира, а Робърт разиграваше изнасилването на Марджи (или каквото бе там) пред подигравателно настроената публика.

— Човече, трябваше да видиш лицето ѝ, когато Туми си тръгна — спомняше си той, едва сподавяйки смеха си. Несъмнено не виждаше Мери, която стоеше съвсем близо зад него. — Тя се молеше за още, човече, молеше! Но той ѝ каза, че не си пада по крави.

— По-скоро е молела за милост — угоднически отбеляза забавният дебел и пъпчив Уейд Джуит, най-верният от приятелчетата на Робърт. — Чух, че била доста изтощена.

Усмивката на лицето на Робърт угасна изведнъж. Със завидно равнодушие той се обърна към Уейд и с насмешка отбеляза:

— Както бил „чул“! Боже, ако не бързаше толкова да се прибереш вкъщи, щеше сам да разбереш.

Такъв си беше Робърт. Разгорещен в един момент, безучастен в следващия. Като лед, който с лекота може да те подхлъзне и да ти счупи костите, като те запрати безпомощен на земята.

Мери се отърси от спомена и погледна Чарли.

Той тръгна към вратата, намръщен и замислен.

— Не си единствената, на която хрумва блестящата идея да разпита Робърт. Самият Нюкомб му се обади — обясни ѝ той. Стисна челюсти и продължи с израз на отвращение, от което бръчката между веждите му стана още по-дълбока. — И знаеш ли какво каза това нищожество? „Боже, значи ненормалната кучка наистина го направи.“

Мери се стресна, когато Ноел отвори очи и незабавно заплака, както правеше от пет часа сутринта. Мери също се разплака. Силните ридания се надигаха някъде дълбоко в нея, подобно удавените животни, носещи се по водната повърхност след силните дъждове, които падаха над Бърнс Лейк всяко лято като библейски потоп. Дори Чарли не успя да я утеши. Стоеше на вратата, без да знае какво да направи, стиснал юмруци дълбоко в джобовете на самото си. Тя виждаше през разпрания шев как кокалчетата на ръцете му бяха побелели.

Тя се изправи с мъка на крака, обгърнала с длан главичката на детето си. Ноел бе стигнала до състояние, в което издаваше резки хлипове, прекъсвани от затруднено поемане на въздух. Мери запристъпва по пода и се почувства отмаляла от обзелото я отчаяние.

— Шшт, всичко ще е наред, всичко ще е наред — тихо нареждаше тя, докато горещите сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Когато Чарли се приближи да вземе детето от ръцете ѝ, тя бе твърде изтощена, за да протестира. Загледа се в тях, трогната до дъното на душата си от гледката, която представляваха на фона на спартански обзаведената стая, подобно кукли в кукленска къщичка — Ноел с дребното си сгърчено червено личице и черна коса, щръкнала отгоре като удивителна... и Чарли, толкова млад, но с изражение на възрастен, не по-различно от изражението, с което помагаше на майка си да си легне, ако Полин беше прекалено пийна, за да се справи сама. След като кръстосва стаята в продължение на няколко минути, той спря и сложи ръка на челцето на Ноел.

— Струва ми се горещо.

— Защото има температура.

Мери се приближи, за да покаже на Чарли, че поне единият от тях може да се справи със ситуацията, колкото и кризисна да беше. Преди час температурата на бебето бе малко над трийсет ъ девет градуса. Ала когато пипна бузката на Ноел, веднага стана ясно, че нещата са станали още по-драстични.

Мери се втурна към банята за термометъра. Банята беше пристроена в началото на трийсетте години, когато спалните помещения за сезонните работници са били превърнати в жилища. Докато се мъчеше да отвори старомодния шкаф за лекарства, Мери зърна отражението си в единия ъгъл на захабеното огледало —

огромни очи гледаха от съсипано бледо лице, също като на хората, преживели някакво ужасно бедствие.

Чарли непохватно настани ревящата им дъщеря по корем в скута си, докато Мери разкопча пижамката и свали гумените гащи и пелената. И двамата притаиха дъх, когато сребристата линия на термометъра започна да се покачва. След няколко минути Мери го вдигна към светлината, за да го разчете. Един-единствен поглед ѝ бе достатъчен, за да изпадне в паника — живакът бе стигнал до четирийсет градуса!

— Господи, тя изгаря! Чарли, трябва да направим нещо. Да я заведем на лекар. — Мери отиде в ъгъла до печката, където креватчето на Ноел бе поставено редом с продънен разгъваем диван, на който спяха те двамата. Грабна плетения пухкав шал, подарък от съпругата на хазяина, и трескаво се зае да увива бебето в него.

Чарли стоеше до вратата, без да помръдва. По скулите му бе избила червенина.

— Парното в камиона не работи. Тя може... Господи, всички можем да замръзнем.

Нямаше нужда да ѝ напомня, че най-близкият лекар бе в Скенектади, на двацет минути път. Но имаха ли избор?

— Ако останем тук, възможно е да направи гърч и да умре — пискливо подвикна Мери.

За момент Чарли се замисли, сложил ръка на главата си, както обикновено правеше, когато косата му бе дълга. Острите ѝ краища проблясваха като лъщящата козина на някое животно. Лицето му бе призрачно бяло. После сякаш стигна до някакво решение и рязко отвори вратата.

— Може да се направи едно-единствено нещо — рече той.

Мери го последва навън, стиснала здраво бебето. Краят на шала се влачеше по земята. Донякъде бе овладяла паниката си и си повтаряше наум: „Ще наеме кола... или ще намери някой да ни вземе. О, боже, защо не помислих за това?“.

Леките снежинки продължаваха да се въртят и да се носят над главата ѝ. В онази част от съзнанието ѝ, която все още не бе парализирана, тя смътно си припомни, че бяха съобщили за натрупания през нощта сняг. Лошото бе, че още разчистваха от бурята преди два дни. До оградата бяха струпани вледенени купчини сняг, а

коловозите по пътя бяха замръзнали. Отвъд пътя конете, чиито косъм се бе сгъстил, за да им е по-топло през зимата, бутаха с муцуни буците лед по парапета на обора. Камионът, форд от 1959-та, който някога е бил зелен, а сега — с неясен оттенък на обрасла с мъх скала, беше паркиран с двигателя срещу плуга, закачен на трактора пред хамбара.

Чарли ѝ помогна да се качи в леденостудената кабина, после бързо отиде от другата страна.

— Ще я заведем при майка ти — обяви той и бързо зае място зад волана. Дъхът му секна от ледения въздух, когато запали двигателя, загледан мрачно напред.

Мери усети как стомахът ѝ се преобърна и го сграбчи за ръката.

— Не можем — изрече тя през стиснати, тракащи зъби.

Чарли бутна ръката ѝ и се обърна, за да погледне назад.

— Майка ти е медицинска сестра, нали? — Чарли намести скоростния лост на заден ход и камионът се разтресе.

— Пенсионирана сестра. Не е работила от години, откакто татко се разболя. — И двамата знаеха, че това не е съвсем вярно. Ала истината бе твърде ужасна, за да я признаят. — Няма да ни приеме. Тя не иска да има нищо общо с мен или... с бебето. Чарли, моля те! Можем да отидем при твоята майка. Тя знае какво да направи.

— Може би. Ако е трезва. — Възлестите мускули по челюстта на Чарли потръпнаха от всичко недоизказано.

След няколко секунди попаднаха в дълбоката дупка в края на алеята и подскочиха толкова силно на седалките, че си прехапаха езиките.

— Това е лудост! Не помниш ли какво се случи миналия път?

В коледната утрин, когато Ноел бе едва на една седмица Мери се обади вкъщи в прилив на празнично настроение и оптимизъм. Родителите ѝ бяха уведомени за появата на бебето, тя знаеше, защото сестрата в болницата бе споменала, че госпожа Куин наминала и надзърнала в стаята с бебетата. По телефона обаче майка ѝ бе съдържана и вежлива. Фурната се била развалила, съобщи ѝ тя, но господин Уилсън обещал още сутринта да дойде и да я оправи. А, нямало да пътуват чак до Бингамтън, за да вечерят с пуйка у леля Стела. Баща ѝ не бил добре — цяла седмица прекарал на легло заради неприятна кашлица. Триш изобщо не можела да дойде на телефона, каза ѝ тя. Никой не бил в състояние да я отдели от новия ѝ транзистор.

След напрегнатото мълчание в продължение на една-две минути майка ѝ се извини под предлог, че трябва да отиде да нагледа баща ѝ. Нито веднъж не попита за внучката си, нито как се справя Мери. Сякаш Ноел не съществуваше, а тя самата не бе нищо друго, освен далечен спомен. Беше по-лошо, нещастно заключи Мери, отколкото ако майка ѝ просто бе затворила.

— Този път не може да не ни обърне внимание. — Чарли държеше здраво волана, приведен към него, за да може да изтрива малък участък от замъгленото предно стъкло.

Мери погледна разтревожено зачервеното лице на бебето, което се подаваше от гънките на шала. За щастие Ноел се беше приспала от боботенето на камиона, който бавно напредваше към града. Чарли има право, помисли си тя. Това бе единственото разумно решение. А и майка ѝ не беше съвсем безсърдечна. Нима не би проявила поне малко загриженост, колкото поне да погледне внучката си?

Осем километра по-надолу започнаха да се появяват къщи — големи квадратни дървени постройки от трийсетте години, с добре поддържани морави пред тях и кокетни дървени огради. Домът, в който Мери бе отраснала, беше на ъгъла на „Ларкспър“ и „Кардинал“. Почти нищо не го различаваше от останалите къщи от двете му страни. Скриваха го огромни брястове и кленове, а вдадената навътре порта бе засенчена от клоните им.

Когато Чарли спря отпред, Мери бе обзета от носталгия. Всичко наоколо ѝ бе близко и познато — нарисуваната сочеща ръка върху пощенската кутия, птичетата, които кръжаха около мястото, където под стрехата на портата преди се намираше хранилката, летящата врата на портата, която будеше спомена за мързеливите летни следобеди с книга в ръка, седнала с подвити крака. Забеляза с леко вълнение, че канализационната тръба все още е незамазана, опряна на къщата като войник, задрямал на поста си — едно от нещата, които баща ѝ не довърши, докато беше здрав.

Чарли се протегна и постави ръката си върху нейната.

— Искаш ли да почакаш тук, докато позвъня?

Мери отново погледна Ноел и усети, че гърлото я стяга.

— Не, ще дойда с теб. — Майка ѝ би трябвало да е звяр, за да ги отпрати, особено след като внучката ѝ бе болна.

Докато си проправяше път през снега по плочника пред къщата с бебето на ръце и с Чарли, който я държеше здраво през кръста, Мери се насилваше да държи главата си вдигната. „Не бих дошла тук, ако не беше заради Ноел — каза си тя. — Не искам нищо за себе си.“

Въпреки това докато чакаше на прага, сърцето на Мери биеше толкова силно, че според нея се чуваше през дебелата врата, точно както тя чу леките отмерени стъпки на майка си.

Вратата се отвори. Майка ѝ ги погледна изненадана и безразлична, сякаш я бяха прекъснали по средата на домакинска работа или приготвяне на вечеря. Беше сложила престилка, която предпазваше панталона ѝ, и бе облякла розова жилетка. Макар и все още пълна, тя бе изгубила малко от теглото си. Сините ѝ очи примижаха срещу яркото зимно слънце, като че ли бе минало доста време, откакто бе излизала навън.

През първите няколко секунди всички мълчаха. Единствено мразовитият въздух накъсваше дишането им. Майка ѝ постави ръка на гърдите си и възкликна:

— Мили боже, Мери Катерин! Какво, за бога, се е случило?

Мери, която по време на трийсет и шест часовото раждане неведнъж в мигове на решителност викаше майка си, сега отвори уста, за да каже, че всяка жена, която не е обръщала гръб на собствената си дъщеря, щеше да знае, без да ѝ се казва. Ала преди да успее да изрече каквото и да било, избухна в сълзи.

Почувства как ръката на Чарли я хваща по-здраво през кръста.

— Бебето е болно — обясни той. В гласа му имаше настойчивост, но нито нотка молба.

Високата му фигура се извисяваше и той гледаше майка ѝ право в очите. Мери никога не се бе чувствала по-горда с него, отколкото в този момент.

Майка ѝ отмести очи към стърчащата коса, която се подаваше от плетения шал. Въпреки че лицето ѝ остана безизразно, тя преживяваше някакъв вътрешен конфликт. После устните ѝ се изпънаха в познатото неодобрение — като тънка червена линия, начертана там, където би трябвало да бъде усмивката — и тя отривисто отстъпи, за да ги пропусне вътре.

— Не знам какво сте си мислели, като сте извели бебето в такова време. Трябваше да се обадите — сгълча ги тя. — Дайте ми я. О, та тя

изгаря!

Мери усети, че отмалява, сякаш вързопчето, което взеха от ръцете ѝ, бе единственото, което я бе крепяло да не падне. Докато следваше с усилие майка си по стълбите, усети как къщата я обгръща в топла, успокояваща прегръдка. Дори познатите миризми връщаха спомените така осезаемо, че сякаш можеше да ги докосне — хрупкави парченца бекон, подредени в прави редове върху пропити с мазнина хартиени салфетки, чисти чаршафи, застояла миризма на сушена лавандула в чекмеджетата.

В старата ѝ стая горе, която изглеждаше точно както я бе оставила, тя видя майка ѝ нежно да полага бебето на леглото. Мери се олюля назад несигурно. Майка ѝ просто беше поела ръководната роля, която толкова ѝ прилягаше. Тя се движеше уверено, напълно сигурна как трябва да постъпи, обута в подходящи обувки и престилка на квадратчета, с джобове, обточени с ширит.

Майка ѝ разгъна пластовете пелени и дрехи, докато бебето остана голичко върху кувертюрата в розово. Ноел вече беше съвсем будна, махаше с ръчички, а лицето ѝ бе сгърчено от ярост. Мери инстинктивно се спусна с протегнати ръце. Ала майка ѝ, както обикновено, беше една стъпка пред нея. Тя положи длан върху гърдите на Ноел и бебето изведнъж се успокои, сякаш почувства, че някой, който знае какво прави, е хванал най-сетне кормилото на автобуса беглец. Ноел съсредоточи светлите си очи върху непознатата, надвесила се над нея.

— Мери Катерин, вземи от кухнята лед — нареди майка ѝ. — Трябва да свалим тази температура.

Мери се втурна в прилежащата към стаята баня и се появи след малко с хавлии, памучна кърпа и пластмасова вана. В момент като този изобщо не би ѝ дошло наум да оспорва преценката на майка си. Докато долу в кухнята вземаше лед, мисълта, че тя бе онази, която би трябвало да знае какво да прави, не ѝ даваше покой. Ами ако Ноел умре по нейна вина? Трябваше ѝ малко време, дишането ѝ да се успокои.

През следващите седмици, когато се сетеше за този ден, Мери виждаше все по-ясно семето, което пускаше корени в нея, подхранвано от вината, срама и най-обикновено изтощение, подобно подготвената за засаждане костилка от авокадо, в кутията на перваза на прозореца.

Когато се качваше нагоре по стълбите към стаята си, тя изглежда, си бе дала сметка, че се е прибрала вкъщи и ще си остане тук.

Изглежда и Чарли го бе почувствал. Усещаше тревожния му поглед да я проследява, докато отнасяше леда към леглото, така покорно, както бе изминала пътя до олтара в „Сейнт Винсът“, за да получи първото си причастие.

Мери не смееше да го погледне. Не откъсваше очи от детето. Гледаше как майка ѝ намокри памучната кърпа в ледената вода и започна да разтрива крехкото, тръпнещо телце на Ноел и потрепери, сякаш тя беше на нейно място. Спомняше си всяко движение на ръката на майка си върху горещото си чело, когато лежеше болна. Свареното яйце и намазаните с масло препечени филийки, нарязани на триъгълници, които ѝ носеха на поднос. А също слънчевата светлина, която проникваше през спуснатите щори.

Майка ѝ невинаги се бе държала така. Мери помнеше времето, когато баща ѝ се промъкваше зад майка ѝ в кухнята и я сграбчваше, отвеждаше я настрани от мивката, затананикваше някаква стара мелодия и двамата започваха да танцуват. Тя се преструваше на сърдита, потупваше го със сапунената си ръка и викаше: „Тед, за бога!“, но после започваше да се кикоти и двамата се понасяха във вихъра на валса в кухнята, сякаш бяха в бална зала.

Мери помнеше и деня, в който родителите ѝ откриха, че тя е бременна. Бяха отишли на обедната служба в „Сейнт Винсът“. Не бе яла от предишната вечер и точно след причастieto, когато изплезил език, за да поеме нафората, припадна. Когато дойде на себе си, просната на студените плочки в църквата, майка ѝ настоя да я заведат на лекар. Мери, която много добре знаеше каква е работата, зарови лице в гънките на най-хубавата празнична рокля на майка си — която тя сама си бе ушила от тъмносиньо пике, обточено с бели ширити — и усетила грапавия плат до бузата си и аромата на момини сълзи, заплака. Христос щеше да ѝ прости греховете, тя го знаеше. С времето дори баща ѝ щеше да омекне. Що се отнасяше до майка ѝ обаче, по-добре да беше мъртва.

Именно баща ѝ бе настоял двамата с Чарли да се оженят. Малката ѝ сестра Триш ѝ помогна да опакова багажа си безмълвно, с подути от плач очи. Мери не видя, нито чу майка си до деня, в който се изнесе, бременна в петия месец с петдесет долара в джоба.

Сега, застанала на прага на стария си живот, загледана в бебето си, розово и сияйно както в мига, когато се бе появило на този свят, тя имаше чувството, че е излязла гола изпод земята.

Черпеше увереност дори от начина, по който майка ѝ мереше температурата на Ноел, по който изтръскваше термометъра с енергично движение на китката. Когато го вдигна така, че и те да го видят, се разбра, че температурата на Ноел бе спаднала с цели три градуса и дори Чарли изпусна въздишка на облекчение.

Едва тогава Мери си позволи да го погледне. Чарли все още беше с яке. Застанал от едната страна на вратата, той стърчеше на фона на избелелите тапети на цветя — уморен пътник, спрял да почине за малко, преди да продължи отново.

Живите му, сини като планински поток, очи сякаш я умоляваха. И въпреки всичко, което бяха преживели, тя усети притегателната сила на нещо безкрайно приятно и освобождаващо, прекрасно в своята невинност. Спомни си топлите летни нощи, когато отиваха с колата до езерото. Веднъж Чарли се покатери на покрива на колата на баща си и изтегли и нея горе. Излегнаха се един до друг и гледаха звездите, а Мери му посочваше съзвездията. По онова време все още бе девствена, а той шепнеше в ухото ѝ, че когато дойде подходящият момент, не би искал да го направят на задната седалка на колата. Тя заслужавала нещо по-добро.

Първият път се бе случило точно в тази стая, на леглото, където сега лежеше дъщеря им. В неделя сутринта Мери не отиде на църква, престори се, че я боли глава, а когато всички излязоха, Чарли се промъкна у тях. Помнеше колко приятно беше, изобщо не я заболя, бе завладяващо и чисто като кръщение. Усещаше силно влечение, което я тласкаше към него.

— Изобщо няма да я връщате там в студа. Мери Катерин, ти можеш да правиш каквото искаш, но бебето остава тук. — Гласът на майка ѝ зад нея беше рязък и издаваше твърдост. Не беше необходимо да се обръща, за да я погледне. Мери знаеше, че устните ѝ са здраво стиснати и е кръстосала ръце на гърдите си.

Колкото и да беше завоалирана, поканата бе ясна — Мери и бебето бяха добре дошли да останат. Но не и Чарли.

Той незабавно пристъпи напред, очите му горяха, а тонът му бе овладян с цената на огромно усилие.

— Госпожо Куин, благодаря ви. Оценявам всичко, което направихте, и ако преценявате, че Ноел трябва да остане малко по-дълго, няма да споря за това. Но у нас я чака чудесно топло креватче. Тя ще си бъде добре и вкъщи.

Майка ѝ не отговори. Дори не го погледна. Вместо това се обърна към Мери, сякаш за да ѝ каже: „Ти сгреши, но продължаваш да си моя дъщеря. Не е късно да поправим нещата“.

Мери зави бебето в хавлията и го взе от леглото. До прага, където стоеше Чарли и я гледаше с очакване, имаше точно шест стъпки — беше измерила разстоянието на око. Шест стъпки между нея и свободата. Лошото бе, че тя вече не бе сигурна в коя посока всъщност е свободата.

Някога смяташе, че е с Чарли. Но това беше, преди да я погълне суровата реалност на грижите по бебето. Преди да разбере какво означава да си беден. Преди да бъде принудена да напусне училище. Преди... Корин да се самоубие.

С поглед помоли Чарли да я разбере. Защо трябваше да е толкова трудно? Тя го обичаше, Бог ѝ беше свидетел, че го обичаше! Ала това не беше достатъчно. Любовта не плаща наема, не спира вятъра през процепите на стените, нито пречи на сметките да се трупат в пощенската кутия.

— Как е татко? — попита тя, опитвайки се отчаяно да отложи ужасния избор, който трябваше да направи.

— Ту добре, ту зле — сви рамене майка ѝ и се наведе да оправи покривката на леглото.

В този момент Мери улови искрица, толкова ярка и осезаема, колкото любовта, която изпитваше към Чарли. Бе обзета и от страх — баща ѝ не беше толкова добре, колкото майка ѝ искаше всички да мислят.

— Мери... — Чарли я прониза със строг поглед.

— Ами Триш? Изкара ли алгебрата, от която толкова се страхуваше? — Мери затвори очи, за да не вижда, но не можеше да успокои бясното препускане на сърцето си.

— Май изкара четири минус, и то с мъка.

Майка ѝ не я попита как бе разбрала за контролното. А Мери не ѝ каза за тайния разговор с Триш, която използваше парите си от гледане на деца, за да се обаждат от улични телефони.

Сълзи бликнаха под стиснатите клепачи на Мери.

— Мамо? Разбра ли, че Корин Лундкуист се е самоубила? Случило се е снощи. Току-що ми казаха.

— Корин? Мили боже! Защо е направила подобно нещо?

Дорис Куин трудно можеше да бъде извадена от равновесие, но тази новина успя да го стори. Мери отвори очи и видя майка си застинала, с леко разкрасени крака, сякаш се готвеше да отбие идващ удар.

— И аз бих искала да знам — отвърна Мери.

В известен смисъл тя знаеше. Много точно знаеше как седемнайсетгодишно момиче може да изгуби надежда, как може да се откаже дотам, че да...

— Мери, идваш ли с мен, или не? — рязко прекъсна разсъжденията ѝ Чарли. Очите му отново я молеха.

В продължение на минута тя не каза нищо. Дори Ноел се бе умълчала, като никога. Мери не помръдна, само тръсна глава и сълзите ѝ се стекоха по лицето. Знаеше, че който и път да поеме, връщане назад няма да има.

Накрая баща ѝ беше този, който предопредели решението ѝ. Чу го да пита от спалнята, чиято врата беше в другия край на коридора:

— Мери Катерин, ти ли си?

Мери обърна пълните си със сълзи очи към съпруга си.

— Съжалявам, Чарли. — Нямаше нужда да казва нищо повече. Нямаше нужда от обяснения, нито от благородни лъжи колко дълго възнамерява да остане. Изписаното на лицето си тя видя отразено в мъката, стърчила чертите на Чарли.

Знаеше, че той няма да я умолява. Беше твърде горд. Гледаше я безмълвно. Когато най-сетне заговори, той бе на път да заплаче.

— Ще ти се обадя след ден-два. Ще поговорим тогава.

Тя кимна. Ала и двамата знаеха, че всеки изминал ден под този покрив, щеше да руши живота, който двамата наивно си въобразяваха, че ще изградят заедно.

Въпреки това, заслушана в тежките му стъпки по стълбите, ѝ се искаше да изтича след него, да го увери, че ще се върне — след ден-два, щом бебето се оправи. Щом тя самата си отпочине (в момента Мери се чувстваше така, сякаш щеше да спи непробудно до следващата година). Да, тя щеше да изтича след него, независимо от

всичко, ако тогава знаеше какво ще последва — че ще прекара следващите трийсет години, почти два пъти повече, отколкото бе живяла досега, в преследване на Чарли в мислите си, че безкрайно дълго ще тича по стълбите, без да стигне долната площадка, че вечно ще следва мечтата за техния съвместен живот.

[1] Общо название за най-престижните университети в САЩ. — Б.пр. ↑

1

Бърнс Лейк, 1999

Ноел беше репетирила с дни какво да каже — точните думи, които щяха да ѝ донесат освобождение. Не просто от брака ѝ, а от чувството на обвързаност, което сега ѝ се струваше някак глупаво, като диамантения пръстен, който се закачаше по блузите и чорапогащниците ѝ, а напоследък, тъй като бе много отслабнала, бе започнал да се върти на пръста ѝ. Веднъж, докато нанасяше лосион върху краката си, тя дори се бе порязала с него. Резката беше съвсем малка, но въпреки това потече кръв.

Сега обаче, лице в лице със съпруга си, не можа да си спомни нито една от внимателно премисляните реплики.

— Няма да дойда с теб, Робърт. — Говореше възможно най-спокойно, но сърцето ѝ туптеше бясно. — Няма да се върна вкъщи.

Двамата стояха пред дома на баба ѝ, в който Ноел бе прекарала последните три седмици, откакто баба ѝ се бе върнала от болницата. Сега обаче Ноел нямаше извинение да остане. Освен това трябваше да помисли и за Ема. Дъщеря им заслужаваше да знае истината.

— Това е абсурдно! Естествено, че ще дойдеш. — Робърт говореше строго, сякаш мъмреше провинил се служител. Погледна с раздразнение часовника си. — Хайде, пригответи си багажа. Досега вече трябваше да си готова.

— Не чу ли какво ти казах? Слушаш ли ме изобщо? — Внезапно Ноел бе обзета от паника, сякаш бе птица, чиито криле всеки момент щяха да се прекършат под силата на неговата настойчивост. — Зная, че това трябваше да е временно, но... промених мнението си.

Робърт се отдръпна малко и я огледа внимателно. Сянка на едва доловима несигурност помрачи безупречната му външност. Беше застанал с гръб към живия плет — добре сложен мъж на около четирийсет и пет. Изглеждаше по-висок от метър и осемдесет, с гъста кестенява коса, която падаше по момчешки върху челото и му придаваше лека прилика с Джон Кенеди — светлосини очи със студен

блясък, напомнящ отражението на слънчев лъч върху сребристото му „Ауди 100“, паркирано наблизко. Носеше панталон цвят каки и колосана синя риза, разтворена малко на врата и с навити ръкави, които разкриваха мускулестите му ръце. Във вида му имаше нещо изкуствено, сякаш нарочно се опитваше да изглежда отпуснат и небрежен — черти, които някой, ако го познаваше добре, никога не би свързал с Робърт ван Дорен. Дори сивите кичури на слепоочията му като че ли бяха творение на умел гримьор.

Едната му ръка беше в джоба, а другата стискаше връзката ключове. Тя забеляза как той бързо сви юмрук, пръстите му се стягаха и отпуснаха. Трептенето на дясното му око, което през повечето време успяваше да контролира, се засили. То напомняше движението на котешка опашка — доказателство за това, че човек никога не знаеше какво точно да очаква от Робърт. Също като начина, по който той се ръкуваше и с приятелите, и с враговете си — ръката му доминираше и ги караше да се чувстват несигурни.

— Не говориш сериозно. — В ъгълчетата на устните му се появи усмивка, после изчезна. — Шегуваш се, нали?

Тя си пое дъх. Имаше чувството, че нещо бе стиснало гърлото ѝ.

— Рано или късно ще си намеря собствено жилище. Но за момента смятам, че ще е най-добре двете с Ема да останем тук.

Последва миг тишина, нарушавана единствено от жуженето на насекомите и слабия звук на пръскачката в края на алеята.

— Заради Джанин ли е? Все още ли ме наказваш за това? Казах ти вече. Не се срещам с нея! Беше само онзи път. Беше грешка.

Той лъжеше, естествено. Тя го долавяше в очите му. Беше ѝ изневерявал дълго, преди тя да го хване. Беше толкова банално, че дори ѝ стана смешно — евтина връзка с двайсет и две годишната му секретарка. Но не беше ли и тя някога в същата ситуация? Току-що излязло от колежа момиче, запленило от своя хубав, много по-възрастен шеф. Освен това проблемът вече не бе само в Джанин. Тя бе просто поводът, от който Ноел се нуждаеше, за да се освободи. В известен смисъл тя дори бе благодарна на Джанин.

— Не става дума само за Джанин — възпротиви се тя.

— Всичко беше наред преди това — настоя той.

— За теб може би е било.

Причината не беше само в техния брак. Виновни бяха и къщата на „Рамзи Терас“, филипинската прислужница, която идваше четири пъти седмично, местният клуб и следобедните чаени партита с членовете на младежката лига, благотворителните комитети и набирането на средства, безкрайните коктейли.

— Да не би старата дама да те е посъветвала да направиш това?
— попита Робърт, присвивайки очи.

— Баба няма нищо общо. — Наистина, баба й никога не бе харесвала Робърт, който знае колко, но имаше старомодни възгледи по отношение на брака. — Всъщност тя ми каза, че трябва да поговоря с теб, преди да взема решение.

— Звучи така, сякаш вече си взела решение.

— Да. — Тя преглътна с мъка. — Да, така е.

Сведе поглед към издължената му сянка, която разделяше алеята. Късното следобедно слънце хвърляше подобни на тигрова кожа сенки върху тревата, лятната жегла сякаш притискаше земята. Когато отново се обърна към Робърт, с изненада забеляза, че в очите му имаше сълзи.

— Господи! — издиша той през зъби. — Господи, Ноел, как се стигна дотук?

Как наистина? А преди осем години всяка сутрин първата й мисъл, след като се събудеше, беше: „Как е възможно да съм толкова щастлива?“. Срамежливата Ноел Джефърс, все още девствена на двайсет и една, как точно тя успя да привлече вниманието на своя прекалено ухажван от жените шеф? Мъж, който съперничеше на кинозвездите по броя на слуховете, които се носеха за него из офиса, и по броя на дамските сърца, които ускоряваха ход, когато той беше наблизо. Ясно си спомняше първия път, когато се спря да поговори с нея. Беше сигурна, че е изглеждала като глупачка. Два дни по-късно обаче той я покани на вечеря.

— Не зная. Може би сгрехихме още в самото начало — произнесе тя предпазливо. — Бях прекалено млада... — Беше открила, че е по-лесно да намираш оправдания, отколкото да отправяш обвинения.

— Не ние сгрехихме. Аз сгрехих — поправи я той сърдито.

— Не те обвинявам, Робърт. — Може би тя му дължеше Джанин. Все пак, вероятно не му е било леко да живее с алкохоличка през първите няколко години. Но това не беше същността на проблема.

— Наистина ли? Защото така прозвуча.

— Нищо не мога да направя. — В главата ѝ прозвуча резкият, уверен глас на Пени Кътбъртсън, нейния терапевт: „Запомни, Ноел, много по-трудно е да отвоюваш позицията си, отколкото да я запазиш“.

Ноел обаче не можеше да си спомни случай, в който да се е противопоставяла на Робърт. От самото начало той бе поел контрола в свои ръце. В началото като неин шеф, а след това като неин съпруг. Тя искаше сватбената церемония да бъде в църквата „Сейнт Винсът“, но Робърт настоя за голямо празненство на открито в местния клуб. А когато забременя с Ема, той не ѝ позволи да посещава милия възрастен доктор Матюс, който се грижеше за нея още от детството ѝ. Нищо че скъпоплатеният акушер-гинеколог от Скенектади беше на ски ваканция в Аспен, когато тя роди. Дори когато проблемите ѝ с алкохола станаха толкова големи, че вече не можеше да ги крие, Робърт излезе на преден план. Той познаваше един от директорите в „Хейзълдън“ — стар приятел от Станфорд. Само за няколко часа ѝ уреди стая.

Сега обаче тя поемаше инициативата и Робърт не беше доволен. Ноел почти почувства гръмотевичната буря, надигаща се в съзнанието му и инстинктивно се отдръпна крачка назад, като излезе от алеята и стъпи на поляната. През осемте години брак той никога не беше вдигал ръка срещу нея, но поради не съвсем ясни и за нея причини, тя изпита страх. Осъзна, че всъщност винаги се бе страхувала малко от съпруга си. Може би затова никога не бе посмяла да му се противопостави. Не ѝ се искаше да разбере докъде може да стигне той.

Начинът, по който той вдигна ръка, все пак вещаеше помирение.

— Ноел, моля те. Ако не те интересува какво ще причиниш на мен, на нас, помисли поне за Ема. — Гласът му беше тих и ласкав.

Тя почувства остър пристъп на гняв.

— Не смей да намесваш Ема в това! Не е честно.

— А честно ли е да разваляш семейството?

Изведнъж Ноел почувства умора. Главата ѝ започна да пулсира.

— Нека приемем, че и двамата имаме вина, става ли? Не е само заради теб, не е само заради мен. Заради всичко е. Може би Джанин бе просто капката, която преля чашата.

— Все още не е прекалено късно. Можем да започнем отначало.

Тя поклати глава.

— Робърт, ти знаеш, че не съм създадена за този начин на живот. Всички тези партита и комитети. Ако само още веднъж трябва да слушам как Алтия Уайтхед говори за своята вила в Аспен, ще се разкрещя. — Тя не добави, че старите ѝ приятелки от училище, с които бе израснала заедно, така и не свикнаха с ролята ѝ на госпожа Ван Дорен. С течение на времето, те се бяха разпръснали.

Той ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Как според теб баща ми е изградил нашия бизнес? Работейки от девет до пет като мързелив чиновник, който брои минутите до времето, когато приключва работа? Той даваше приеми, участваше в различни организации и канеше на вечеря когото трябва. Сега не е по-различно. Мислиш ли, че щях да се оправя в битката за търговския комплекс „Кранбъри“, ако не знаех, че Рийс Брейтуейт предпочита хаванските пред хондураските пури?

— Престани. — Тя запуши ушите си с ръце. — Просто престани.

Робърт рязко млъкна, потривайки лицето си с трепереща ръка. Изглеждаше съкрушен.

— Господи, Ноел, какво искаш от мен? Искаш ли да падна на колене и да ти се моля?

Ноел се замисли за момент. Наистина, какво точно искаше от него? Изведнъж си даде сметка.

— Искам развод.

Устните му се свиха и той се взря със съмнение в това ново, опасно същество, заело мястото на неговата някога инертна съпруга. Когато заговори, измамната ласкавост в гласа му бе изчезнала. Тонът му беше рязък и изпълнен с овладяна ярост.

— Прави каквото искаш — изръмжа той, — но не си въобразявай, че ще ти позволя да вземеш Ема. Ще се боря, Ноел, ще направя всичко възможно.

Той се надвеси застрашително над нея, лицето му беше на няколко сантиметра от нейното. Десният му клепач трепереше неудържимо и тя си помисли за Дориан Грей, чието истинско лице, скрито грижливо от чужди очи, бе чудовищно.

— Мислиш ли, че който и да е нормален съдия, би присъдил на теб попечителството над нея? На една жена, за която всички знаят, че е алкохоличка?

Ноел почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Той беше толкова близо до нея, че виждаше косъмчетата в ноздрите на неговия съвършен, аристократичен нос, малкия белег на брадичката му, останал от детството. А очите му, бледосини, със зеници, обрамчени с черна ивица, я гледаха с пронизващия поглед на сибирско хъски. За момент тя бе сигурна, че ще я удари.

Изведнъж я прониза гняв — студен и агресивен. С огромно усилие се въздържа да не му отвърне остро, че бяха минали цели шест години, откакто не бе слагала алкохол в устата си, и едва шест месеца от момента, в който го завари в обятията на друга жена. Точно това искаше Робърт — война, за която той бе много по-добре подготвен. Вместо това Ноел положи усилие да говори разумно.

— Ти просто я използваш, за да ме върнеш при себе си, но аз знам, че не би причинил подобно нещо на Ема. Ти си добър баща, Робърт. Ще имаш възможност да се виждаш с нея. Ще успеем да се разберем за това.

Известно време лицето му остана безизразно. После той сякаш изведнъж се срина. Премигна и се олюля назад. Юмрукът, в който бе стиснал връзката ключове, бавно се разтвори. Сведе учудено поглед към разтворената си длан. Дори от своето място Ноел можеше да види червените белези на местата, където ключовете се бяха впили в плътта му.

— Права си — каза той. — Господи, Ноел, съжалявам. Съжалявам. — Той покри лицето си с ръце и тихо зариде. Никога не го беше виждала да плаче, не по този начин, и за нейно учудване усети, че докосва леко ръката му със съчувствие. Когато вдигна глава, очите му бяха силно зачервени, изглеждаше нещастен и разкаян. — Аз съм виновен за всичко. Аз развалих всичко. Имаш право да ме мразиш.

— Не те мразя — опроверга го тя със стегнато гърло.

Той я погледна с онова ужасно свое празно изражение и тихо я помоли:

— Ще направиш ли нещо за мен? Само едно желание?

Тя замълча, все още изпълнена с недоверие.

— Каня те на вечеря утре. Ще направя резервация в „Стоун Мил“ — продължи той бързо. — Ще поговорим за Ема, за това, какво ще бъде най-доброто за нея. Обещавам ти, това е всичко. Както каза, ние сме нейни родители — и това никога няма да се промени.

Ноел се поколеба. Тя знаеше, че той наистина обича Ема. И ако беше толкова искрен, колкото изглеждаше, тя бе длъжна да приеме поканата заради дъщеря си. В същото време обаче един глас ѝ нашепваше, че това е капан. Не биваше да се оставя да падне в него.

Но това е глупаво, помисли си тя. Какво лошо можеше да ѝ се случи, докато вечеря с един цивилизован, зрял човек? Щяха да бъдат на обществено място и ако усетеше опасност, винаги можеше да си тръгне. Освен това Робърт беше достатъчно умен, за да рискува да направи сцена.

„Точно затова са адвокатите — настояваше гласът. — Наистина ли вярваш, че той ще ти даде това, което искаш?“

Може би не вярваше. Но беше прекалено рано да намесват адвокати. Какво щеше да ѝ стане, ако поне го изслуша? Тя потърси върху лицето му някакъв издайнически знак, че се опитва да я измами. Но единственото, което откри, бе неподправена молба.

Въпреки това Ноел прие неохотно.

— Ще видя, дали леля Триш ще се съгласи да гледа Ема. Баба все още не се е възстановила достатъчно, за да помоля нея.

Робърт се усмихна.

— Ще мина да те взема към седем часа, става ли?

— Не, ще се видим направо там. — Ако беше със собствената си кола, поне щеше да може да избяга. Тази мисъл обаче не успя да потисне безпокойството ѝ.

„Стоун Мил“ се намиреше на шосе номер 30, на около осем километра северно от града. Там Робърт я бе завел на първата им среща. През изминалите години те често го бяха посещавали и макар че Ноел предпочиташе кухнята там пред храната в местния клуб, смяташе и двете места за еднакво превзети. Когато спря на големия паркинг, тя забеляза, че той е пълен с луксозни коли последен модел, чиито емблеми блестяха като множество миниатюрни трофеи на ярката светлина, идваща от декоративната лампа над входа на ресторанта.

Когато влезе в преддверието, до нея достигна неясният шум от разговорите на посетителите. Тя огледа грубите каменни стени и ниския таван, осветен от свещи, и кимна на една възрастна двойка, настанена на маса в основната част на ресторанта — пълен сивокос

мъж и неговата също толкова пълна съпруга. Познаваше ги отнякъде, но не можеше да си спомни откъде. Робърт би се притеснил от това, че не си спомням, помисли си тя.

Откри го седнал на една маса до прозореца. Когато я забеляза, той се изправи и тръгна към нея. Против волята си, тя за сетен път бе поразена от външния му вид. Добре скроеният тъмносив костюм подчертаваше идеално мускулестото му тяло. В кестенявата му коса играеха златисто-сребристи отблясъци, когато върху нея попаднеше лъч светлина. И Ноел не бе единствената, която го забеляза. Хората се обръщаха след него, а очите им блестяха едновременно от възхищение и завист.

За един кратък миг Ноел се почувства така, както на първата им среща — поласкана от самия факт, че е с такъв мъж. Сякаш се къпеше в неговия блясък.

Но тя знаеше нещо, което останалите не подозираха — блестящият му чар можеше внезапно да изчезне и да бъде заменен със студено мълчание или с поток от критики. Роклята ѝ винаги беше или прекалено къса, или прекалено дълга. Гримът ѝ — прекалено силен. На партитата беше или прекалено бърлива, или недостатъчно общителна. И, за бога, не можеше ли да направи нещо с косата си?

— Грант, как са ребърцата тази вечер? — Робърт спря, за да поздрави кмета Грант Айверсън, потупвайки го по рамото с фамилиарен жест, повтарящ се неизменно при срещите им.

Айверсън и тънката му като вейка русокоса съпруга Нанси се усмихнаха радостно, като включиха в поздрава си и Ноел.

— Леко недопечени, точно както ги обичам. — Кметът се захили. Беше набит мъж прехвърлил петдесетте, с масивна челюст и усмивка, откриваща едрите му зъби. Той кимна неангажиращо в нейната посока. — Ноел, радвам се да те видя отново във форма. Робърт ми разказа, че напоследък не си била добре.

— Всъщност става въпрос за баба ми...

Но той вече се бе обърнал отново към Робърт.

— Значи, излязъл си да отпразнуваш, а? Ах, ти, хитрецо! Направо удари в десетката! — заговори му той по мъжки, снижавайки глас.

Робърт скромно сви рамене.

— Възможно бе нещата да се развият и другояче.

— Да бе, друг път! — Айверсън му смигна красноречиво.

Нанси вдигна чашата си с вино и рубиненият ѝ маникюр проблесна. Имаше време, когато Ноел се нуждаеше от цяла бутилка такова вино, за да издържи подобна вечер.

— За мъжа на вечерта!

Ноел се усмихна, преструвайки се, че знае за какво говорят. Явно ставаше въпрос за някаква успешна сделка. При Робърт винаги ставаше въпрос за сделки, зависещи от отношенията му с хора като Айверсън, който не би стоял тук, или поне не в ролята си на кмет, ако не бе подкрепата на семейство Ван Дорен.

Когато седнаха на тяхната маса, Ноел погледна през прозореца към осветената от лампите на ресторанта вода. Виждаше отражението си в стъклото — хлътнали очи, остро, скулесто лице, обградено от облак черна коса, която сякаш се сливаше с тъмнината навън. „Господи, помогни ми да издържа това“ — отправи Ноел кратка молитва.

— За какво ставаше въпрос? — попита тя, като се опитваше да придаде на лицето си приятно, неутрално изражение.

— За новата магистрала. Гласуваха за това днес следобед. Двайсет милиона държавна субсидия, с данъчни облекчения за строежа на свързващите отсечки на местна територия. — Той се усмихна триумфално.

— Поздравления — промърмори тя. Излишно беше да го пита, за да разбере, че изходът на магистралата при Върне Лейк щеше да минава до търговския комплекс, който той строеше в момента.

— Тази свиня Айверсън се възнася в рая само при мисълта за всички долари, които ще дойдат от данъците. Погледни го. — Тя долови в гласа му нотка на презрение към мъжа, когото допреди минута сърдечно бе потупвал по рамото.

Ноел се питаше какво ли би казал баща ѝ. От уважение към нея той се ограничаваше с историите, които „Реджистър“ публикуваше за „Ван Дорен и синове“. Но белезите на техния успех, изразяващи се в разрушаване на старинни сгради и издигане на многоетажни жилищни блокове на брега на езерото и строене на огромни търговски центрове на места, където са се простирали девствени гори, винаги го бяха вбесявали. Нейният развод щеше да му даде нужното извинение да започне да сипе огън и жупел.

Появи се сервитьорът, строен млад мъж с толкова късо подстригана руса коса, че под нея прозираше розовата кожа на скалпа му. И двамата поръчаха обичайното — диетична кола за нея, уиски и сода за Робърт.

Докато чакаха да пристигнат напитките, Робърт се пресегна през масата и взе ръката на Ноел.

— Искаше ми се да поръчам шампанско, но не е същото, когато го пия сам.

Тя се намръщи и издърпа ръката си, като се засуети със салфетката. Защо Робърт намекваше така носталгично за пиенето ѝ? Твърде често му се бе налагало да я слага в леглото по онова време, така че едва ли си го спомняше с добро. И защо се държеше така, сякаш вчерашният разговор изобщо не се бе състоял?

Насили се да отвърне на погледа му.

— Вчера Ема ме попита още колко време ще останем при баба и аз ѝ казах истината, че няма да се прибираме у дома.

Усмивката изчезна от лицето на Робърт. Той вдигна ножа до чинията си и започна безцелно да го изучава. Снопчета отразена светлина проблясваха върху полираната му повърхност.

— Какво каза тя?

— Боеше се, че ще се ядосаш. — Гърлото на Ноел се бе свило при спомена за объркването, изписало се по лицето на петгодишната ѝ дъщеричка, и пълните ѝ със сълзи сини очи.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— За бога, Ноел! Ти какво очакваше? Мислеше, че ще бъда доволен от всичко това?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Не, разбира се. Но промяната все пак не е толкова голяма, нали? Така или иначе, ние почти не те виждахме.

— Какво намекваш?

— Нищо не намеквам.

Той я изгледа гневно, после въздъхна.

— Добре, едно на нула за теб. Зная, че напоследък не се задържах много вкъщи. Между магазина и Санди Крийк... Знаеш как е. — Той разтвори безпомощно ръце. — По дяволите, права си, трябваше да ви обръщам повече внимание. Тогава нямаше да имам нужда от подобен удар, за да си спомня за онова, което наистина има

значение. — Грубоватото му смирение беше отвратително в своята неискреност.

Тя се въздържа да попита колко точно от скъпоценното си време беше прекарвал с Джанин и се задоволи да каже хладно:

— Защо не се придържаме към първоначалната уговорка да говорим за Ема.

— Какво имаш предвид?

— Как ти звучи две вечери в седмицата и всеки втори уикенд?

— Звучи превъзходно. За теб. — Робърт оголи зъби в мрачна усмивка.

Ноел потръпна. Кръвта се смрази в жилите ѝ. Когато напитките пристигнаха, тя не се реши да вземе студената чаша. Събра кураж и продължи:

— Сигурна съм, че ще се наложи да обсъдим нещата с адвокат. Просто си мислех, че за момента...

Сведе очи към свещта, трепкаща в рубиненочервения стъклен свещник. Незнайно защо ѝ напомни за времето, когато бе малко момиченце и се молеше в църквата. Молитвата ѝ винаги беше една и съща — майка ѝ да я завива всяка вечер, когато заспива, а не само в редките моменти, когато си беше въщи. При нея и Ема нещата бяха различни. Ноел почувства почти физическа болка при мисълта да се раздели с дъщеря си дори само за една нощ.

— Имаш право за адвокатите. Още е прекалено рано да ги намесваме. Така че за момента май нямам голям избор. Ако имам някакъв шанс да те върна при себе си, ще трябва да го използвам. — Изражението му беше спокойно и замислено. Явно изглеждаше изненадана, тъй като той се засмя тъжно. — Страхуваше се, че ще направя сцена, така ли? Наистина, скъпа, би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Нека просто кажем, че си свикнал да получаващ това, което искаш. — Това не беше обида, Робърт се гордееше от този факт.

— Не смятам да бягам от отговорност по отношение на теб или на дъщеря ми. — Той вдигна чашата с уиски до устните си и я погледна над ръба.

Тя почувства как лицето и вратът ѝ пламват. Парите бяха чувствителна тема за нея, тъй като нямаше собствени средства. Понякога Ноел си мислеше, че най-щастливият период от живота ѝ бе

като момиче, когато работеше през летните ваканции в „Реджистър“. Но каква беше ползата от големите надежди за журналистическа кариера, когато всичко, с което можеше да се похвали, бяха няколко статии на хонорар в списания, за които никой не бе чувал?

— Винаги си бил щедър. — Това поне беше истина.

— Ти си майка на детето ми. Нищо не може да промени този факт. — Той взе менюто. — Ще поръчаме ли сега... или първо ще провериш какво прави Ема?

Тя се поколеба, не знаеше какво да отговори. Дали това не беше някакъв вид тест? Ядоса се при мисълта, че майчинските й способности се поставят под въпрос. От друга страна обаче Робърт бе свикнал с факта, че е прекалено грижовна — вероятно защото тя самата бе пренебрегвана от майка си.

— Леля Триш се грижи за нея — каза тя. — Сигурна съм, че всичко е наред.

— Аз също мисля така.

Но смето на съмнението вече бе посято и след няколко минути Ноел вече бе започнала да се безпокои.

— Все пак, няма нищо лошо в това да проверя. Ще позвъня набързо да й кажа лека нощ.

Когато се обади вкъщи, телефона вдигна баба й. Докладва, че Триш и Ема са в разгара на игра на карти. Ема щеше да пропусне часа си за лягане, но леля Триш си беше такава. Ноел не можа да сдържи усмивката си. В някои отношения леля й беше по-голямо дете и от Ема.

Когато се върна на масата, Робърт вече пиеше второто си уиски със сода. Тя все още не беше докосвала колата си и взе чашата.

— Трябваше да си спестя жетона. — Ноел се усмихна, отпивайки от чашата си. — Ема беше прекалено заета, за да дойде до телефона. Изглежда, че леля ми се е заела да я превърне в професионален картоиграч.

— Тя е умно дете.

— Дори прекалено умно понякога. — Ноел си спомни как, когато Ема бе само на три, успя да се покатери до кухненския рафт, на който стояха бурканите със сладко — беше отворила вратичката на фурната, за да я използва като стъпало. — Точно в момента, на баба й е малко трудно да се справя с нея.

— Доколкото познавам баба ти, тя никога няма да го признае. — Робърт се усмихна. — Което ми напомня... Какво всъщност казва добрият чичко доктор за нея?

Тя се подразни леко от тона, с който той спомена Ханк Рейнолдс — сякаш местният лекар бе незначителна личност.

— Възстановяването ѝ върви добре. — Тя не му беше казала за решението на баба ѝ да прекрати лечението си. Той не би разбрал, а и вероятно не го интересуваеше особено.

Няколко минути по-късно друг сервитьор, мъж на средна възраст, с жълтеникаво лице и претенциозна прическа, се появи да вземе поръчката им. Когато Ноел погледна в менюто, на приглушената светлина буквите заплуваха пред очите ѝ. Тя премигна, опитвайки се да фокусира написаното. Изведнъж се почувства замаяна, сякаш бе пияна. Внезапно я обзе паника, като закъсняла реакция от годините, когато вечерните излизания не бяха нищо повече от извинение да се напие.

— Скъпа, добре ли си? — Лицето на Робърт изплува наблизо.

— „Дъждовно“ добре. — Един от любимите изрази на баба ѝ, който ѝ хрумна изневиделица. Та какво му беше хубавото на дъжда? Беше студен и разваляше всичко. От него косата ѝ се къдреше на ситни вълнички. Тя започна да се кикоти неудържимо, прикривайки устата си с ръка.

Робърт я гледаше със същото търпеливо, многострадално изражение, което тя помнеше от едно време, но имаше и нещо ново — нещо, което тя не можеше точно да определи. Несъзнателно потърка ръката си, припомняйки си стоманената му хватка над лакътя, с която хиляди пъти я бе измъквал от ресторанти и партита, усмихвайки се и разговаряйки непринудено, сякаш нищо особено не се е случило.

— Сигурна ли си? Изглеждаш пребледняла.

Помещението се завъртя пред очите ѝ. Трябваше да се вкопчи в масата, за да не се свлече на пода.

— Може би съм яла нещо развалено. — Обядът обаче беше преди доста време, а след това не беше слагала нищо в уста.

— Или е това, или някакъв вирус. Половината ми персонал е болен от грип. — Той сложи ръката си върху нейната и този път тя не се отдръпна. Стените се носеха около нея бавно и успокоително, като

детска въртележка. — Хайде, ще те закарам у дома. Ще успееш ли да стигнеш до колата?

— Да, мисля, че да. — Но когато се изправи, подът се завъртя под краката ѝ и тя приседна отново. Наведе се и прошепна остро: — Робърт, какво става? Какво ми е?

— Ще се оправиш. Просто трябва да те отведем вкъщи, това е всичко.

„Той е сипал нещо в питието ми. Точно така е станало.“

В едно ъгълче на съзнанието ѝ зазвъня аларма. Тя отвори уста, за да извика за помощ, но вече беше късно. Стаята като че ли се затваряше над нея. Светлината избледняваше, оставяйки след себе си само кадифена сивота, накъсвана от дребни блещукащи звезди. Последното нещо, което видя, преди да се свлече от стола си, беше до болка познатия израз на отвращение върху жълтеникавото лице на келнера.

2

— Мери, екипът на Канал 2 току-що пристига, Си Ен Ен вече са пред входната врата, а една дама е пъхнала лицето си в мивката и креши, че главата ѝ е пламнала.

Връзката по мобилния ѝ телефон не беше добра. Гласът на Британи се губеше и пак се появяваше като далечно цвърчене на пощуряла птица. За момент Мери изпадна в паника, но когато заговори, гласът ѝ бе спокоен.

— Можеш ли да ги задържиш, Брит? Само пет минути, моля те. Аз съм на пресечката на Парк и Петдесет и девета улица и изглежда, че задръстването най-накрая се поразрежда.

— Става. — Циничният смях на Британи надви смущението по линията и прозвуча ясно. — Ей, току-що ме снимаха за утрешната светска хроника на „Ню Йорк Поуст“.

— Затваряй си устата. — Мери прекъсна разговора и пусна телефона в огромната си чанта „Прада“. Светофарът светна червено. Мери се наведе напред и надвиквайки радиото, което предаваше мача на „Янките“, каза на шофьора: — Оставете ме тук на ъгъла. Ще продължа пеш.

Всъщност точният израз беше ще тичам, и това май бе мотото на живота ѝ. Салонът се намираше на Медисън Авеню и Шейсет и първа улица. Оставаха ѝ една дълга пресечка и две по-къси. Ако светофарите бяха на нейна страна, щеше да стигне за по-малко време, отколкото би отнело на шофьора на таксито, за да разбере дали Майк Стантън ще елиминира Сами Соуса на осма база.

Завиваше на ъгъла с Медисън Авеню задъхана и се молеше дезодорантът ѝ да се окаже издръжлив, когато забеляза колата на Канал 2. Забързано премина последните няколко метра. Сърцето ѝ биеше като побесняло.

Ернесто Гармендия бе най-страхотният фризьор в града и откритието на месеца. Вече го бе ангажирала за фризьорските рубрики в „Днес“ и „Живей с Реджис и Кати Лий“. В края на краищата

блестящата идея да отпразнуват откриването на новия клон на неговия изискан салон с голямо парти без покани — можеше да присъства всеки, който желаше да дари двеста долара за подстригване, като приходите отиваха за педиатричното отделение на болницата „Сейнт Бартоломею“ — бе нейна. Мери нае известни фирми за доставките на черен хайвер, блини и шампанско. Имаше дори томбола с награда — два билета за концерта на Андреас Шиф в „Карнеги Хол“.

Всичко беше уредено, датата бе отбелязана в програмата ѝ. И изведнъж преди два дни един от нейните клиенти, писател, който рекламираше сътворената от него не особено ласкателна биография на Елвис Пресли, пристигайки в Мемфис, бе заварил книжарницата, в която бе планирано да раздава автографи, обсадена от тълпа разгневени фенове на рок певеца. Няколко телевизионни канала бяха отказали да отразят събитието. Наложиха се Мери да отлети по спешност, за да приглади попроскубаната перушина на клиента си и да успокои капризните телевизионни продуценти, след което полетът ѝ на връщане бе отложен и тя пристигна на летище „Кенеди“ по-малко от час преди събитието на Ернесто. А сега и това...

Пред застлания с червен килим вход Мери се промъкна покрай тълпата журналисти и папараци, събрани в очакване на знаменитостите, които щяха да пристигнат всеки момент. Същите тези репортери, които обикновено Мери трябваше да умолява и приласкава, за да отразят някое събитие и които нейната асистентка, застанала отбранително пред стъклената врата, в момента едва удържаше. Британи се издигаше подобно факла сред гъмжащата тълпа. Обикновено бледите ѝ бузи този път горяха, а червената ѝ коса пламтеше под ярката светлина на камерите и светкавиците. Когато забеляза, че Мери си пробива път с лакти през множеството, на лицето ѝ незабавно се изписа облекчение — най-сетне идваше подкрепление!

Мери наложи приветлива маска на лицето си. Вдигна ръка към репортерите и се провикна весело:

— Още малко търпение, момчета и момичета! Само още две минути, обещавам! — Обърна се към асистентката си, чието хубаво младо лице бе белязано от отчаянието, и прошепна отривисто: — Задръж ги още малко! Ще видя какво става вътре.

Когато влезе, Мери се натъкна на сцена, която би я накарала да се превива от смях, ако беше в някой филм. В средата на елегантния

салон, обзаведен в стил Луи XIV, стоеше закръглена жена на средна възраст. Мократа ѝ коса бе разпусната върху късото черно кимоно, пристегнато около широката ѝ талия. Жената пищеше колкото ѝ глас държи.

— И вие наричате това къдрене? Имам изгаряния трета степен по главата! Познавам адвокати, които биха ви пратили в затвора за по-дребно нещо! Ще ме запомните вие мен, обещавам ви! — Тя размаха заканително пръст, завършващ с кървавочервен маникюр, към персонала, строил се пред дългата редица позлатени барокови огледала.

Мери премести поглед към Ернесто, който правеше всичко възможно да успокои жената, но очевидно вече и неговите нерви не издържаха. Тесният му нос бе пламнал, а едната му ръка бе поставена на слабия му хълбок, издаден предизвикателно по посока на нахалницата.

— Сеньора, това, което казвате, е... невъзможно. Никога, никога, никога подобно нещо не би се случило в моя салон!

Мери почувства как свежа доза адреналин се разля из вените ѝ. Ако темпераментът му не бъдеше овладян, и то незабавно, косата на дамата нямаше да бъде единственото изгоряло нещо. Щеше да е цяло чудо, ако на Ернесто му останеше дори и един клиент.

Но двайсетте години работа като пиар я бяха научили на доста неща, които можеха да бъдат синтезирани в един-единствен принцип — в свят, управляван от законите на Мърфи, бъди готов за всякакви непредвидени ситуации по всяко време.

Тя се обърна към младата жена, облежната на масата със закуските, и рязко ѝ заповяда:

— Вземи част от храната и я занеси на репортерите отвън. Върни се за още, ако е необходимо.

Момичето, слабичка блондинка, погледна нервно Мери, незабавно сграбчи няколко подноса с блини и увити в прошута аспержи и се отправи към вратата. Мери се отправи към гневната клиентка и учтиво, но настоятелно, я издърпа настрана.

— Мисля, че не съм имала удоволствието да се запозная с вас. — Усмихна се любезно, подавайки ръка. — Мери Куин, от „Куин Комюникейшънс“.

— Аз съм, тъъ, Хариет Гордън. — Жената сепнато се здрависа с нея. В малките ѝ, сближени очи обаче все още се четеше подозрение, а щръкналата ѝ подобно на мокра перушина жълтеникава коса напомни на Мери за един стар израз — бясна като мокра котка.

Тя отведе жената в един сравнително спокоен ъгъл.

— Не мога да ви опиша колко съжалявам за това, което се е случило. Разбира се, ще ви компенсираме по някакъв начин.

— Не виждам как точно ще стане това. — Възмущението на Хариет Гордън, потиснато за момент, отново набираше сила. — Парите не могат да ми купят нова коса, нали? Вижте, можете сама да се уверите, че е напълно съсипана!

Парите не могат също така да ти купят и достойнство, помисли си Мери. Тя се усъмни, че тази жена е пострадала от нещо по-лошо от леко изгаряне. Инстинктът ѝ подсказваше, че Хариет Гордън правеше сцена, защото знаеше, че днес това ще ѝ се размине. В някакъв момент от нещастния ѝ живот, някой ѝ беше сторил нещо ужасно и сега целият свят щеше да плати за това.

Мери познаваше този начин на мислене. Споменът за майка ѝ просветна в съзнанието ѝ. Дорис щеше да се развихри напълно в ситуация като тази. Само че с нея нямаше как да оправи нещата — нищо не би било достатъчно, за да я задоволи.

— Имате пълното право да сте разстроена. — Мери съчувствено потупа ръката на жената. — Но смятам, че ще бъде в интерес и на двете ни да не вдигаме прекалено много шум, не мислите ли?

Хариет Гордън я погледна предпазливо.

— Не виждам как това ще бъде от полза за мен. Всички тези репортери навън трябва да разберат какво става тук. Хората трябва да бъдат предупредени.

Мери почувства как паниката ѝ нараства и бързо възпроизведе усмивка на лицето си, за да я прикрие.

— Хариет... Може ли да ви наричам Хариет? Аз съм специалист по връзки с обществеността. Повярвайте ми, ако има нещо, което да познавам добре, то това са медиите. Ернесто няма да бъде единственият, когото ще разпънат на кръст. Изобщо няма да се учудя, ако някоя от онези хиени отвън ви обвини, че лишавате от лекарства бедните болни дечица. — Тя поклати глава, показвайки отвращението си от подобен мръсен номер.

Устата на жената увисна.

— От къде на къде, по дя...

— Е, знаете как обикновено изкривяват нещата, а и това все пак е благотворително събитие — побърза да добави Мери. — Всички ние сме вложили много в това, не само за да осигурим успех на салона, но и да помогнем на дечицата в „Сейнт Бартоломю“. Знаете ли, че много от тях в момента са бездомни? Истинска трагедия. Наистина, трябва да направим всичко, което можем за тях.

Хариет премигна бързо няколко пъти, преди да се вгледа изпитателно в Мери, сякаш за да се увери, че не е изиграна. Видимо доволна от видяното, тя прочисти гърлото си.

— Ами — каза тя значително по-спокойно, — щом е така...

Бързо, преди жената да е променила мнението си, Мери извади една визитна картичка от чантата си.

— Обадете ми се в понеделник в офиса. Тогава ще поговорим, става ли? — Днес беше събота. Така тя разполагаше с остатъка от уикенда, за да измисли някаква компенсация, покана за филмова премиера, например?

Мери въздъхна с облекчение едва след като изпроводи урагана Хариет вън от салона, натоварена с безплатни продукти за коса. Оказа се, че е уцелила идеалния момент да стори това. В мига, в който неприятната дама стъпи на тротоара, пред салона спря огромна черна лимузина. Привлечени от пристигналата знаменитост, репортерите подминаха Хариет и се струпаха около колата.

Вътре в салона оркестърът от сешоари зазвуча отново. Сред свирепото им жужене Мери долавяше гласа на Ернесто, който изливаше яда си върху някого на испански. Две жени, седнали пред огледалата, се смееха, като че ли цялата случка бе скеч, разигран за тяхно удоволствие. Някой отвори бутилка шампанско. Красиви млади жени, облечени в сини копринени блузи и черни панталони, започнаха да разнасят подноси с шампанско и черен хайвер.

Няколко часа по-късно, когато Мери най-накрая се прибра вкъщи, след като възнагради изтощената си асистентка — вечеря в „Жожо“, беше толкова капнала от умора, че направо ѝ се виеше свят. Пусна чантата си на масичката до вратата и погледна мигащата червена лампичка на телефонния си секретар така, сякаш гледаше малко злобно животинче. В момента не можеше да понесе гласа на

Саймън, примесен с шума на някое летище, или поредното роптаене на досаден клиент.

Мери прекоси коридора и хола, без да погледне великолепната гледка към Ист Ривър, разкриваща се от апартамента ѝ на трийсет и четвъртия етаж. В спалнята тя съблече светлия си ленен костюм и кремовата блуза, чорапогащника и бельото си, остави ги скупчени на пода като ориентири, водещи към голямото легло. Моментално заспа.

Стори ѝ се, че бе спала едва няколко минути, когато се събуди внезапно от звъненето на телефона. Тя се протегна към него, премигвайки сънено към часовника на нощното ѝ шкафче. Шест и половина. Кой, за бога, се осмеляваше да я събуди толкова рано в неделя сутринта? Саймън? Тя потръпна в приятно предчувствие, преди да си спомни, че той е в Сиатъл. Освен това подобни спонтанни изблици не бяха в негов стил. Саймън беше инвестиционен съветник, занимаваше се с високотехнологични компании, а това обясняваше всичко.

Тя вдигна слушалката и с мъка изрече:

— Ало.

— Ти ли си, Мери Катерин?

Никой друг освен майка ѝ не я наричаше с пълното ѝ име. Мери се поизправи в леглото и придърпа чаршафа върху голите си гърди. Дорис не би одобрила, че спя гола, помисли си тя. Не че имаше начин да разбере. А и какво значение имаше? Мери не можеше да си спомни кога за последен път Саймън беше прекарвал нощта при нея. Той винаги беше някъде другаде.

— Кой друг може да е? — Мери не можа да скрие раздразнението си. Това беше типично за майка ѝ — да не се обаждат седмици наред, дори да не благодари за розите за рождения си ден, а после изведнъж да се появи като гръм от ясно небе. Несъмнено с надеждата да я хване как прелюбодейства и обрича безсмъртната си душа на адски мъки. Сякаш и без това не беше обречена.

— Няма нужда да бъдеш язвителна. Не се обаждам просто за да видя как си. — Дорис не ѝ остана длъжна, но в гласа ѝ липсваше обичайната хапливост. Звучеше стара и уморена.

Изведнъж Мери се разкая. Наистина, майка ѝ беше истинска напаст, но напоследък ѝ се бяха струпали доста неприятности — никак не бе лесно да претърпиш две хирургични операции за шест месеца.

Вероятно не беше добре, защо иначе би се обадила толкова рано? Мери се разсъни напълно.

— Извинявай, майко. Просто ме събуди, затова реагирах така. Какво се е случило?

Мери усещаше ускорения ритъм на сърцето си и слабото дишане в слушалката. После чу гласа на майка си, тънък и раздразнен.

— Аз съм добре. Става въпрос за дъщеря ти — Ноел.

Все едно имаше нужда да ѝ припомнят името на дъщеря ѝ.

— Тя е добре, нали?

Мери започна да трепери, увивайки плътно чаршафа около себе си. Вероятно поради католическото ѝ възпитание, една частица от нея живееше в постоянен страх, че дъщеря ѝ ще ѝ бъде отнета като наказание за това, че беше толкова лоша майка.

Последва кратка пауза, после Дорис продължи с приглушен тон:

— По-добре ела да я видиш лично. Лежи в несвяст на дивана.

Мери си пое рязко дъх, сякаш леглото се бе продънило под нея.

— Имаш предвид, че е пияна?

— Не е само това. — Дорис се поколеба, после добави: — Ема я няма. Робърт я взе със себе си снощи, след като остави Ноел. След като я стовари, ако трябва да съм точна — подсмръкна майка ѝ.

Мери потрепери, като че ли климатикът бе оставен да работи цяла нощ. В стаята обаче беше топло, дори задушно. Очертаваше се поредният ден с високи температури.

— Тръгвам веднага, само да си облека нещо... — обеща тя.

Краката ѝ вече докосваха пода, опитвайки се да открият домашните чехли. Още не беше се развиделило, а денят вече се бе превърнал от това, което можеше да бъде, в това, което беше, и тя трябваше да прояви самообладание, за да се справи с новата ситуация.

— Карай внимателно — предупреди я Дорис. — Последното нещо, от което имаме нужда в момента, е да катастрофираш.

О, не, със сигурност не бихте искали това да се случи, помисли си Мери с тръпка на отдавна натрупана горчивина. Не съм ли ви причинила вече достатъчно мъка? Бяха минали вече трийсет години, а тя все още изпитваше чувство за вина като за неизплатен стар дълг.

— Не се тревожи — обеща тя.

Бърнс Лейк бе на три часа път и дори да караше бясно, Ноел щеше вече да е дошла на себе си, докато стигне там.

Въпросът беше — а след това какво? Махмурлукът щеше да е най-малкият проблем на дъщеря ѝ. Когато Ноел разбереше за Ема, щеше да изпадне в истерия. Мери знаеше за решението ѝ да напусне Робърт, а то със сигурност нямаше да улесни нещата. Ами ако той не възнамеряваше да върне Ема? Стомахът ѝ се сви от ужас.

Мери се запрепъва към банята и пусна душа. Влизайки под силната струя, тя почувства дълбоко в себе си студена тръпка, която не можеше да бъде туширана от всичката топлина на света. Все живееше с чувството, че я очакват неприятни изненади.

Мери пое през моста на Първо Авеню към магистрала Ай-87 и кара равномерно в продължение на два часа и половина до изхода за шосе номер 23. Двайсет минути по-късно стигна до шосе номер 145. Четирите платна преляха в две, пунктовете за събиране на пътни такси и отбивките за почивка бяха заместени от нежно заоблени хълмове и слънчеви ливади, по които пасяха крави и коне. Градчетата някак си се сливаха, трудно различими едно от друго. Главните улици навсякъде бяха заобиколени от тантурести тухлени сгради, разнообразени тук-таме с поовехтели викториански къщи и островърхи бели църкви, извадени сякаш от калъп.

Дори хората в различните градове си приличаха — мъже и жени, облечени в неподвластни на модата дрехи, които отиваха на църква или в любимия си ресторант. Възрастни хора, които пиеха кафе на верандата. На път през Престън Холоу, тя се усмихна, когато видя едно луничаво хлапе, което ловеше риба от дървено мостче.

На бензиностанцията, северно от Ливингстънвил, където спря, за да напълни резервоара, шишкав сивокос мъж, облечен в работнически гащеризон, с мотаещо се в краката мърляво куче, я попита дали иска да ѝ провери маслото на колата. Изненадана от предложението, Мери се съгласи, въпреки че лексусът ѝ бе минал пълен преглед миналата седмица. Току-що, идвайки от града, където отдавна вече не се срещаха прояви на подобна учтивост, тя винаги се нуждаеше от известно време, за да свикне с факта, че в тази част на света времето, макар и не съвсем спряло, течеше с различна скорост.

Мисълта за това беше едновременно успокояваща и тревожна. По-бавният ход на времето подчертаваше колко много се бе променила

тя. Мери беше сигурна, че ако докато се разхожда, се натъкне на самата себе си като момиче, не би се разпознала. Бях толкова млада, помисли си тя. Грижеше се за бебето, докато приятелките ѝ се подготвяха за колежа. Ставаше рано сутрин, за да сменя пелени, след като цяла нощ беше зазубряла логаритми и химични формули или беше чела Лонгфелоу и Мелвил. И винаги в центъра на всичко бе майка ѝ.

Беше смятала, че връщането у дома е решението, но единственият резултат бе, че замени едни проблеми с други. „Трябваше да послушаш Чарли“, нашепна ѝ един глас думите, които през годините се бяха превърнали в мантра. Той вярваше в тях, вярваше, че ако бяха положили усилия, прибързаният им брак щеше да оцелее. Проблемът беше, че тя бе загубила вяра в това.

Чарли... Дори след всичките тези години, мисълта за него предизвика у нея пристъп на разкаяние. Избледнелите ѝ спомени се пробудиха с неочаквана яснота. Чарли в деня на сватбата им, облечен в ужасен костюм, сияещ от щастие, сякаш току-що бе получил неочаквана награда, любовта в очите му, която прогонваше страха ѝ. Чарли, който люлееше на ръце новороденото им бебе, със сълзи на радост, стичащи се по бузите му.

Един от спомените ѝ обаче се открояваше сред останалите. Тя никога не разбра дали точно това беше нощта, в която бе зачената Ноел, но искаше да вярва, че е така. Защото по този начин имаше усещането, че нещо прекрасно се е въплътило в дъщеря им. Мери остави мислите си да се понесат обратно към онази топла пролетна нощ, намирайки лесно пътеката към спомена, която бе извървявала безброй пъти. Видя себе си как тича боса на лунна светлина към брега на реката, за да се срещне с Чарли. Сърцето ѝ биеше лудо, тъй като много добре знаеше какво ще се случи. Същото нещо, което вече се бе случвало два пъти, веднъж в нейната стая, когато семейството ѝ беше на църква, и веднъж на задната седалка в колата на Чарли. И все пак тогава беше някак различно. Може би заради лунната светлина или пък заради изражението върху лицето на Чарли, озарено от толкова чиста любов, че копнееше да я съхрани в шишенце като скъп парфюм, чийто аромат да запази завинаги. Той никога не би ме наранил, мислеше тя. Каквото и да се случи, винаги мога да разчитам на него.

Чарли беше постлал старо одеяло под една плачеща върба, която ги прикриваше, подобно на палатка от зелена дантела. През приведените ѝ клони се процеждаше бледа светлина и изпъстряше пясъка със сребристи отблясъци. Когато я привлече в прегръдките си, тя трепереше, но целувките на Чарли бяха топли, а въздухът — изпълнен с одобрителното крякане на жабите. Не си спомняше как се бяха освободили от дрехите си, но в паметта ѝ те двамата винаги бяха голи, като Адам и Ева в райската градина. Чарли, който приличаше на сребриста статуя на лунната светлина, посегна да погали настръхналата кожа на голите ѝ крака. Тя го остави да продължи, за да му покаже, че не страхът е причината да потръпва. Въпреки че тогава все още не го знаеше, чувството, което я изпълваше, бе желание. Не пламъкът, който се разгоря за кратко първите два пъти, а нарастваща нужда, която не знаеше как да назове.

Чарли сякаш почувства настроението ѝ и започна, без да бърза. Целуваше я бавно, докато устните ѝ набъбнаха и едва след това проникна в нея. Мери бе научила за оргазма от книгите, които четеше вечер под завивките на светлината на фенерче, като например „Любовникът на лейди Чатърли“, и вече знаеше от собствен опит какво се случва между момчетата и момичетата. Но тя самата никога не бе изпитвала оргазъм. Според схващанията на католическата църква дори да се докосваш сам беше грях.

Въпреки това, докато Чарли продължаваше да прониква в нея, страстта ѝ се разгаряше все повече и повече с всяко нежно докосване на пръстите му. Тялото ѝ жадно се извиваше, за да срещне ръцете му. Устата ѝ беше отворена и дишаше тежко, опитвайки се да охлади пламналата си плът. Смътно усещаше твърдото тяло на Чарли, притиснато към нейното. За момент цялата вселена бе съсредоточена в белия пламък, избухнал между краката ѝ. После тя извика и в същия миг Чарли свърши в нея. Всичко наоколо беше някак смътно, като пейзаж, прелитащ покрай прозореца на бясно движеща се кола. Тя... О, господи... тя изпита оргазъм. След това се отпусна върху одеялото, изнемощяла като удавник, достигнал най-сетне сушата.

— Как... как разбра? — успя да промълви тя.

Чарли я бе притиснал толкова плътно към себе си, че тя си представи как горещото ѝ голо тяло оставя върху неговото влажен отпечатък, подобно длан върху студено стъкло.

— Просто разбрах — прошепна той.

Това беше Чарли. Той някак си разбираше. Винаги знаеше какво е най-доброто за нея... въпреки че тя винаги го слушаше.

Пътят пред нея се замъгли и Мери избърса една сълза. Със сигурност никога не беше изпитвала нещо подобно към Саймън...

Със сигурност не изпитваше нищо подобно и сега към Саймън. Нито беше изживявала подобна страст с някой от мъжете, с които бе имала връзки през годините. Каза си, че първата любов е винаги най-силната и ако беше срещнала Чарли в някой друг момент от живота си, нямаше да се случи така. Чарли беше различен. Беше специален.

Оттогава безброй пъти се беше питала как ли би се развил животът ѝ, ако в онзи далечен зимен ден бе направила друг избор.

О, тя бе имала намерение да се върне при него след ден-два, но дните се превърнаха в седмици, а седмиците — в месеци. Майка ѝ, въпреки че се представяше за мъченица, все пак отгледа дъщеря ѝ, за да може тя да завърши образованието си. Когато започна работа на половин ден в магазина за дрехи „Холивуд“, Мери реши да спестява част от парите, за да не се налага Чарли да се съсипва от работа по шейсет часа седмично. Двамата все още се виждаха, най-вече през уикендите, но почти никога насаме. Точно тогава Дорис отказваше да гледа детето. Нима не се натоварвала достатъчно през останалото време, грижейки се за бебето и за болния си съпруг, не спираше да се оплаква.

Мери не намираше сили да спори с нея. Чувстваше се твърде задължена. С майка ѝ човек винаги трябваше да си плаща за всичко, а Мери нямаше какво друго да ѝ предложи. Така двамата с Чарли седяха в хола и си играеха с бебето, а Дорис ги държеше под око, надничайки от време на време, сякаш очакваше да ги хване в нещо нередно.

Говореха си най-вече за Ноел. Колко беше пораснала, новият ѝ номер да се обръща по корем, звуците, които издаваше и които приличаха на думи. Чарли никога не заговори колко е самотен. Нямаше нужда да го прави. Беше ясно изписано на лицето му — гордост, болка и копнеж се смесваха там. Тя знаеше, че не би я молил. Трябваше сама да реши, че го иска достатъчно, за да се върне при него.

В края на краищата, не ми достигна смелост, помисли си тя.

Мери ясно си спомняше деня, в който разбра, че той се среща с друга. Шест месеца след като тя се беше върнала при родителите си,

Чарли се премести в кокетна викторианска къща, която споделяше с две жени и трима мъже. В началото между него и Сали нямало нищо романтично. Такива поне бяха твърденията му и тя му вярваше. Все пак такова беше времето. Мъже и жени живееха заедно и дори спяха в едно легло, без дори да си помислят докъде може да доведе това. Но Чарли беше самотен и объркан. Връщайки се назад, Мери призна, че е било неизбежно двамата със Сали да станат любовници и все пак ударът я беше съкрушил. Сякаш вратата, която бе оставила притворена, се бе захлопнала завинаги.

Връзката им продължи по-малко от година, но по времето, когато приключи, Мери и Чарли вече бяха разведени. После, през пролетта на 1974 година, баща ѝ почина. След това вече и дума не можеше да става Мери да се изнесе, просто се приемаше за даденост, че тя ще остане. Всъщност Мери изпитваше неясното чувство, че ако си тръгне, ще ограби нещо жизнено необходимо за майка си. Защото, въпреки че Дорис често се оплакваше горчиво от допълнителната работа, падението на Мери ѝ беше дало нещо почти толкова ценно, колкото и внучката, която обожаваше — кръст, който да носи.

Мери така се беше унесла, че за малко да пропусне отклонението за Бърнс Лейк. Погледна бегло в огледалото за обратно виждане към пустия път зад себе си, направи рязък завой и влезе в отбивката. Когато излезе на шосе номер 30, тя бе посрещната от полета с житни култури, прорязани от реката, която се извиваше между тях като огромна змия. На хоризонта ниски зелени хълмове подпираха разпръснатите бели облачета, между които небето беше толкова яркосиньо, че човек не можеше да го гледа, без да присвие очи. Няколко минути по-късно колелата на лексуса заподскачаха по дървения мост, който се простираше над реката, в посока към града. След около километър, където пътят се извиваше нагоре, като вдигната за поздрав ръка, се издигаше стръмният хълм, от който се излизаше на Мейн Стрийт.

У дома, помисли си тя... Каквото и да означаваше това.

Свали стъклото откъм себе си, не толкова да се разхлади, колкото да почувства познатите аромати и звуци, които неизменно свързваше с Бърнс Лейк. Току-що окосена трева и сухия, гъделичкащ ноздрите мирис на люцерна, жуженето на насекомите и свистенето на пръскачките. Когато премина край Флауър Мил, тя долови аромата на

розите покрай оранжерията. Камион, натоварен с бали сено, пъплеше по хълма пред нея, разпилявайки стъбълца, подобно на конфети. След като преваля хълма и излезе на Мейн Стрийт, Мери бе посрещната от позната гледка — осемдесетгодишният Елмър Дрискол, облечен в униформата си от Втората световна война, стоеше на пост пред старческият дом „Голдън Медоу“ и отдаде чест, когато тя мина покрай него.

Слънцето се беше издигнало над върховете на дърветата и месинговото острие на кулата на църквата „Сейнт Винсът“, извисяващо се над всичко наоколо, блестеше, сякаш току-що бе излъскано. Докато караше бавно през града, тя премина покрай сградата на Американския легион, с нейното неизменно развяващо се знаме и оръдие от Гражданската война, което бе служило като конче за игра на няколко поколения деца. От двете страни на улицата меката утринна светлина придаваше мимолетно величие на ниските тухлени сгради, а на градския площад бронзовата статуя на градинаря Лутър Бърбанк, бащата на картофите „Бърбанк“, които от десетилетия бяха основната селскостопанска култура в региона, гледаше ведро от пиедестала си.

Детската площадка в парка беше пуста по това време и Мери с нарастваща тревога си помисли за своята внучка.

Именно тук тя водеше Ема по време на редките си посещения в Бърнс Лейк. Внучката ѝ много обичаше дървената крепост с нейните пързалки и люлки. Винаги когато Мери се опиташе да я насочи към по-безопасните пързалки, които Ема презрително наричаше „бебешки“, тя посочваше най-голямата и казваше твърдо:

— Искан на тази, бабо.

Сърцето на Мери се сви... Сякаш и тя също се бе озовала на ръба на стръмна пързалка. Какво щеше да прави с Ноел? Терапевтът на дъщеря ѝ в „Хейзълдън“ я беше предупредил да не се намесва, тъй като алкохолиците трябва да се справят сами с последиците. Но нима трябваше просто да стои и да гледа как единственото ѝ дете бавно се самоубива?

Въздъхна, докато завиваше към Бридж Роуд, и потъна в дълбоката сянка, хвърляна от подпорите на моста. Защо майчинството трябваше да бъде толкова дяволски сложно? Не ставаше въпрос само за конкретната ситуация, а за цялата им дълга и бурна история. Може

би всичко започна с това, че Дорис се грижеше за Ноел, когато тя беше бебе. Или може би с нейното заминаване за Манхатън, когато Ноел беше на десет години, заминаване, което силно нарани дъщеря ѝ. Каквато и да беше причината, те никога не успяха да станат близки. Бяха в добри отношения, да. Но близки? Не, всъщност не.

Мери зави наляво към Ларкспър Лейн, където дори в тези ранни дни на юли, лятото се усещаше с пълна сила. Дърветата оформяха зелен балдахин над улицата, а някаква сладка нега и копнеж се разливаха по тротоарите и пътищата. Грамофончета пълзяха по перилата на верандите, на които бяха поставени столове и кушетки, за да могат хората да се наслаждават на лекия полъх на вятъра.

Масивната, облицована с дъски къща на майка ѝ, изглеждаше по същия начин, както и последния път, когато Мери беше тук, с единствената разлика, че тогава дърветата бяха голи, а поляната — покрита със сняг. А сега, с раззеленилите се кленове и брястове, които хвърляха шарена сянка върху свежата трева и с разцъфналите розови храсти, къщата приличаше на оживяла картина. Мери почти очакваше да види белокоса стара дама, излязла като че ли от някой ням филм, да се появи на верандата с току-що изпечен плодов пай.

Когато паркира на алеята обаче, никой не я посрещна. Тя слезе от колата и се протегна, за да раздвижи схванатите си стави, преди да тръгне през още влажната от росата поляна. Изкачвайки се по скърцащите стъпала на верандата, беше поразена от необичайната тишина. В този час на деня, малко след десет, би трябвало да се долавят звуците на живота в къщата. Шумът на тръбите и течащата вода, радиото, настроено на местната радиостанция.

Тя позвъни и зачака със свито сърце майка ѝ да отвори. Чувствата ѝ към тази къща никога не се промениха. Застанала на прага ѝ след дълго отсъствие, тя винаги изпитваше смесица от носталгия и отчаяние. Всеки път имаше чувството, че се отправя на пътешествие, от което няма да се завърне.

Чу стъпки. Тежката дъбова врата се отвори. Някаква възрастна жена застана в рамката ѝ и се вгледа в нея. В първия момент Мери едва разпозна собствената си майка. С тюркоазния си панталон и блуза на цветя, Дорис сякаш слизаше от туристически автобус, пълен с облечени по подобен начин възрастни хора, отправили се да разгледат

Акропола или парка „Йелоустоун“. Премигвайки на ярката слънчева светлина, тя насочи погледа си към Мери.

— Здравей, майко. — Мери се наведе и я целуна по сухата буза, миришеща леко на пудра и на още нещо, което напомняше на болница.

Откритието колко много бе остаряла майка ѝ през последните шест месеца я шокира. Червеникавата преди коса на Дорис сега беше снежнобяла и майка ѝ изглеждаше някак крехка след болестта. Плътта на лицето ѝ сякаш се беше стопила и костите ѝ бяха изпъкнали. Само очите ѝ бяха същите — пронизващо сини като ледени остриета.

— Доста бързо дойде — отбеляза тя и отстъпи.

— За щастие, движението не беше натоварено. Тя събуди ли се вече? — сниши глас Мери.

— Току-що. В момента е горе и се опитва да се свърже с Робърт по телефона. — Мери зърна за миг по лицето на майка ѝ да пробягва тревога, преди изражението ѝ да приеме обичайния си вид — безкрайно упорство, примесено с доза презрение.

С несигурната походка на болните хора Дорис тръгна пред нея към столовата. Гумените подметки на обувките ѝ проскърцваха по тъмния паркет. Мери я последва, обзета от безпокойство. Един поглед към затъмнения хол я увери, че Ноел действително бе прекарала нощта там — масичката за кафе беше избутана настрани, а в долния край на дивана се виждаше смачкано одеяло.

В кухнята Дорис взе чаша от поставката за измити съдове.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от кафе — каза тя. — Има мляко в хладилника, взemi си.

— Благодаря, но го предпочитам черно. — Това беше стара игра между тях двете. Майка ѝ се преструваше, че не знае, че Мери пие кафето черно, а Мери се преструваше, че Дорис просто е забравила това.

Тя наблюдаваше как майка ѝ пълни чашата от старомодната кафеварка. Кухнята беше спретната както винаги. Зеленият линолеум на пода и бежовите рафтове блестяха. Дори сувенирните чинии по стените изглеждаха така, сякаш са току-що измити. Ноел явно се стараеше да поддържа ред, знаейки колко много означава това за баба ѝ. Мери изпита лека ревност.

Седна на масата до прозореца. Той гледаше към задния двор, където старата люлка висеше на дебелия клон на липата. Никога нищо

не се променя, помисли си тя. Дори в най-драматичните моменти от живота ѝ, майка ѝ се движеше из кухнята по същия начин, както всяка друга сутрин, избърсваше капките кафе от печката, внимателно изплакваше гъбата и проверяваше дали африканската теменужка на перваза има нужда от поливане.

— Гладна ли си? Мога да ти забъркам няколко яйца.

„Как бих могла да ям в подобен момент!“ — прииска ѝ се да изкрещи, но каза само:

— Не, благодаря. Ще си направя сандвич по-късно, ако огладнея.
— Чувайки стъпки на горния етаж, тя замръзна с чаша пред устните и попита с тих глас: — Обясни ли какво се е случило снощи?

Дорис поклати глава.

— Не, просто попита за Ема. Когато ѝ казах, че Робърт я е взел, пребледня като платно и се втурна нагоре, за да му телефонира.

Тя леко приседна на стола срещу Мери. Слънчевата светлина проникваше през завесите и се отразяваше в златното кръстче, което се беше закачило на горното копче на блузата ѝ. Кръстчето напомни на Мери, че от години не беше ходила на църква. И все пак в момента тя се чувстваше като на молитва — коленичила и умоляваща Бог час по-скоро всичко това да приключи.

Мери въздъхна и обхвана чашата с двете си ръце.

— Тя каза ли му вече, че го напуска?

Дорис кимна.

— Снощи вечеряха заедно, за да обсъдят кое е най-добре за Ема.
— Устните ѝ се свиха. — Предупредих я да не го прави. Предчувствах, че от това няма да излезе нищо добро. И се оказах права.

Мери изпита раздразнение. Това ли беше най-важното? Преди всичко, майка ѝ винаги трябваше да бъде права. Е, Дорис не беше единствената, която не харесваше Робърт. Мери си спомни колко ужасена беше тя самата преди около девет години, когато Ноел обяви, че е сгодена за... бившия приятел на Корин. Мъж, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

Мъж, за когото и до днес Мери бе убедена, че по някакъв начин бе подтикнал приятелката ѝ към самоубийство.

Шокирана, тя беше казала нещо, което Ноел години наред не можеше да ѝ прости. Смаяна и невярваща, Мери бе възкликнала:

— Шегуваш се! Този мъж е чудовище. Той ще те унищожи, точно както направи с Корин.

Страните на дъщеря ѝ изгубиха цвета си и очите ѝ запламтяха.

— Не си спомням да съм ти искала съвет — срязва я тя с леден глас. — Отдавна разбрах, че няма смисъл да искам каквото и да било от теб.

Мери почувства болка, разбирайки, че през цялото време е била права. За разлика от майка си, тя би дала всичко, за да се окаже, че греши. През годините бе забелязала колко нещастна е Ноел и когато напоследък бе започнала да придобива увереност в себе си, Мери я беше подтикнала да...

— Той дори не ми позволи да разговарям с нея.

Мери рязко се обърна. Дъщеря ѝ стоеше боса на вратата, бледа като призрак, с тъмни кръгове под огромните сиво-зелени очи. Къдравата ѝ черна коса бе пръсната в безпорядък. Все още беше с дрехите си от предишната вечер — светлосиня копринена рокля, вече безнадеждно изпомачкана. Тя погледна към Мери, без да показва особена изненада, че вижда майка си, която живееше на стотици километри оттук, да седи в кухнята и да пие кафе с баба ѝ.

Мери понечи да скочи и да я прегърне, но нещо в изражението на Ноел я предупреди да остане на мястото си.

— О, скъпа! — изтръгна се от гърдите ѝ.

Ноел заговори като в транс:

— Той каза, че не заслужавам Ема, че мястото ѝ е при него. — Изведнъж цялата тежест на случилото се се стовари върху нея и тя се свлече безпомощно на стола до Мери. — Обвини ме, че снощи съм била пияна.

— А вярно ли е? — насили се да попита Мери.

Ноел я погледна с неприкрито презрение.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че „не“?

— Разбира се.

Предизвикателното изражение на Ноел се замени с объркване.

— Не зная какво се случи. Изведнъж в ресторанта започнах да се чувствам замаяна и следващото нещо, което си спомням, е, че се озовах на пода. — Тя докосна лицето си с трепереща ръка. — Не съм съвсем сигурна, но мисля, че Робърт е сипал нещо в колата ми.

Мери знаеше, че Робърт е способен на подобно нещо. И все пак това предположение изглеждаше като взето от сапунена опера. Седнала в тази слънчева кухня с африкански теменужки на перваза и с буркан сладко, върху който бе изрисувано прасенце, поставен на рафта до кутията за хляб, то ѝ се стори някак абсурдно.

Същевременно ясно съзнаваше колко много зависи от отговора ѝ.

— Не е изключено да е направил нещо подобно — потвърди тя бързо. — Как се чувстваш в момента?

— Сякаш някой ме е ударил със стик за крикет по главата.

— Ще ти направя кафе. — Мери се надигна, но Ноел светкавично я сграбчи за китката.

Но не хватката на ръката, а изразът в очите ѝ задържа Мери на мястото ѝ.

— Зная как изглежда всичко това, но ти трябва да ми повярваш. — Пръстите на Ноел се стегнаха и се впиха болезнено в плътта ѝ. — Той иска да накара всички да мислят, че съм била пияна. Това е част от плана му.

— А полицията? Дали ще помогне, ако им се обадим? — Мери се съмняваше в това. Заместник-шерифът беше стар приятел на Робърт.

— Вече заплаших, че ще го направя. — Ноел остави ръката на Мери и се отпусна на стола. Погледът ѝ се замъгли. — Робърт само се изсмя и ми каза да се свържа с адвоката му. Твърди, че има документ от съда за временно попечителство над Ема.

Дорис скочи от стола.

— Защо, за бога, мръсникът...

— Смяташ ли, че казва истината? — прекъсна я Мери.

— Изобщо не се съмнявам в това. Той е планирал всичко. Заложил ми капан. И аз... аз скочих право в него. — Ноел приведе рамене и покри лицето си с ръце. Когато вдигна глава, страните ѝ бяха мокри.

— Ти също се нуждаеш от адвокат — каза Мери.

Ноел мрачно поклати глава.

— Единствените адвокати, които познавам, са хората на Робърт. — Тя прехапа долната си устна в изблик на гняв, насочен не само към Робърт, но и към собствената ѝ наивност.

Неочаквано Мери си спомни за старата си приятелка Лейси Бъкстън. Бяха изгубили връзка, но Мери беше чула, че тя се е върнала

в града и е открила адвокатска кантора.

— Познавам някой, който може да ни помогне — рече тя замислено. — Моя съученичка. — Говореше внимателно, опитвайки се да не подхранва напразни надежди. — Да се надяваме, че номерът ѝ го има в телефонния указател.

— Ще проверя. — Дорис се изправи, отиде до телефона и взе указателя от чекмеджето под него.

— Погледни на Бъкстън — насочи я Мери. — Лейси Бъкстън.

Дорис рязко вдигна глава. Устните ѝ се свиха неодобрително.

— Е, ако това е идеята ти за излизане от ситуацията, със същия успех може да се обадим и на арменския поп.

— Какво имаш против Лейси?

— Сякаш не знаеш — промърмори майка ѝ.

Мери почувства как я връхлита силен гняв.

— Имаш предвид онзи случай отпреди повече от трийсет години, когато я завариха заедно с най-добрия приятел на баща ѝ? Майко, наистина ли мислиш, че при създалата се ситуация тази стара история има такова огромно значение?

Дорис сви устни толкова силно, че побеляха. Мери се напрегна, очаквайки порой от назидания, но изведнъж лицето на майка ѝ се смекчи и го завладя дълбока умора.

— Не смятам, че има значение — каза Дорис глухо.

Мери и Ноел бързо си размениха погледи. В този миг те бяха съюзници. Две жени, израснали в един и същ дом, изправени пред стена от закостенели схващания и предразсъдъци. Мери знаеше, че колкото и да беше привързана към баба си, на Ноел също не ѝ е било леко.

Изведнъж почувства толкова силно желание да предпази Ноел. Преди време детето ѝ беше в опасност и Мери, прекалено изплашена и неопитна, позволи на майка си да вземе нещата в свои ръце. Но сега знаеше много добре какво да направи.

— Защо не отидеш да се облечеш, докато аз се обадя по телефона — предложи тя. — Ако Лейси си е вкъщи и се съгласи да ни приеме, ще те закарам дотам. Когато разбереш как точно стоят нещата, сигурна съм, че на всички ще ни олекне.

3

В колата Ноел наблюдаваше как Мери рови в чантата си за ключовете.

Трябва да ѝ благодаря, помисли си тя. Първо за това, че дойде дотук и за това, че се намеси във всички тези проблеми, но нещо я спираше да го направи. Не знаеше защо се получаваше така, но още от дете имаше чувството, че крие нещо скъпоценно от майка си, нещо, което пазеше дълбоко в себе си от страх, че дори допирът на въздуха може да го развали. Тя се протегна и докосна ръката на Мери.

— Не е необходимо да правиш всичко това. — Думите ѝ прозвучаха по-рязко, отколкото ѝ се искаше, и затова побърза да добави: — Имам предвид, че го оценявам, но не очаквах...

— Глупости, не съм си и помисляла да те оставя да се справяш сама. Освен това, не съм изминала целия този път просто за да си стоя и да бездействам. — Гласът на Мери беше твърд и решителен. Тя запали колата и взе слънчевите си очила от жабката.

Докато пътуваха, тишината между тях се изпълни с напрежение. Ние сме като два магнита, помисли си Ноел. Вечно спореха една с друга. Може би не полагаха достатъчно усилия. Каквато и да беше причината, отношенията им никога не можеха да бъдат като между нея и Ема...

Ноел си помисли за това как дъщеря ѝ се е събудила в къщата на „Рамзи Терас“. Какво ли ѝ е казал Робърт? Че мама е болна? Това поне щеше да е истина. Ноел се чувстваше ужасно, стомахът ѝ се преобръщаше, а главата ѝ сякаш не беше нейната. Но тя би изтърпяла всякакви страдания, за да си върне Ема. Молеше се тази адвокатка, приятелката на майка ѝ, да успее да ѝ помогне.

Лейси Бъкстън живееше на срещуположния край на града, на Егремонт Драйв, на около километър от „Рамзи Терас“. Докато се изкачваха по дългия лъкатушеш път, който минаваше покрай църквата „Сейнт Винсът“ и погребалния дом, Ноел се запита: „Ами ако се окаже, че не може да направи нищо, тогава какво?“.

В един момент Ноел се усъмни дали наистина не е станало така, както твърдеше Робърт. В началото на брака им имаше много сутрини, в които тя се събуждаше с доста смътни спомени за случилото се предишната вечер. Сутрини, в които паниката я сграбчваше и я заливаха вълни на самообвинения и срам.

Не, щях да си спомням как изпивам поне първата чаша алкохол, помисли си тя. А и първото нещо, което би ѝ се приискало, когато се събуди тази сутрин, щеше да бъде още едно питие. Той си играе с мен. Иска да ме накара да си мисля, че съм луда.

Ноел осъзна срещу какво се изправя и изпадна в отчаяние. В тази битка срещу Голиат, тя дори не разполагаше с прашка. Как можеше да се надява да победи?

Мери я погледна загрижено.

— Искаш ли да спра за малко? Струваш ми се бледа.

— Не, добре съм. Просто имам нужда от малко въздух. — Тя свали стъклото. Изобщо не се чувстваше добре, но какъв смисъл имаше да се оплаква? Майка ѝ едва ли щеше да я разбере, макар че бе убедена, че Мери никога не е била толкова разтревожена за нея.

Вдишвайки свежия въздух, тя почувства как гаденето започва да отминава. Но паниката в душата ѝ отказваше да изчезне. Ами ако наемането на адвокат не беше достатъчно, за да реши проблема? Ами ако не можеше да си върне Ема днес... или дори утре?

Дже мисълта за подобна възможност беше непоносима.

— Лейси ще ти хареса. — Гласът на майка ѝ достигна до нея някъде отдалече. — Не съм я виждала, откакто завършихме гимназията, но дори тогава тя беше по-различна от останалите. Имаше свое собствено мнение и не ѝ пукаше особено кой какво мисли за нея. Даже когато я обявиха за градската блудница.

— Вярно ли е, че е била прелъстена от техен семеен приятел?

Мери се засмя.

— Тя се кълнеше, че идеята е била колкото негова, толкова и нейна, но според мен го казваше само за да шокира баща си. — Тя намали скоростта. — Доколкото си спомням, господин Бъкстън не беше от най-либералните бащи. Ето защо Лейси бе изпратена да живее при чичо си и леля си в Бъфало. Оттогава не съм я виждала, но когато чух, че е станала адвокат, не бях изненадана.

— Надявам се само да се заеме с моя случай. — Ноел внимателно се вгледа в майка си. — Ти ми вярваш, нали? За това, което стана снощи?

Те се изкачваха нагоре по Чатъм Хил, минавайки покрай старото автобусно депо и увеселителния парк. Мери ѝ хвърли бърз поглед и каза решително:

— Признавам, че в началото имах известни съмнения, но вече — не.

Ноел почувства облекчение. Освен баба си, имаше още един съюзник. С малко късмет скоро щеше да има и друг. Посегна към чантата си. Беше се пооправила, но пропусна да срещне косата си. Ако не изглеждаше прилично, Лейси щеше да я помисли за леко смахната.

Майка ѝ изглеждаше както винаги перфектно. Ноел се замисли за неизбежното сравнение. Хората винаги казваха, че двете с майка ѝ приличат по-скоро на сестри, но това, което имаха предвид, беше, че Мери е по-хубава и по-елегантна.

— Продължавам да си мисля за всички тези хора около нас снощи, за това какво са си помислили те. — В малкото огледалце, което държеше пред лицето си, очите ѝ изглеждаха подути и зачервени. — Не че самата мен ме интересува. Но ако се стигне до съд...

— Сигурна съм, че и на Робърт му е хрумнала тази мисъл. — Мери я погледна изпитателно.

— Помниш ли как ме предупреди, че бракът с него ще бъде най-голямата грешка в живота ми?

— Щях да съм много щастлива, ако се беше оказало, че греша.

— Но се оказа права. Въпреки това никога не съм си представяла, че е способен да стигне толкова далече.

— Възможно е и да не му се е наложило да лъже. Представи си, че съдията му е дължал някаква услуга.

Ноел изпита уважение към майка си. Понякога Мери се държеше така, сякаш никога не е стъпвала в този град и все пак много добре знаеше как стоят нещата.

— Всеки в Бърнс Лейк му дължи нещо. — Ноел беше свикнала с този факт и той ѝ се струваше толкова естествен, колкото и че небето е синьо. — Работниците му не са единствените, които зависят от него. Той сключва сделки за отдаване под наем. Дава пари назаем. Помага на

политици да печелят избори. Никак не бих се учудила, ако въпросният съдия му е бил задължен. — Тя се облегна назад, съкрушена от мисълта с какви непреодолими препятствия трябваше да се бори.

— Хайде да видим какво ще каже Лейси.

Мери спря пред скромна къща във фермерски стил, боядисана в кафяво и зелено. Боята по капациите на прозорците беше започнала да се бели, а старият датсун, паркиран на алеята, със сигурност бе видял доста път. Ако Лейси беше преуспяла адвокатка, не си личеше по дома ѝ. Ноел изпита безпокойство, когато тръгна по алеята и забеляза неподдържаната трева и изоставения чемшир.

Изведнъж се почувства замаяна, майка ѝ я хвана под ръка, а тя с благодарност се облегна на нея. Точно като пияница. Онова време не беше толкова отдавна, че да е забравила какво е да се бориш сутрин с натежалата си глава, опитвайки да се раздвижиш. Споменът я накара да се стегне и да отблъсне ръката на майка си. Мери, която не разбра какво става, я погледна леко обидено.

Стъпиш ли на пукнатина, майка ти ще пострада, повтаряше наум Ноел старото детско заклинание срещу беда. Колко ли пукнатини беше прескачала като дете? Всъщност причината не беше мисълта да предпази майка си от беда, тъй като винаги бе знаела, че това е едно глупаво суеверие. Вероятно онова, което се беше опитвала да съхрани, бе крехката връзка с нея. Тя виждаше майка си рядко, а когато си беше у дома, Мери като че ли никога нямаше време за нея.

Ноел не желаше Ема да израсне по този начин, живеейки от един щастлив миг до друг. В очакване на вълшебния ден, в който двете ще могат да бъдат заедно през цялото време. А как щеше да живее без Ема? С изключение на баба ѝ, тя бе всичко, което имаше.

Когато забеляза износената изтривалка на прага и старата пощенска кутия, тя се обърна нервно към Мери.

— Как ти звучеше тя по телефона?

— Сякаш съм я вдигнала от леглото. И съм почти сигурна, че не беше сама. — Мери се усмихна закачливо. — Явно някои неща никога не се променят.

Жената, която отвори вратата, се оказа съвсем различна от това, което очакваше Ноел. Тя си беше представяла едрогърда блондинка в широка роба, нещо като долнокачествена Мей Уест. Лейси Бъкстън се оказа дребничка жена с луничаво лице, късо подстригана прошарена

тъмна коса и кафяви очи, в ъгълчетата на които се появиха бръчици, когато се усмихна. С джинсите и моряшката си фланелка, приличаше повече на майка от училищното настоятелство, отколкото на преуспяла адвокатка по бракоразводни дела.

— Здравейте и двете! Влизайте. — Тя погледна зад тях и изсвири пронизително. — Саманта! Тук, момичето ми! Остави бедната стара котка на мира! — Силният глас, излязъл от това дребно тяло, доста изненада Ноел — сякаш се бе провикнал хамалин.

Огромен космат звяр профуча покрай тях и докато Лейси ги водеше към разхвърляния хол, кучето скочи върху канапетото, както си беше с мръсните лапи. Лейси сякаш не го забеляза. Тя беше прекалено заета да оглежда Мери.

— Чакай да те видя. Каква е тайната да се запазиш непокътната? Мери престорено завъртя очи.

— Оценявам комплимента. Особено като се има предвид, че аз бях единствената от класа, която се дипломира година по-късно.

Адвокатката се засмя и се обърна към Ноел.

— А ти трябва да си дъщерята на Мери. Господи, не може да бъде! Помня те, когато беше мъничко бебе. — Тя ѝ подаде ръка. Не спомена, че приличат на сестри. Една точка за Лейси.

Ноел ѝ писа още една точка и за енергичното, делово ръкуване.

— Благодаря ти, че ме прие толкова бързо.

Лейси се усмихна.

— Жалко, че става по такъв неприятен повод. Ще стигнем скоро и до това. Сядай, ако успееш да откриеш свободно място. Какво искаш за пиене? Чай, кафе? Боя се, че това е всичко, с което разполагам. Преместих се тук преди седмица и както вероятно си забелязала, не съм успяла още да пооправя наоколо.

Ноел едва се сдържаше да не изкрещи: „Ти луда ли си? Дъщеря ми е в капан, а ти очакваш от мен да стоя спокойно и да си бърбля безгрижно?“. Успя да се усмихне и промърмори:

— Чаша чай, благодаря.

— За мен кафе — каза Мери.

Минути по-късно Лейси отново се провикна със своя гръмотевичен хамалски глас:

— Чух, че имаш собствена агенция за връзки с обществеността в големия лош град. Аз ли? Двайсет и осем години в Синсинати. Не

питай, дълга история. Все още не мога да се отърся от атмосферата на малкия град. Когато майка ми почина и ми остави тази къща, реших, че това е знак от Бог, че трябва да се върна и да направя нещо тук.

— Моите съболезнования за майка ти — каза Мери, когато Лейси се появи отново, носейки внимателно чашите. — А баща ти, той жив ли е още?

— Зависи какво имаш предвид под жив. В болница е и през повечето време не е на себе си. — Независимо от лошите им взаимоотношения, Лейси изглеждаше искрено натъжена. — А какво става с твоите родители?

— Татко почина, когато Ноел беше малка — отвърна Мери. — Майка ми още се държи. — Тя не спомена, че майка ѝ е болна.

Дали има представа колко зле всъщност е баба, запита се Ноел.

Лейси избута песа настрани с една маратонка, за да освободи място на канапето. Когато седна на възглавничките, целите в кучешки косми, тя се облегна и погледна открито Ноел.

— Добре, хайде да се захващаме. Знам, че не си дошла тук, за да слушаш старите ми ученически истории, затова, защо не си поемеш дълбоко въздух и не започнеш отначало?

Стори ѝ се сърдечна и изпълнена със съчувствие, като в същото време се държеше насърчително и делово, поради което Ноел трудно се сдържа да не избухне в сълзи.

— Става въпрос за дъщеря ми. Тя е на пет. Казва се Ема. — Преглътна с мъка. — Двамата със съпруга ми... Разделихме се преди няколко седмици. Смятах, че ще решим въпроса като цивилизовани хора. Но снощи той дойде и я взе, докато... докато аз спях. — Ноел реши да не разкрива всички гнусни подробности; щяха да прозвучат доста нелепо. Предпочете да изчака, докато Лейси реши дали да се заеме със случая. — Сега той твърди, че има съдебна разпоредба, която му присъжда временно настояничество. Нямах представа, че е възможно да се направи, без да присъстват и двете страни по случая.

Лейси кимна замислено.

— Нарича се изслушване само на едната страна. Използва се при извънредни обстоятелства, когато се приеме, че детето е изложено на непосредствена опасност.

Ноел застина.

— Аз съм добра майка, госпожице Бъкстън. Никога не бих навредила на дъщеря си.

— Моля те, наричай ме Лейси. — Тя се усмихна окуражително. — Виж, ще бъда откровена с теб. Не те познавам много добре, но съпруга ти го помня още от училище. — Тя размени многозначителен поглед с Мери. — Още тогава той знаеше как да постигне своето, без да се съобразява с нищо.

— Въпросът е, можеш ли да ми помогнеш?

Ноел си пое дълбоко въздух. Ами ако Лейси откаже? Към кого щеше да се обърне? Докато оглеждаше още неразопакованите кашони и нахвърляните навсякъде книги, й хрумна, че ако някой, който я познава, влезе в този момент, би решил, че тя, Ноел, чиято къща бе винаги педантично подредена, е по-самоуверената от двете. А ето че тя стоеше тук, сърцето й биеше лудо и отчаяно се надяваше, че жената, която обитава този разхвърлян дом, пълен с отпечатыци от лапи и кучешки косми, ще намери начин да я спаси.

Тя гледаше разтревожено как Лейси замислено отпива от кафето си, сякаш преценява вероятността да се изправи срещу толкова властен човек като Робърт. Най-накрая, с решително изражение, остави чашата си на масичката.

— Аз съм на четирийсет и седем години. Блъскала съм си главата почти толкова дълго, колкото ти си живяла. Единственото, което исках, беше тиха и спокойна семейна адвокатска практика. Ако поема този случай, ще бъде все едно християните да бъдат хвърлени срещу лъвовете. — Тя се взираше в пространството, след това рязко се надигна. — От друга страна обаче никой никога не ме е обвинявал, че играя на сигурно.

Ноел предпазливо въздъхна.

— Това означава ли, че приемаш?

Лейси се обърна към Мери.

— Помниш ли Бък, брата на Робърт?

Мери се намръщи.

— Той не почина ли при някакъв инцидент?

— Колата му излезе от пътя и се преобърна в една пропаст. Загина на място. — Тя тъжно поклати глава. — Беше на деветнайсет. Доста кофти начин да приключиш живота си, нали? — Преди Ноел да успее да попита какво общо има братът на Робърт с всичко това, Лейси

поясни: — Ходехме с него в гимназията, той беше по-голям, а аз бях първокурсничка. Беше добро момче. По начина, по който се държаха родителите му обаче, човек можеше да си помисли, че аз съм Вавилонската блудница. Господи, та ние дори не бяхме спали заедно! Просто излизахме няколко месеца, но предвид натиска, на който беше подложен Бък, бях учудена, че не скъса с мен по-рано.

Ноел много добре разбираше какво има предвид Лейси. Само като си спомнеше колко време беше отнело на родителите на Робърт да започнат да се държат по-топло с нея. Дори след почти девет години ледът не беше напълно разтопен. Все пак с течение на времето Гертруд беше станала по-мила с нея. „Може би, защото съм майка на единствената ѝ внучка“, каза си тя. Свекърва ѝ направо обожаваше Ема.

— Те почти никога не говорят за Бък. Предполагам, че все още е твърде болезнено за тях.

— Важното е — продължи Лейси, — че знам от личен опит какво мога да очаквам от семейство Ван Дорен. Знам срещу какво се изправям. — Тя погледна твърдо Ноел. Кафявите ѝ очи бяха открити и непоколебими. — Май имам нужда от психиатър, но да, ще поема случая. — Тя вдигна ръка. — Все пак, преди да ми благодариш, трябва да те предупредя: няма да е никак лесно. Освен това, няма и да е евтино. Сигурна съм, дори без да съм запозната изцяло със ситуацията.

Ноел не беше сигурна дали да се радва, или да се тревожи.

— И какво ще правим сега?

— Първо, утре сутринта ще проведе няколко телефонни разговора. Кой е адвокатът на съпруга ти? — Лейси взе лист и химикалка.

— Брет Джордън, от адвокатската кантора „Джордън, Торънс и Сандърс“ — съобщи ѝ Ноел. — Но тях ги използва само за сделки с недвижими имоти и други подобни неща.

— Най-вероятно те са го насочили към някой специалист по семейно право. — Лейси си записа нещо на листа. — Веднага след като разбере нещо, ще ти кажа. Опитай се да не се тревожиш прекалено. Няма смисъл да изпадаш в паника, преди да сме разбрали как точно стоят нещата. И колкото и да ти се иска, недей, повтарям, недей да правиш опити да се свързваш със съпруга си. Имаш си достатъчно проблеми и в момента. Разбрахме ли се?

Ноел кимна неохотно. Но мисълта за малкото ѝ момиченце, което плаче за нея през нощта, се беше запечатала ясно в съзнанието ѝ и нищо не можеше да я изтрие оттам. Ако можеше да види Ема, дори и само за една минута, да я увери, че всичко ще се оправи...

— Възможно ли е да ни кажеш в общи линии какво да очакваме?
— размърда се Мери, балансирайки чашата с кафе върху коляното си.

— Добрата новина е, че заповедта за попечителство е временна.
— Лейси разсеяно погали Саманта, която хъркаше като мечка по време на зимен сън. — Веднага след като бъде назначено истинско изслушване, ще получим шанс да изложим нашата гледна точка. Така че трябва да насрочим дата за това колкото е възможно по-бързо.

Ноел се чувстваше като умиращ от глад човек, на който бяха подхвърлили само трошица хляб. Единственото, което искаше бе трошица надежда.

— Какви са шансовете ми да си върна Ема?

Лейси се усмихна мрачно.

— Ако знаех отговора, щях да съм врачка, а не адвокат. Утре ще разберем повече. Стискай зъби дотогава, става ли? — Тя ги изпрати до вратата, където стисна ръката на Ноел в знак на солидарност. — Запомни, няма да стреляме, докато не ни паднат точно на мушката.

На Ноел, която вече беше на прага на психически срыв, това ѝ прозвуча като обявяване на война.

Дорис Куин беше седнала на любимия си стол до прозореца и се опитваше да бродира. При нормални обстоятелства по това време тя щеше да спи следобедния си сън. Но обстоятелствата не бяха нормални. И колкото и да беше изморена, и дума не можеше да става за сън.

При положение че внучката ѝ беше в опасност, тя не можеше да си позволи подобен лукс.

Освен това имаше и още нещо, което трябваше да направи.

При звука от колата на Мери, която паркира пред къщата, Дорис се надигна и остави бродерията. Но когато се опита да се изправи, коленете ѝ се подгънаха и тя падна, издишайки рязко. Трепереше цялата, а сърцето ѝ биеше неравномерно. Дорис почувства силно раздразнение.

Ненавиждаше болестта си. Тя я правеше слаба и егоцентрична. Всяко ново изпитание пред любимите ѝ хора беше тест и за собствената ѝ издържливост. Как щеше да изтърпи напрежението? Щеше ли това да се окаже камъчето, което да преобърне колата? Сякаш опасността за внучката ѝ не беше достатъчно голям проблем!

Дорис потърси в джоба на домашната си роба молитвената си броеница. Очите ѝ се притвориха, а устните ѝ се раздвижиха, шепнейки беззвучно:

— Пресвета Дева Марийо, моли се за нас грешниците, сега и в мига на смъртта ни...

Да, Светата Майка щеше да ѝ даде сила. Когато очакваше първото си дете, лекарите я предупредиха, че може да не успее да го износи до деветия месец. Тогава тя отправи многобройни молитви и Мери Катерин се появи на този свят съвсем нормално, нали така? За благодарност Дорис я кръсти на Светата Дева. Второто име на Мери, Катерин, беше на нейната майка, която, въпреки многобройните грижи за петте си деца, никога не пропускаше неделните и петъчните служби. И въпреки това, Дорис не можеше да си представи по-упорито и своеволно дете. Нямаше нищо общо със сестра ѝ, която беше кротка и не създаваше грижи.

Поради тези причини Дорис винаги се беше отнасяла строго с Мери, решена да вкара твърдоглавата си по-голяма дъщеря в правия път. Но се беше провалила. Не само като майка, но и в Божиите очи.

О, да, беше постъпила по християнски, когато прие дъщеря си и нейното бебе преди толкова много години. Но нима не се беше отнасяла ревниво с детето на дъщеря си? Нима не беше окуражавала по всякакъв начин Ноел да се привърже повече към нея? Доскоро Дорис беше сляпа за това, но болестта ѝ, съчетана с прозрението, че приближава своя край, я бяха накарали да прогледне и да види грешките си.

Дори да имаше шанс да започне отначало, не би могла да промени нищо. Трябваше да приеме факта, че беше нарушила основни принципи. И все пак точно това им беше осигурило покрив над главата и средства за оцеляване. Съпругът ѝ, мир на праха му, беше добър човек, но слабохарактерен. Тя трябваше непрестанно да го подтиква за всичко. Да го окуражава и мъмри непрестанно.

Но каквито и грешки да беше правила, трябваше поне да опита да поправи някои от тях. Мери трябваше да разбере, че играе важна роля в живота на дъщеря си. Ноел имаше нужда от нея. Сега повече от всякога. Беше време да оправи нещата.

Дорис чу стъпките пред вратата и се изправи, трепвайки от острата болка в гърдите. Погледът ѝ попадна на картината над дивана — разпънати Христос с изражение на възторжена агония. Дорис обаче беше открила, че в приближаването на смъртта няма нищо възвишено. Всъщност всичко беше доста... обикновено. Дори малко смущаващо. Стомахът ти къркори в най-неподходящите моменти, а нощем под завивките ти се разнасят странни миризми. Започваш да настиваш много лесно и да се дразниш от всичко. Прекарваш половината си време в тоалетната, а останалото в леглото. Ставаш зависим от хора, които преди това си се опитвал да избягваш по всякакъв начин.

— Е, не ме дръжте в напрежение — заговори тя, когато Мери и Ноел влязоха. — Какво стана?

Лицето на Ноел беше бяло на фона на облака от разбъркана черна коса — проклятието на Дорис още от детските години на Ноел.

— Ами като цяло, май мина добре. — Тя въздъхна, поглеждайки към прозореца, сякаш очакваше всеки момент да види как Ема се прибира, подскачайки по стъпалата. — Утре ще знаем повече.

Дорис изсумтя с отвращение.

— Този твой съпруг! Почти бях решила да отида при него лично и да му дам да се...

— Майко! — Мери ѝ хвърли предупредителен поглед. — Моля те, не точно сега.

Дорис млъкна изненадано. Как си позволяваше! Имаше време, в което подобни думи биха докарали на дъщеря ѝ шамар. Но Мери вече не беше дете, а Дорис пазеше силите си за истинската битка, която предстоеше. Преглъщайки раздражението си, тя смени темата.

— Има салата от риба тон в хладилника. Искате ли да направя няколко сандвича? Има и буркан туршия.

Ноел уморено поклати глава.

— Благодаря, бабо, но не бих могла да хапна нищо. Ако нямаш нищо против, смятам да се кача горе и да полегна.

— Аз също не искам нищо. — Мери погледна часовника си — изящен, златен и доста скъп. — Трябва да се прибирам. Искам да избегна натовареното движение. — Тя прегърна Ноел загрижено. — Обади ми се веднага щом разбереш нещо. Ако имаш нужда от мен, ще се върна незабавно.

Дорис почувства как у нея се надига разочарование. Не се съмняваше, че Мери наистина ще се върне, но въпросът не беше в това.

— Благодаря, мамо. Ще ти се обадя.

Прииска й се да ги разтърси здраво и двете.

„За бога, дете, би трябвало да знаеш как да поискаш това, от което имаш нужда!“

Дорис изпрати Мери до верандата.

— Е, много мило, че намина. — Тонът й беше хаплив.

— Имам важна среща утре сутринта. С много важен клиент. Трябва да... — По средата на стълбището Мери се спря и се обърна към нея. — Защо винаги трябва да се оправдавам пред теб? Тръгвам си, защото за момента не мога да направя нищо повече тук. Това не означава, че няма да се върна. За бога, майко, какво още искаш от мен?

— Би могла за разнообразие да опиташ да се държиш като майка.

Дорис наблюдаваше как нежното лице на дъщеря й се изопва, а бузите й пламват от възмущение. От двете й дъщери Мери беше тази, която повече приличаше на Тед. Имаше неговото високо чело и открити сиво-сини очи, неговата мека кестенява коса, която упорито отказваше да застане в прилична прическа, и неговия влудяващ навик да застава с единия си крак навън, сякаш бе готова да побегне всеки момент. За разлика от него обаче Мери не беше слабохарактерна.

За момент й се прииска да може да върне времето назад, до момента, в който Мери й каза, че е бременна. Ако само беше показала малко повече разбиране. Ако не беше казала всички онези ужасни неща...

— Нямам нужда точно ти да ми напомняш, че съм майка на Ноел.

На ярката слънчева светлина очите на Мери блестяха студено.

За момент изглеждаше, че иска да добави още нещо, което да уязви майка й. Дорис почти искаше тя да го каже. Само тогава биха могли да престанат да мислят за миналото.

— Очевидно имаш нужда — настоя възрастната жена.

Мери вдигна предизвикателно брадичка.

— Доставя ти удоволствие да ме виждаш така притисната, нали?

— Не става въпрос за теб, Мери Катерин, а за Ноел.

— Ти все още ме наказваш, нали? За това ли става въпрос?

Дорис въздъхна. Очакваше да се стигне дотук. Но, господи, защо трябваше да бъде толкова трудно? Болката, която беше усетила в гърдите си, вече пулсираше по цялото ѝ тяло. А от другата страна на улицата Бети Кинан рискуваше от любопитство да падне от прозореца на втория етаж. Дорис почувства раздразнение, преди да си спомни, че Бети се грижеше за градината и прибираше пощата ѝ през двете седмици, докато тя беше в болница.

— Ти си тази, която не може да прости — каза тя. — О, да, зная, че е по-лесно да обвиняваш само мен, че се чувстваш изолирана от живота на дъщеря ти. Но това няма да ти помогне. — В гласа ѝ се промъкна колеблива нотка. — Хайде, Мери Катерин, тя има нужда от теб, от майка си, а не от една болна стара жена, която само ѝ причинява тревоги.

Мери не отстъпи.

— Изглежда, забравяш, че имам свой собствен живот и ангажименти, да не говорим, че имам и собствен бизнес, за който също трябва да се грижа.

— Не е необходимо да ми го казваш на мен. Кажи го на Ноел.

— Ти винаги си знаела кое е най-правилното за всички, нали?

Омразата в очите на дъщеря ѝ накара Дорис да се олюлее. Значи това бяха истинските чувства на Мери, прикрити зад заучената учтивост и подаръците за Деня на майката и рождените дни.

— Зная, че невинаги съм била справедлива с теб, Мери Катерин — каза тя уморено. — Затова те моля, да не правиш същите грешки с твоята дъщеря. Моля те... Ела си у дома! Тя има нужда от теб.

Тишината сякаш продължи цяла вечност. Мери първа я наруши.

— Трябва да тръгвам. — Гласът ѝ беше студен.

Тя сложи чантата си на рамо и се обърна.

Дорис гледаше как дъщеря ѝ се отдалечава бързо по алеята със скована походка, засенчвайки очите си с ръка. На ярката юлска светлина, дворът изглеждаше някак безцветен. Мери приличаше на образ от избеляла фотография в семеен албум.

После тя изчезна, а глухият звук от потеглянето на колата отекна в тишината. Дорис си пое дълбоко въздух. Беше напоен с нежния аромат на орлови нокти. Едва след това се отпусна на плетения стол на верандата. Дишаше тежко, притискайки с ръка болните си гърди. Радваше се, че дъщеря ѝ не може да я види. Мери нямаше представа колко болна всъщност беше. Тя мислеше, че лекарите са отстранили злокачествения тумор изцяло. Дорис не ѝ беше казала, че част от него не може да бъде отстранена оперативно.

Не искам да се чувства длъжна да се върне заради болестта ми, помисли си тя. Което беше глупаво, тъй като дъщеря ѝ доста ясно беше показала, че изобщо няма намерение да се връща.

Мери беше избрала панорамния път, виещ се покрай езерото, преди да се слее с магистралата за града. В миналото винаги когато се чувстваше потисната, гледката на водата, прозираща през дърветата, ѝ действаше като балсам. Днес обаче това не оказа желания ефект. Езерото остана назад. Тесният път със заобикалящите го елши, лаврови дървета и борове и хладната зелена светлина, която се процеждаше през клоните им, ѝ подеждаша не по-различно от някой мрачен градски тунел.

Как смее точно тя да ме обвинява, че съм разочаровала дъщеря си! Това беше не просто нечестно, беше жестоко. Би направила всичко възможно, за да помогне, но нима това означаваше, че трябва да зареже собствения си живот? Можеше да отнеме месеци. А междувременно как можеше да управлява бизнеса си от разстояние?

Ноел не би поискала подобно нещо от нея. Всъщност би се ужасила от подобна идея. Нима не беше това главната причина Мери да стои настрана? Тя никога не беше сигурна как ще бъдат приети опитите ѝ за сближаване. Не че Ноел ѝ беше сърдита за нещо. Нещата бяха далеч по-сложни. Техните взаимоотношения напомняха на цвете, израснало без необходимата му светлина — бледо и хилаво. Можеше да оцелее и дори да напълни, но никога нямаше да разцъфти напълно.

При тази мисъл я споходи внезапно разкаяние. Трябваше да обръща повече внимание на Ноел преди време, когато това щеше да има значение. Щеше да го направи, ако не беше толкова заета да гради кариера. Единственият начин да избяга, беше да работи много и да учи също толкова много. И тя беше направила това, което трябваше. Оказа се обаче, че е било за сметка на дъщеря ѝ.

Честно ли беше обаче да обвинява единствено себе си? Беше толкова млада. А и тогава искрено вярваше, че прави всичко това колкото заради себе си, толкова и заради дъщеря си. Твърде късно осъзна, че да имаш дете, е доста по-различно от това, да имаш куче или котка. Децата си искаха своето.

Сега виждаше нещата много по-ясно. Осъзнаваше, че порасналата ѝ дъщеря ѝ бе простила, но не бе забравила. Разбираще, че някои неща не могат да бъдат поправени. И истината изпъкваше ясно сред всичките „ако“ и „можеше“. Нищо не може да компенсира времето, което не беше прекарала с детето си.

Майка ѝ беше права. Ноел наистина имаше нужда от нея, колкото и да не го показваше. Мери не биваше да я разочарова.

Не биваше да забравя, че тя има и баща. Мислите на Мери отново се върнаха към Чарли. Не го беше виждала от години. Последния път беше на кръщенето на Ема. Тя си спомни колко елегантен изглеждаше тогава — с тъмен костюм и вратовръзка, току-що назначен за заместник главен редактор на „Реджистър“. Бронуин, дъщерята от втория му брак, която тогава беше малко момиченце, сега вече е на... Колко? Шестнайсет? Само една година по-млада от нея по времето, когато роди Ноел.

Помнеше момента, в който очите им се срещнаха над купела за кръщението. В неговия поглед имаше игрива веселост и нотка на стара тъга, сякаш съзнаваше колко млади са били те двамата, когато станаха родители, а сега, когато повечето от връстниците им все още създаваха семейства, те вече имаха внуци. В онзи момент тя закопня да се пресегне и да го хване за ръката. Но не го направи.

Мери шофираше, унесена в спомени, а второстепенните пътища постепенно преминаваха в магистрали с две, а после и с четири платна. „Няма да мисля за Дорис сега“, каза си тя. Ще се съсредоточа върху това, което смятам за правилно. Тя познаваше един адвокат, специалист по разводи, който беше сред най-добрите в Манхатън. Щеше да му се обади за съвет...

Думите на майка ѝ изпъкнаха отново в съзнанието ѝ, след като зави по Трийсет и четвърта улица и Ист Ривър се превърна в мрачна реалност. Изведнъж главата ѝ започна да пулсира.

Дорис имаше ли изобщо представа какво иска от нея?

Естеството на нейната работа не ѝ позволяваше да изчезне просто така за няколко дни или седмици. Бизнесът ѝ зависеше от това да бъде добре осведомена за всичко и да усеща пулса на събитията. Клиентите ѝ щяха да се чувстват изоставени, някои от тях дори можеха да я напуснат. И въпреки че служителите ѝ бяха компетентни, все пак не можеше да очаква, че...

Ужасена, тя осъзна, че всъщност обмисля абсурдното предложение на майка си и мисълта ѝ секна по средата. Идеята беше толкова потресаваща, че тя се засмя тихо. „Трябва да съм се побъркала“, каза си тя.

Преди години, когато напусна родния си дом, тя се закле, че никога няма да се върне. А ако се захванеше с това, щеше да се наложи да спи под един покрив с майка си не само за една-две нощи, а неопределено дълго време. Беше ли някоя от тях готова за това?

Ами ако все пак майка ѝ беше права? Ами ако Ноел наистина имаше нужда от нея? Наистина, не можеше да направи кой знае какво от разстояние...

Мери не беше осъзнала, че плаче, докато не вдигна ръка, за да махне кичур от лицето си, и усети сълзите по дланта си. Защо изобщо ѝ се налагаше да избира? И защо винаги точно изборът, който има най-голямо значение, е и този, за който сме най-малко подготвени?

В съзнанието ѝ отекна слабото, горчиво-сладко ехо от гласа на Чарли, който идваше от друго време и друго място. „Не е необходимо да имаш много пари, за да създадеш семейство, Мери. Единственото, от което имаш нужда, е любов.“

Понеделник дойде и отмина само с едно кратко обаждане от Лейси. Тя съобщи, че е говорила с адвоката на Робърт, който ѝ бил изпратил по факса копие от нареждане за незабавно попечителство, подписано от съдия Рипли. Робърт не блъфираше. Поне това беше ясно.

— Според съпруга ти случилото се предишната нощ не е било изолиран инцидент. Той твърди, че през последните месеци ти няколко пъти си излизала извън релси — обясни ѝ Лейси със сух и неангажиращ глас.

Сърцето на Ноел се сви. Облегна се прималяла на стената до горната площадка на стълбите и се свлече бавно на пода.

— Той лъже.

— Проблемът е, че това е твоята дума срещу неговата. Той разполага с доброволни показания под клетва на двама независими свидетели, които твърдят, че си се напивала до припадък няколко пъти, като дъщеря ти е оставала без надзор — каза Лейси.

Внезапен гърч накара Ноел да се свие. Тя стисна коленете си, като притискаше възбудено тежката черна слушалка към ухото си.

— Боже мой, кой би си измислил подобно нещо.

— Ти ми кажи — отговори Лейси.

Ноел помисли за момент с ръка на челото си, а лишеното ѝ от сън съзнание караше мислите ѝ да се завихрят.

— Джанин — промълви Ноел през зъби — Една от тях е била Джанин. Бих се обзаложила, че той я е накарал.

— Коя е Джанин?

— Секретарка, гадже. Ти си избери.

— Хм, интригата се заплита — промърмори Лейси. — Ами съседите? Има ли някой, който би имал възможност често да те наблюдава в дома ти?

Джуди Патерсън би могла. Двете с Ноел се редуваха да дежурят на басейна и се виждаха често в комитета по парковете. Но да

заподозреш Джуди беше все едно да си представиш, че Кати Лий Гилфорд ограбва магазин за домашни потреби.

— Не познавам някой, който би могъл да е толкова злонамерен — въздъхна Лейси.

— Е, които и да са престъпниците, това се оформя като истински заплетен пъзел. Готова ли си да се бориш, дете?

— Имам ли избор?

— Оттеглям въпроса. — Последва мълчание от другия край на линията, като че ли нейната адвокатка премисляше различни варианти.

— Добре, какво да правим от тук нататък? Ще ти кажа. Слушай ме добре, защото това ще ти се стори едно от най-трудните неща, които някой те е карал да правиш.

— Слушам те — напрегна се Ноел.

— Искам да се закълнеш, че ще стоиш възможно най-далеч от детето си — доколкото това е възможно за човек, който живее в Бърнс Лейк с население осемнайсет хиляди души — със строг глас каза Лейси. — На този етап последното нещо, от което имаме нужда, е да даваме още материал на съпруга ти.

Отначало Ноел не отговори. Тя просто не можеше. Думите на Лейси заседнаха в гърлото ѝ като кост.

Как, за бога, щеше да успее да преживее следващите няколко часа, да не говорим за следващите дни и седмици, без да види или да прегърне дъщеря си? Робърт не ѝ позволяваше дори да говори с Ема по телефона! Поне десетина пъти от вчера Ноел посягаше несъзнателно към ключовете на колата. Единия път почти беше излязла навън, но все пак промени намеренията си. Дори тогава усилието, което ѝ струваше да се върне, беше непоносимо.

— По това време утре вече ще имам определена дата за съдебно заседание — оживено продължи Лейси. — Тогава можем да обсъдим възможността за посещение.

— Посещение? Не искам посещение. Ема трябва да бъде тук, с мен. Аз съм ѝ майка.

— Знам това, вярвай ми. Правя всичко възможно. — Гласът на Лейси беше мрачен, все едно някой лекар току-що ѝ беше казал, че ще живее още само шест месеца. — Междувременно, дете, трябва да ми вярваш. Могат ли да разчитам на теб да не направиш някоя глупост? — добави нежно тя.

Ноел се поколеба.

— Да.

— Добре, ще ти се обадя веднага, след като получа дата за заседанието — обеща Лейси и затвори.

Ноел остана заслушана в празния сигнал на телефона, а после се насили да стане. Трепереше толкова силно, че няколко пъти се опита да затвори слушалката, но не успя. „Това е истина — каза си тя. — Това наистина се случва.“ Не ставаше дума просто да се яви пред съдия и да изясни въпроса. Щеше да бъде дълга и кървава битка.

До следващия следобед безпокойството ѝ се превърна в отчаяние. От неделя насам беше спала малко и неспокойно. Чувстваше забързаните удари на сърцето си и тъпа пулсираща болка в ушите си. Когато се насилваше да яде, започваше да ѝ се гади. И което е още по-лошо, за първи път от години тя откри, че копнее да притъпи болката с питие.

После същият копринен глас на сирена, който ѝ беше нашепвал, че едно бренди би било чудесно, започна да я пита какво лошо би имало да отиде с колата до старата си къща. Тя дори не се беше изнесла оттам официално. Дрехите ѝ все още висяха в гардеробите и ключовете за външната врата продължаваха да бъдат на ключодържателя. Ако Робърт беше там, тя нямаше да направи сцена. Просто спокойно щеше да попита дали може да види Ема.

„О, разбира се, и като си започнала с това, защо не поискаш да ти поднесат луната на верижка?“, все едно го чу тя да казва.

По ирония на съдбата това, което я караше да се въздържа от импулсивни действия, не беше заплахата от евентуални действия на Робърт, нито пък обещанието, което беше дала на адвокатката си. Възпираше я дъщеря ѝ. Как би се почувствала Ема, ако видеше да прогонват собствената ѝ майка на вратата?

От друга страна, какво ли си мислеше малкото ѝ момиченце: нито дума, нито картичка, нито дори обаждане по телефона от майка ѝ?

— Бабо, дали правя каквото трябва? — питаше Ноел, докато притопляше супата на печката. Беше време за обяд и баба ѝ току-що се беше събудила. — Мисля, че се побърквам. Чувствам се така, сякаш ако не успея поне да поговоря с Ема ще умра.

Баба ѝ седеше на масата със скръстени на гърдите ръце, а косата ѝ стърчеше като жици от прегоряла електрическа верига.

— Понякога ни се струва, че добрият Бог ни товари повече, отколкото можем да понесем — въздъхна тя.

— Това няма нищо общо с Господ.

Бабата се изправи и остро отговори:

— Ръката на Господ е във всичко! Не го забравяй.

След малко стъпи на крака и прекоси кухнята, а износените подметки на розовите ѝ домашни пантофи сякаш мърмореха по линолеума. Супата беше завряла и баба ѝ изгаси котлона.

— Бог помага на онези, които сами си помагат. Ако питаш мен, няма голяма полза от това да седиш като пън.

Ноел остави лъжицата, с която бъркаше супата.

— Това, което искам да направя, е да дам на Робърт да опита от собственото си лекарство! — произнесе яростно тя.

— Е, какво те спира? — Сините очи на баба ѝ в приличните си на хартиени гнезда очни ями запламтяха с някогашния си огън.

— Адвокатката ми, например.

— Лейси Бъкстън може да преследва всичко в панталони, но какво разбира тя от това да бъде майка? — изсумтя баба ѝ с отвращение.

— Бабо...

— Какво? Почти съм на път сама да отида дотам!

За миг Ноел почувства раздразнение, смекчено от мисълта, че баба ѝ поне е предвидима. Докато растеше, Ноел винаги знаеше, че може да разчита на нея. За разлика от Мери, която се появяваше от дъжд на вятър и винаги бързаше. И винаги го правеше с основателно извинение, с останала без дъх целувка... и обещанието, че скоро нещата ще се променят.

Обгърна баба си с ръце и притисна главата ѝ към острите си рамене. Баба ѝ ухаеше на сапун и прясно изгладено пране.

— Сещаш ли се за онзи случай, когато пердетата в дневната се запалиха и ти ги изгаси с градинския маркуч? — припомни ѝ тихо Ноел.

Баба ѝ изсумтя:

— Кой има нужда група самохвалковци с кални ботуши да изпоцапат всичко? Всеки с половин мозък би направил същото.

Ноел се въздържа да отбележи, че къщата можеше съвсем лесно да изгори до основи.

— Така се чувствам, когато мисля за Ема. Сякаш къщата гори и тя е вътре, а аз не мога да стигна до нея... — Гърлото ѝ се стегна.

Баба ѝ се отдръпна и постави ръцете си около главата ѝ, все едно се опитваше да предизвика тези мисли в съзнанието ѝ. Ноел усещаше дланите ѝ като гладки полирани камъни на бузите си.

— Тогава скъпа, просто трябва да загасиш огъня — посъветва я тя.

— Но Робърт...

— Той е просто един мъж. Никога не съм виждала друг, освен дядо ти, който да не си въобразява, че това, което има между краката, му дава право да властва над нас. Това не означава, че трябва да се поддадем.

Ноел изненадано погледна баба си. Тя нямаше представа, че баба ѝ може да ругае, а още по-малко очакваше да намеква за мъжкия полов орган. Светът ѝ наистина се беше обърнал с краката нагоре. Тогава един глас ѝ прошепна: „Знаеш, че тя може и да е права. Може би досега си гледала погрешно на нещата. Може би наистина трябва да направиш нещо“.

Ноел внезапно се изпълни с усещането за безразсъдна загуба и всичко я теглеше в една-единствена посока — към нейната дъщеря.

Грабна ключовете от колата си, паркирана до задната врата.

— Ще се върна навреме за прегледа ти при доктор Рейнолдс — обеща тя. — Ще се оправиш ли сама за един час?

— Не съм съвсем безпомощна. Поне не още — изсумтя бабата. Но в очите ѝ се четеше тревога — не за нея, а за Ноел. — Внимавай, чуваш ли?

Докато караше през града в стабилното си сиво волво, без да превишава ограниченията за скоростта, Ноел усещаше, че кокалчетата на вкопчените ѝ в кормилото ръце сякаш ще изскочат от кожата. Помнеше съвета на адвокатката, но първичното желание да защити детето си беше по-силно. „Мога да се справя с това — увещаваеше се тя. — Ако започне да става опасно, просто ще си... тръгна.“

Така си мърмореше, докато караше по моста към Ирокис Авеню, когато я прониза нов страх: ами ако вкъщи няма никой?

Докато собственият ѝ живот беше спрял, не ѝ беше минало през ум, че за останалия свят това беше просто един обикновен ден. По това време Робърт щеше да бъде на работа и защо да бъде иначе? Той не беше човек, който си гризе безпомощно ноктите. И нямаше лекомислено да остави дъщеря си с бавачка. Имаше само един човек, на когото той можеше да повери Ема.

Когато зави пред „Рамзи Терас“ 36, Ноел очакваше и беше абсолютно сигурна, че ще намери кадилака на свекърва си паркиран на алеята пред къщата. Видът на сребърното ауди на Робърт вместо това ѝ действа като лек шок. Тя натисна спирачки и огледа широките плоски каменни плочи, които водеха към предната врата.

Къщата в стил от епохата на Тюдорите с вертикалните си колони около прозорците и грубо издялани греди, сякаш ѝ се подиграваше. Защо не се беше изнесла по-рано? Защо ѝ трябваше извинение? Безброй вечери се беше приготвяла набързо, след като Робърт ѝ се обади, че ще се прибере вкъщи с няколко бизнес съдружници. И неделите след църква, когато роднините му идваха уж за леко хапване и оставаха да се мотаят през целия ден.

Ако решише да се оплаче, че е уморена или затруднена, Робърт ѝ припомняше нетърпеливо, че има прислужница и градинар, които вършат повечето работа. Можеше да има и бавачка, ако не беше настоявала да се нагърби с целия товар по грижата за детето. Все едно Ема беше товар!

Тя знаеше, че сама си беше виновна. Никой не беше опрял пистолет в главата ѝ. Не беше ли тя самата съдействала на Робърт по някакъв начин, за да се превърне в бездейното създание, което така глупаво бе попаднало в неговия капан?

„Може и да е така, но този път няма да му позволя да се измъкне“, зарече се тя.

Както крачеше нагоре по пътеката, внезапно се почувства в безтегловност. Огледа прозорците на последния етаж с надежда да зърне дъщеря си. От задния двор на семейство Патерсън се чуваха децата в басейна. Беше ли Ема сред тях? Ноел си представи как изважда малката си дъщеря от водата, сияйна, както я помнеше след раждането.

Но Робърт сигурно я беше чул да спира. Веднага щом стъпи на верандата, предната врата се отвори. В рамката на вратата застана

добре сложен мъж в жълто-кафяви работни панталони и жълто поло, който я гледаше с раздразнение, все едно беше амбулантен търговец или неканен гост.

— Какво правиш тук? — попита студено той.

— Бих се обзаложила, че ти е напълно ясно — отвърна Ноел и с леко удивление различи в гласа си язвителността на баба си. Погледна към вътрешността на къщата. — Тук съм, за да видя Ема.

— Тя спи.

— Ще почакам.

— Няма нужда. Тя е добре.

— Бих искала сама да се уверя, ако нямаш нищо против.

— Всъщност имам нещо против.

По красивото аристократично лице на съпруга ѝ назряваше буря. Тя потръпна в знойния юлски ден все едно стоеше пред айсберг.

Един глас в главата ѝ настояваше: „Бъди силна... заради Ема“. Не можеше да си позволи да отстъпи. Не и този път.

— Как се осмеляваш! — Гласът ѝ трепна от усилието да се въздържа да не закрещи. — Как се осмеляваш да ме държиш настрана от собственото ми дете?

— Все някой трябва да поеме отговорност — прониза я той с поглед, а устата му се изкриви в гримаса на отвращение. — Исусе Христе, Ноел, кога за последен път си се поглеждала в огледалото? Здравата си затънала и дори не го съзнаваш.

Тя се отдръпна леко, но не отстъпи.

— Можеш да имаш всичко. Тази къща и всичко в нея — размаха широко ръката си тя. — Само ми остави Ема.

Той се изсмя сухо.

— Аз така или иначе имам всичко. Не ме виждаш да прося на нечия врата, нали?

— По-скоро виждам мъж, който си въобразява, че ще му се размине, след като е извършил убийство — отвърна тя, — но няма да ти се размине, Робърт... Не и този път.

Той студено се усмихна, но тя забеляза, че думите ѝ бяха направили впечатление. Десният му клепач започна да потреперва.

— Виж, нямам време. Ако имаш още нещо за казване кажи го на адвокатата ми. — С тези думи той понечи да затвори вратата.

— Не! — пронизителният ѝ вик отекна в тишината на дребнобуржоазния квартал, където рядко се повишаваше глас.

Когато Робърт се поколеба, тя се възползва от възможността да вклини крака си между вратата и касата.

— Няма да си тръгна, докато не видя Ема.

— Ти си пияна — каза той, този път на висок глас.

Ноел се олюля и тъй като кракът ѝ все още беше във вратата, почти загуби равновесие. Тя не очакваше това. Нима се опитваше да я убеди, че наистина е луда? Или той беше този, който си бе загубил ума?

Той наистина беше луд. Ноел се огледа и видя Джуди Патерсън, точно когато излизаше на верандата. Отвъд идеално окосената тревна пътека между техните къщи, тя улови предпазливото изражение по лицето на своята съседка. Отначало не ѝ дойде наум, че Джуди гледа с недоверие именно нея. Бяха приятелки, нали така? Е, добре, не близки приятелки... но все пак. Когато майката на Джуди почина миналата зима, кой беше прекарал с нея по-голямата част от следобеда да я утешава, да не говорим за това, че се грижеше за момчетата ѝ четири дни, докато Джуди беше в Бостън за погребението заедно със съпруга си? Чак когато видя как Робърт вдигна ръка към Джуди, сякаш за да ѝ каже да не се притеснява, чак тогава осъзна жестоката истина.

— Щеше да ти хареса ако бях пияна, нали? — попита тя тихо, твърде тихо, за да я чуе Джуди. — Онази нощ ти сипа нещо в чашата ми, нали? Искаше всички да си помислят, че съм се напила до безсъзнание. Но няма да стане! Дори ти не си в състояние да надвиеш закона.

— Законът ще реши кое е най-доброто за Ема. И доколкото съм чувал за съдия Рипли, той не понася небрежните майки.

— Небрежни? — Ноел почти се задави с думата. — Робърт това е лудост! Знаеш, че е лудост. Престани! Моля те, заради Ема.

Изражението на Робърт леко се смекчи и Ноел се зачуди дали най-накрая не успява да стигне до него... докато го видя да поглежда встрани. Той играе представление, осъзна с ужас тя. Всъщност нямаше да се изненада, ако всичко това се окажеше нагласено. Защо иначе щеше да си стои у дома по средата на работната седмица? Знаел е, че нейното появяване е просто въпрос на време.

— Иди си у дома, Ноел. Наспи се. Не искаш Ема да те види в такова състояние. — Гласът му, дълбок и авторитетен, се разнесе над люляковите храсти, над които надничаше Джуди Патерсън.

На Ноел ѝ се прищя да го удари. Но въпреки яростта, която се надигаше в нея, тя щеше да се вслуша в съвета му и да си тръгне, преди нещата да загрубеят. Ако не беше викът, който прониза въздуха точно в този момент:

— Мамо!

Въпреки че вратата беше само отчасти отворена, тя можа да надзърне вътре в дневната, където успя да мерне тъмни плитки и малкото личице на дъщеря си, озарено от недоумение. Сърцето ѝ заседна в гърлото.

— Ема! О, сладурче. Добре ли...

Кракът ѝ се изплъзна и вратата се затръшна.

Ноел започна да бие по нея с юмруци. В излъскания месингов звънец тя улови изкривеното отражение на изопнати от оскърбление устни. Като на невменяема.

— Пусни ме вътре! По дяволите, Робърт, отвори проклетата врата. Отвори я... или ще...

Тя се пречупи. Какво? Ще извика полиция? Иронията в нейната заплаха я накара да спре яростното думкане.

После си спомни, че има ключове. Измъкна ги от чантата си и опита ключалката. Невероятно, но топката на вратата се завъртя! Вратата беше наполовина отворена, когато тя рязко беше избутана назад и ключът отново беше превъртан. Ноел се препъна и падна на една страна, като ожули лакътя си в твърдата бетонна веранда. Чу как вътре Ема започна да плаче, както и приглушения глас на Робърт, който се опитваше да я успокои. Ноел успя да различи движение през храстите около къщата.

За момент си помисли: „Джуди! Тя идва да ми помогне“.

Но съседката ѝ просто се прибираще.

Ноел се изправи на крака, подпирайки се на вратата. Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Ема? Сладурче? Мама е! Ще дойда да те взема веднага щом мога, обещавам.

От другата страна не се чуваше никакъв звук, освен заглъхващи стъпки. Ноел беше отчаяна. Тя си представи как Робърт тайничко се

усмихва самодоволно и триумфира дори докато триеше сълзите на дъщеря си. Колко ли лъжи беше наговорил? Колко още вреди можеше да причини преди всичко това да свърши?

Обзе я свирепа ярост.

— Това няма да ти се размине — изкрещя тя, без да се интересува какво ще видят или ще си помислят съседите. Без да се интересува от нищо. — Робърт, чуваш ли ме? Не можеш да правиш това! Няма да ти позволя!

Тя се хвърли към вратата с юмруци, докато кокалчетата ѝ не закървиха. Риташе я толкова силно, че почувства как нещо — може би кост? — изпуква в крака ѝ и от болка ѝ причернява пред очите. Пръски слюнка излитаха през оголените ѝ зъби. Гласът ѝ, почти неразпознаваем, се разнесе пискливо към яркосиньото небе.

— Копеле такова! Пусни ме вътре. Пусни ме!

„Падаш му право в ръцете така. Знаеш това, нали?“

Глас в главата ѝ, странно напомнящ гласа на Лейси, като студена плесница я върна в реалността. Внезапно желанието да се бори я напусна. Ноел залитна назад и изведнъж усети болезнено пулсиращия си крак. Краката ѝ се огънаха и тя се свлече на тревата, като трепереше неконтролируемо. „Какво направих? — простена безмълвно тя. — О, боже, какво направих?“

— Най-добре да оставиш доктор Рейнолдс да прегледа този глезен — взираше се баба ѝ в нея, докато тя лежеше изтегната на дивана.

Ноел си придаде смело изражение.

— Ще го направя веднага, щом доуцукам обратно до колата, за да успеем да се доберем дотам.

Тя раздвижи крака си, който беше подпрян с дебела възглавница, и потръпна от болка. Каишките на сандалите ѝ се бяха врязали и образуваха дълбоки бразди в подутата розова плът около глезена ѝ, но тя не се осмеляваше да ги събуе. После никога нямаше да успее отново да ги обуе.

— Глупости! — изкудкудяка баба ѝ. — Така или иначе не си в състояние да караш.

Не беше само кракът ѝ. На Ноел не ѝ беше нужно да поглежда в огледалото, за да разбере, че е развалина. Цяло чудо беше, че успя да се върне вкъщи.

— Е, едно поне е сигурно, няма да ходя пеша.

— Нека го помолим вместо това да дойде тук.

— Лекар, който прави визитации по домовете? Бабо, тези времена си отидоха заедно с конете и двуколките. — Ако не се чувстваше толкова зле, Ноел щеше да се усмихне на представите на баба си за живота, датиращи от времето на Труман.

— Може и така да е, но Ханк Рейнолдс не е като другите лекари — упорито настоя баба ѝ.

— Защото не те плаши с още една серия от химиотерапии?

— И това сред другите неща.

— Дай ми един пример.

— Ами например той със сигурност не го прави заради парите. Ако искаше да стане богат, щеше да отиде да работи в някоя от онези градски клиники, където плащаш майка си и баща си само за да те погледнат. Въобще няма да се изненадам, ако не ни начисли и цент отгоре заради това, че ще пропътува целия път до тук.

Ханк Рейнолдс бе поел практиката преди няколко години, когато стария доктор Матюс се пенсионира. Ноел не се беше срещала с него, докато не започна да придружава баба си на лекарските прегледи. Младият интернист я беше впечатлил толкова много, че тя дори започна да се замисля дали да не се прехвърли при него от лекаря си в Скенектади.

Но точно сега това беше последната ѝ грижа. Тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за това колко глупаво се бе държала. Беше пренебрегнала съвета на адвоката си и отново попадна в капана на Робърт — за втори път. Какво, за бога, си мислеше?

— Не обръщай внимание на крака ми. Главата ми е тази, която се нуждае от преглед — изпъшка тя, като се повдигна. — О, бабо, наистина оплесках нещата, нали?

— Направи това, което трябва да направиш. — Тонът на баба ѝ беше рязък. Тя не би търпяла предположението, че може да има някаква вина, дори и да идваше от самата Ноел.

— Някога изпитвала ли си подобни чувства към мама или към леля Триш? Сякаш по-скоро би си отрязала ръката, отколкото да ги

видиш да страдат?

— Никога не съм прекарвала безсънна нощ заради Триш. Виж, майка ти, тя беше друго нещо... Винаги се надценяваше с една идея, дори когато се препъваше и с двата крака. — Устните на баба й се свиха при спомена. — Но да, веднъж почти ме довърши. Знаех през какво преминава, но не можех да направя нищо, по дяволите, за да й помогна.

— Имаш предвид, когато е била бременна с мен? — оживи се Ноел. Тя беше чувала само версията на майка си за тази история. На баба й не й харесваше да си припомня тази глава от техния живот. По начина, по който говореше, всеки би си помислил, че внучето й е било донесено от щъркела.

Баба й кимна разсеяно, гледайки в друга посока.

— Мислех, че правя каквото трябва, като запазих дистанция и чаках тя самата да реши да се върне. Сега не съм толкова сигурна...

— В края на краищата тя се е върнала.

Баба й разсеяно си играеше с горното копче на блузата си. Беше се облякла за визитацията при доктора, дори си беше сложила червило. Но синият й костюм с панталон висеше на превитата й фигура и от това изглеждаше още по-крехка.

— Беше зима, зимата на шейсет и девета, която беше особено сурова, както си спомням. Родителите ти нямаха пукната пара. Какво друго можеше да направи майка ти? — поклати глава баба й.

Можеше да остане с баща ми, помисли си Ноел. Това беше проблемът с майка й. Единственото нещо, за което тя се бе борила някога, беше да избяга. Може би трябваше да се опита по-упорито да направи така, че нещата в Бърнс Лейк да потръгнат, и то заедно с баща й.

Тя се надигна с усилия на крака и закуцука към вратата. Подутият й глезен пулсираше от болка.

— Сега е два и петнайсет — обяви тя. — По-добре да побързаме, ако искаме все пак да видим доктора. След това, ако той има време, ще го помоля да ми прегледа крака.

— Аз ще карам — каза бабата с престорена невинност.

— Нищо такова няма да правиш. Спомни си какво каза офталмологът.

— Имам перде само на едното око. Виждам добре — настоя тя.

— Добре тогава — отвърна Ноел, сблъскала се с равностоеен на нейния инат, — ако виждаш толкова добре, какво пише на онзи камион?

Тя посочи през прозореца фургона, паркиран пред къщата на семейство Кинан от другата страна на улицата. На него с удебелени букви пишеше: „Поддръжка на басейни Фигера“.

Баба й силно присви очи, като здраво стискаше устни.

— Това са хората за контрол на вредителите. Спомням си, че Бети каза нещо по повод на това, че пак са се явили мравки.

— Вземи си чантата, бабо. Ще те чакам навън.

Баба й разбра, че беше надхитрена. Изсумтя от недоволство и се затътри по коридора да си вземе черната ръчна чанта с вид на кутия, която използваше още когато Ноел беше малка. Тя беше и медицинска кутия при пътуване, от която бяха излезли неизброимо количество кърпички за еднократна употреба, превръзки, монети и бонбони.

О, бабо, какво лекарство имаш за мен сега, помисли си Ноел с отчаяние и сърцето я заболя. Какво е лекарството, когато поради глупост си позволил някой да грабне детето ти точно под носа ти? Или хапчето, което оправя нещата, когато не си послушал адвоката си?

Малко по-късно, докато седеше в тясната овехтяла чакалня на доктор Рейнолдс, Ноел започна да се чуди дали пък не трябваше да се вслуша в съвета на баба си и да си остане у дома. Само си въобразяваше или всички я зяпаха? Ивон Линч дори не се опитваше да се прикрие. А Мона Диксън, бременна с второто си дете... Бяха ходили заедно на училище, но от начина, по който Мона се държеше, човек можеше да си помисли, че едва се познават. Когато двегодишното момченце на Мона тръгна към нея, Ноел не очакваше Мона толкова рязко да си го прибере обратно. Сякаш нейната бивша съученичка си мислеше, че детето може да бъде наранено.

Мона и Ивон не бяха единствените. Вчера в магазина Ноел се сблъска с една съседка, която живееше на нейната улица. През цялото време, докато си бърбиха, Карън Блейлок хвърляше дебнещи погледи в натоварената количка за пазаруване на Ноел — все едно очакваше да види стек бири или бутилка вино, напъхани сред останалите покупки. Нямаше значение, че хората, които шепнеха зад гърба й, не разполагаха с никакво доказателство. В град с размерите на Бърнс Лейк, човек е виновен до доказване на противното.

На Ноел ѝ стана топло. Температурата в чакалнята, въпреки климатика, сигурно беше около трийсет градуса. Тя тъкмо посягаше към поизцапаните списания на масата за кафе, за да си повее с тях, когато внезапно се спря. Силвия Хочман, седнала срещу нея, я наблюдаваше зорко. Кръглата Силвия без шия, която ѝ напомняше дебела стара котка с остра козина, стърчаща като четинести мустаци. Като собственичка на единствения магазин за подаръци в града, подходящо именуван „Кошницата“, тя бързо щеше да раздуха клюката как Ноел ван Дорен се беше потила като затворник по пътя към бесилката.

В този момент вратата на кабинета се отвори със замах и Ханк Рейнолдс влезе в чакалнята. Той изглеждаше малко раздърпан в нагънатите си като хармоника панталони и измачканата си докторска престилка, но с такава усмивка, на която и бебе с колики не би устояло. Дори киселото лице на Силвия се оживи.

Докторът изглеждаше на около трийсет и пет. Средно висок, със светлокестенява коса, започнала вече да оредява. Много малко не му достигаше, за да се каже, че хубостта му е класическа, но лицето му беше толкова благородно — от устните до интелигентните кафяви очи.

Ноел почувства силно желание да отиде в съседната стая и да скочи върху масата за прегледи. Тя си спомни как, когато беше дете, доктор Матюс притискаше стетоскопа до гърдите ѝ като поставяше голямата си ръка на петна върху рамото ѝ. Копнееше нещата да бъдат толкова прости и сега, така че лекарството за всичко, което се беше объркало в живота ѝ, да бъде ясно като надраскана рецепта.

Ханк огледа стаята и погледът му попадна върху бабата на Ноел.

— Госпожо Куин, мисля, че вие сте следваща.

Но възрастната жена поклати глава и непоколебимо остана на стола си.

— Благодаря ви докторе, но ще съм ви много благодарна, ако първо прегледате внучката ми.

Погледът му се обърна към Ноел.

— Какъв е проблемът?

Ноел протегна крака си, който беше започнал да става моравочервен там, където каишките на сандалите ѝ се бяха врязали във възпалената плът.

— Вероятно просто е навехнат. Не мисля, че нещо е счупено — каза Ноел.

Съзнаваше, че всички погледи в стаята са насочени към нея, а по-ужасното беше, че бе на границата да се разплаче.

— Нека да погледнем — приближи се Ханк напред, за да ѝ помогне да стане на крака и да я придържа, докато тя куцукаше към вратата.

Лекарският кабинет беше такъв, какъвто Ноел си го спомняше. Същата кафява кожена кушетка с дебел хартиен чаршаф, сиви метални шкафове за картотеката. Кабинетът дори миришеше както по времето на доктор Матюс — на спирт за разтривки и черешови близалки.

— Щях да се обадя предварително да си уговоря час — извини се тя, рухвайки на кушетката, — но тъй като така или иначе идвах насам, аз...

Тя започна да трепери, докато разкопчаваше сандала и предпазливо опипваше глезена си. Ханк седеше на нисък стол със сведена над крака ѝ глава и тя гледаше врата му — блед, като се изключи линията на загорялата от слънцето плът покрай яката на светлосинята му риза. Кестенявата му коса беше разрошена, а пухкавият участък на тила му придаваше странна уязвимост.

Когато вдигна глава, кафявите му очи проблеснаха.

— Какво искате да чуете първо, добрата или лошата новина?

— Ако лошата новина е счупена кост, повярвайте ми, това няма да е най-лошото нещо, което ми се случи днес — мрачно го увери тя.

Ханк не я притисна за подробности.

— В такъв случай може би нещата изглеждат добре. Бих могъл да направя рентгенова снимка за по-сигурно, но съм сигурен, че нямате нищо по-сериозно от лошо навяхване.

Усмивката му се разшири.

— Лошата новина е, че каквото и да сте сритали, вероятно не може да бъде поправено.

Припомняйки си ужасяващата сцена с Робърт, тя почувства стягане в стомаха. В същото време усмивката на Ханк беше толкова топла и съчувствена, че тя също му се усмихна.

— Беше врата — призна тя, — за съжаление все още е цяла.

— За късмет на този, който е бил от другата страна.

Тя предпазливо го погледна.

— Не знаех, че практикувате и като психиатър.

— Не практикувам. Проста логика.

Ноел с неудобство осъзна как изглежда. На излизане от къщи просто бе прокарала гребен през косата си и бе плиснала вода на мокрото си от сълзите лице. Дали Ханк я беше определил като нестабилна, достатъчно луда да рита по вратите, за да влезе? „Пациентката, трийсетгодишна бяла жена, явно преживява психически срив, вероятно причинен от наркотици или алкохол.“

Но Ханк се отнасяше към нея с искрен интерес, дори със загатнато възхищение. Във внезапен пристъп на откровение тя сподели:

— Беше съпругът ми. В процес на развод сме.

— Разбирам, че не е миролюбив.

— Наистина ли смятате така — вдигна тя крака си. — Аз не искам да го хвана натясно, ако това имате предвид. Всъщност е точно обратното — разтреперана изпусна тя въздишка. — Дълга история.

— Знам, че разводите са трудни. Имате малка дъщеричка, нали така? Извинете, знам, че това боли. — Ханк направи съчувствена гримаса, като разхлаби и свали сандала й. — Как го приема тя?

Ноел се поколеба, като се чудеше колко от нещата да му разкрие.

— Твърде рано е да се каже. Тя е само на пет.

— По време на стажа ми съм виждал много деца на тази възраст — заговори той, сякаш разбираше нейната нужда от окуражаване. — Учудващо е колко устойчиви могат да бъдат.

Тя използва възможността да смени темата.

— Къде проведохте стажа си?

— В презвитерианската болница „Кълъмбия“.

Ноел беше удивена. Такава престижна болница! Преди да се усети, се изтърва и попита:

— Извинете ме за въпроса, но как свършихте в Бърнс Лейк?

Незабавно съжали за своята самонадеяност. Освен че беше невъзпитано, не й влизаше в работата.

Но Ханк не изглеждаше обиден. Той просто се усмихна като човек, свикнал с подобни въпроси. Отблизо тя видя, че очите му не бяха толкова тъмни, а по-скоро кафяви, с цвета на силен чай. В блясъка на флуоресцентните лампи над тях, гъстите му вежди хвърляха бледи сенки над леко луничавите му скули. Имаше вид на човек прекарал

доста време навън и тя осъзна, че се пита също с какво ли може да е зает семеен лекар, който няма свободно време дори да се подстриже. Риболов? Не, не изглеждаше такъв човек. Може би бягане за здраве.

Той със сигурност бе в достатъчно добра форма. Тя се изчерви заради посоката, която взеха мислите ѝ.

— Най-добрият отговор е да се пита като начало какво съм правил на Парк Авеню — със съжаление се засмя Ханк. — Посветих на тамошната си практика девет години, девет не толкова ужасни години, но това не бях аз. Израснах в малък град в Канзас. Това беше град, от който през целия си живот се опитвах да избягам. И сега направих пълен кръг. Как ви се струва това клише?

— Значи сме двама — призна тя. — Израснах тук в Бърнс Лейк, преместих се в Ню Йорк, с майка ми, когато бях на десет. Не ме разбирате погрешно. В много отношения това беше чудесно преживяване. Но през цялото време няхах търпение да се върна. — Ноел с изненада откри, че се усмихва. — Имате ли деца?

— Съпругата ми не желаше деца — поклати глава той.

Ноел се почувства разочарована, когато разбра, че той е женен.

— Майчинството не е за всеки — неуверено отбеляза тя.

— Планирахме да станем семейство, но след като бяхме женени в продължение на няколко години, тя промени мнението си. Всъщност това бе една от причините да се разведем.

Този път усмивката не стигна до очите му.

— Катрин се занимава с изследвания на жените в Нюйоркския университет. Излишно е да казвам, че е много политизирана. В някакъв момент възприе убеждението, че децата не са нищо друго, освен инструменти, чрез които мъжете превръщат жените в роби.

— Каква ужасна позиция!

И така, той беше разведен. Не че това имаше значение, но фактът, че го знаеше, я караше да се чувства някак по-спокойна.

— И аз мисля така.

Ханк отиде до бюрото си и започна да тършува в едно чекмедже.

— Няма да отнеме много време — обеща той. — Просто ще превържа крака ви с бинт. Правете компреси с лед. Подутината би трябвало да е спаднала до утре. Ако не, искам отново да дойдете при мен. Междувременно... — спря той и очите му се свиха — повече не ритайте по врати.

Ноел се бореше с импулсивното желание да сподели проблема си с него. Но знаеше, че е просто поредната пациентка, която плаче на рамото му. Насилвайки се да се усмихне, тя отговори:

— Няма.

Със здраво превързан глезен, тя се приплъзна от кушетката, като внимателно прехвърли по-голяма част от тежестта на здравия си крак. Ханк извади един здрав тръстиков бастун. След това ѝ го подаде с намигване.

— Ето, може да имате нужда от това. Става и за разбиване на глави на бивши съпрузи.

Докато Ханк приключи прегледа на баба ѝ и двете жени тръгнат обратно към дома си, болката в крака на Ноел учудващо утихна. Тя не беше сигурна доколко това се дължеше на превръзката, доколко — на самия Ханк. Мислено си припомни разговора им. Дали беше любезен лекар, който просто бърбореше с пациентите си в кабинета или интересът му беше искрен? Тя със сигурност имаше нужда от приятел. Особено сега.

Ала когато зави по Ларкспър Лейн, всички мисли за Ханк Рейнолдс бяха изместени от съзнанието ѝ при вида на тъмносиния лексус на майка ѝ, паркиран на алеята.

Облечена с прилепнали джинси и горнище на синьо-бели ивици, Мери се опитваше да извади някакъв кашон от багажника. Когато чу шума от колата, тя се обърна.

Ноел излезе от колата, за да я поздрави, но потръпна от болка, когато стъпи на превързания си крак.

— Мамо, какво правиш тук? Какво е всичко това? — посочи тя към багажа и кашоните, струпани на моравата.

Вероятно не беше прозвучала много гостоприемно, тъй като майка ѝ леко се стегна.

— На какво ти прилича? Нанасям се. — Тя се засмя весело, но смехът ѝ не можеше да заблуди и дете. — Не завинаги, естествено. Само за известно време.

Ноел беше толкова зашеметена, че не успя да отговори. Нима майка ѝ я обичаше до такава степен, че да прекъсне кариерата си? Да преглътне различията си с баба ѝ? Беше невероятно! Направо

изумително. И твърде хубаво, за да е истина. Оживлението ѝ беше заменено с познати съмнения. Сигурна бе, че Мери има добри намерения, но докога? Докато някой клиент не вдигне толкова шум, че да я накара да побегне? Настъпи неловко мълчание. Когато Ноел най-накрая проговори, думите ѝ прозвучаха кухо и неискрено:

— О, това е страхотно.

Усмивката на Мери също беше изкуствена.

— Компютърът ми е почти инсталиран в стаята за гости. Мога да работя оттам и да пътувам до града, когато има нужда.

Ноел кимна към кашоните.

— Бих ти помогнала да пренесеш останалите си неща, но изглежда съм навехнала крака си.

Мери я погледна и изражението на пресилена радост незабавно беше заменена от искрена тревога.

— О, скъпа, какво по дяволите... Сигурна ли си, че няма нищо счупено?

— Сигурна съм — лаконично отвърна Ноел.

Тя погледна към баба си. Дори да знаеше нещо за това внезапно появяване, не показваше никакви външни признаци. Баба ѝ пристъпи напред да поздрави дъщеря си с потупване по бузата.

— Една чаша хубав студен чай може да ти се отрази добре. Как беше движението?

— Не толкова натоварено. — Мери сякаш малко се отпусна. — Да, един чай ще ми дойде добре.

Когато майка ѝ приключи с пренасянето на всичко на горния етаж, Ноел се изкачи при нея накуцвайки, като се опираше на парапета. Мери беше заела спалнята срещу нейната стая, същата, в която бе живяла като дете. Ноел потъна в леглото, гледайки мълчаливо как майка ѝ подрежда дрехите си в гардероба с почти военен ред: роклите от едната страна, панталоните по средата, блузите по цветовете. Напрежението бе натежало твърде много.

— Извинявай, че не демонстрирах голяма радост, когато те видях — не издържа Ноел. — Изненада ме, това е всичко. Когато каза, че искаш да помогнеш, не съм очаквала...

Ноел спря, за да не каже наистина какво си мисли. Можеше да минат дни, дори седмици, преди всичко да се изясни. Можеше ли наистина да разчита на майка си да бъде край нея дотогава?

— Тук съм. Само това има значение, нали? — Мери разтвори един кашон и извади кутия за обувки. Кожен куфар стоеше отворен на леглото до Ноел и ухаеше слабо на лосион за плаж. Едно напомняне за неотдавнашната ваканция на Мери до Сейнт Мартин.

Ноел огледа кретонените завеси в стаята и подхождащата им плетена покривка за легло, вградените лавици със стари броеве на „Рийдърс Дайджест“ и „Нешънъл Джоиграфик“. На тоалетката бяха наредени луксозни шишенца с парфюм, по едно за всяка Коледа. Леля Триш не бе проявила по-голямо въображение.

За изтънчената ѝ майка тази стая и тази къща щяха да бъдат като вече отеснели обувки. Наоколо в Бърнс Лейк нямаше нито един свестен ресторант, ако не броим „Кърликафе“, но и това заведение не се нареждаше сред луксозните. Дори за едно кафе човек трябваше да кара около двадесет минути до „Старбъкс“ в Скенектади. Колко време трябваше на майка ѝ, за да се затича обратно към града?

— Много мило от твоя страна да дойдеш — с неудобство проговори Ноел.

— Не го правя, за да съм мила. — Гласът на Мери беше приятен, но погледът ѝ предвидливо беше отклонен встрани. Сновеше между куфара и бюфета, а също до гардероба в непрекъснат ритъм, който странно напомняше на начина, по който се движеше баба ѝ.

— Не можем да правим кой знае какво, докато Лейси не се обади.

— Ще имаш нужда от помощ с тази къща. И с баба си. Няма да можеш да ходиш с този крак — отбеляза Мери.

— Възпалението би трябвало да премине до няколко дни.

Мери бавно се обърна с лице към нея. В този момент тя наистина можеше да бъде по-голямата и по-обаятелна сестра на Ноел. Стига да ги нямаше малките бръчици около очите и устните ѝ. И нишките сребро в кестенявата ѝ коса. Беше тъжна.

— О, скъпа, знам, че невинаги съм била... — заекна Мери — на разположение. Но сега искам да ти помогна. Ще ми дадеш ли тази възможност?

В този момент Ноел искаше отново да е дете, свито в скута на майка си. Тя копнееше да усети косата на Мери по челото си и да чува гласа ѝ, докато ѝ чете на глас приказка за лека нощ. Майка ѝ я беше обичала... на малки, сладки изблици. Като цветя, които разцъфваха и

после увяхваха. Може би беше добре, че тя бе дошла. Може би щеше да помогне. Очите на Ноел се напълниха със сълзи и тя бързо погледна надолу, за да ги скрие от Мери.

— Ще се радвам — каза тихо Ноел.

Остана доволна, че Мери не се опита да я прегърне. Засега беше достатъчно, че седяха в тази стая с отворен куфар помежду им.

Долу в коридора телефонът започна да звъни. Ноел грабна бастуна си и се завтече да го вдигне.

Беше Лейси, слава богу.

— Имаме определена дата.

Говореше все едно не ѝ беше останал дъх, а гласът ѝ почти се губеше по мрежата. По дяволите мобилните телефони! Трябваше да има закон всички важни телефонни обаждания да се правят от истински телефон.

— Първото дело е в четвъртък сутринта. Ще се срещнем в кабинета ми в сряда следобед, за да преговорим всичко.

— Лейси, аз... — понечи Ноел да ѝ разкаже днешната ужасяваща случка, но успя само да каже: — Благодаря ти.

Два дни без Ема, помисли си тя. Щеше ли да издържи дотогава?

Мери слисано се взираше в отворения кашон на пода. Какво, за бога, я беше прихванало, че дойде тук? В апартамента на Медисън Авеню, решението ѝ изглеждаше на границата на разумното. Но тук, в старата ѝ стая, седнала на своето детско легло, предприетата стъпка наистина ѝ се струваше лудост.

Нейната работа не беше такава, че да може просто да реши и да тръгне! Трябваше да се грижи за сметките, за клиентите, които зависеха от нея. Лушън Пенроуз, например. Лушън с нейните двайсет и пет диетични центъра и още един, който се откриваше следващия месец. В мига, в който Лушън изпиташе затруднение да я намери при така наречения спешен случай, тя щеше да обезумее. По телевизията бившата затлъстяла домакиня, сега в стегнат четирийсет и втори размер, може и да изглеждаше като ангел хранител на хората с наднормено тегло, но в действителност беше дявол на високи токчета.

Лушън не беше единствената. Такъв беше и Медисън Филипс от „Филипс, Рийд и Уайт“ — инвестиционна фирма. Нейна работа беше да рекламира „Филипс“, без да го показва явно, най-вече чрез внимателно прокарани статии в „Дейли Нюз“ и „Уолстрийт Джърнъл“. Медисън, със сребристата си грива и страстта си към кубински пури, който веднъж, докато се взираше през прозореца на офиса си на трийсет и четвъртия етаж на Уолстрийт, сравни работата на Мери с фериботната гара на Стейтън Айланд, за която иначе казваше: „Срамота е, че нищо не беше направено за това грозно нещо“. Възрастният мъж нямаше да се забавлява, помисли си тя, ако чуеше, че тя се бе преместила в град, който за него дори не съществуваше на картата.

Тя дори не си позволи да си помисли за потенциалните (по-скоро вероятни) грешки, които можеше да се допуснат при организирането на банката в „Ренес Рум“ от разстояние. Хауард Лазаръс, важна холивудска клечка, беше основал благотворително дружество на името на обичната си съпруга Рене, жертва на рак на гърдата, и годишното

набиране на средства за дружеството беше събитието на есенния сезон. Тази година се очакваше да се появят над две хиляди общественозначими нюйоркчани и холивудски величия. И познайте кой отговаряше за планирането на събитието от супата до ядките? Една погрешна стъпка, помисли си Мери, и цялата грижлива подготовка щеше да се преобърне и да я повлече към дъното.

Единственият човек, който сякаш я разбираше, беше Саймън, но какво точно значеше това?

— Вземи си колкото време имаш нужда — беше измънкал приятелят ѝ по телефона от Сиатъл. — Аз така или иначе ще съм тук до края на месеца, а после кой знае къде. Най-малкото няма да се чувствам все едно те пренебрегвам — изсмя се кисело той.

— Не ме ли мислиш за луда?

— Не по-луда от всички останали — бързо отговори Саймън, което съвсем не ѝ вдъхна сигурност.

„Луда? — Тя се изкикоти истерично. — Ако лудостта беше корпорация, аз щях да съм мажоритарния собственик.“ Кога за последен път беше послушала съвета на майка си? Най-малкото тя трябваше да обсъди това първо с Ноел, която достатъчно ясно показва, че не е възхитена от идеята. Ако го беше направила, сега нямаше да седи в тази стая и да се чувства като най-големия идиот на света.

„Какво очакваше? Духов оркестър да те посрещне с марш по Мейн Стрийт?“, гавреше се с нея един глас. Не е възможно трийсет години да се върнат назад за един ден. Както и да е, сърцето ѝ си беше на мястото, дори тя самата да не беше. Както обичаше да казва баща ѝ, на седлото никой не може да те отмени.

Тя просто трябваше да издържи на задаващата се буря. Засега трябваше да остави разопаковането за по-късно и да разбере какво става.

Мери се изправи с въздишка. Беше се изпотила от пътуването и я изгаряше такава жажда, че беше в състояние да изпие цяла кана чай с лед. Перспективата да прекара дълго, горещо лято в Бърнс Лейк беше толкова желана, колкото преход през еквадорската джунгла. За да влоши още повече нещата, майка ѝ имаше почти патологично отвращение към климатиците. Според Дорис те не бяха нищо повече от развъдник на микроби. Докато растяха, Мери и сестра ѝ се редуваха кой да използва вентилатора през лепкавите летни нощи, когато не

можеха да заспят. Застопоряваха го така, че да издухва мързелива струя въздух към едното или другото легло.

Мери си помисли дали да не се обади на сестра си. Или още по-добре, да отиде при нея с колата следобед, за да я поздрави. Триш беше поне единственият човек, който искрено щеше да се зарадва да я види. А и в книжарницата имаше климатик. Триш не бе успяла да се изнесе от Бърнс Лейк, както беше твърдяла, че ще направи, когато бяха млади, но поне беше успяла да се отърси от повечето старомодни възгледи, с които бяха отгледани.

Докато слизаше по стълбите, чу глас, който веднага разпозна. Чарли! Сърцето ѝ се сви. Мери затвори очи, облягайки се на колоната на стълбите. Но защо трябваше да се изненадва? Той беше баща на Ноел. Естествено бе да иска да помогне. На Чарли не беше нужно да му се казва какво трябва да направи.

Мери сякаш осезателно чувстваше всяка стъпка, която беше направила преди цяла вечност, преминавайки потока по камъните, за да се срещне с Чарли на другия бряг. Тя се спря за момент на прага на кухнята, поразена от вида на бившия си съпруг, който удобно се беше разположил на масата. Столът му бе изкривен под ъгъл, а единият му крак, обут в сини джинси, бе подпрян на напречната летва на стола до него. Дорис и Ноел седяха срещу него, приведени инстинктивно напред, разговаряха тихо като семейство, което споделя проблемите си и преценява възможностите за разрешаването им. Мери се почувства като чужд човек, почти натрапник.

Тогава Чарли погледна нагоре и погледите им се срещнаха. Времето сякаш спря. Най-сетне той прочисти гърлото си и продума:

— Мери...

Чу се скърцането на стола му по износения зелен линолеум и той стана, заобикаляйки масата, за да я посрещне. Беше по-висок, отколкото Мери си го спомняше. Все още беше мършав и със слаби крайници, но беше наддал сантиметри в обиколката на гърдите и кръста. Черната му коса, ниско подстригана, беше като поръсена със сив прашец. Годиците си личаха и в дълбоките линии, прорязващи тясното му ъгловато лице. Само очите му бяха същите.

— Здравей, Чарли.

Това беше единственото нещо, което ѝ хрумна да каже. Може би заради дългото пътуване или заради притесненията какво ще стане в

близките седмици... или заради самия Чарли — спомен за нейната младост, най-щастливото и най-ужасното време в живота ѝ — езикът ѝ внезапно се върза.

Чарли се поколеба, сякаш се чудеше да я целуне ли по бузата, или не. Вместо това, протегна ръка. Ръкостискането му беше отривисто.

— Видях колата ти на алеята. Ноел ми каза, че планираш да останеш за малко.

— Зависи. — Мери хвърли неспокоен поглед към Ноел. — Лейси ли беше на телефона?

Дъщеря ѝ кимна, изглеждаше напрегната.

— Делото е в четвъртък. Но дори съдията да вземе решение в моя полза, ще бъде само временно. Лейси казва, че ще има и разглеждане на делото за пълно попечителство. Робърт не се е шегувал — няма да се откаже от дъщеря ни без борба.

Чарли сложи голямата си ръка на рамото ѝ.

— Не забравяй, скъпа, везните на правосъдието могат да се накланят и в двете посоки. Няма да си сама.

Суровото му изражение накара Мери да се запита какво ще направи той, ако Робърт влезе точно в този момент в стаята. Той погледна към Дорис.

— Мисля, че ще се възползвам от предложението ви за чай с лед, госпожо Куин. Без захар, но с много лед.

— Досега, струва ми се, съм научила как пиеш чая си. — Дорис беше язвителна, но очевидно беше доволна да бъде полезна.

Тя се изправи. Със синия си костюм и пригладената назад бяла коса, стегната в кок, изглеждаше все едно отива на сбирка на дамския клуб „Алтар Гилд“. И въпреки че се движеше из кухнята по-бавно, отколкото преди, го правеше с достойнство.

Каква ирония, помисли си Мери, че някога изгоненият Чарли сега беше повече у дома си тук, отколкото тя. Дорис дори знаеше как той обича чая си. В известен смисъл това беше естествено. През годините, докато Мери сновеше напред-назад до колежа „Денвил“ по шейсет километра всеки ден, Чарли оставаше тук, посаден на едно място като яко дърво. Вярно, че беше работил здраво, но винаги намираше време за Ноел. Дори сега, когато тя беше пораснала, те оставаха близки. Същото важеше и за Ема. На кръщенето Мери беше

изумена от начина, по който нейната внучка беше озарена, когато той я взе на ръце. Това я накара да ревнува, тъй като тя беше за Ема нещо като далечна позната.

Дори Дорис, изглежда, си бе изградила някаква странна привързаност към него. Беше ли това заради чара на Чарли? Или майка ѝ омекваше с възрастта? И в двата случая Мери не се съмняваше, че и двамата се чувстваха по-добре. На нея щеше да ѝ отнеме време да свикне.

— Лейси има ли представа как ще мине? — попита тя.

Ноел не отговори на въпроса ѝ и обърна измъченото си лице към Чарли.

— Татко, толкова ме е страх! Ема сигурно си мисли, че съм я изоставила.

Той стисна рамото ѝ.

— Не, скъпа. Тя те познава твърде добре. Във всеки случай, ти така или иначе ще я видиш. Дори ако... — той прочисти гърлото си — нещата не тръгнат в твоя полза в началото.

Думите му увиснаха в неподвижния влажен въздух. Ноел не отговори. Изплашеният ѝ вид казваше всичко. Сърцето на Мери се преобърна в гърдите. Тя познаваше това лице. Това беше лицето, което някога я бе гледало в огледалото.

— Най-важното нещо, което трябва да запомниш, е, че не си сама — утеши я Мери, като се протегна да погали леко ръката на дъщеря си. — Баща ти и аз, леля Триш и баба ти ще бъдем с теб във всеки един момент.

— Да не забравяме и сестра ти — каза Чарли, усмихвайки се леко и иронично. — Когато Бронуин чу, че си си навехнала глезена, опитвайки се да събориш вратата на Робърт, трябваше буквално да я завържа, за да не отиде там и да довърши работата.

Ето какво се беше случило. Мери усети пристъп на майчина гордост и си помисли: „Браво на теб, Ноел!“. В същото време я болеше, че дъщеря ѝ се бе доверила първо на Чарли. Всъщност тази картина изглеждаше като жестока шега на съдбата. Тя си беше представяла сцената толкова пъти — как тримата се събират около кухненската маса като нормално семейство. Настоящата реалност беше по-болезнена от всички години, докато бяха разделени.

Мери си пое дълбоко въздух и прие весело изражение.

— Като говорим за сестри, мислех да отида с колата до Триш.
Тя се обърна небрежно към Ноел, може би прекалено небрежно:

— Искаш ли да те поразходя с колата?

— Благодаря... но съм малко уморена — сведе поглед Ноел.

Наистина изглежда уморена, помисли си Мери. И защо не, като се има предвид какъв ден беше имала. Всъщност може би беше проявила неразбиране, като я бе попитала.

— Е, струва ми се, че е време и аз да потеглям. — Чарли изгълта останалата част от чая си и остави чашата на масата. — Благодаря, госпожо Куин. Не мога да остана и секунда повече, защото искам да запълня утрешния брой.

— Ще те изпратя до колата, татко — понечи Ноел да се изправи.

Чарли нежно я бутна обратно в стола ѝ.

— Не, скъпа, остави крака си да си почива. Ще ти се обадя довечера, след като съм поразровил повечко за това, за което си говорихме.

Ровене? Мръсни истории за Робърт? У Мери изплува стар спомен — нищо конкретно, само смътното чувство за нещо нередно. Мери копнееше да попита Чарли какво има предвид, но той очевидно бързаше. Вместо това го изпрати до вратата.

— Ще се видим ли в четвъртък?

— Освен ако не искаш да ме придружиш за бърза разходка до „Реджистър“ — небрежно предложи Чарли. — Съмнявам се, че дори ще разпознаеш старото място.

— Целият град се е разраснал — отбеляза Мери.

— Заради новите вили, изникнали край езерото. Докараха много летовници. — В гласа на Чарли пропълзя горчива нотка и тя си спомни, че зад строителния бум стояха „Ван Дорен и синове“.

— Както и да е, ще се радвам да се разходя. — Думите излязоха от устата ѝ, преди да се осъзнае. — Оттам мога да отида пеш до книжарницата.

Чак когато излязоха навън, тя осъзна колко напрегната е била. Мери въздъхна отчетливо, за да си поеме после дъх с пълни гърди.

Чарли, който вървеше по пътеката точно пред нея, се обърна и ѝ хвърли разбиращ поглед.

— Все още те дразни, нали?

— Кое?

— Тази къща. Майка ти.

— Само когато гледам назад.

— Дай си няколко дни и чувството, че си като вързана ще изчезне.

— Кой го казва?

— Изпитал съм го.

Мери знаеше, че той мисли за родителите си.

— Чух за майка ти — внимателно рече тя, — съжалявам. Надявам се, че не е страдала.

— За щастие, не. Отиде си кротко. По-важното е, че умря в съзнание.

Мери си помисли какъв жесток обрат на съдбата бе това, тъй като Полин Джефърс беше умряла от чернодробна недостатъчност след десетгодишно членство в Анонимните алкохолици. Шестте десетилетия здраво пиене очевидно си бяха казали думата.

— Как се справя баща ти?

— Прекарва по-голяма част от деня в центъра, където скубе приятелите си от „Киуанис“^[1] на покер, но се държи. Татко е като майка ти в това отношение, винаги оцелява.

Чарли поклати глава по посока на къщата.

— Тя изглежда малко по-добре, не мислиш ли? Известно време не бяхме сигурни дали ще успее да се оправи.

— Дорис? Тя ще надживее всички ни — изсмя се сухо Мери, но не успя да замаскира тревогата от завладелите я противоречиви чувства, след като за пореден път се оставя на милостта на майка си.

Чарли също не се излъга. Той сякаш усети какво си мислеше тя и отвори уста да ѝ отговори, преди внезапно да промени решението си.

— Тази ливада има нужда от окосяване — отбеляза той като мина напърно към мястото където беше паркиран автомобилът му — изпръскан с кал „Чеви Блейзър“. — Ще изпратя някое от момчетата да се погрижат за нея.

— Ще те следвам с моята кола.

Той сви рамене.

— Знаеш пътя.

След няколко минути спря пред познатата тухлена сграда на Чатсуърт Авеню. Преди пет години, когато Чарли изкупи вестника от Ед Ньюкомб, зданието изглеждаше разнебитено. Впоследствие обаче

старите тухли бяха измити с пароструйка, а капаците на прозорците и первазите бяха боядисани в зелено. Дори бледият бръшлян, който пълзеше вяло от саксиите отпред беше заменен с мушката и латинки.

В сградата сега кипеше оживена дейност. В нюзрума на втория етаж имаше поне десет бюра и редица отделени със стъкло офиси до стената. Тя си спомни как едно време Чарли ѝ разказваше за старите репортери, които не смятаха за престъпление да обядват два или три часа. Това, което видя сега обаче, беше екип енергични млади мъже и жени, повечето от които изглеждаха така, сякаш току-що излизат от колежа. Шумът от суетенето им беше почти оглушителен, с какофонията от тракащи клавиатури, звънящи телефони и гласовете, които се чуваха откъм претрупаните бюра. Опитва се да не мисли какво беше долу с вулканичния грохот на печатарските машини.

— Миналата нощ имаше пожар в склада на „Маки Фудс“ — каза Чарли високо, за да надвие шума. — Говори се, че може би е палеж. Изпратих двама от най-добрите си репортери да покрият случая. Стан! — Той махна към прегърбен млад мъж с гъста, ръждива на цвят коса.

— Какво научи от нощния пазач? Забелязал ли е нещо подозрително?

Младежът пристъпваше от крак на крак.

— Говорих и с двамата пазачи — единия, който работи в смяната от пет до дванайсет, и другия, който идва в полунощ — докладва той. — Господин Блустоун твърди, че през цялото време е наблюдавал камерите и не е забелязал нищо необичайно. Вторият, господин... — Стан се консултира с бележника в ръката си — Т. К. Рестън, наричат го Тък, ми каза неофициално, че Блустоун иска да претупа работата.

— Виж дали не можеш да вземеш копия от видеозаписите от шефа на пожарната — нареди Чарли, — може да излезе нещо интересно.

— Вече съм се заел с това, шефе — весело изкозирува Стан и офейка.

В кабинета на Чарли, който приличаше на аквариум, беше малко по-тихо.

— Седни — посочи той към стола срещу очуканото си дъбово бюро, отрупано с вестници. Етажерките също преливаха от папки. Вдясно от компютъра имаше почти древна пишеща машина „Ъндъруд“.

Мери посочи към нея.

— Не ми казвай, че още използваш това нещо.

Чарли се подсмихна.

— Ще се изненадаш. Миналата зима нямаше електричество по време на голямата буря и тя беше от голяма полза. Но най-вече я държа заради сантименталната ѝ стойност. Напомня ми за времето, когато бях просто скромнен преписвач.

— Впечатлена съм. А аз не съм от хората, които се впечатляват лесно — каза Мери. Тя се огледа с открита почуда. — Ти си превърнал това в истински вестник, Чарли. С добри репортери и всичко — усмихна се тя. — Без материалчета за спасени котки, предполагам.

— Има достатъчно истински новини, дори в този град... стига да знаеш къде да ги намериш, разбира се. — Той вдигна едно преспапие, блестяща куха сфера с кристалчета, които ѝ приличаха на малки, остри зъбки. Чарли загледа преспапието с невиждащ поглед.

Тя си спомни за онова, което бе казал накрая на Ноел.

— Като говорим за новини, какво означаваха думите ти, че ще поровиш малко? Има ли нещо, което трябва да знам?

Чарли остави с въздишка преспапието и се облегна на бюрото, като склочи ръце на гърдите си. Тя забеляза, че не носеше венчалната си халка. Нова жена? Или просто беше решил, че е минало достатъчно време? Съпругата му беше починала преди осем години.

— Все още не знам. Може да не се окаже нищо. — Изражението му беше неразгадаемо. — Първото ми желание беше да убия копелето. За щастие, размислих и реших да подуша наоколо. Да изровя всичко, което мога да намеря за Робърт ван Дорен, още от гимназията.

— И? — Сърцето ѝ заби по-бързо.

— Страхувам се, че това, което открих досега, повече поставя въпроси, отколкото дава отговори. — Той извади една папка от горната част на препълнен кош. — Ето, хвърли един поглед.

Папката съдържаеше копия на вестникарски статии. Най-горната беше от „Сан Франциско Екзаминър“ с дата 12 април 1972 г.:

МЛАДЕЖ ОБВИНЕН В НЕПРЕДУМИШЛЕНО УБИЙСТВО

„Вчера сутринта полицията арестува студент от Станфордския университет. Това е 21-годишният Джъстин

Макфейл, обвинен в изнасилването на 18-годишната му състудентка Дарлийн Симънс. И двамата са били на парти на братството «Капа Алфа». Когато Симънс напуснала партито с Макфейл и двама негови приятели, е била доста подпийнала. Симънс разпознала Макфейл като свой нападател. Тя твърди, че е била изнасилена, докато се прибирала към спалните помещения.

При разпита двамата придружители на Макфейл, нито един от които не е бил свидетел на случилото се, 21-годишният Кинг Лараби и 20-годишният Робърт ван Дорен, казали, че не знаят нищо за предполагаемото престъпление. Единственото изявление на Макфейл беше: «И двамата пихме много и започнахме да се занасяме. Не си спомням какво стана след това». В момента той е арестуван без право на освобождаване под гаранция. Междувременно университетската полиция в «Станфорд» е започнала разследване.“

Мисълта, която се въртеше в ума на Мери, изведнъж се материализира — самоубийството на Корин! Ами ако можеха да намерят начин да го използват срещу Робърт в съда? Заедно с тази статия, това поне щеше да хвърли сянка на подозрение. Възможно бе хората да започнат да се чудят, както се питаше самата тя през всичките тези години, дали вината му за самоубийството на приятелката ѝ не бе нещо повече от обикновено спречкване.

— Защо не знаехме за това по онова време? — попита тя.

— Една от причините е, че новината не е местна. — Чарли започна да отмята на пръсти. — Друга причина е, че нямаше доказателство за прякото участие на Робърт. Спомням си, че чух нещо тогава, слух за някакви неприятности в Станфорд. Но няма нужда да ти казвам, че семейство Ван Дорен умеят да държат устата си затворена.

— Но ако той не е бил виновен, защо е цялата тази тайнственост?

— Добър въпрос.

— Мислиш, че той крие нещо?

— Може би да, може би не. Би могло да е просто съвпадение. Макфейл се е отървал само с условна присъда, но интересното е какво е станало с Лараби.

Чарли извади още една изрезка от папката, този път от „Бърнс Лейк Реджистър“ с дата 16 ноември 1998 г. Заглавието гласеше: „Кандидатът на Републиканската партия Лараби избран в щатския Сенат“.

Мери погледна нагоре.

— Какво те кара да мислиш, че двете са свързани?

— Както казах, твърде много съвпадения. Чула ли си за новата магистрала, чиято субсидия току-що беше гласувана в Олбъни? Опитай се да познаеш кой беше най-големият ѝ поддръжник.

— Лараби?

— Бинго. А кой в Бърнс Лейк ще спечели най-много, когато магистралата мине оттук?

Нямаше нужда Мери да пита. Търговският комплекс „Кранбъри“ беше единственото, за което зет им беше говорил в продължение на месеци. Магистралата щеше да свърже отдалечените райони, което на свой ред щеше да предизвика по-голям икономически растеж на самия Бърнс Лейк. Но освен корпоративното уреждане на сметки къде беше димящото дуло? Умът ѝ търсеше връзка.

— Съгласна съм, че звучи малко съмнително — каза тя, — но това не го прави незаконно.

Чарли повдигна вежда.

— Не, но представи си, че Робърт и Лараби са в съдружие още от онова време? Ако знаят повече за изнасилването на момичето, отколкото си признават? Те трябва да имат причина да се грижат един за друг?

Внезапно я връхлетя един спомен. В нощта, когато умря Корин, Робърт твърдеше, че е бил у дома със семейството си. Ами ако родителите му бяха излъгали, за да го защитят? Тя си спомни и нещо друго. Една забележка, която нейната приятелка някога беше написала. Седяха на леглото в стаята ѝ и си говореха за Робърт, а Корин имаше странен вид, беше объркана и някак уплашена. Беше казала: „Нищо не може да стигне до него, Мери. Не само нищо не го притеснява, проблемите дори не го докосват“.

Какво точно беше искала да каже тя? Че нищо лошо не му се беше случвало? Или просто, че той нямаше съвест? На базата само на последните му действия, тя бе склонна да приеме второто. Но непочтеността при развод беше едно, убийството бе съвсем друго нещо. Въпреки това Мери почувства как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Мислех си за Корин — размишляваше на глас тя. — Спомняш ли си погребението ѝ? Как студено се държеше Робърт. Като че ли... се опитваше да се дистанцира от всичко това.

— Честно, единственото, което си спомням ясно, е денят, в който разбрахме, че е умряла — сви рамене той и разпери ръце.

Разбира се, помисли си тя. Как би могъл някой от тях двамата да го забрави? Това беше денят, в който тя беше напуснала Чарли. И колкото и непреднамерени да бяха действията ѝ, нямаше начин да заобиколи страданието, което му беше причинила. Стори ѝ се, че видя трепване в очите му при пробуждането на тази стара болка.

Мери се пребори с желанието си да отклони поглед.

— Ами ако Робърт знае повече, отколкото казва, не само за изнасилването, но и за Корин?

Освен едва доловимото стисване на устните, изражението на Чарли остана неутрално и замислено.

— Аз също разсъждавах върху това. Но дори да сме прави, няма начин да го докажем.

— Да предположим обаче, че можем да го докажем.

Така ставаше с тях още от самото начало. Всеки път, когато някой от двамата споделяше идея, разбираше, че другият беше мислил в същата посока. Преди се смееха на това. Сега това я правеше неспокойна, след като осъзна колко малко се беше променила духовната им връзка.

— Говорейки като вестникар — каза той, — бих искал да видя по-убедителни доказателства. След опита ми от всичките тези години, не виждам голяма вероятност да се появи някое ново доказателство.

Една идея се избистряше в ума на Мери. Тя се наклони напред.

— Нека да помогна, Чарли. Ще имам на разположение много свободно време. А Бог ми е свидетел, че съм запозната с нещата.

Чарли поклати глава.

— Виж, не искам да прозвучи грубо, но ти само ще пречиш. Така или иначе, както казах, било е преди много време. Каквато и следа да е имало, тя е изстинала.

— Може и да не съм във вестникарския бизнес — наежи се тя, — но това, което знам, е да си вра нота. Така си изкарвам хляба. Ако Робърт има нещо за криене, повярвай ми, ще знам къде да търся.

Той я погледна многозначително. На замъглената от праха светлина, която се стелеше през щорите, ъгловатото ѝ лице изглеждаше изрязано от същия кремък, от който неговите прадеди ирокези правеха върховете на стрелите си. Дали той всъщност не се възпротивяваше на мисълта двамата да работят толкова близо един до друг? Беше ли и той изпълнен с опасения като нея, че старите чувства могат да излязат на повърхността?

„Минаха трийсет години“, присмя ѝ се един глас. Какво те кара да мислиш, че него все още го е грижа? Той беше човекът, който се ожени повторно, не тя, и имаше дете за доказателство. Така или иначе тук не ставаше дума за Чарли и нея. Ставаше дума за дъщеря им. И за Ема. Това беше причината тя да се върне. Не да рови стари спомени.

Разбра, че е спечелила, когато Чарли уж нехайно попита:

— Само за да избегнем спора, откъде би започнала да търсиш?

Мери се замисли. Странно, но това, което си спомни, беше как с Чарли прекараха абитуриентския бал. Тя носеше синя сатенена рокля с дантелена пола. Блестящата топка, която се въртеше над главите им, обсипваше залата със светлина, подобна на безброй падащи сребърни монети. Танцуваха под звуците на „Райтс Брадърс“ и Чарли я притискаше към себе си, говореше ѝ нещо, което тя не можеше да разбере заради музиката. Усещаше само как устните му докосват леко ухото ѝ и топлият му дъх пари бузата ѝ. Спомни си, че в този момент го обичаше толкова много, че чак я болеше от любов. Сладка болка, която преминаваше надолу до тръпнещите мускули на прасците ѝ, когато се надигаше на високите си токчета.

Думите на тази песен се въртяха и сега в главата ѝ — думи, които стягаха гърлото ѝ: „О, моя любов, скъпи мой... жадувам твоето докосване...“.

Ала имаше и други спомени: за подутите ѝ от мляко гърди, за неистовия плач на бебето нощем, когато се измъкваше изпод теплите

завивки в ледения студ... Но тя никога нямаше да забрави как се чувстваше тази нощ в ръцете на Чарли, докато танцуваха блус.

Не можеше да срещне погледа му. Защото ако той можеше да прочете нейните мисли, щеше да разбере колко често през годините беше преживявала отново и отново тези спомени и колко пъти докато се любеше с други мъже, си беше представяла, че е с Чарли.

— Бих могла да започна, като си поговоря с майката на Корин — побърза да предложи Мери. — Възможно е Нора да си спомня нещо.

Чарли кимна замислено, като потупваше брадичката си с полусвит юмрук.

— Това е стрелба в тъмното.

— Ще ѝ се обадя веднага щом се прибера вкъщи.

Тя се изправи и тръгна към вратата, внезапно обзета от нетърпение да си тръгне.

— Мина доста време. Така или иначе ѝ дължа едно посещение.

— Осведоми ме, ако изскочи нещо. Можеш да оставиш съобщение на телефонния ми секретар, ако не съм тук.

Чарли я последва до вратата, докосвайки леко лакътя ѝ, когато тя се обърна да си вземе довиждане.

— Само за сведение, аз също съм впечатлен. Чух колко преуспяваща е фирмата ти. Когато и да попитам как си, Ноел винаги говори за това.

Мери потрепна и бузите ѝ започнаха да горят. Тя не знаеше какво я развълнува повече — дали това, че Чарли беше питал за нея, или фактът, че Ноел се гордееше с нейните постижения. Настана неловко мълчание, което тя побърза да запълни:

— Благодаря, Чарли. И аз като теб работя здраво.

— Тогава ще бъдем страхотен екип.

Погледът му сякаш задържа нейния малко по-дълго от необходимото, а в тъгълчето на устата му увисна лека, иронична усмивка. После мигът отмина и той отново стана загрижен баща.

— Тя е наша дъщеря, Мери, моя и твоя. — Говореше бавно, като наблягаше на всяка дума. — Знам, че я обичаш толкова, колкото и аз. Ема също. Каквото и да се е случило с нас в миналото, от значение сега са единствено Ема и Ноел.

Разтърсена, Мери отвърна бавно с треперещ глас:

— Невинаги съм била на разположение за Ноел така, както би трябвало. Знам това. Но сега съм тук. И няма да ходя никъде, докато Ема не се прибере обратно у дома, здрава и невредима.

До книжарницата на сестра ѝ имаше само пет минути път пеша, но докато минаваше по Мейн Стрийт, на Мери ѝ се струваше, че газир през жарава. Въпреки това фактът, че познаваше пътя, беше успокояващ. Розовото заведение с витрина, подредена с кейкове „Кърликюкафе“, изглеждаше толкова нелепо сред бездушните тухлени фасади, колкото дантелена картичка за Свети Валентин от епохата на кралица Виктория сред плакати за разпродажба. А също и „Кохранс Дели“, които рекламираха „Най-добрите понички на света“ и наистина имаха право. Тя забеляза струпването на загорели мъже и жени, облечени в тенис екипи, пред магазина — летовници за уикенда, привлечени от онези нови вили, за които Чарли говореше с такова пренебрежение — и се чудеше колко ли дълго Бърнс Лейк ще остане заспало и затънтено местенце.

Магазинът за дрехи „Холивуд“, където някога беше работила, на ъгъла на „Мейн“ и „Фримонт“, я успокои, че поне модата не се е променила чак толкова. На витрината бяха изложени същите манекени от петдесетте, пременени със спортни дрехи. Съседният магазин за обувки си беше абсолютно същият, както по времето, когато Дорис взимаше Триш и пазаруваше всяка есен обувки, които символизираха началото на новата учебна година. Дори паметникът на Бенджамин Франклин от другата страна на улицата — последният от един изчезващ вид — продължаваше да се държи с упоритостта на застаряваща вдовица, нагиздена с фалшиви диаманти.

Книжарницата на сестра ѝ заемаше тясна фасада, вклинена между фризьорския салон „Подстригване и прически“ и бакалията „При Петерсън“. Преди десет години, когато книжарницата отвори за първи път, местните скептици предсказваха, че ще се провали. Защо да плащаш 19,99 долара за твърда корица, когато можеше да си избереш от лавицата с меки корици „При Петерсън“? Но Триш доказа, че всички тези скептици грешат, отвори си самостоятелна ниша, като продаваше както нови, така и употребявани книги. Тъй като нямаше

собствено семейство, тя вложи цялата си любов в популяризирането на любимите ѝ автори и инициативи за защита на животните.

Когато Мери влезе в книжарницата, първото нещо, което забеляза, беше стативът до касата, на който се четеше ръчно изработен надпис: „Помогнете да спасим нашето оранжевоглаво коприварче^[2]“. Снимки на застрашената птица, изрязани от списания, бяха залепени отдолу. На малка маса до надписа имаше купчина брошури и дъска, на която висеше наполовина запълнена подписка. Но докато Мери успее да погледне отблизо, сестра ѝ вече се бе приближила и се хвърли към нея.

Самата Триш наподобяваща малка кафява птичка с пухкавото си кръгло лице и бебешка коса, която се виеше меко около слепоочията ѝ, стоеше на пръсти, готова да я прегърне. Ухаеше на нещо, което напомняше плод, като лимоновите дражета, които тя обичаше като дете. Книгата, която Триш беше затъкнала под едната си топчеста ръка, мушна Мери в ребрата.

— Не мога да повярвам! Значи е истина — извика Триш. — Мама ми се обади по телефона, за да ми каже, че идваш към мен, но... око да види, ръка да пипне. И виж се само, идеална както винаги. Два часа зад волана и нито една бръчка.

Мери се отдръпна, напушена от смях, и започна да оглежда лавиците с грижливо изложени книги и стени, окичени с модели на гоблени в рамки. Нищо не се беше променило от последното ѝ посещение. Деца бяха накацали доволни на малки столчета или седяха със скръстени крака на пода. В детската секция, където бе оформена покрита с килим площадка за игра, кърдокосо детенце щастливо се занимаваше с измъкването на книги от лавиците. Дори Омир — котаракът на магазина, изглеждаше като у дома си. Седеше свит на стол и разглеждаше Мери сънливо през цепката на едното си око.

Имаше само една новост. Мери посочи към надписа и сухо отбеляза:

— Виждам, че се опитваш да спасиш света.

Триш се намръщи, отхвърляйки блуждаещ кичур от очите си.

— Няма начин да се измъкнеш толкова лесно. Мама ми каза, че си се нанесла обратно в старата си стая с багажа, лаптопа и всичко останало. Хайде, искам да го чуя — с всяка проклета подробност — това твоя идея ли беше, или някой ти изви ръцете?

— Всъщност беше по малко и от двете — сниши Мери глас. — Но не тръгвай да разпространяваш, че съм се върнала. Не бих искала хората да останат с погрешна представа.

— За бога, не, разбира се. Кой нормален човек би останал в Бърнс Лейк, ако не му се налагаше?

В шегата на Триш имаше следа от копнеж и Мери веднага се почувства гузна.

— Нямах предвид... О, знаеш какво исках да кажа. Виж, истината е, че Ноел не е много възхитена от това, че съм тук. Не знам как ще реагира и мама... като мине малко време.

— И така, ти не мислиш, че това ще се оправи за ден-два?

— Доколкото познавам Робърт, не.

Застанала на място, кършейки ръце, Триш приличаше на героиня от лъскавите романи с меки корици, от типа „дама в опасност“, наредени по лавиците.

— Бедната Ноел! Иска ми се да можех да помогна.

Мери изпита моментна досада, готова да се заяде: „Ако се беше изправила срещу Робърт в нощта, когато трябваше да гледаш Ема, нямаше да водим този разговор сега“. Такава беше Триш — страхотна, когато трябваше да се прокарват петиции, но изправена пред истинска криза, тя моментално омекваше като желе.

— Заседанието е в четвъртък — каза Мери. — Ще можеш ли да дойдеш?

Триш не се поколеба.

— Ще бъда там със звънеца.

Мери се почувства засрамена, че толкова бързо я осъди. Триш имаше голямо сърце. Проблемът беше, че невинаги намираше на кого да го даде. Въпреки че търпеливо изчакваше най-дългия годеж в историята — осем години и продължаваше да се надява — тя нямаше собствени деца. Нямаше съмнение за Гари, но двамата щяха да продължават да ходят, без да минат под венчило. Не и докато Дорис беше жива.

— Обаче не съм сигурна дали това ще се хареса на мама. — Триш сви рамене. — Познаваш мама. Тя може да попадне под кола и с два счупени крака пак да си мисли какво ще сервира за вечеря.

Двете сестри, които въобще не си приличаха, се засмяха. Триш — в кариения си джемпър и вълнен английски шал, и Мери — с

нейните скъпи джинси и мокасини.

— Като си говорим за вечери, какво е менюто за утре вечер?

Мери взе една книга от масата и запрелиства страниците ѝ.

— Не си спомням да съм те канила.

— Както и да е, аз приемам. Не можеш да седиш на масата срещу мама всяка вечер.

Мери погледна нагоре и видя танцуващите пламъчета в очите на сестра си.

— Нищо особено. Ще хвърля няколко пържоли на барбекюто.

— Откога ядеш месо?

Мери не можеше да си спомни сестра ѝ да не е била върла вегетарианка. „Задръж говеждото, подай ми пюрето“ — беше нейното мото.

Триш я погледна с насмешка, все едно казваше: „Къде беше всичките тези години?“. Но тя само сви рамене и добродушно ѝ припомни:

— Знаеш го Гари — Господин Месо с картофи. Уморих се да ям само печените картофи.

— Като стана дума за Гари, как е той? — Мери си придаде изражение на мила заинтригуваност. Истината беше, че никога не го беше харесвала. Не и откакто беше опитал да я опипа под масата по време на вечерята за репетицията на сватбата на Ноел.

Триш се обърна, уж да се занимае с купчина книги.

— Знаеш как е. И двамата сме прекалено заети. Не се виждаме толкова често, колкото би ни се искало.

Мери преглътна острата забележка на върха на езика си: „Какво толкова изморително има в това да си учител в началното училище?“. Вместо това кротко отбеляза:

— Бизнесът, изглежда, върви добре.

Триш обърна поглед нагоре.

— Добре е. Поне аз държа моя. Но да ти кажа истината, малко съм притеснена за този магазин в новия търговски комплекс. — Триш беше навела глава, но Мери забеляза как си хапе устната, което ѝ беше нервен навик от детството.

— Какъв магазин?

— „Бигълоу Букс“. Мислех, че съм ти казала.

Мери усети тревожна тръпка.

— Колко квадратни метра?

Покрай рекламирането на писатели тя знаеше, че „Бигълоу Букс“ притежаваха петнайсет хиляди магазина в цялата страна. Ако предположението ѝ беше вярно, книжарницата на сестра ѝ щеше да се конкурира с поне три хиляди квадратни метра и с цени, които щяха да бъдат с над двацет процента по-ниски от нейните.

Триш взе да става неспокойна.

— Не знам... Когато за първи път чух за тях, бях толкова разстроена, че не се сетих да питам. Пък и Робърт не каза.

Мери се почувства зле. Трябваше да се сети кой стои зад това. Имаше ли нещо, което този човек не би направил?

— Е, няма смисъл сега да се притесняваме за това. Ще минат месеци преди търговският комплекс да бъде построен.

Опитът ѝ да успокои Триш прозвуча фалшиво дори в собствените ѝ уши, след като строежът вече беше започнал. Нетърпелива да смени темата, тя посочи към надписа на касата.

— Междувременно, каква е историята с тези птички?

Триш се оживи по познатия за Мери начин.

— Както може би си чула, водохранилището на Санди Крийк е каптирано знаеш от кой. Кое то само по себе си не е толкова лошо, но това е мястото, където гнезди оранжевоглавото коприварче. Ако градският съвет не преустанови проекта, ще изчезне цялата популация птици.

Яркорови петна на възмущение се образуваха на бузите на Триш и в този момент тя изглеждаше като исполин. После внезапно раменете ѝ увиснаха.

— Проблемът е, че оранжевоглавото коприварче не е официално обявено за застрашен вид.

В колежа Триш активно протестираше срещу чилийската хунта и намесата на САЩ в Никарагуа. През годините, изминали оттогава, имаше много такива каузи — неотдавна това беше центърът за преработване на отпадъци и кампанията за възстановяване на гарата от викторианската епоха, която беше на път да рухне.

Сега, когато собственото ѝ съществуване беше заложено на карта, тя беше избрала да се концентрира върху спасяването на едно същество, което без съмнение щеше да оцелее до следващото

хилядолетие със или без Патриша Ан Куин от Бърнс Лейк, щата Ню Йорк.

Въпреки различията им, Мери много обичаше сестра си. Без да чака нито за миг, тя отиде и се присъедини към подписката.

— Да живее оранжевоглавото коприварче! — Като се взря отблизо в малко маслиненосиво птиче на снимката, посипано сякаш със златен прах, тя добави колебливо: — Не е голям красавец, нали?

— По някакъв начин това го прави по-специален — отговори Триш уверено. — Помисли си какъв би бил този свят, ако само на красивите и екзотичните им бе позволено да съществуват.

— Несъмнено това също е гледна точка.

Мери се запита дали сестра ѝ не възприемаше самата себе си по този начин — обикновена, застаряваща мома, която надига глас в един свят, който твърде често гледа в друга посока.

Точно в този момент пълничък мъж с джинсово яке и шапка с козирка плахо се приближи до касата, здраво стиснал екземпляр на Библията. Триш погледна Мери със съжаление.

— Трябва да вървя. Може ли да поговорим по-късно?

— Ще ти се обадя довечера — каза Мери. — Вкъщи ли ще бъдеш?

Триш завъртя очи, сякаш за да каже: „Къде другаде?“. Не спомена нито за възможността да излязат някъде навън, нито да прекарат тиха вечер у дома с годеника ѝ. Гари Шмит очевидно не бърза да се обвърже, помисли си Мери.

Когато излезе на тротоара, огромен мъж изневиделица препречи пътя ѝ. Стресната, тя погледна червендалестото му лице, което смътно ѝ се стори познато. Мъж на средна възраст с ягодиворуса коса и толкова бледи вежди, че изпъкнаха като ивици лейкопласт на блестящорозовата му кожа. Едва когато очите ѝ стигнаха до значката на предния джоб на шерифската му униформа, тя го разпозна.

— Уейд! Уейд Джуит — спомни си тя. — Боже мой, откога не сме се виждали. Едва те познах.

Не го беше виждала от гимназията, но когато чу, че е станал заместник-шериф, съвсем не се изненада.

— Здравей, Мери — поздрави я Уейд небрежно, все едно всеки ден му се случваше да види стар съученик, който не живееше в града.

— Мина известно време, нали? Предполагам, си била ангажирана, щом не дойде на последното събиране на випуска.

Това в гласа му нотка на възмущение ли беше? Или намек, че не беше завършила с останалите от класа?

Мери си каза, че не си заслужава да се дразни. Уейд Джуит си беше надут задник още едно време и очевидно не се бе променил.

— Доста съм заета заради работата ми — отговори мило тя. — Не си идвам много напоследък.

— Какво те води насам този път?

Очите му, плоски и кафяви като копчета за балтон, я наблюдаваха с любопитство и напрежение. Той знаеше точно защо е тук. Спомни си нещо, за което не беше се сещала от години. В гимназията Уейд Джуит беше задръстеняк. Когато директорът на училището, господин Савас, откри найлонова торбичка с трева в неговото шкафче, всички в ученическия съвет бяха единодушни, че тя е била подхвърлена. Въпреки това започна разследване. Чак когато Робърт ван Дорен, ученик, на който никой нормален представител на училищните власти нямаше да му хрумне да направи нищо повече, освен кротко да смъмри (не и ако не искаше някоя от обувките на треньора Макбрайдс, които бяха четирийсет и пети номер, да се озове в гърлото му), шеговито потвърди, че това е неговата дрога, обвиненията срещу Уейд отпаднаха. Оттогава Робърт стана негов герой и обект на раболепно обожание. И сега петнайсетгодишният Уейд сякаш беше пред очите на Мери — дебел и пъпчасал, да се влачи след Робърт като прекомерно израснал санбернар.

Дали Уейд още се влачеше след Робърт, готов да изпълни всяка негова заповед? Тя го погледна предпазливо. Това положение би удовлетворило и двамата.

— Семейни дела.

Мери се престори, че поглежда към часовника си.

— О, трябва да вървя. Беше ми приятно да те видя, Уейд — извика тя през рамо и се втурна напред.

Колата ѝ беше паркирана пред месарския магазин малко по-надолу. По целия път до колата тя чувстваше студения поглед на Уейд с гърба си.

[1] Основана през 1915 г. организация, която прокламира изповядването на високи идеали в деловия и професионалния живот. — Б.пр. ↑

[2] Вид пойна птичка. — Б.пр. ↑

Съдебната палата на Бърнс Лейк се намираше на южната страна на площада в съседство с кметството. Сградата на съда беше внушителна, построена в италиански стил от последните години на осемнайсети век. През 1964 година старото кметство беше изгоряло до основи, но огънят беше потушен, преди да стигне до съда, който като по чудо беше запазен. Диво грозде окичваше като гирлянда натруфената му тухлена фасада. Докато се изкачваше по широкото гранитно стълбище, Ноел се чувстваше ужасена.

Преди това никога не беше се съмнявала в системата. Свободата, гарантирана от Конституцията, беше като въздуха, който тя дишаше. Приемаше я изцяло за даденост. Не би ѝ хрумнало, че един ден тази свобода може да ѝ бъде отнета. Че ще бъде обявена за виновна без никакво доказателство, че е извършила престъпление и ще бъде принудена да плати най-високата цена. Тя беше наказана, и то заради борбата си да запази своето дете.

В ранни зори в сряда сутринта ѝ беше връчено съдебно разпореждане, което ѝ забраняваше да се приближава на по-малко от петдесет метра от жилището или офиса на Робърт. Това не беше нищо повече от правна играчка, според Лейси, замислена да нарисува още по-черна картина пред съдията. Но беше попаднала право в целта. Ноел вече не беше сигурна, че справедливостта ще възтържествува. Под спокойната си външност, скромния син лепен костюм и внимателно репетираните отговори, подредени като розови лехи, тя беше на ръба на нервен срив.

Когато влезе в съда, страхът ѝ нарастваше с всяка стъпка, докато куцаше по сякаш изпълнения с пещери коридор. Миришеше на прашни пукнатини и стар гредоред. Задържа поглед върху баща си, който вървеше пред нея — с широките си рамене и гордо изправен гръб беше като крепостна стена, която я защитаваше от предстоящата атака. Отзад се чу потракване на токчета по мраморния под — майка ѝ, леля Триш и природената ѝ сестра Бронуин.

В мъждиво осветената съдебна зала, облицована с дъбова ламперия на края на коридора, те се подредиха и заеха местата си. Когато мина плахо покрай нея, майка ѝ притисна нещо в ръката ѝ.

— Моята щастлива монета от петдесет цента — промърмори тя, — намерих я в чекмеджето на най-горното шкафче в бюфета. Можеш ли да си представиш? След всичките тези години.

Ноел усети монетата в дланта си топла и тежка. Стисна силно очи и разтърси яростно глава, за да спре напиралите сълзи. Мери изглеждаше стилно и изискано в пастелножълтата си пола под коляното и прикрепения на талията шифонен волан със същата дължина. Твърде изискана! Нямаше ли съдията да я възприеме по-скоро като префърцунена мадама от големия град?

Тя хвърли поглед на леля си, която бе точно обратното на стилна в своята набрана в талията пола и блуза с къси ръкави. Леля Триш стисна ръката на Ноел съчувствено. И в нейните очи блестяха сълзи.

— Не казвай на баба си, но вчера запалих свещ за теб в църквата — прошепна тя.

Ноел знаеше, че за баба ѝ беше болезнено дъщерите ѝ да не посещават литургия. Леля Триш не би искала да ѝ дава напразни надежди.

Спомни си как, когато беше малка, леля ѝ имаше навика да ѝ чете на глас детски книжки. В съзнанието ѝ изникна един герой от „Острова на съкровищата“ — Бен Гън, стар отшелник, който толкова бил обсебен от мисълта за сирене, че не можел да мисли за нищо друго. Точно това трябва да направя и аз, помисли си тя. Да изключая всичко и да се съсредоточа върху Ема.

Не би трябвало да е трудно. За последните пет дни тя можеше да мисли за малко други неща. Беше престанала да възприема какво става около нея, дали времето навън беше облачно или слънчево, дали вътре бе горещо. Не смееше да остави чайника да ври, тъй като можеше да се разсее и да го забрави. Ако телевизорът или радиото бяха включени, едва ги забелязваше. През повечето време с мъка се насилваше да хапне нещо. Извратено удоволствие ѝ доставяше навехнатият ѝ глезен. Той ѝ напомняше, че е способна да отвърне на удара. Напомняше ѝ и за Ханк Рейнолдс, за неговата безмълвна подкрепа, който необяснимо защо я поддържаше.

Ноел улови погледа на баща си и се насили да се усмихне. Той ѝ намигна в отговор, но по лицето му се четеше тревога. На приглушената светлина дори косата му изглеждаше по-сива от обикновено, цветът от крилото на черен гарван, избледнял до нюансите на прашни дървени въглища. Забеляза също, че той се беше порязал при бръснене. Изведнъж ѝ домиля за него — малката раничка на брадичката му беше като знак на неговата загриженост.

Бронуин се приближи до нея и глухо изръмжа, имитирайки гангстер:

— Ако някой те притеснява, ще му счупя и двете капачки на коленете.

Ноел не можа да сдържи усмивката си. Шестнайсетгодишната ѝ сестра понякога беше по-труден характер и от Ема. А също и истинска съкрушителка на мъжки сърца. Имаше тъмни очи и дълга кестенява коса, пълни, загадъчно извити устни. Тийнейджърска Мона Лиза с духа на Хъкълбери Фин.

— Благодаря, но ще се задоволя с честен процес — прошепна тя, странно развълнувана от опита на сестра ѝ да дойде с подходящо за съдебната зала облекло: черна пола, боти с връзки, джинсово яке и бяла риза.

Когато стигна мястото на ищеца, Ноел се свлече на стола до Лейси. Нервно погледна адвоката на Робърт, Евърет Бийл, който седеше отдясно на масата. Беше слаб, напрегнат човек на прага или в началото на петдесетте, едната му вежда бе разцепена на две от белег, а очилата му с рогови рамки бяха кацнали на приличния му на клюн нос. Но къде беше Робърт? Дали това не беше поредната му хитрост — отсрочка, която щеше да забави още делото. Стомахът ѝ се сви при тази мисъл.

— Какъв е рискът той да не се появи? — изропта тихо тя.

— Успокой се, ще дойде — усмихна се Лейси окуражително и се пресегна към куфарчето си. — Ето, вземи си — подаде ѝ тя опакован сладкиш. — Хапни, докато чакаме.

В тъмносивия си костюм тя изглеждаше малка и страшна, като улична котка, снишила се преди изненадваща атака.

Ноел чу как вратата отзад се отвори със скърцане. Тя се обърна и видя съпруга си — ходеше наперено като по червен килим, придружен от родителите си. Коул, вариант на Робърт с посребрена коса, с

царствената си осанка и вид на застаряваща кинозвезда, спря само са миг, колкото да ѝ хвърли високомерен поглед, а Гертруд умишлено отклони очи. Свекървата на Ноел беше издокарана с тоалет на „Шанел“. Носеше шапка върху изрусената си коса, напръскана с достатъчно лак, че да издържи атака на минохвъргачка. Държеше сина си под ръка с покритата си с ръкавица длан, вдигнала брадичка високо, сякаш да отблъсне неприятна миризма.

Робърт напълно влизаше в тази роля. С ушития си по поръчка син костюм и уверен вид, той можеше да бъде новия изпълнителен директор, който влиза в заседателната зала, след като току-що е сключил сделка за поглъщането на компания. В същото време момчешката му усмивка и кичурът, който се спускаше над челото, му придаваха вид на човек, внушаващ доверие. Защо някой ще се съмнява в думите му? Как можеше тя да се надява да покаже истинското му лице? Ноел се почувства замаяна. Не ѝ достигаше въздух.

Когато съпругът ѝ се плъзна плавно на стола до адвокатата си и се наведе да му прошепне на ухото — думи, които предизвикаха усмивка по тънките бледи устни на по-възрастния мъж, тя трябваше да се ухапе по вътрешната страна на бузата, за да не извика: „Той е лицемер и лъжец! Не го ли виждате?“.

Робърт дори не погледна към нея.

Точно тогава съдебният пристав излезе напред, пълничък оплешивяващ мъж с обилно количество пърхот, пръснато по раменете на тясната му униформа.

— Всички да станат! Влиза достопочтеният Калвин Рипли. Заседанието започва — напевно изговори той.

Съдията, малка кръгла фигура, обвита в черно, пристъпи от странична врата. Ноел стана на крака заедно с останалите присъстващи в съдебната зала и с изненада видя как той подскочи върху съдийското място. Тя се бе подготвила за чудовище, но срещу себе си виждаше розовобузо джудже, дошло направо от работилницата на Дядо Коледа, с весели кафяви очи, белоснежна коса, която стърчеше на туфи около топчесто лице, изкривено в гримаса на постоянно забавление. Съдия Рипли просто излъчваше добро настроение.

Когато формалностите приключиха, той се опря на лакти и с блеснали очи, с почти бащинска загриженост изгледа Ноел, после Робърт.

— Такааа. И двамата ми се струват свестни хора. Честно казано, не виждам причина да не можем да разрешим този случай по цивилизован път.

Високият му писклив глас я накара да си го представи като герой от телевизионно шоу.

— Знам, че е малко необичайно, но ще помоля господин и госпожа Ван Дорен да дойдат в кабинета ми. Не получавайте инфаркт, господин Бийл. Вие с госпожица Бъкстън сте добре дошли да се присъедините към нас. — Той размахва пръст все едно сгълча двамата адвокати. — Искам да ви напомня и на двамата обаче, че това е предварително заседание. Запазете театралните пози за съдебната зала.

Сигналният звънец проехтя в главата на Ноел. Не можеше да каже защо, но изпита внезапно усещане, че я примамват в поредния капан. Докато се изправяше на крака, кръвта нахлу в главата ѝ. В този момент съдия Калвин Рипли можеше да бъде в ролята на пословичния непознат, който предлага пълен джоб с бонбони и разходка с кола — вълкът в агнешка кожа по пътя за къщата на бабата.

Дори Лейси изглеждаше изпълнена с опасения. Докато ставаше, тя стисна леко за кураж лакътя на Ноел.

— Нека аз да говоря — промърмори мрачно тя.

Ноел мълчаливо я последва. Въпреки вълнението, когато влезе в кабинета на съдията, страховете ѝ се уталожиха. С изключение на впечатляващата гледка на подредени по стените томове с кожени подвързии, стаята беше като всеки друг кабинет, само че по-хубава. Светлина струеше от разделените с колони прозорци, като хвърляше сенки по избелелия ориенталски килим. Лампа от цветно стъкло стоеше в единия край на старинното писалище. Часовник от времето на дядо му тиктакаше успокояващо в нишата до вградената стъклена витрина, в която бяха изложени множество трофеи и спомени.

След като двете с Лейси се настаняха на износения диван с плюшена тапицерия, Ноел тайничко погледна Робърт и адвоката му, които седяха от другата страна на стаята в двойка кожени фотьойли. Той ѝ се усмихна със спокойна увереност. Тя потръпна. Всичко това е игра за него. Изобщо не се интересува какво причинява на Ема, помисли си тя.

Ноел се съсредоточи върху съдията, молейки се да прозре през фалшивата фасада на Робърт. С чевръст подскок назад, Рипли се

хвърли на писалището, а малките му крачета, обути в напети двуцветни половинки с връзки, останаха повесени на почти две педи от земята. Розовите му ръце, скръстени в черната роба закрила скута му, я накараха да си помисли за сгушени прасенца. Истеричен кикот си проправи път по гърлото ѝ. Това не може да е истина, помисли си тя. Това е пародия на Монти Пайтън. Всеки момент ще влезе истинският съдия.

— Госпожо Ван Дорен, ще премина направо към въпроса — усмихна ѝ се Рипли в неизменно добро настроение. — Напоследък беше изказана известна загриженост по отношение на здравето ви, загриженост, която честно казано, повдигна въпроса за способността ви да се грижите адекватно за детето си. Трябва да си призная, че намирам всичко това за доста обезпокоително.

Лейси се надигна възмутено.

— Ваша чест, не сме тук да обсъждаме здравословното състояние на моя клиент. Предлагам да...

Веселото джудже я накара да млъкне, като я сгълча с размахване на пръст все едно наказваше лоша ученичка.

— Седнете, госпожице Бъкстън. Изглежда сте забравили реда в съдебната зала. Да, знам, че си позволявам някои волности, но трябва да ме изслушате.

Той обърна бащинския си поглед към Ноел.

— Госпожо Ван Дорен, според съпруга ви преди време сте прекарала няколко месеца в клиника за алкохолици. Може и да излизам от темата, но обмисляли ли сте друго лечение за вашия злополучен... въз... проблем?

Отначало Ноел беше твърде шокирана, за да отговори. Тя просто седеше и чакаше шегата да свърши и този самозванец да плесне с ръце и да каже, че всички могат да се разотиват.

— Не... Имам предвид, вие сте разбрали нещо погрешно... Аз съм напълно добре — заекна тя. — Единственият ми проблем е, че държат детето ми като заложник.

Тя погледна към Робърт, който поклати глава състрадателно.

— Малко съм объркан — намръщи се съдията. — Искате да кажете, че няма да бъде правилно да се твърди, че сте алкохоличка?

— Не отговаряй на това — рязко и грубо се намеси Лейси.

Но Ноел не можеше да се въздържи. Тя трябваше да обясни.

— Аз съм възстановяваща се алкохоличка — поправи го тя. — Вярно е, че бях в „Хейзълдън“, но това беше преди шест години. Оттогава не съм пила.

— Ваша чест, това е явен предразсъдък — настоя Лейси. Изразът на луничавото ѝ лице помръкваше с всяка изминала секунда. — От какъвто и здравословен проблем да е страдала клиентката ми в миналото, той няма никакво отношение към това дело.

Рипли ѝ обърна толкова внимание, колкото би отделил на муха, която бръмчи по стъклото на прозореца.

— Шест години? Добре, госпожо Дорен, това определено е похвално. Да разбирам ли, че посещавате сбирките на анонимните алкохолици?

Той кръстоса крака и се облегна назад, като обхвана едното си коляно с дебелите си розови ръце. Тя почервения цялата.

— Престанах да ходя след третата година. Аз просто... повече не чувствах нужда от това.

— И не сте пила през цялото това време? Шест години, нали така?

— Точно така, ваша чест.

— Е, това ни изправя пред една дилема. — Снежните върхове на веждите му се свиха в израз на дълбока концентрация. — Щях да предложа доброволно да се запишете за лечение и да се съберем отново на някоя бъдеща дата, за да решим кое е най-доброто за вашето малко момиченце. Но виждам, че не отиваме натам.

Ноел съзря искрица надежда.

— Опитвах се да обясня, ваша чест. Цялото това нещо е... — тя улови предупредителния поглед на Лейси и продължи, без да ѝ обръща внимание — ... ужасна грешка. Никога няма да направя каквото и да е да нараня дъщеря си. Всъщност, точно обратното е...

— Ваша чест — прекъсна я адвокатът на Робърт, — моят клиент не е тук, за да zlepоставя своята съпруга. Той е истински загрижен за нейното благополучие. Но трябва да имаме предвид, че здравословното състояние на госпожа Ван Дорен не е наша грижа. Трябва да мислим какво е най-добро за детето.

Рипли се начумери още повече.

— Благодаря ви, господин Бийл, но не мисля, че е нужно да ми напомняте какви са задълженията ми — отговори той сопнато.

Изражението му омекна, когато се обърна отново към Ноел. — Никой не иска да каже, че вие някога преднамерено ще нараните или занемарите вашето дете, госпожо Ван Дорен. Но възможно ли е да е имало случаи, когато вие не сте били напълно, как да кажем, осведомена за местонахождението на дъщеря ви?

— Имате предвид нещо като изпадане в безсъзнание? — Сърцето на Ноел биеше до пръсване. Усещаше глухите му удари. Разговорът тръгна зле, но тя се чувстваше безсилна да го промени.

— Точно така. — Рипли сви върховете на пръстите си под брадичката, като че ли почти пляскаше с ръце от радост, все едно тя беше глупава ученичка, която за първи път бе улучила правилния отговор.

Ноел се почувства още по-зле.

— Но аз ви казах. Бях трезва в продължение на шест...

— Ноел, за бога! — избухна Робърт. — Всички в онзи ресторант те видяха. Аз на практика трябваше да те изнеса навън до колата! Ако това беше всичко, повярвайте ми, нямаше да седим тук. Но когато помисля за останалите случаи, какво можеше да се случи, ако нашето малко момиченце се беше залутало по улиците, или... — Той млъкна, все едно се задушаваше.

Ноел усети нов пристъп на паника. По времето когато пиеше, никога не беше изпадала в безсъзнание. Винаги смътно осъзнаваше какво става, всичко наоколо придобиваше очертанията на масивни обекти, екипирани в гъста мъгла. При все това, нейната първа мисъл, когато се събуждаше на следващата сутрин беше винаги: „О, боже, какво направих?“. Изпитваше същото чувство и сега — празнота в стомаха си и някакво безпокойство. Тиктакането на часовника все едно бе погребален звън за нейна зла участ.

— Не съм била пияна нито онази нощ, нито друга нощ — настоя тя, думите ѝ отекваха в тишината. — Ваша чест, аз... не знам какво се случи. — Беше на ръба да каже: „Почти съм сигурна, че бях дрогирана“, но после премисли и продължи: — Всичко, което знам, е, че припаднах и когато се събудих на следващата сутрин, дъщеря ми я нямаше. Той я бе взел. Не защото го е грижа за нейното благополучие, а защото му казах, че искам развод. Не виждате ли какво прави той? Заложи ми капан. Затова нищо от това не е вярно. Нито една дума.

— Значи вие не сте се появили в къщата на мъжа ви — извинете ме, в тъъ... съпружеското жилище — следобед на седемнайсети, вторник, в опит да нахлуете с взлом? — Рипли се втрени преднамерено в превързания ѝ крак.

Лицето на Ноел гореше. Струйка пот си пробиваше път под презрамката на сутиена ѝ и се процеждаше по гръбнака ѝ.

— Никога не съм казвала това.

— Това е оскърбително! — Лейси подскочи на мястото си. — Моят клиент не е на съд тук.

— Не, и точно това се опитвам да избегна — рязко я прекъсна съдията и за първи път Ноел забеляза, че в тона му се прокрадна злоба. Като веселото джудже, което съвсем не бе джудже, а подъл малък гном. — Както и да е, изглежда, че доникъде не стигаме с всичко това. На този етап ще отсъдя непълнолетната по делото да остане с баща си, докато и двамата родители не минат на експертиза при избран от съда психолог.

— Не! — Ноел се надигна измъчено от мястото си. — Не можете да направите това! Моля ви, вие не разбирате, тя е само на пет! — Горещи сълзи се стичаха по страните ѝ, но тя не си направи труда да ги изтрие. — Аз съм единствената, която знае, че обича сока си в порцеланова чаша, а не в стъклена и че няма да може да заспи, ако щорите не са вдигнати докрай. Тя... — Ноел спря, внезапно осъзнала, че всички в стаята се взират в нея. Дори Лейси.

После съдията отклони поглед и с нетърпящ възражения глас отсъди:

— Ще позволя посещения под надзор три пъти в седмицата: понеделник, сряда и петък, от един до четири. Под наблюдението на Службата за защита на децата — надолу по коридора. На излизане ще получите указания от моята секретарка.

Заседанието, ако това можеше да се нарече заседание, бе приключило. Ноел замлъкна зашеметена. Силите я бяха напуснали и тя неясно осъзнаваше, че Лейси я потупва по ръката. Както заекът хипнотизирано гледа змията, така и нейният поглед беше неумолимо привлечен от Робърт, който вече вървеше към вратата. Той се извърна към нея с изражение, в което се четеше самодоволство.

Нажежена до бяло ярост се надигна у нея и засенчи всичко останало. Изведнъж дъхът ѝ секна. Стаята се замъгли и обезцвети като

надраскано копие на стар филм. Точно тогава тя си спомни още нещо за „Острова на съкровищата“: онзи Бен Гън не беше просто безполезен ексцентрик. В своята самота, лишен от всичко, което някога му е било скъпо, умът му се беше разстроил.

Точно същото почувства, че се случва и с нея. Както седеше трепереща на стола, изпълнена с ярост и отчаяние, мисълта, която ѝ дойде наум, изприпка като плъха към сиренето на Бен Гън: „Това, от което наистина имам нужда в този момент, е едно питие“.

В дванайсет и четирийсет и пет в петък Ноел спря пред съда за първата от разрешените срещи с Ема. Беше прекарала лоша нощ, крачейки по пода и ругаейки се безгласно. Но какво друго би могла да каже или направи? Дори и слепец би разбрал, че съдията беше на страната на Робърт. Дори да беше мирувала и да бе оставила Лейси да говори, изходът щеше да бъде същият. Накрая пак Робърт щеше да спечели, точно както винаги ставаше. Тя толкова падна духом, че в ранните часове на деня, стигна дотам да си сипе едно бренди от стъклената гарафа в шкафа с порцелан на баба ѝ. Само да си помогна да заспя, оправдаваше се наум тя. Да успокои яростната буря в главата си. Те всички мислеха, че тя така или иначе е пропаднала, можеше поне да се възползва от това. В продължение на няколко дълги минути се беше взирала като хипнотизирана в треперещата чаша в ръката си. Познатите изпарения се издигаха, утешавайки я сякаш с прошепнато обещание. Но тя се втурна с лек вик в кухнята и изля съдържанието на чашата.

Сутринта ѝ беше донесла наново усещане за надежда. Споменът за това колко близо беше до алкохола, я изпълваше с безпокойство, което трудно преодоля, но тя се успокои с факта, че не се беше поддала. Не защото беше толкова добродетелна, а защото в живота, където някога алкохолът господстваше над всичко, сега имаше нещо по-важно — детето ѝ. Тя трябваше да остане силна и трезва — колкото заради Ема, толкова и заради себе си.

Сега, когато отново изкачваше стълбите на съда, нов страх се надигна у нея и я стисна за гърлото. Робърт сигурно е казал на дъщеря им, че майка ѝ е болна или луда... По всеобщо признание, нейните собствени действия онзи ден с нищо не го опровергаваха. Ами ако той

беше промил мозъка на Ема до такава степен, че тя да поиска да остане с него. Тази възможност парализира Ноел. Едната ѝ ръка се вкопчи в парапета от ковано желязо, а леката слабост в десния крак, на който беше махнала превръзката, бе напълно забравена.

Несъмнено Робърт искаше тя да мисли по този начин. Веднъж, когато се караха, той бе заявил, че я познава по-добре от самата нея и за една ужасна секунда тя се бе запитала дали това не е наистина вярно. Ала сега Ноел бе сигурна, че не е. Ако не друго, тя беше по-силна, отколкото той си представяше. Не беше равностоен противник, когато ставаше дума за нанасяне на удари, но ако имаше нещо, което се беше научила да прави, това беше да понася удари. Беше свикнала в детството си, когато чакаше майка си в леглото всяка нощ и се заслушваше за превъртане на ключа в ключалката. Беше преплувала бурното море, докато излезе на брега на трезвеността. В продължение на години търпеше студеното мълчание на Робърт и неговите критики, както и начина на живот, който не харесваше. Героят от книгите, с когото тя най-много се отъждествяваше като дете, беше съобразителното прасенце от „Трите прасенца“. Сега трябваше да направи същото — да построи къща, която големият лош вълк да не може да разруши.

Робърт щеше да научи с изненада, че тя вече беше започнала да реди тухлите. Баща ѝ разследваше някои тъмни бизнес дела, в които бе възможно Робърт да е замесен. Ала се съмняваше, че ще успее да открие нещо — Робърт беше майстор, когато ставаше дума за прикриване. Ала тя беше прекарала достатъчно време около вестникарските репортери, за да се научи да очаква понякога и неочакваното.

В клуба на анонимните алкохолици имаше една максима: „Не можеш да скриеш напълно нищо в този живот“. Може би нещата щяха да излязат наяве и за Робърт.

Докато се изкачваше по стълбите към втория етаж, Ноел бе обзета от нова решимост. Тя си спомни как раждането на Ема продължи двайсет и осем часа, които завършиха с цезарово сечение. Но мига, в който нейната малка дъщеря бе сложена в ръцете ѝ, каквато и болка да беше чувствала, изчезна като с магическа пръчица. Тя никога нямаше да забрави абсолютното доверие, с което се вираше

втречено в нея, сякаш разбираше, че това е нейната майка, която винаги ще я обича и закриля.

Ноел премигна, за да не заплаче, докато завиваше надолу по коридора, който свършваше с остъклена врата, на която пишеше: „Служба на окръг Скоъри за защита на децата“. Сърцето ѝ биеше високо в гърлото. В дясната си ръка стискаше пазарска чанта, която съдържаше нова кукла, свитък лепенки и дузина миниатюрни разноцветни фибики с формата на пеперудки, в които напоследък Ема се бе влюбила. Ноел беше подранила, до един часа оставаха още няколко минути. Щеше ли Робърт да дойде навреме? Или щеше да закъснее, за да я изнерви допълнително?

Моментът, в който тя влезе и намери дъщеря си коленичила на стол пред едно от бюрата, погълната от книжка за оцветяване, която някой грижлив служител беше осигурил, Ноел почувства, че сърцето ѝ полита.

Ема погледна нагоре. Лицето ѝ засия от радост, все едно беше изгряло слънцето.

— Мамичко!

Беше облечена с надиплена жълта лятна рокличка, отпред във формата на сърце, а косата ѝ беше сплетена в две спретнати плитки, завързани с конци от дебела розова прежда — познат щрих, измислен от баба Ван Дорен. В устрема си да слезе от стола, катарамата на единия ѝ сандал се заклеши в дантеления подгъв на роклята и Ема едва не падна на пода. Ноел се хвърли напред и я хвана точно навреме.

— О, сладурчето ми! — прегърна тя дъщеря си. — Знаеш ли колко липсваше на мама?

Ема се освободи от прегръдката ѝ и широко разпери ръце.

— Толкова много — ликуващо оповести тя.

Една по-възрастна пълничка жена с накъдрена като на пудел коса, облечена в зелен костюм с панталон, стана от бюрото и се представи като госпожа Шефърт. Ноел трябваше да се пребори с желанието да разтърси ръката на жената от благодарност, когато вместо да е само постоянен пазач, тя ги въведе в един празен кабинет и остави вратата откритата. Благодарността ѝ би изглеждала прекомерна, а тя не можеше да си позволи да рискува госпожа Шефърт да докладва за нещо необичайно.

Веднага щом останаха сами, Ема се хвърли към пазарската чанта.

— Какво си ми купила, мамичко?

— Изрезки на охлюви и опашки на кученца. — Това беше обичайна реплика, но въпреки това Ема се изкикоти.

Ноел седна с кръстосани крака на дивана и Ема веднага се намести в скута ѝ толкова енергично, че Ноел остана без дъх. Но тя нямаше нищо против. Само гледаше как петгодишната ѝ дъщеря рови в чантата и се радва на всеки подарък. Никога не беше се чувствала по-доволна.

Невероятно, но Ема изглеждаше незасегната от случващото се. Това беше повече, отколкото Ноел можеше да се надява. Искаше ѝ се да говори шепнешком, за да не развали магията.

След час и половина Ема се умори да играе на карти и се зае да прави прическа на куклата с дълга руса коса. Барби, чиято глава тутакси беше окичена с всички фибики с формата на пеперудки, заприлича на пациент, когото подготвят за мозъчно сканиране.

— Мамичко, кога ще си отидем вкъщи при баба? — попита Ема.

Ноел усети как гърлото ѝ се схваща.

— О, скъпа, страхувам се, че не можеш да дойдеш вкъщи с мен. Не и днес.

Ема погледна нагоре и ясните ѝ доверчиви сини очи потъмняха.

— Защо?

„Защото твоят лош баща не го позволява.“ Ноел силно премигна и се насили да се усмихне.

— Спомняш ли си, когато за първи път отидохме да живеем при баба, веднага след като тя излезе от болницата?

Ема кимна енергично.

— Ние трябваше да се грижим за нея, защото тя отиде при доктора и беше оп...

— Точно така. Беше оперирана. Но имаше и друга причина. Това стана, защото татко ти и аз... ние... ами, ние не се разбирахме. Така че не можехме да живеем повече заедно.

— Татко ми каза. — Ема като че ли смяташе за нормално майките и татковците невинаги да живеят заедно. Отпечатък на времето, предположи Ноел. В класа на дъщеря ѝ в училището „Монтесори“, родителите на поне една трета от децата бяха разведени.

Ноел шумно преглътна.

— Какво още ти каза татко? — Насили се да говори нормално.

— Че трябва да живея с него, докато си дойдеш вкъщи.

Разтревоженото дребно личице на Ема много я натъжи.

— Мамо, а кога ще се прибереш у дома?

— О, миличко! — С тих задавен стон Ноел вдигна дъщеря си и я прегърна силно. — Спомняш ли си, когато баба ти се затрудняваше да стигне до банята сама и аз трябваше да ѝ помагам?

— Както когато ме къпеше? — Ема се отдръпна и я погледна строго. — Вече не трябва да го правиш. Вече съм голямо момиче.

Ноел приглади косата ѝ.

— Не точно, но нещо такова. Сега баба има нужда да се грижа за нея.

— Знам как да помагам. Аз ще къпя баба.

— Ти си голяма помощница — съгласи се Ноел. Сърцето ѝ се късаше.

— Един път намерих лекарството на баба под леглото. Тя ми даде цял долар и каза, че аз съм най-добрият намирач на света.

— Ти си не само най-добрият намирач. Ти си най-добрата във всичко — потрепери гласът на Ноел. — Аз ще идвам да те виждам. При всяка възможност, която имам.

— Знам.

Ема изпълзя от скута ѝ и отново се зае с косата на барби, тананикайки си тихо и доволно. Но Ноел едва беше въздъхнала с облекчение — господи, какъв камък падна от сърцето ѝ като знаеше, че в края на краищата, страховете на дъщеря ѝ са успокоени — когато Ема отново попита:

— Можем ли да отидем сега?

— Имаш предвид при татко?

Ема тръсна глава.

— Искам да си ходя с теб! — Нотка на раздразнение се промъкна в гласа ѝ.

— Съжалявам, сладурче, но не можеш. Веднага щом баба се подобри, обещавам да дойда да те взема.

Ноел си спомни предупреждението на Лейси. Тогава тя си мислеше, че нищо не може да бъде по-трудно от това да устои на желанието да хукне след дъщеря си. Сега обаче устоя. Това беше най-трудното нещо, което някога ѝ се бе налагало да прави.

— Искам да дойда сега — проплака Ема.

Започна с подсмърчания и бързо ескалира до силни хлипания. Притиснала към себе си малкото тръпнещо тяло на дъщеря си, люлеейки я на ръце насам-натам в безполезен опит да я утеши, Ноел имаше чувството, че нараненото ѝ сърце няма да издържи.

Часове по-късно тя седеше неподвижна на една пейка на градския площад. Целият следобед беше преминал неусетно. Имаше смътен спомен как е напуснала съда и изпитваше нужда от малко почивка, преди да се прибере вкъщи. Чак сега забеляза, че всички деца, които подскачаха на детската площадка, си бяха отишли. Сенки започваха да се промъкват под катерушките и пързалките, пропълзявайки върху разровения пясък отдолу. Повечето от пейките наоколо бяха празни.

Когато забеляза как чиновниците и секретарките слизат по стълбите на съда, погледна към часовника си и видя, че минава пет часа.

Дали някой от тях имаше представа как усърдието им щеше да се отрази на нейния живот, мислеше си тя с тъпа болка. Всичките тези документи, натъпкани в папки и пликове. Мъжете и жените покрай нея, се интересуваха може би преди всичко как да стигнат по-бързо у дома. Никой не го беше грижа за едно малко момиченце на име Ема. Докато те мислеха какво ще вечерят или дали тяхното любимо телевизионно шоу щеше да има продължение, Ноел седеше и се терзаеше от перспективата как всяка среща с дъщеря ѝ ще свършва като тази и ще се налага Ема да бъде изтръгвана от ръцете ѝ. Госпожа Шефърт, старата кокошка, която отначало изглеждаше мила, я беше пронизала с укорителен поглед над главата на Ема, все едно вината беше на Ноел.

Чувстваше се все едно ѝ бяха отнели нещо жизнено необходимо. Тя искаше дъщеря си. Нищо повече. Искаше да се разхожда по тротоара и да държи малката ръка на дъщеря си в своята. Тя...

— Нещо против да се присъединя към вас?

Стресната, Ноел погледна нагоре. Пред нея стоеше мъж, а яркото слънце откъм гърба му ѝ пречеше да види лицето му. Трябваше ѝ един миг, за да го познае. Облечен в панталон и риза с къс ръкав без докторската си престилка, Ханк Рейнолдс можеше да мине за поредния

минувач — мъж на среден ръст със светлокестенява коса, чиито мускулести ръце и рамене говореха за това, че често тренира в гимнастическия салон. Освен очите му, които уловиха слънцето, докато се навеждаше към пейката — очи с цвят на тъмен кехлибар.

— Страхувам се, че в момента не съм много добра компания — предупреди тя.

— Ще рискувам. — Ханк топло се усмихна.

Под едната му мишница имаше сгънат вестник, а в другата — чанта с покупки. Той остави чантата на тревата в краката си.

— Обикновено се прибирам по краткия път към вкъщи, но днес е чудесен ден и реших вместо това да се поразходя.

Той кимна към крака ѝ.

— Изглежда доста по-добре от последния път, когато го видях. Как го усещате?

Ноел сви рамене.

— Мога да кажа, че той е най-малката ми грижа.

Ханк замълча за малко, загледа се през поляната, където няколко момчета си подхвърляха фризби.

— Ако искате да ми разкажете, добре — съгласи се той най-накрая, — ако не, можем просто да си поседим. Не бързам особено.

— Както можете да забележите, аз също. — Гласът ѝ стана несигурен и тя внезапно осъзна, че е на ръба да заплаче.

Той я погледна загрижено:

— Толкова ли е лошо, а?

— Не ви трябва да знаете.

— Опитайте. — Той докосна ръката ѝ.

Просто се държи мило, каза си. Добрият доктор Ханк, обичан от всички.

— Страхувам се, че е извън вашата компетентност — отвърна тя и се опита да се засмее, но не се получи.

— Ще бъдете изненадана. По време на работа съм изложен на кажи-речи всичко. — Печална усмивка разтегли крайчеца на устните му.

Преди време тя би му казала: „Благодаря, оценявам предложението ви, но ще се оправя и сама“. Само че това беше предишната Ноел. Дъщерята с чувство за дълг, която от десет- до осемнайсетгодишна се беше усмихвала по време на партита,

тържества и премиери, на които майка ѝ я водеше. Придружаващата съпруга, намерила убежище от бляскавата врява на коктейлите във винената чаша, която никога не бе съвсем празна и никога препълнена. В този момент, жената, която излизаше от твърде тясната кожа на предишния си образ, изглежда, нямаше да има подобни скрупули. Ноел не издържа и избухна в сълзи.

— Съжалявам — преглътна тя, когато накрая успя да проговори. — Изглеждам като глупачка. Трябва да си вървите у дома. Ще ви се стопи сладоледът — посочи тя кутията, която се показваше от пазарската му чанта.

— Винаги мога да си купя друг.

Тя беше дълбоко признателна, че той не я потупа по гърба и не ѝ зашепна окуражителни думи. Просто ѝ подаде кърпичката си, прилежно изгладена и леко ухаеща на чисто.

Седяха мълчаливо, докато Ноел попиваше сълзите си и се опитваше да възвърне самообладанието си.

— Това е дълга история — заговори накрая тя.

— Аз съм добър слушател.

Тя го изучаваше с периферното си зрение. Той можеше и да не е от типа мъже, които караха непознати жени да му пробутват визитките си с домашния телефон, надраскан на гърба им, както често се случваше с Робърт. Привлекателността на Ханк не беше толкова очебийна. Но беше безспорна. Той дори леко ѝ напомняше на Пийт Касуел, едно момче от църквата „Сейнт Винсент“, по което тя си падаше ужасно много в пети клас. Въпреки настроението ѝ, почувства как сърцето ѝ ускори ритъм.

— Може би някой друг път — предложи тя.

— В такъв случай, ще ви почерпя нещо студено. — Той се пресегна към чантата, извади едно безалкохолно и внимателно го отвори, преди да ѝ го подаде.

— Благодаря. — Тя отметна глава и жадно започна да пие. Струваше ѝ се, че никога не е опитвала нещо по-вкусно.

Дълги оранжеви и пурпурни ивици оцветяваха хоризонта, блещукащ в златните лъчи на залязващото слънце. Там, където седяха двамата с Ханк, подобно стара съпружеска двойка, звукът от затръшването на врати на автомобили почти не се чуваше. Задуха лек бриз, който размърдаваше застоялия въздух и шумолеше в листата на

дърветата отгоре. Ноел забеляза ръката на Ханк, свободно отпусната на коляното. Изглеждаше голяма и внушаваща сигурност. Неочаквано Ноел усети как я изпълва копнеж — за какво точно, не можа да си отговори.

Тя посочи фонтана в центъра на площада, изобразен на пощенските картички на аптеката „Глийсън“ — грациозна нимфа в съвременен стил, обградена с чучури с формата на лилиеобразни цветове.

— Ако това момиче можеше да говори, помислете си само какви истории щеше да разказва.

Ханк се усмихна и бръчиците в края на златистите му очи се сгъстиха.

— Може би затова прекарва дните си в плач.

Тя го стрелна с остър поглед.

— Плачът невинаги е отговор.

— Не е, но помага.

Погледна доброто лице на Ханк и видя нещо, което не беше виждала преди — тиха сила, която сякаш излизаше някъде дълбоко отвътре. Той ѝ напомняше на баща ѝ, на изражението, което той понякога имаше — на човек, изправен пред непреодолима сила.

— Видях дъщеря си този следобед — започна тя. Сега думите ѝ идваха по-лесно. — Имам право на срещи под наблюдение три пъти в седмицата. Седяхме в една стая с отворена врата, така че социалният работник да може да ме наглежда... — Думите ѝ секнаха и тя се втренчи надолу в тревата, като си представяше съжалителния поглед, който беше сигурна, че ѝ отправя Ханк. В този миг тя възневидя неговото съчувствие. Това, от което имаше нужда, беше просто кошмарът да свърши.

— Не е за вярване, самата идея, че някога бих наранила моята малка дъщеря... — Тя леко се прокашля. — Когато беше бебе, приготвях сама храната ѝ. Не бих си и помислила да я храня от детската кухня. Може да звучи параноично, но дори държах препаратите за почистване на висока етажерка. Не вярвах на секретните брави.

— Срещам много деца, на които можеше да им бъде спестено ходенето по поликлиники, ако майките им бяха толкова параноични — внимателно отбеляза Ханк.

— Най-лошото е, че сега не мога да я защита. Тя страда и аз не мога да направя нищо, за да го предотвратя. — Ноел спря, за да издуха носа си в носната кърпа на Ханк. Когато вдигна глава, се почувства някак пречистена и на мястото на мъката се появи проблясващото острие на гнева. — Сигурна съм, че много жени ви разказват, че съпрузите им са лоши, но моят наистина е. Преди мислех, че той обича дъщеря си, но сега не съм толкова сигурна. Той просто я използва, за да ме срине, и най-ужасното е, че планът му работи.

— От моя гледна точка нещата не стоят така.

Тя срещна погледа му и разбра, че Ханк не я съжалява. В изражението му имаше хладна преценка, дори възхищение.

— Какво... какво се опитвате да кажете? — заекна Ноел.

— Че жената пред мен е абсолютно способна да изрита всяка врата, която застане на пътя ѝ.

Ноел се усмихна неохотно на представата на Ханк за нея като за принцесата воин.

— Ема е на пет — тихо продължи тя. — Възрастта, в която всяко второ изречение е въпрос. Просто ми се иска да ѝ дам всички отговори.

— Тогава щеше да си като онова момче, ето там. Щяха да ти издигнат статуя в някой парк. — Той посочи към статуята на Лутър Бърбанк, на чиито бронзови рамене стърчеше сива катеричка, подобно миниатюрен адютант.

Ноел се усмихна, загледана как катеричката офейква да вземе един жълд от тревата. С върха на едната си гуменка тя побутна мокрото петно по пазарската чанта на Ханк.

— Изглежда, вече е твърде късно да спасяваш този сладолед.

— Такава е историята на живота ми. — Той сви рамене и стана. Вдигна чантата в едната си ръка и ѝ предложи другата.

— Ще позволиш ли на един странник да те изпрати до колата?

Този път, когато се изправи, краката ѝ не заплашваха да се подгънат. Установи, че може да ходи стабилно, прихваната от ръката на Ханк. Върховете на пръстите ѝ се докосваха леко до фините косъмчета по китката му и тя осезателно усещаше топлината на кожата му върху своята. Баба ѝ и майка ѝ щяха да се чудят какво я бе забавило толкова много. Сигурно вече се тревожеха. Но в този момент, за първи път от дни, Ноел се чувства силна и в безопасност.

Дори след всичките тези години Мери можеше да намери пътя до семейство Лундкуист и на сън. Старата къща при фермата с нейната вдадена навътре веранда и външна кухня отзад си стоеше на ъгъла на Блосъм Роуд и път номер 30А. Когато подкара колата си по алеята към къщата и мина зад червения форд „Бронко“, който можеше да е само на Джорди Лундкуист, най-малкият измежду тримата братя на Корин — откакто стана достатъчно голям, за да шофира, си падаше по лъскави коли с гланцови отблясъци — тя изпита слаба, горчиво-сладка болка. Беше чула, че Джорди е женен с две деца, и още преживява трагедията, че Корин не беше имала шанса да направи същото — да се омъжи, да има деца. Спомените летяха в главата ѝ. Излезе от своя лексус на прашната алея и си представи най-добрата си приятелка, изтегната на най-горното стъпало на верандата, с лакти на коленете и с глава, обрамчена с тежки къдрици. Сякаш чу вика ѝ: „Хей, Меери Кааатерин!“. Корин ненавиждаше прякори, заради годините, през които е била тормозена от тримата си по-големи братя, и беше единственият друг човек, освен майка ѝ, която я наричаше с пълното ѝ име.

Мери остана така още миг, като вдишваше сладкия аромат на люцерна и прясно окосено сено. Голям шоколадов на цвят лабрадор се отдели от сянката на високото дърво и спокойно се приближи да я поздрави. Изглеждаше точно като порасналия вариант на кученцето, което взе за Ноел, когато се преместиха в Манхатан. Куче с благ нрав, непригодно за градски живот, също както и дъщеря ѝ. След няколко месеца и неколкостотин долара за нанесени щети, беше принудена да го даде на семейство Лундкуист. Те го приеха твърде добре, с думите, че кучетата във фермата никога не достигат. Мери се наведе да погали главата му, от която се вдигна облак прах.

— Хей, приятел, познаваш ли Бумър?

Синът на Бумър, за когото тя го помисли, излая в отговор, а жизнерадостно размаханата му опашка вдигна още повече прахоляк.

Мери се усмихна. Бяха минали двайсет години от последното ѝ посещение, но поради начина, по който майката на Корин говореше по телефона, човек би помислил, че е било вчера.

— Не си прави труда да чукаш — предупреди я Нора. — Толкова съм зле със слуха, че няма да те чуя, да ти отворя. Ще оставя външната врата отключена, така че влизай направо.

Щели да се върнат в петък следобед. Дотогава Нора нямало да я има, защото щяла да е на гости на най-големия си син, Евърет, и на съпругата му Кейти, неотдавна родила четвъртото им дете. В градината било пълна бъркотия заради порасналите домати и тя щяла да е ангажирана да ги изправя на колчета, та компания нямало да ѝ е излишна.

Докато се изкачваше по стълбите към верандата, Мери се замисли дали не трябваше да е откровена с Нора за истинската причина на посещението си. Как би се почувствала тя, когато разбере, че това не е просто приятелско обаждане? Да, беше минало много време, но има неща, които просто не можеш да превъзмogneш, и загубата на единствената ти дъщеря трябва да е едно от тях. Да живееш със спомените за Корин със сигурност беше болезнено.

Мери влезе в къщата, толкова позната, колкото и собственият ѝ дом, в който беше израснала, и се почувства така, сякаш се бе върнала назад във времето. Ето там беше вратата към всекидневната с изкачващите се нагоре резки, бележещи порастването на децата на семейство Лундкуист. И петното при окачения на стената бегач, където Евърет веднъж разля кана гроздов сок. Дори лампата, която хвърляше нащърбена сянка, откакто Корин несъобразително бе завъртяла щифетата си, си стоеше на мястото.

В кухнята откри майката на Корин с ръце, потопени в пълната с пяна мивка. Когато Нора се обърна да я поздрави, Мери с изненада забеляза, че тя почти не се бе променила. Красивата ѝ сламено жълта коса беше леко избледняла до цвета на пергамент. Симпатичните бръчици около очите ѝ едва се забелязваха на фона на дълбокото небесносиньо на ирисите, точно както облицовката на порцелановия сервиз, модел „Синята върба“, подреден в стария чамов шкаф на стената. Само ръцете ѝ, изкривени от артрит, издаваха възрастта ѝ.

— Господи, стресна ме! — възкликна тя, като бършеше ръцете си в кърпата за чинии, затыкната в колана на джинсовата ѝ пола. Тя

пристъпи напред, за да прегърне Мери. — Помислих те за Джорди, както се промъкваш така. Върнах го навън за още домати.

Тя надигна глава към прозореца, но оттам видя единствено широкия гръб на брата на Корин да се изправя и навежда между лозите, които се виеха по коловете и се спускаха по земята.

— Бог да го поживи — продължи тя. — Той се отбива поне веднъж на ден да види как я карам. Много е неудобно, но, между нас казано, това момче добре си похапва. Сякаш си няма жена вкъщи, която да го храни. — Въпреки всичко Нора сияеше заради вътрешното усещане, че все още може да бъде полезна.

Мери огледа просторната кухня с очукани шкафове, нуждаещи се от боядисване, като си мислеше колко различна е тя от кухнята на майка ѝ, която приличаше на храм на подредеността. Купа с неотдавна откъснати домати се охлаждаше на барплота; до нея — редици от проблясващи буркани, в очакване да бъдат напълнени. Върху старомодната емайлирана печка имаше два домашно изпечени хляба, все още в тавичките си, а ароматът им връщаше спомена за Корин, която се прибираще от училище толкова гладна, че можеше да изяде и мечка.

— Невероятно е! Нищо не се е променило — зачуди се тя и бавно поклати глава.

— Бих могла да кажа същото и за теб. — Нора се поизправи да я огледа. — За бога, Мери Куин, не ми казвай, че си си правила лифтинг.

Мери се засмя.

— Дори и да исках, не знам къде бих го вместила в програмата си.

Нора я погледна недоверчиво и нежно каза:

— Трябва да позабавиш темпото, скъпа. Само веднъж се живее и ако не го хванеш, животът се процежда през пръстите ти.

Смърянето на Нора я притесни и на Мери ѝ се прииска да си тръгне, но отвърна безгрижно:

— Ще го имам предвид... въпреки че засега, изглежда, ръцете ми са доста пълни.

Нора измъкна кърпата за чинии от колана си и я сгъна прилежно на сушилката на плота.

— Ела да пийнем малко лимонада, докато Джорди е навън и плаши буболечките. Ти все още ли я обичаш толкова сладка, че

лъжицата да стои изправена в нея?

Мери се усмихна.

— Май вкусът ми към сладкото не е какъвто беше. Ще си го запазя за една от твоите джинджифилови курабийки.

Тя се отпусна на един стол край масата и изу еспадрилите си, за да охлади стъпалата си на керамичния под, полиран като стъкло от тътрения в продължение на десетилетия крак. Като гледаше майката на Корин да се суе наоколо, да вади чаши и чиния с дребни сладки, Мери още веднъж усети лошо предчувствие, че бе подвела Нора за причината на посещението си. Може би трябваше да забрави за това. Какъв беше смисълът? След толкова време шансът майката на Корин да си спомни нещо ново беше почти нулев.

„Нейната дъщеря е мъртва, но твоята не е. Дължиш го на Ноел, поне да опиташ“, прошепна ѝ един неотстъпчив глас в отговор.

Мери изчака Нора да седне и я попита:

— Колко внука имаш сега? Загубих им бройката.

Нора засия от щастие, докато сипваше лимонада от голяма стъклена кана.

— Осем и броенето продължава. Куинт и Луис очакват третото през ноември. Всичките ми момчета изчакаха окончателно да загубя надежда, преди да се оженят? За щастие, те си намериха жени, достатъчно млади да износят много деца. — Втренченият ѝ поглед падна на Мери. — А ти? Защо не виждам халка на ръката ти?

— Веднъж стига, струва ми се. — Тя запази бодростта на гласа си.

Нора поклати глава разбиращо.

— Е, ясно ми е защо ти е трудно да намериш някой достоен като Чарли. — Тя посегна за курабийка. Възлестите ѝ пръсти опипаха чинията, преди да успеят да уловят една. — Спомням си, когато бяхте деца, лудо влюбени. Не мога да кажа, че бях много изненадана, когато забелязах, че си се превърнала в жена.

Мери премигна учудено.

— Досетила си се, че бях бременна?

— Имам набито око. — Нора се потупа по слепоочието.

Мери отпи от лимонадата, чувстваше се объркана. Изведнъж я заля гореща вълна. Припомни си нощта, когато двамата с Чарли се

къпаха голи в езерото. Той ѝ говореше, че е най-хубавото нещо, което някога е виждал.

Точно тогава и точно там тя реши, че никога няма да има друг, освен него. И стана точно така, макар и не съвсем.

— Корин го понесе тежко, когато ти избяга и се омъжи. Мисля, че го прие като край на живота, който двете сте споделяли.

Мери леко поклати глава.

— Тогава го усещах, но мисля, че и двете се бояхме да го признаем. — Настъпи кратко мълчание. Тя се почувства неудобно от вперения в нея яркосин поглед на Нора. — Истината е, че винаги съм се чувствала малко виновна. Трябваше да бъда с Корин, когато тя е имала нужда от мен. А аз не бях.

— Никой от нас не беше. — Очите на Нора блестяха толкова силно, че я заслепяваха. — Бедният Айра, много страдаше, че не е почувствала необходимост да дойде при нас.

Мери помнеше бащата на Корин — суров, но любящ родител. Толкова силен, колкото слаб бе собственият ѝ баща. Мина ѝ мисълта, че всъщност Корин имаше респект от него.

— Та ти никога не разбра какво я е подтикнало към това, какво я е тревожило?

— Така е, не съм. Но това, което ми тежи най-много, е, че не ни остави поне прощално писмо.

Мери се почувства донякъде разочарована. Знаеше, че това са общи приказки, но въпреки това се надяваше на нишка, колкото и тънка да е, която да я насочи. А сега какво?

— Съжалявам, че повдигнах темата — извини се тя.

— Няма защо. — Нора избърса една сълза и се пресегна да погали ръката на Мери. — Хубаво е да си спомниш, дори когато споменът е тежък.

Мери си пое дълбоко въздух и си призна:

— Страхувам се, че не бях докрай честна с теб, Нора. Не съм тук само заради старите времена. Тук съм и заради собствената си дъщеря. — Тя се спря, като сложи ръце на масата. — Не знам дали си чула, но Ноел си има момиченце.

— Знам, четох съобщението във вестника, когато се омъжи. Спомням си, че си помислих, че бедното дете просто не знае в какво се

забърква. — Нора възмутено поклати глава. — Измежду всички мъже, от които можеше да избира.

— Е, най-накрая помъдря. Сега Робърт се опитва да ѝ вземе детето. — Мери усети пристъп на гняв, когато си спомни колко самодоволен изглеждаше той в съда.

— Каквото и да направи този мъж, не може да ме изненада.

— Какво те кара да го кажеш?

Нора бутна настрани чашата си, като че ли изведнъж реши, че е пила достатъчно.

— Никога не съм срещала по-студен човек. Дори когато беше момче, имаше нещо... не съвсем наред с него. На погребението се държа така, сякаш едва познава Корин. — Нора протегна ръка, за да хване китката на Мери. Очите ѝ сякаш горяха. — Дръж под око момичето си, Мери Куин! Само това ще ти кажа.

— Ще направя каквото мога. — Мери потръпна, смутена от усуканите възли плът, които натискаха ръката ѝ. Тя се отдръпна при първата възможност, за да не изглежда грубо и попита: — Нора, има ли още нещо, което да си спомняш от онова време, каквото и да е то?

По-възрастната жена се замисли за миг, после поклати глава.

— Корин не споделяше много с мен, особено за Робърт. Това трябваше да е първото, което да ме наведе на мисълта, че нещо не е наред. Тя не е постъпила така, както ти с Чарли. Изглежда, че той е имал някаква власт над нея... не бих го нарекла любов.

— Мислиш ли, че е имал нещо общо със... — Мери се поколеба да подхвърли идея, която щеше да върне Нора към собствената ѝ тъга — ... с това, че Корин е била толкова объркана?

Нора прокара ръка по лицето си, все едно бършеше запотено стъкло.

— Знам, че се караха. Последния път, когато излязоха заедно, тя се върна разстроена. Беше плакала. А когато я попитах какво се е случило, не ми каза.

— Това ли е всичко?

Нора поклати глава.

— Съжалявам, но не мога да бъда много полезна.

— Беше отдавна. Съжалявам, че разрових старите спомени. — Мери се пресегна за лимонадата си, която беше твърде сладка, но я

допи от любезност. Малко разочарована, тя се изправи. — Трябва да вървя. Достатъчно те задържах.

Майката на Корин също се изправи, като приглаждаше разсеяно джобовите на полата си, като че ли търсеше нещо, което не знаеше къде е оставила. Лицето ѝ вече нямаше съкрушен вид, на него отново бе грейнала топла усмивка.

— Глупости, компанията ти ми беше приятна. Ето, позволи ми да ти дам малко сладки за вкъщи. Не си взе нито една.

Тъкмо изпращаше Мери на пътната порта, когато изведнъж се спря.

— Чакай! Имам нещо за теб. Искях да ти го дам още преди години, но поради една или друга причина така и не стигнах до това. Стой тук. Ще отида да го взема.

Нора се заизкачва по стълбите, здраво стиснала парапета. Стената към втория етаж беше като галерия от фотографии в рамки. Пред погледа на Мери изскочи портрет на Корин с липсващо предно зъбче, на който тя приличаше на тиквен фенер за Все Светии. Живо си представи деня, когато бяха в пети клас и Корин току-що беше избрана за капитан на момичешкия отбор по волейбол. И въпреки че тогава Мери беше най-слабият играч, Корин избра първо нея. От този ден нищо не можеше да ги раздели.

„Корин, ако си там горе, пази дъщеря ми. Тя има нужда от теб сега“, тихичко се помоли Мери.

Няколко минути по-късно Нора се върна. Носеше нещо малко, загънато в кърпа на цветя. Подаде го на Мери с онази тържественост, с която свещеникът подава потира.

— Това е дневникът на Корин. Тя би искала да е при теб.

Сърцето на Мери започна да бие по-бързо. Беше забравила, че Корин си имаше дневник.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Тогава ще го запазя. Благодаря ти, Нора... За всичко. — Мери прегърна за сбогом.

Отиваше към колата си, когато един мъж с прашни джинси, който носеше кофа зрели домати, се приближи с бързи крачки към къщата. Джорди Лундкуист беше копие на Нора, същите сини очи и руса коса, същото здраво телосложение. Само дето беше по-висок поне

с една глава. Махаше ѝ, като явно си мислеше, че тя не го е забелязала, сякаш изобщо беше възможно да не го забележи. Мери се усмихна при спомена за това как малкият топчест брат на Корин се влачеше след тях по същия начин преди години.

Дишаше тежко, когато се приближи към нея.

— Мери! Защо не се провикна през прозореца да ми кажеш, че си тук?

— С майка ти си поговорихме и преди да разбере, стана време за тръгване. Извинявай, Джорди, не исках да те пренебрегвам. Друг път? — И му протегна ръка.

Той я хвана и я разтърси енергично.

— Следващия път, когато си тук, непременно се отбий. Ще ми е драго да те запозная с жена си и децата. Имам две, знаеш — две момичета, Джеси и Джилиан.

Тя се усмихна на нескритата гордост от семейството му.

— Благодаря, ще ми е приятно. Беше чудесно да видя майка ти след толкова време. — Поколеба се, после добави: — Надявам се, че не съм я разстроила много.

Джорди внимателно остави кофата на земята до краката си и я погледна с любопитство.

— Да я разстроиш? Нямай грижа, Мери, тя цял ден те очакваше.

— Говорихме си за Корин.

Точно в този момент един облак затъмни слънцето и погледът на Джорди също потъмня. Очакваше, че ще го приеме нормално — защо да не си поговорят за Корин — но той я погледна, внезапно обзет от неочаквана предпазливост, съвсем не на място тук, под прежуриращото слънце и уханието на прясно откъснати домати.

— Какво за Корин?

— О, знаеш, за старите времена.

Джорди изглежда се поуспокои.

— Старите времена — повтори той и по широкото му лице бавно се разля усмивка. — Ех, можех да ти разкажа някои от моите истории. Неслучайно съм се влачил след теб и Рини през всичките тези години.

— Изобщо не се съмнявам. — Мери хвърли една усмивка през рамо, докато се качваше в колата. Свали стъклото на прозореца, за да помахаш за довиждане. — Доскоро, Джорди, радвам се, че се видяхме.

На път за къщи тя не спря да мисли. Джорди се държа странно, когато спомена името на Корин. Защо? Все още не беше преживял нейната смърт... Или имаше нещо друго?

Нямаше смисъл да се размишлява. Ще посети Джорди и ще разбере какво знае той, ако изобщо му бе известно нещо. Междувременно вече разполагаше с дневника на Корин.

Мери беше на около километър от къщи, когато се сети за мобилния си телефон. Звънеше толкова често през последните дни, че не посмя да го остави включен, докато беше при семейство Лундкуист. Обикновено я търсеше асистентката ѝ и от време на време някой клиент, на когото беше дала директния си номер. Едва го беше включила и чу познатото му чуруликане.

— Мери, слава богу, че те намирам. Случи се нещо. — Гласът на Британи звучеше, сякаш бе останала без дъх. — Става дума за Лио. Затворил се е в апартамента си и е на ръба на истерията.

Мери усети, че се изпотява. „О, господи, какво още?“ Лио Леграс беше нает да направи кетъринга на банкета в „Ренес Рум“, за който тя вече беше дала солиден депозит. За подобна услуга трудно можеше да се намери друг толкова добър, и то в такъв кратък срок.

— Можеш ли да се свържеш с него по телефона? — попита тя.

— Оставила съм му поне осемдесет и пет съобщения. Не успях да се преборя и с портиера. Мери, няма да мога да се справя с това сама. Трябва да направиш нещо. — Нейната обикновено доста оправна помощничка беше пред нервен срыв.

— Ще се появя следващата седмица — обеща ѝ Мери. — Още не знам кой ден точно. Ще издържиш ли дотогава?

Настъпи кратко мълчание. Тогава Британи ѝ призна ужасена:

— Още не съм ти казала най-лошото. Господин Лазаръс е надушил, че си извън града и е ядосан. Когато разбере какво е станало, не ми се иска да съм на твоето място.

— Между нас казано, Лазаръс е задник. — Мери никога не го беше харесвала. Не се и срамуваше, че е извлякъл изгода от смъртта на жена си.

— Аха, но беше женен за една от най-обичаните звезди на всички времена. — Не беше необходимо Британи да ѝ припомня, че за тях би било лоша реклама да разкарат някого като Лазаръс.

— Още нещо, което трябва да знам? — Попита я Мери, очевидно с желанието да приключи разговора по-бързо. Обаждането на нейната асистентка неминуемо ѝ напомни, че се е доближила до ръба на пропастта.

— Нищо ново. — Британи говореше по-спокойно. — С Реджис и Кейти попаднахме на книгата на Мериман, но все още работим за Опра. О, и мениджърът на Лушън Пенроуз се обади и крещейки ни съобщи за кърваво убийство. Очевидно местният телевизионен екип, който е трябвало да покрие събитието, така и не се е появил.

Мери въздъхна. Когато и да снимаше на открито клип за своя диетичен център, Лушън винаги се опитваше да го направи достояние на местната преса и да се вдигне колкото е възможно повече шум.

— Чий провал е било това?

— Ничий, доколкото знам. — Гласът на Британи започна да заглъхва. — Всичко трябваше да стане с подвижна телевизионна станция. Сигурно се е случило нещо по-важно.

— Нещо по-важно от Лушън? Трябва да е било опит за покушение срещу президента. — Мери даде воля на сухия си смях, който не премахна усещането ѝ, че изпада в отчаяние. Дължеше благодарност на екипа си. — Хей, Брит, ако не съм ти го казвала, благодаря, че удържаш фронта.

— Удоволствието е мое. Марк също ти праща най-добри пожелания. — Гласът ѝ стана още по-развълнуван. — Прекъсваме... По-добре да приключвам.

Мери пусна телефона в чантата си. Не беше в състояние точно сега да се справя с още един проблем. Не и с всичко, за което беше работила толкова упорито...

С крайчеца на окото си забеляза дневника на Корин на седалката до себе си. Дали в него имаше някакви покъртителни разкрития за смъртта ѝ? Едва ли. Ако семейство Лундкуист имаха каквито и да е основания да подозират нещо нечестно, щяха отдавна да са отишли в полицията. Не, ако имаше нещо за разкриване, то беше между редовете. И кой би го дешифрирал по-добре от приятелката, на която Корин вярваше повече, отколкото на всеки друг? Пулсът на Мери се ускори при разкрилата се перспектива.

„Трябва да го покажа на Чарли. За добро или зло, ние и двамата сме забъркани в това.“ Тя се усмихна унило при тази мисъл.

— Не си си въобразявала, че наистина ще открием нещо, нали?
— заговори тихо Чарли, като се взираше в езерото от задната веранда, където с Мери се бяха настанили удобно на два стола.

Бяха минали часове, откакто пристигнаха във вилата. Четенето на дневника с Чарли, последвано от изненадващо хубав обяд, за който беше помогнала и дъщеря му, я бе лишило от всякакъв ориентир за време. Сега Мери с изненада установи колко късно е станало. Езерото беше добило цвета на тъмно сребро, а силуетите на дърветата се очертаваха на фона на розовеещото небе, на което бледнееха първите звезди.

— Не знам какво очаквах — въздъхна тя. — Нова Силвия Плат^[1], предполагам. — Представата за приятелката ѝ като за депресирана поетеса накара устните ѝ да се извият в усмивка.

Всъщност дневникът на Корин не беше разкрил нищо повече от надеждите и мечтите на едно съвсем обикновено шестнайсетгодишно момиче. Последната записка, три месеца преди нейната смърт, беше почти сърцераздирателно банална.

„Отидох на партито на Лора с Р. Карахме се през целия път дотам. На партито не ми проговори нито веднъж. Бях бясна! Направих се, че не ми пука, когато си тръгна без мен, но това беше единственото, което можех да сторя, за да не се разплача. Дж. ме закара до вкъщи. Той е добър. Повече за това по-късно.“

Кой беше „Дж.“?

— Може би се питаш какво би означавало това за нас.

Чарли говореше сдържано, но тя долови потисната болка в гласа му. Мери се обърна и го погледна. На кехлибарената светлина на верандата, неговият рязко изсечен профил ѝ напомни за образите по древните римски монети. Той самият обаче би се изсмял на всяко твърдение, че в него има нещо благородно. Тук, във вилата край езерото, Чарли се чувстваше почти в своята естествена среда. Тя не го беше виждала по-спокоен. Беше сменил работните си дрехи с избелели

джинси и износена лека памучна риза и бе обул на босо чифт стари, изтъркани мокасини.

Мери се зачуди какво ли би си помислил, ако знаеше колко често през годините си е мечтала за такива вечери — да седи на верандата с Чарли, нощни пеперуди да прелитат над главите им, да слуша омайващите нощни звуци на лятото.

С усилие върна мислите си към Корин.

— Може би пропускаме нещо. Може би не става въпрос за това, което е там, а за онова, което не е там. Ако Корин е мислила за самоубийство, не виждам в дневника ѝ нищо, което да го подсказва.

Чарли ѝ се усмихна.

— Някой казал ли ти е, че от теб би излязъл добър репортер?

— Наистина, Чарли. Толкова ли е неестествено да си представиш, че тя може да е била убита?

Подухваше хладен бриз. Мери потръпна, като кръстоса ръце на гърдите си.

— Всичко е възможно — отбеляза той замислено. — Но трябва да се придържаме към фактите. Каквото и да предполагаме, няма и най-малко доказателство, което да потвърди подобна версия.

— Но ако Робърт има нещо общо с това, той е дори по-опасен, отколкото си мислим.

Настъпи тишина. Чуваше се лекото плискане на водата, раздвижвана от хранещата се пъстърва, и крясъците на нощните птици, които си сигнализираха една на друга от клоните на елшите и белите брези по брега. Мери се заслуша в глухия плясък на вълните в пристана, където беше завързана малка едноместна лодка. Това обаче не прогони страховете ѝ.

Искаше ѝ се Ноел да беше с тях сега, но тя бе отхвърлила молбите на Чарли да остане за вечеря с оправданието, че има главоболие. Явно днешното посещение при Ема не беше минало добре. Мери имаше чувството, че нещата щяха да стават все по-зле. В нея се надигна ярост. Сега изпита такава безпомощност, каквато бе чувствала през всичките тези години, когато Ноел беше болна и тя не знаеше как да постъпи.

— Във всеки случай имаш основания да се притесняваш. — Забеляза едно мускулче да потрепва на челюстта му. — Искаш ли да ти кажа нещо? Когато го видях да влиза в съдебната зала онзи ден, бях на

крачка да му размажа физиономията. Ако Брон не беше с мен, въобще не съм сигурен, че не бих направил точно това.

Като по сценарий, отвътре се чу трополенето на дъщерята на Чарли, която изпусна нещо, докато миеше чиниите — купа или тиган, ако се съдеше по звука. През мрежестата врата Мери виждаше кухнята, където една фигура в сянка се наведе да вдигне нещо от пода.

— Като знам как говори, сигурно ти вдъхва кураж.

— Такава е Брон пред теб. Държи се твърдо, но е много по-крехка, отколкото изглежда. — Чарли поклати глава, очевидно изпитвайки смесица от нежност и раздразнение. — С Ноел е точно обратното — тя е по-издръжлива, отколкото си мисли.

— Бяха ли близки, докато растяха?

Ноел беше на четиринайсет, когато се роди Бронуин. И все пак Мери знаеше малко за коледите и летните ваканции, които тя прекарваше с Чарли и втората му жена. На моменти имаше странното чувство, че дъщеря ѝ е скътала дълбоко тези спомени, като че ли се е опасявала, че ако ги сподели, те ще бъдат по някакъв начин опетнени.

Чарли тихичко се засмя.

— Бяха неразделни. Имаше моменти, кълна се, когато ако излезех от вратата, щяха да минат седмици, преди да забележат отсъствието ми. Странно е все пак как две сестри могат да са пълна противоположност. Ноел, слава богу, никога не ме е тревожила, но в Брон има нещо диво. Може да се дължи на това, че израсна без майка, не знам.

Изглеждаше толкова объркан, когато понечи да докосне и хване ръката му. Думите се отрониха, преди да успее да ги спре.

— Каква беше тя? Жена ти, имам предвид.

На лицето му грейна усмивка.

— Вики? Забавна и лъчезарна. Малко разсеяна. Винаги слагаше разни неща не на място, като ключове и чадъри например. Правеше си списъци за пазаруване и после ги губеше. Това бе станало семейна закачка. Но тази, която най-много се смееше, беше Вики. — После добави с нежност: — Ти би я харесала.

— Съжалявам, че няхах шанса да я опозная. — Тя беше се срещнала с Вики само веднъж, на сватбата на Ноел, и беше впечатлена от това, колко добре изглеждаше. Беше също и умна. Но това не попречи на Мери да се почувства леко смутена при мисълта за

близостта им с Чарли. — От това, което ми казваш за нея, съм сигурна, че би се гордяла с възпитанието, което си дал на Бронуин. Тя е добро хлапе, Чарли. Както и да е, понякога един добър родител е повече от двама лоши.

— Има истина в това, което казваш.

— Всъщност ти завиждам.

— И за какво?

— Бих искала да имам още едно дете — призна тя, вторачила се в ръцете си. Лакътят ѝ беше започнал да се бели, но досега не беше го забелязала. Малко по малко старите навици я напускаха. — Винаги съм се чудела какво ли е да се радвам, че съм бременна или да държа новородено в ръцете си, без да съм изплашена до смърт.

Чарли не отговори веднага и за миг тя изпита паника. Дали не се беше разкрила прекалено? Навярно му припомни времена, които той беше забравил.

— Някои неща просто не са били писани да се случат, струва ми се — отбеляза той примирено.

Мери го погледна. Лицето му беше безизразно, неразгадаемо и тя усети сърцето си още по-съкрушено. Когато посегна да махне нещо от ръката ѝ, тя се отдръпна.

— Да влезем вътре, че комарите ще те изядат.

Той понечи да се изправи, но Мери го спря с ръка.

— Добре съм, наистина. Би ли имал нещо против да се поразходим?

Чарли проучи лицето ѝ, преди бавно да кимне с глава. Когато се изправи, проскърцването на стола му прозвуча като издишан въздух. Той откряхна мрежестата врата и се провикна:

— Брон, с Мери отиваме до езерото. Няма да се бавим.

Секунда по-късно дъщерята на Чарли изникна като че ли от нищото и източеният ѝ силует се очерта на светлината.

— Не е нужно да викаш, татко. Нали знаеш, че не съм оглушала?

Вратата се отвори с проскърцване и момичето излезе на верандата. Мери стоеше на последното стъпало. Тя се усмихна в опит да освободи напрежението, което се трупаше цяла вечер.

— Още веднъж ти благодаря за вечерята, Бронуин. Беше вкусна.

Бронуин ѝ хвърли студен поглед.

— Аз направих само салатата.

Мери се опита да не взема навътре неприязънта на момичето. Не беше ли и Ноел същата драка на нейната възраст? Близостта на баща ѝ през всичките тези години също не беше помогнала. Ревността на Бронуин беше очевидна. Чарли беше прав за едно — дъщеря му беше труден характер.

Ако беше моя и аз щях да се тревожа, помисли си тя. Но той трябваше да запази притесненията си за момчетата, които щяха да попаднат под магията на неговата малка сирена. Дори да беше по къси панталонки и смачкана фланелка на „Ред Сокс“, личеше си, че е изкусителна с дългите си крака, покафенели и гъвкави като на ловец на перли, и тежката си, тъмна коса.

— Е, както и да е, вечерта е толкова приятна. Мисля, че би било хубаво да се поразходим. — Мери направи още един несполучлив опит за разговор. — Присъедини се към нас, ако искаш.

Без да ѝ отговори, Бронуин се обърна към Чарли:

— Татко, защо не вземеш Руфъс? Стоял е затворен в къщата цял ден. Би могъл да се възползва от разходката.

— Не и този път, тиквичке — отвърна Чарли. — Ще преследва всяка полска мишка, а на мен не ми се вре в храстите през нощта. Ще го изведе, когато се върнем.

Бронуин му хвърли продължителен поглед. Мери започна да се чувства неудобно, дори малко раздразнена. Това е просто една разходка, за бога! Какво толкова си мислеше, че ще се случи?

Те вече вървяха по тъмната пътека, която слизаше до езерото, когато момичето извика:

— Има ли проблем, ако взема колата, татко? Казах на Макси, че ще намина след вечеря.

Мери погледна назад. На жълтата светлина на верандата Бронуин изведнъж ѝ се стори непохватна и стеснителна, кълбо от емоции, с които не знаеше как да се справи. Неочаквано на Мери ѝ стана мъчно за това непокорно момиче без майка, което беше одрало кожата на баща си.

Чарли явно се поколеба. Мери усети неохотата в гласа му:

— Добре, но те искам вкъщи до полунощ. И умната, нали?

— Благодаря ти, татко! — Бронуин прозвуча почти безгрижно, после влезе обратно в къщата и затръшна вратата зад себе си.

Мери и Чарли повървяха в мълчание първите няколко минути. Пътеката беше лесно проходима и луната, която се беше издигнала над върховете на дърветата, хвърляше достатъчно светлина. Отражението ѝ се плъзгаше по тъмната повърхност на езерото, докато се разхождаха по брега. Беше толкова тъмно, че се виждаха само далечните светлини на отсрещния бряг, разпръснати като гъби. В такива моменти безграничността на звездното небе я караше да забрави колко малко беше родното ѝ място.

Чарли се обърна към нея.

— Извинявам се за поведението на Бронуин. Понякога е като таралеж в отбрана.

— Разбираемо е. През всичките тези години те е имала само за себе си.

Той въздъхна.

— Не е лесно сам да отгледаш момиче. Каквото и да кажа или направя, изглежда погрешно.

Мери си помисли за Ноел и гърдите ѝ се стегнаха.

— Може би е достатъчно, че опитваш — каза тя. — Може би само това има значение.

Пътеката се виеше като панделка покрай брега, с изключение на местата, където навлизаше в гъстата гора. Чарли вървеше сякаш знаеше пътя и със затворени очи, но Мери трябваше да избира къде да стъпва по камъните и падналите клони. На едно място, където се спъна и почти падна, той я сграбчи за ръката. След това ѝ се стори по-безопасно почти да увисне на него, въпреки че не пропускаше да направи някоя неточна стъпка, която ѝ даваше възможност да се притисне към него.

Когато спряха за малко да си поемат въздух, Чарли посочи светлините, проблясващи на отсрещния бряг, и една ивица земя с изсечени дървета.

— Само през миналото лято „Ван Дорен и синове“ пометоха петнайсет нови участъка. И явно няма да има край. — Гласът му беше преизпълнен с ненавист. — Дори имат идея да отклонят потока, който минава оттам. Разбира се, няма нищо общо с това, че на практика всеки от градския съвет е близък приятел на нашия зет.

Мери сподели възмущението му.

— Може ли да се направи нещо, за да бъде спряно това?

— Няма нищо незаконно — нищо, което да може да се докаже.
— На лунната светлина лицето на Чарли изглеждаше като издялано от гранит. — Но аз работя по това, вярвай ми. От следващата седмица започвам поредица от статии, които ще накарат хората да говорят.

— Звучи рисковано. Не те ли е страх, че могат да те подведат под отговорност?

Той сви рамене.

— Не възнамерявам да размахвам пръст. Само ще задавам въпроси.

— Това как ще помогне на Ноел?

Чарли се взря в езерото, където малки вълнички проблясваха на лунната светлина, и отвърна лениво:

— Нали знаеш как търсят тела във водата. Хвърлят една пръчка динамит и после гледат какво е изплувало на повърхността.

Мери потрепери от хладния вятър.

— Да се надяваме, че по-скоро ще помогне, отколкото ще навреди.

Чарли обгърна раменете ѝ с ръка, което само я накара да потрепери още повече.

— Искаш ли да тръгваме обратно?

— След няколко минути. Нека повървим още малко. — Не ѝ се искаше магията на вечерта да свършва.

Беше ясно, че Чарли се чувства по същия начин. Ръката му продължаваше да лежи на раменете ѝ, като запалваше такава топлина, която дори и бързо спускащият се хлад не можеше да отнеме. Тя се облегна на рамото му, истински щастлива за пръв път от дни. Той беше ли мечтал за това? Беше ли лежал буден нощем, заслушан в ударите на сърцето си да се чуди, дали и тя прави същото? Грешно беше да се поддава на такива емоции, знаеше го. Грешно и опасно. Житейските им пътища се бяха отдалечили твърде много, за да може тази любов да продължи повече от няколко мига. И каква ли самота ги чакаше след това?

Всичко друго обаче нямаше значение, защото привличането беше твърде силно. Дватамата с Чарли бяха свързани. Знаеше го още когато бяха съвсем млади, и нищо през годините не беше отслабило това усещане за принадлежност. Както вървеше до него с глава на рамото

му, ѝ се струваше, че кръвта, която тече в жилите му, се прелива и в нейните.

Чарли я целуна по челото. Докосване на устни и въздишка, която се спусна надолу, сякаш я облива нещо топло. Вече нямаше никакво съмнение до какво ще доведе това. Един глас дълбоко в нея я призоваваше да му обърне гръб, но Мери го заглуши. Влечението ѝ към Чарли беше много по-силно.

Пътеката лъкатушеше навътре към сушата и те пак се спряха да починат на едно обградено с брези място, чиито стволоче се белееха на фона на ниските храсти. Глухарчетата се криеха във високата трева като малки звезди. Свиренето на щурците звучеше необичайно ясно в тишината.

Мери откри един валчест камък, достатъчно широк, за да седнат и двамата. Пулсът ѝ препускаше, но не от напрежение. Беше възбудена и в същото време уплашена, ала не от въображаема опасност, която дебнеше зад следващия завой, а от това, което можеше да се случи тук, на тази поляна с мека трева и идеален пръстен от дървета, създаден сякаш с Божията намеса.

Оглеждайки се наоколо, тя попита с глас, изпълнен с нежност:

— Защо не си спомням това място? Сигурно съм минавала оттук поне сто пъти.

— Всичко изглежда по-различно в мрака.

Чарли махна една борова игличка от косата ѝ, пръстите му леко я докосваха. Близостта му пораждаше у нея треска. Отделно пълнеше главата ѝ с фантазии. Как изобщо можеше да повярва, дори и за минута, че може да му намери заместник? Нямаше друг като Чарли. Никога не е имало и няма да има.

Както беше седнала, още по-ясно си даде сметка колко висок беше той. Тънката му сянка падаше в краката ѝ. Когато се обърна, за да я прегърне, изглеждаше толкова естествено, колкото бе дишането, толкова неизбежно, колкото далечния плясък на вълните в тишината.

— Мери — прошепна тихо той само името ѝ, като молитва.

Нежно пое лицето ѝ в ръцете си и я целуна. Устните ѝ бяха топли. Мери се предаде. Като че ли през цялото време дълбоко в себе си го бе знаела. От мига, в който видя Чарли, седнал на масата в кухнята на майка ѝ. Щяха да правят любов. Това също беше част от Божия план. Тук на тревата, под луната, под съпровода на щурците.

Чувството беше толкова силно, че ѝ се струваше, че се разтапя в него. В съзнанието ѝ нахлуха спомени за това как се чувстваше с него в началото, когато бяха на шестнайсет, когато нито страхът от ада, нито гневът на майка ѝ (което в мислите ѝ беше същото), можеха да я изтръгнат от ръцете на Чарли.

Мери се притисна към него и усети как отдавна забравени усещания се пробуждат у нея. Ласката на пръстите му на тила ѝ предизвика потрепване ниско в корема. Устните му целуваха с перфектната комбинация от нежност и настойчивост. Когато внимателно я положи на тревата, тя си помисли, че ако спре точно сега, ще умре. Възможно бе да не може отново да си поеме въздух.

Но Чарли нямаше намерение да спира.

Разсъблече я бавно и толкова внимателно, че дори само това я накара да се разплаче, потръпвайки от удоволствие.

— Мери, Мери — шептеше той отново и отново.

Целуваше кожата ѝ на всяко разголено място. Едва когато тя остана съвсем гола, спря да съблече и своите дрехи.

— Побързай — прошепна тя. — Не, недей! О, господи, Чарли, иска ми се това да продължи вечно.

Той разстла ризата си на земята. Когато легна на нея, тя усети тревите през меката, износена материя.

Застанал на колене над нея, Чарли се взря надолу, проследявайки с пръсти извивката на корема ѝ и мекото хълмче по-долу.

— Красива си! — възкликна той, сякаш я виждаше за пръв път, което донякъде беше вярно. Наведе глава и пое с език едното ѝ зърно. Приятен трепет се разля по тялото ѝ като топла вълна. Когато той продължи да я проучва, тя изохка нежно, като галеше тила му. Тогава той легна върху нея. Тялото, което Мери толкова интимно бе познавала, сега беше тяло на зрял мъж, което тя с болка изследваше.

— Бързам ли? — промърмори той по едно време.

— Не, не, моля те, каквото и да правиш, не спирай — отговори тя шепнешком.

Изглеждаше греховно и в същото време първично чисто. Никакви правила, никакви задръжки. Само луната... сладката въздишка на вятъра в дърветата... и Чарли.

Когато свърши, той се изгърколи по гръб и те полежаха един до друг, докато бризът изсуши потните им тела. Не забелязваха комарите,

които се въртяха наоколо, попаднали на неочакван пир. Дълго никой не проговори. Мери се осмели първа.

— Наистина ли си мислихме, че ще се въздържим? Гледай, но не пипай! — Тя се засмя на тази нелепа мисъл.

Извърна глава и го видя спокойно да се взира в нея, като че ли само единият от тях е бил наивникът и това не е бил той. Дори и така, знаеше, че беше лудост. Именно сексът им бе навлякъл толкова много неприятности. Именно сега, трийсет и една години по-късно, те се изправяха пред друг вид предизвикателство.

Чарли се обърна настрани и се облегна на лакът.

— Аз например нямах такива илюзии. — Той ѝ се усмихна с отпусната на дланта си глава.

— Тъй или иначе си търсим белята. Няма да съм тук завинаги, знаеш го.

— Наречи го пътуване по уличката на спомените тогава, ако така ще се почувстваш по-добре.

— Поне е по-безопасно.

Той откъсна стрък трева край ухото ѝ и го задъвка замислено.

— Има само един проблем. — Усмихна се широко, белите му зъби просветнаха в тъмнината, после я взе в прегръдките си и я целуна продължително. Когато се отдръпна, сякаш за да я поизмъчи, попита: — Това прилича ли ти на спомен от миналото?

Тя се поколеба. Устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите. Не беше минало, нито настояще и точно това я тревожеше. С Чарли бъдещето беше невъзможно. Скоро щеше да дойде време да се сбогуват отново. Пак друга жена щеше да събира отломките, когато тя си отидеше.

„Този ден ще дойде много скоро“, каза си тя.

Но тази вечер можеше да се отдаде на момента. Да мисли само за Чарли.

Дължеше на Чарли и на дъщеря си толкова много.

Мери не каза повече нищо. Просто отвърна на целувката му, разтвори уста към него, като тиха молба за прошка. Цялото ѝ същество копнееше за него.

[1] Американска писателка, родена през 1932 г., самоубила се през 1963 г. Смятана в наши дни за една от най-значимите поетеси на

70-те години на XX в. — Б.пр. [↑](#)

Бронуин приключи с миенето, като остави и последната тенджерка да се изцежда. Беше заделила остатъци от храна за Руфъс, проснал се като оранжево килимче в краката ѝ. Той само ги близна, като че ли да покаже, че оценява жеста, след което отново се отпусна на избърсания балатум. Бедният стар Руфъс, тя е била бебе, когато са го взели. Това го правеше на колко...? На сто и пет кучешки години? Ако тя беше на толкова, също щеше да е придирчива към яденето.

Наведе се, за да го почеше зад едното му ухо, разкъсано при старо сбиване.

— Надяваше се на по-голямо парче ли? Съжалявам, Руф, това е всичко. И разчитам да не ме изоставиш.

При мисълта за смелия план сърцето ѝ лудо затуптя. От дни планът се оформяше в ума ѝ — откакто насрочиха делото на Ноел. Сега беше дошло време за действие.

О, тя знаеше какво си мислят — че е твърде млада, за да е полезна, че само ще пречи. Като че ли те бяха свършили кой знае какво! Като бяха толкова умни, защо Ноел не си бе взела Ема? Всички се държаха така, сякаш този подлец Робърт е непобедим. Но нали той точно това целеше.

Бронуин беше по-запозната с нещата. Миналото лято сестра ѝ ѝ беше намерила работа във „Ван Дорен и синове“ и тя беше забелязала разни неща. Например сейфа, в който Робърт пазеше втори комплект счетоводни книги, от които би се заинтересувала данъчната служба, и тя не се съмняваше в това. Сейфът, на който тя случайно имаше шифъра. Но това беше друга история.

Точно сега основният ѝ проблем, макар да ѝ беше тежко да го признае, беше баща ѝ. През последните дни той виждаше не нея, а разни дребни неща, като например: трите обици на всяко от ушите ѝ, пиърсинга на пъпа ѝ, дрехите ѝ, които според него разкривали тялото ѝ твърде много, и то по не най-приличния начин. Той би се изненадал да научи, че все още е девствена и че вчера в „Скупс“ беше провъзгласена

за служител на месеца. И стигаше до другия въпрос — кой от двамата трябваше да разходи Руфъс тази вечер. Лично тя не би разчитала на високия мъж в джинси, който, заслепен от любов, не виждаше света около себе си.

Да не си въобразяваше, че не го е разбрала? Знаеше, и още как! Та той като че ли носеше сигнална лампа — толкова очевидно беше всичко. Дори още майка ѝ като беше жива, Бронуин бе забелязала, че баща ѝ избягва да говори за бившата си съпруга, като че ли от страх. Случеше ли се да спомене за нея, лицето му придобиваше онова странно отнесено изражение, като че ли каквото и да си спомняше, беше твърде лично, за да го сподели. Майка ѝ също го беше забелязала, но, слава богу, някак си го приемаше. Бронуин допускаше, че това е била една от причините да се ожени за нея, приела го е такъв, какъвто е, с мъката му и всичко останало.

Но сега нещата бяха различни. Майка ѝ я нямаше, а Мери беше тук. Още повече, че само слепец не би забелязал, че и тя е луда по баща ѝ, както и той по нея. Бронуин не знаеше докъде ще стигнат нещата, но не желаше да участва в тях. Както Макси би казала — „няма начин“. Най-добрата ѝ приятелка си имаше поговорка за всичко, която често съдържаше цинизъм. Когато Бронуин ѝ се довери, тя, вярна на формата, беше дала най-точната досега преценка на случая — очертава се голямо чукане в „Мелроус Плейс“.

Това, което Бронуин не беше доверила на приятелката си, беше колко много се страхува. Случаят с Ноел можеше коренно да промени живота на всички, не само този на сестра ѝ. „Колкото до мен, не бих стояла със скръстени ръце да чакам някакъв глупав съдия да решава кое е най-добре“, каза си тя. Макси имаше леля и вуйчо, които бяха в подобни отношения от години. Междувременно всичко можеше да се случи. Ноел, която вече приличаше на изровен мъртвец, можеше да се разболее, да се разболее сериозно... както майка ѝ... Робърт можеше да изтрие спомените у бедничката Ема завинаги.

А баща им...

Можеше ли да продължи с Мери като нейна втора майка? Тръпки я побиха при тази мисъл.

Планът ѝ не беше безпроблемен — не би могла да го осъществи сама. Имаше само един човек, на когото разчиташе за съдействие. Но мисълта, че не знае как да поиска помощ от Данте, я спря, преди да

стигне до телефона. „Хванат ли те, двамата отивате зад решетките“, нашепна ѝ глас. За приятеля ѝ това не би било първото обвинение. Преди шест месеца бе изкарал една нощ в ареста и бе получил условна присъда, която беше станала причина да се запознаят.

Бронуин не можеше да забрави деня, в който Данте Ло Прести влезе в живота ѝ. Тя ходеше да чете на слепи хора два пъти седмично като доброволец към организацията „Един глас“. В такива случаи не знаеш къде и с кого ще се срещнеш, докато навърташ стоте часа общественополезен труд. Та Данте трябваше да я замести в четенето при господин Гудман, който освен че беше сляп, страдаше и от болестта на Алцхаймер и от манията, че го ограбват. Предходната седмица я бе обвинил, че дори му е взела чашката, в която държи четката си за зъби! Тя не беше първата. Бърни Гудман беше изгонил двама доброволци преди нея.

Така че чакайки заместника си, видя да влиза един хубавец, който с право би получил осмица по шестобалната система. С кожено яке и рокерски ботуши, с усмивка на лошо момче и омайващ поглед, той обещавахе силни преживявания като в Дисниленд. А когато Данте я попита съвсем директно иска ли да бъде с него по-късно в „Мърфис“, тя прие без колебание.

Лошото бе, че Данте не беше съвсем подходящ. От една страна бе осемнайсетгодишен — възраст, която бе достигнал съвсем неотдавна. Що се отнасяше до баща ѝ, това го правеше едва ли не побъркан за секс дегенерат. Не бе от полза и фактът, че Данте изглеждаше поне с три години по-възрастен, с постоянните си сенки под очите и с грес под ноктите от работата му в сервиза на Стан. Ако баща ѝ го опознаеше, щеше да открие, че освен всичко останало, Данте е много чаровен. Но как да стане това, след като баща ѝ ѝ беше забранил да се вижда с него?

Все пак тя се срещаше с Данте, но тайно, при всяка възможност. Чувстваше се ужасно да се крие от баща си, но той не ѝ бе оставил друга възможност. А и донякъде бе постигнал своето, защото покрай работата си и тези глупави маневри, които бе принудена да прави, извинявайки се с приятелката си, за да се среща с Данте, те се виждаха в действителност доста рядко.

Компенсираха го с разговори по телефона, понякога до късно вечер, ако баща ѝ закъснееше. При тези разговори тя лежеше в леглото

си в тъмното с притисната към ухото слушалка и с намачкана върху стомаха ѝ възглавница, за да приглушава вълнението, което пораждаше у нея плътният гърлен глас на Данте. Никога не се бе чувствала така с друго момче. Страхуваше се от онова, към което я тласкаше плътта.

Съзнаваше, че по същия начин се чувства и Данте. Защо иначе той би се примирил с невъзможността да се срещат, когато им се прииска? Но едно е да я харесва и съвсем друго — да извърши престъпление. Може да се ядоса, ако го помоли за съучастие. Дори може да скъса с нея!

При тази мисъл сърцето ѝ болезнено се сви. Не можеше да си представи какво ще прави, ако той я изостави. Ще се свие на кълбо и ще умре... или ще влезе в армията, както Макси възнамерява да направи, когато завърши училище.

Набързо, преди да се е отказала, Бронуин набра номера на Данте. Той живееше в апартамент с две момчета, известни с неуважението си към обаждачите се по телефона. Обяснението на Макси беше, че Трой и Майк не си падат по телефонната любов. Сега Бронуин се молеше някой да вдигне слушалката.

Най-после някой вдигна слушалката. Беше Данте. Би познала гласа му и под вдигната на крик кола, с работещ до нея компресор. Сърцето ѝ заби лудо — рефлекс като при кучетата, който ги кара да махат с опашка от радост.

С усилие заговори неспринудено.

— Хей, аз съм — Брон. Чудех се, ще си свободен ли утре след работа?

— Какво имаш предвид?

Ах, този гърлен глас! Макси веднъж ѝ каза, имитирайки плътния глас на Данте, че трябва да е направена от азбест, след като не се е съгласила на всичко с толкова секси момче. А Бронуин не можеше да измисли извинителна причина да не го направи. „Просто така“ не можеше да мине за извинение според Макси.

— Мислех си, че можем да отидем някъде с кола или нещо друго — отговори тя лекомислено. Сърцето ѝ биеше силно.

След пауза, в която се чуваше звук от телевизор, Данте каза, че ще се опита да се освободи по-рано и попита на обичайното място ли ще се срещнат. Мъчно му беше, че не могат да се срещат открито, но го приемаше за момента.

— Да, разбира се. Към четири?

Едва след като затвори телефона, Бронуин си пое дъх. Усети, че ѝ е студено, макар че в стаята беше над трийсет градуса. Минути по-късно, в раздрънкания шевролет на баща си, на път към дома на Макси, тя все още трепереше.

На следващия ден беше принудена да остане на работа докъм четири и петнайсет заради възрастна клиентка, която не можеше да избере между сладкиш с череша и ванилия и торта с карамел. Бронуин излезе на улицата и се помоли, когато стигне мястото на срещата, Данте да е още там.

Чакаше я. Точно там, където винаги се срещаша — на тясната алея зад киното. Облегнал се бе на стената, с цигара в уста. Повече от метър и осемдесет обгоряла от слънцето мускулна маса, напъхана във впити по тялото джинси и яке, марка „Ливайс“. Очите под тъмните къдрици се криеха зад черни очила, а на изваяния бицепс изпъкваше татуировка. Китайският символ за „чай“, тоест живот. Истинският живот, а не нелепото съществуване, което водеше тя.

Както винаги, усети характерния трепет, който я обземаше, преди той да я погледне, и, разбира се, отново си зададе въпроса какво ли намира той в нея. Данте живееше отделно от родителите си, откакто беше станал на шестнайсет. Пиеше, но вече без да се напива. Пушеше и макар само да ѝ бе намекнал, тя беше сигурна, че е спал с много жени. Тя не пиеше нищо по-силно от обикновена бира и най-голямото ѝ докосване до секса бе, когато бе позволила на предишния си приятел — Крис Бартоло, донякъде случайно, донякъде с умисъл, да се притиска в нея, докато свърши.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Бронуин, останала без дъх след дългото тичане. — Тази глупава жена... Няма смисъл... Ти дълго ли ме чака?

Данте хвърли цигарата си на земята, отлепвайки се от зида с плавно движение, което я накара с неудобство да си го представи като нощен крадец.

— Десетина минути. Нищо не е — успокои я той, сви рамене и размаза тлеещия фас с тока на рокерските си ботуши. — Шефът ме пусна по-рано.

— Много мило от негова страна.

Пренебрежителна гримаса се изписа на лицето му.

— Тоя мошеник ми е длъжник! Не ми е плащал извънредния труд за миналия месец. За него ще е най-добре, ако напусна.

— А защо не напуснеш?

— И как ще се оправям с парите? — Данте я погледна по начин, който не ѝ хареса. С присвити очи, полуразвеселен, като че ли от момиче като нея се очакваше да каже точно това. — В този град всеки напуснал училище, с условна присъда при това, ще се натиска за мястото ми.

— Прав си. Забрави, че съм го казала. — Що за глупачка беше тя! Не всеки продава сладолед, за да изкара малко пари за следването си. Някои хора работят, за да изкарват прехраната си.

Данте се пресегна към джоба на джинсите си, където бе пъхнал цигарите. При това движение Бронуин видя част от разголените му коремни мускули, с тъмно окосмяване, спускащо се под колана. Усети странно олекване в стомаха си, като че ли се беше качила за първи път на влакче на ужасите.

Той запали цигара и всмука дълбоко. Когато напускаха алеята, като се оглеждаха внимателно в двете посоки, преди да излязат на Норт Мейн той каза, че все пак може да напусне тази работа някой ден.

— Може би е време да се преместя, да се махна от този скапан град.

Тя овладя паниката си и успя да попита небрежно:

— Е, какво те задържа?

Той ѝ отвърна с похотлива усмивка.

— Нищо. Абсолютно нищо — но с тон и с поглед, които превърнаха думите му в милувка.

— Решил ли си къде ще отидеш? — попита го тя и проследи погледа му към един „Шевролет Камаро“ с цвят на зелено водно конче.

Обикновено тръгваха към рекичката или по пътеките покрай Уинди Ридж, където можеше да се скиташ километри, без да срещнеш никого. Но тези места криеха рискове в друго отношение. Бяха толкова усамотени, че едното нещо обикновено водеше до друго. Преди да се усетят щяха да са легнали на пясъка или на легло от борови иглички, с половината от дрехите си край тях. Бронуин не искаше това да става точно сега. Днес беше ден за важни дела.

— Какво ще кажеш да отидем на гробищата? Не сме били там отдавна. — Тя имаше предвид лутеранското гробище, на петнайсетина

километра от града. Църквата бе отнесена от наводнението преди няколко години и едва ли някой се явяваше вече там, било то мъртвец или жив човек.

С пустите си алеи и огромните сенчести дървета, това беше идеалното място за разходка, необезпокоявани от никого. Или пък за разговор, който не биваше да стига до чужди уши.

Странното усещане в стомаха ѝ се засили. „Не е късно да се откажеш — нашепваше ѝ някакъв глас. — Никой не е опрял пистолет в слепоочието ти.“ Спомни си за сестра си... и за майка си. Не! Не може да си позволи да ги разочарова. Беше като девиза на стената в стаята на господин Мелник: *Carpe diem* — „Улови мига“. „Преди той да те е уловил“, добави тя наум, докато влизаше в камарото.

Минути по-късно се носеха по шосе номер 30 със свалени стъкла на колата. Вятърът развяваше дългата ѝ коса като знаме. Крадешком хвърли поглед към Данте, който беше съсредоточен в пътя. Слънцето се отразяваше в стъклата на очилата му. Ако той проникне в офиса на Робърт, кой не би си помислил, че идеята си е негова? Данте щеше да отиде зад решетките, а тя можеше да се измъкне с условна присъда.

Но без него щяха да я вкарат в затвора. Тези неща ѝ бяха известни само от филми по телевизията, докато Данте ги знаеше от личен опит. Както и да запали кола, без ключове... или да разбие брава. Нямаше заключен офис, който да му се опре.

Не след дълго той спря колата там, където черният път към гробището завършваше с потънала в сянка отбивка за обратен завой. На около двајсетина метра вляво от тях имаше изкорубена дървена барака, заключена с верига и ръждясал катинар, и това беше всичко, останало от старата църква. Отвъд нея, обрасла с трева алея водеше към скупчените на хълма надгробни плочи.

Готвеше се да слезе от колата, но Данте я спря.

— Почакай! — каза той, свали слънчевите си очила и ги хвърли на таблото на колата. След това се наведе и я целуна. Бавна, сладка и вълнуваща целувка. Тя почувства, че пропада с влакчето на ужасите от първата височина. Целувката на Данте не бе боязлива като целувките на другите момчета. Данте просто взе това, което искаше... и то по начин, който я накара да иска още.

Устните му се разтвориха и върхът на езика му започна да проучва устата ѝ. Миришеше леко на никотин и макар че тя не

одобряваше пушенето му, мирисът на тютюн я възбуждаше, когато се целуваха. Изтръпна от удоволствие, когато той прокара ръка зад тила ѝ, провирайки пръсти под косата ѝ. Когато започна да гали с палец устните ѝ в кръг, почувства, че отмалява.

В началото предпазливо, след това с растяща дързост, Бронуин отвори уста, за да може езикът ѝ да достигне неговия. Провря ръка под якето му, за да помилва гърба му там, където гръбнакът потъваше между плочките мускули от двете страни. Дланта ѝ прилепна към влажната му кожа. Миришеше на пот и грес и на розовия сапун, който стоеше в бурканче на мръсната мивка в „Станс Ауто“. Представи си го съблечен как се къпе под душа и странното усещане в корема ѝ стана още по-силно, като едва ѝ позволяваше да диша.

Ръката на талията ѝ напомни за онзи момент, когато Данте беше разкопчал джинсите ѝ и беше пуснал ръка надолу в пликчетата ѝ. Беше ѝ неприятно, че е влажна. Когато пъхна пръст в нея, стана раздразнителна, страхуваше се да помръдне, дори да се обърне, сякаш беше на ръба на нещо наистина смущаващо, както нощем, когато се завиваше през глава.

Сега той ровеше под фланелката ѝ и разкопчаваше сутиена ѝ. Бронуин промърка леко, не се притесняваше за малките си гърди, както с други момчета. Данте ги докосна с благоговение. Мазолестите му пръсти жулеха плътта ѝ, изгоряла от слънцето.

— Кожата ти пари — промърмори той в косите ѝ.

— Заспах на пристана, докато правех слънчеви бани.

— Много лошо, че не съм бил там да те събудя.

— Така ли? Щях да рискувам да ми се случи нещо много лошо от изгарянето — отвърна тя, като гризеше нежно ухото му.

Все пак мисълта за баща ѝ я накара да се чувства неудобно. „Това, което татко не знае, няма да го нарани“, мина ѝ през ума. Но този път успокоението не проработи. Чувството за вина си оставаше. Защото тя знаеше. И по някакъв странен начин това го нараняваше. Вече не бяха така близки, както преди. Едно време можеше да каже всичко на баща си. Сега си говореха само за незначителните случки от ежедневието.

Бронуин рязко се отдръпна назад.

— Какво ще кажеш да се поразходим? — предложи тя. — Стана ми топло тук. Бих подишала малко свеж въздух.

Данте я пусна веднага, но тя усети раздразнението му. Веднъж, когато попита, защо не ѝ създава проблеми, както другите момчета, той ѝ обясни, че в това била разликата между момчетата и мъжете. Сега обаче ѝ се стори, че видя в изражението му леко възмущение. Дали това не му омръзваше? Колкото и да е търпелив един мъж, той очаква все някога да спиш с него.

— Както и да е. — Гласът му беше сдържан.

Той се пресегна зад нея, за да отвори вратата ѝ и тя изведнъж бе обзета от паниката, че в момента, в който излезе, ще потегли със свистене на гумите. Ала той я последва и на нея ѝ олекна.

Поеха по обраслата с бурени пътека към гробището. Короните на дърветата образуваха навес над главите им, а тревата беше осеяна с нападали вейки и жълъди, които пукаха под краката им.

Започнаха да се появяват първите надгробни плочи. Много от тях бяха обрасли с мъх и килнати настрани, надписите едва се четяха. Когато се наведе да прокара пръст по едно обрасло с лишеи посвещение, Бронуин почувства по нея да се разлива някакво спокойствие. Обичаше гробища, особено старите. Това правеше ли я по-особена? Вероятно. Но то ѝ даваше чувство за приемственост. Усещане за принадлежност. Имаше чувството, че имената от надгробните плочи ѝ бяха толкова близки, колкото и онези на хората, с които се разминаваше на улицата.

„Адолфо Теразини
(1934 — 1978)“

Сигурно беше роднина на учителя ѝ по рисуване, господин Теразини.

И там по-нагоре, онзи, на който се четеше:

„Пейшънс Уитакър
(1901 — 1992)“

Тя стъпваше леко на тази земя, а сега се рее редом с ангелите“.

Това можеше да е само прапрабабата на Макси — пчеларката, която някога беше основният снабдител на града с мед.

Бронуин се спря пред една сеппла гранитна плоча, която не беше виждала от първите си разходки. Надписът на нея беше по-малко изтрит, отколкото останалите, и беше лесно да се прочете:

„Корин Ан Лундкуист
(1952 — 1969)
Обичана дъщеря и сестра“.

Хладна тръпка премина по гърба ѝ.

— Били са съученици с баща ми — отбеляза тя тихо. — Била е само с две години по-голяма от мен, когато е починала.

— Как е починала? — поинтересува се Данте.

— Самоубила се е. Можеш ли да си представиш?

— Да, мога.

Нещо в гласа му я накара да се извърне рязко към него. Данте се вглеждаше в далечината със странно изражение. Той я погледна почти предизвикателно. В рехавата сянка сивите му като буреносен облак очи изглеждаха почти черни.

— Не искам да кажа, че само защото съм мислил за това, бих го направил.

Бронуин си помисли за майка си, която беше погребана в католическите гробища на другия край на града. Това, което искаше повече от всичко друго, беше възможността да ѝ каже сбогом. Беше на девет, когато майка ѝ почина, а по онова време малките деца не ги пускаха в болничните стаи. Това си спомняше най-добре. Тогава се чувстваше гневна и предадена. Гневна на докторите и сестрите. Гневна на баща си. Гневна дори на майка си.

— Не всеки го смята за избор. — Дланите ѝ бяха стиснати в юмруци, а ръцете ѝ — напрегнати и вдървени. — Майка ми, например. Тя се бори до края.

Данте остана мълчалив, вглеждайки се в долината под тях, където поточето се виеше като панделка от старо сребро между туйките плачещи върби. А когато проговори, тя едва разпозна гласа му. Беше тих, като че ли в него се прокрадваше обида.

— Не си спомням майка си. Починала е, когато съм бил на две. От свръхдоза наркотици. — Той сви рамене, но тя забеляза болката, която се беше изписала на лицето му. — Втората ми майка също не беше стока. И за миг не можех да забравя, че не съм й плът и кръв.

Мисълта за Мери пак изникна в съзнанието ѝ и я накара да потръпне. Когато тръгнаха надолу по хълма, тя потърси ръката му.

— Данте? Има нещо, което трябва да те питам. Става въпрос за доста голяма услуга, затова ще те разбере, ако ми откажеш.

Той се усмихна.

— Първо трябва да знам за какво става дума.

— Не е за мен, а за сестра ми. Е, в по-голяма степен. — Тя сведе поглед, като че ли изведнъж загуби сили.

— Тази сестра, за която ми спомена... с детето?

Тя кимна.

— Ноел е в много тежко положение точно сега. Може да загуби малкото си момиченце завинаги, ако... ако нещо не се случи.

Той я погледна с недоумение.

— Какво си си наумила?

Бронуин си пое дълбоко въздух. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Мигът беше настъпил — сега или никога!

— Трябваш ми, за да ми помогнеш да се промъкна в офиса на зет си — набързо обясни тя. — Там има сейф, в който се пазят счетоводни книги. Ако те изведнъж изчезнат, обзалагам се, че той ще направи всичко възможно, за да си ги върне. Дори... дори би прекратил този глупав процес за попечителство.

Думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха като мирис на озон след гръмотевична буря. Отначало Данте не каза нищо, просто изтегли дланта си и кръстоса ръце на гърдите си. В нажежената тишина се чуваше само жуженето на насекомите и боботенето на двигател някъде в далечината. Когато най-сетне заговори, гласът му бе толкова гръмък, че тя подскочи от уплаха.

— Да не си си загубила ума! Знаеш ли какво ще се случи, ако ни хванат?

— Знам, че е рисковано. Затова се нуждая от помощта ти.

— Господи, за какъв ме вземаш! Аз си изкарвам хляба като поправам коли. Не ходя да разбивам офисите на хората. Проблемът ти е, че гледаш твърде много телевизия. — Той тръсна глава възмутено.

— Дори и да не ни хванат, мислиш ли, че е толкова лесно да отвориш сейф?

— Лесно е, ако имаш комбинацията.

Той присви очи.

— Виждам, че за всичко си помислила.

— Напечатан е на една карта, която пазя под ключ в бюрото си. Но аз съм го запомнила наизуст.

Данте премигна.

— Айде бе! За миг се е бил разсеял и ти си надникнала през рамото му. Тогава, разбира се, доколкото те познавам, едва ли досега си се удържала да не надзърнеш в този сейф.

Тя се ухили.

— Как разбра?

— Защото съм гений. — Той се обърна гневно. — Гений, чийто мозък трябва да се изследва.

— Това означава ли, че си навит.

Данте вдигна ръка като пътен полицаи.

— Уау, не съм казал това.

Тя почувства, че потръпва от възбуда, въпреки всичко.

— Но поне ще си помислиш, нали?

— Предполагам, че не си задигнала ключа от офиса.

Тя поклати глава, но много ѝ се искаше да беше осигурила ключ.

— Тъй или иначе ти си сама — изръмжа той.

Може би заради напрежението в погледа му, или защото някак рязко тръгна напред, запътвайки се наперено към колата си, Бронуин изведнъж усети, че гневът му беше много по-голям, отколкото показваше. Затича се, за да го догони.

— Данте! — хвана здраво ръката му тя. — Какво има? Нещо, което не искаш да ми кажеш? — Той изтръгна дланта си и продължи нататък сам. — Нека просто да забравим за това, става ли? Ако има нещо, което трябва да знам, моля те, кажи ми го.

— Ти не разбираш. — обърна се да я погледне. Очите му бяха като мълнии. Татуировката на стегнатата му ръка подскочи, сякаш бе оживяла. — Аз работя за този човек, схващаш ли?

Тя въздъхна тежко и отстъпи назад. Въздухът изведнъж стана гъст като гореща сапунена пяна, която щеше да я задуши, ако я вдиша.

— Ти... какво?

Данте погледна надолу и започна да рови в джоба си за цигара.

— Виж, не става въпрос за нищо нелегално. Само поръчки, доставки... такива неща. Най-много по няколко часа на седмица.

Бронуин облиза устните си, които изведнъж ѝ се сториха пресъхнали.

— И какви по-точно доставки?

Той се поколеба. Погледът му се вдигна към нея, над ръката му, хванала поредната цигара.

— Последният път беше пощенски плик, който предадох на... на някакъв си човек.

Взе запалката си и цигарата му пламна като немигащо червено око. Точно в този момент, с лице, озарено сякаш от пламъците на ада, изражението на Данте ѝ разкри всичко. Не ѝ се наложи да пита дали пликът е бил пълен с пари.

Лицето ѝ пламна, сякаш ѝ беше ударил плесница. Каквито и планове да минаваха през главата ѝ, никога, никога не би допуснала подобно нещо. Аз изобщо не познавам този човек, помисли си тя. Само преди минути езикът му беше в устата ѝ, а ръцете — на гърдите ѝ, но очевидно не го познаваше. Наистина.

Може би баща ѝ беше прав за Данте.

В същото време се улови да мисли, че не беше длъжен да ѝ казва. Може би по свой начин я предупреждаваше. Но за какво?

Изведнъж, без основателна причина, на Бронуин ѝ се стори, че невидими очи ги следят. Сякаш усещаше духовете на всички тези хора, погребани на хълма, да шумолят като листата над тях. Кожата на ръцете ѝ настръхна.

Но преди да успее да проговори, чу в далечината бръмчене на двигател, което ставаше все по-силно. Лъскав бял кадилак навлизаше в паркинга. От него излезе жена с тъмни очила и увит около главата шал и дълги ръкави в може би най-горещия ден в годината. Вървеше бавно, като инвалид, стиснала ваза с цветя. Бели рози с кървавочервена панделка — видя Бронуин, когато тя се приближи. Колко странно, че някой би оставил толкова скъпи цветя да повехнат на гробището. Гробище, което е накрай света, и в което никой не е бил погребван през последните двайсет години.

Не знаеше защо, но инстинктивно се скри зад едно дърво, като дръпна и Данте, така че да не бъдат забелязани.

В понеделник, след съдебното заседание по делото на Ноел, на втора страница на „Реджистър“ се появи статията на Чарли. Още преди обяд целият град говореше за това.

КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ В ОБЩИНСКИЯ СЪВЕТ

„Едно време, когато благодарен гражданин подхвърлеше на човек от общината едно-две пилета, никой нямаше задни мисли. Какво бяха кана домашно приготвен сайдер или чувалче картофи между приятели? Днес отговорът на този въпрос не е толкова прост. Какво бихте казали например, ако човек в бизнеса с недвижими имоти плаща значителни консултантски хонорари на прокурора, който по случайност е и обществен комисар по ползване на земята? Незаконно ли е? За съжаление — не. Но мнозина биха застъпили мнението, че думата «неетично» е слаба.

От 1992 до 1995 г., когато Франк Перолт, местният прокурор по нарушенията с данъците и недвижимото имущество, е бил държавен служител, в същото време е фигурирал и в регистрите на «Ван Дорен и синове». Периодично са му били изплащани «консултантски хонорари», възлизащи приблизително на седемдесет хиляди долара. Хората от «Ван Дорен и синове» искат да ни накарат да повярваме, че не е имало нищо под масата. Перолт е бил прокурор, нает между другото и за да «улеснява трансакциите». По-просто казано, той е помагал на приятелите си да заграбват девствени територии от ценните земи край езерото. Работа на Перолт като обществен комисар е било да пази въпросните ресурси. Но нека да погледнем фактите. През тези три години, откакто

Перолт заема поста, са били гласувани безпрецедентен брой изменения. Те включват разрешение да бъдат изсечени двама и пет акра земя по северното крайбрежие (1994 г.), и през същата година изваждането на няколко вида риби и птици от списъка на защитените видове. Отклоняването на потока Мохок Крик (1993 г.) и отпускането на субсидия за изграждане на път до Мохок Вилидж (1995 г.), бележат пристрастността в дейността на Перолт.

В резултат на това земята, завещана ни от нашите предци, сега търпи фантазмагорични названия, дадени ѝ от търговците на недвижимо имущество, като парк «Наследство» и Залив на пъстървите, както и Селцето на индианците мохоки. Някога девственият бряг сега е покрит с боклук, а водата, която гъмжеше от пъстърва и костур, е пълна с всякакъв потрошен инвентар.

Кой печели от това? Не и жителите на града. Не и собствениците на чисто новите къщички, които са платили прескъпо за тихо и спокойно местенце, което вече не съществува. Така че в името на справедливостта, предлагам гласуване. Честно ли е един алчен търговец и приятелчетата му да пълнят джобовете си за наша сметка? Мнозинството е «за».

Когато Чарли влезе в „Халперн“ за обичайното бръснене и стрижка, Гас Халперн го поздрави с предпазливо чувство за хумор.

— Не знам дали е безопасно да ходя покрай теб с бръснар — пошегува се бръснаря. — Може да напишеш във вестника си, че съм те порязал.

— „Кръвожаден бръснар търси отмъщение“ — върна му го Чарли. — Ако съм те оцетил в бакшиша, Гас, просто можеш да ми го кажеш.

След това се настани на бръснарския стол. Беше почти обяд и нямаше други посетители. Часът бе специално избран. След като телефонът беше звънял цяла сутрин, последното, от което имаше

нужда, беше нескончаем коментар от редовните клиенти, които обикновено изпълваха пейката до стената.

Гас завърза кърпата около врата му, същата бежова кърпа, използвана още от времето на Айзенхауер. Именно това харесваше на Чарли тук, затова не се беше ориентирал към някои от новите салони, никнещи като гъби край града. Всичко в тях беше предсказуемо. Бръснарницата сама по себе си можеше да послужи за корица на известното списание на Норман Рокуел „Сатърди Ивнинг Поуст“, като се изключи календарът на „Спортс Илъстрейтид“ с реклама на бански костюми, който висеше на стената. На практика можеше да си свериш часовника по Гас Халперн. Щом свърши с работата си в салона, ще обърне табелката на прозореца, ще заключи, после ще се разходи през улицата до „Мърфис“, където ще си поръча сандвич с шунка и безалкохолно.

Чарли въздъхна звучно, тъй като столът беше наклонен назад.

— Какво се говори, Гас? Готвят се да ме разпердушният в общината, така ли?

Бръснарят помисли една-две минути. Едър човек в средата на шейсетте, с лице на английски булдог, той беше усвоил занаята от баща си — Пит, който наскоро си беше отишъл от този свят на преклонната възраст осемдесет и девет години. Чарли получаваше от Гас неофициална информация. Веднъж беше споделил с него, че когато един мъж е полегнал на бръснарския стол с увита около лицето топла хавлиена кърпа, се разтварят не само порите на кожата му. Беше чувал да се говори, че човек е склонен да се доверява обикновено само на изповедниците и на барманите. И въпреки че предпазливостта гарантираше половината от тайната на успеха, Гас прибавяше и нужната доза самонадеяност. Това беше един вид надбягване със самия себе си.

— Нека просто да кажем, че някои не биха имали нищо против да напуснеш сцената — довери му той. — Повечето от хората ни са зад теб, само недей да искаш да го доказват с гласуване. Това е сигурен начин да ги вбесиш.

— И какво още би ги вбесило?

— Лесно ти е на теб. Но много от хората дължат препитанието си на тези копелета. — За щастие Гас не беше измежду тези, които разчитаха на „Ван Дорен и синове“, за да платят наема си.

— Започвам да схващам. Досега три фирми са изтеглили рекламите си. — Чарли тъжно се усмихна. — А да не говорим за отменените абонаменти.

Всъщност не беше кой знае колко притеснен за доходите. Вестникът бе издържал и на по-големи бури в миналото. Дори и ако трябваше всичко да свърши, какво беше това в сравнение със семейството му? Онова, което го тревожеше най-много, беше влиянието на Робърт в града. За Чарли не беше тайна, че бившият му съученик е хитрец — от години мечтаеше да го разобличи и се въздържаше единствено заради дъщеря си — но другите бяха изненадани, когато разбраха за близките отношения между общинския съвет и „Ван Дорен и синове“. Ако имаше късмет, още една-две пръчки динамит щяха да съсипят копелето.

Чарли затвори очи, успокоен от четката за бръснене, която преминаваше с малки кръгови движения по цялата му челюст. Концентрични кръгове, помисли си той. В центъра им бе по-голямата му дъщеря, която се бореше за детето си. Кръгчето, което бе дало тласък да се образуват останалите. Нещо като недовършената му работа — той не смееше да я нарече другояче — с Мери. Внезапно почувства стягане в гърдите при мисълта какво бяха правили предишната вечер и какво трябваше да направи той преди трийсет години.

Спомените изплуваха в съзнанието му. Осемнайсетият му рожден ден, отпразнуван с кана евтино вино, което бяха донесли съквартирантите му. По онова време живееше в една полусрутена къща във викториански стил заедно с още петима души — три момчета и две момичета. Бяха минали месеци, откакто Мери се бе пренесла при родителите си, но той въпреки това хранеше надеждата, че един ден тя ще се върне. Надежда, която бе разрушена, както става често с надеждите, не от моментно прозрение, а от една небрежна забележка. Заедно със съквартирантите си бяха седнали на пода в дневната в кръг, вече бяха пийнали, когато Сал и Гарон (момиче, с което по-късно той спа), вдигна картонената си чаша с червено вино и обяви със замъглен поглед:

— За булката на Чарли... задето го пусна на свобода.

Именно тогава най-сетне го проумя. Мери нямаше да се върне.

Последвалите години бяха белязани от усилна работа. Постепенно Чарли се издигна от технически сътрудник до редактор и заместник-главен редактор, а накрая — и до главен редактор. Единствената му утеха, макар и горчиво-сладка, беше да гледа как Ноел се превръща от бебе в сериозно малко момиченце с неговата гарвановочерна коса и сиво-сините очи на майка си. В деня, в който тя замина за големия град, крехкото равновесие на света, в който живееше, отново се наруши. След като целуна десетгодишната си дъщеря за довиждане, а тя в отговор сдържано (и донякъде покровителствено) също го дари с целувка, той се качи на колата си и подкара, без да знае накъде. Знаеше само, че се е насочил на север. Цяла нощ и дори на следващия ден той шофира, без да спира по друга причина, освен за зареждане. Докато не го върнаха обратно от канадската граница. Разбира се, не се бе сетил да вземе паспорта си и в това нямаше нищо лошо. Иначе щеше да стигне до Саскачуан.

Вместо това пое обратно по дългия път към дома, който следваше скалистия, обрулен от вятъра бряг на Ню Ингленд. Малко на север от Кейп Код, близо до град Елисвил, неприятното време на североизтока и крайното изтощение го връхлетяха с пълни сили и той се регистрира в първия изпречил му се мотел по пътя с прелестно легло и закуска, управляван от още по-прелестното уелско момиче на име Виктория. Спа непробудно двацет и четири часа, а когато се събуди, Вики го нахрани с обилна закуска от бекон с яйца и вафли. Остана три дни.

Концентрични кръгове. Ако Мери не го бе оставила, предизвиквайки поредица от събития, върху които той нямаше контрол, не би срещнал Вики, нито би имал Бронуин. Затова можеше да бъде единствено благодарен за случилото се. Сякаш бе извървял един пълен кръг. Миналата нощ с Мери — господи, беше както преди, когато бяха двойка похотливи тийнейджъри, които не бяха в състояние да свалят ръце един от друг. Само че по-добре... може би защото бяха достатъчно възрастни, за да оценят онзи дар, който бяха получили свише. Всяко докосване, което някога изглеждаше единствено и несравнимо, сега бе оцветено от любовта и предаността. Всяка прошепната нежност правеше по-ценно разбирането колко лесно нещата и хората, които обичаш, могат да бъдат изгубени.

„Приеми нещата такива, каквито са, Чарли, времето ти е назаем.“ Когато всичко това свърши, тя ще се върне към живота си в града: бизнес, приятели, може би дори любовник. Не можеше да поиска от нея да се откаже от всекидневието си. Нямахше да се получи, дори да направи опит. Да не говорим за възможността той да продаде всичко, за което се бе трудил толкова усилено. Не, най-разумно беше да се откаже, докато е време.

Нямаше ли и сега достатъчно? Не само Ноел, но и по-малката си дъщеря. Напоследък Бронуин бе унила и резервирана. Не беше необходимо да е кой знае колко проникателен, за да разбере каква е причината — онова момче, което се моташе край нея, Данте Ло Прести. Чарли го бе проучил и макар да бе разбрал, че не представлява голяма заплаха, въпреки татуировката си и самодоволната момчешка походка, се чувстваше неспокоен в дните, когато работеше до късно вечер. Кой знае какво можеше да стори своеволната му дъщеря! Беше ѝ забранил да има повече нещо общо с Данте, но нима Ноел го беше послушала, когато я предупреждаваше за Робърт?

В устата му загорча, когато си припомни деня, в който голямата му дъщеря сподели с него, че е влюбена. Искаше тя да е щастлива, неговото дете със сериозен поглед, което в повечето случаи оправдаваше очакванията на възрастните. Ала той знаеше с кого си има работа — мъж, който ще разбие сърцето ѝ и ще я съсипе. Надяваше се, че чарът на Робърт в крайна сметка ще избледнее — господи, та този мъж бе на неговата възраст! — ала това не се случи. Когато Ноел му съобщи, че ще се женят, той я накара да седне и се опита внимателно да я разубеди — уви, безуспешно. Шест месеца по-късно Чарли я поведе по пътеката към олтара в църквата. За този случай бе подбрал думите си внимателно. Прегърна я и промърмори:

— Надявам се да си толкова щастлива, колкото заслужаваш, скъпа.

Известно време изглеждаше, че това е така.

Гас изправи стола и това прекъсна мислите на Чарли. Бръснарят бе сменил бръснача с ножица и по ушите на Чарли започнаха да падат снопчета коса. Когато се погледна в огледалото, с изненада установи, че оттам го гледа лицето на баща му — масивната челюст на Франк и изпитите бузи, вдлъбнатите му очи. Баща му не успя да се справи с

пиенето на майка му, но Чарли не смяташе да се предава без бой. Щеше да се бори до последен дъх, щом семейството му е в опасност.

Сети се, че вечерта е заседанието на общинския съвет. Основната точка щеше да е дебатът за предлаганото разработване на Санди Крийк. Щеше да е интересно да се види колко хора ще дойдат и още по-интересно — кой, ако изобщо някой се осмели, ще се възпротиви на Робърт. Местните еколози — малка, но яростно активна група, предвождана от сестрата на Мери — несъмнено щяха да се борят за оцеляването на заплашената птица. Но Робърт със сигурност щеше да е убедителен в защита на новото строителство, жизненоважно за икономиката на града.

„Не бъди толкова самодоволен, копеле“, отправи той негласно предупреждение. При проблемите на дъщеря си Чарли не възнамеряваше да губи съня си заради оранжевоглавото коприварче. Заседанието тази вечер обаче, ако не друго, можеше да се окаже полезно и да покаже Робърт като нагъл и самонадеян тип. Когато утрешното издание на „Реджистър“ се появи по будките, обеща си наум Чарли, залпът, който той ще произведе, ще отекне в околните хълмове.

Трийсет години той се бе колебал на голям кръстопът. Беше се провалил в борбата за онова, което по право бе негово. Втори път нямаше да сгреши.

Рано същата вечер, когато пристигна на заседанието, дори Чарли бе изненадан от многобройната публика. Градският съвет на Бърнс Лейк не беше известен с притегателната си сила. Тази вечер обаче сивите метални сгъваеми столове покрай стената на общинската камара на партера в сградата „Джъстъс Р. Райт“ бяха изпълнени до краен предел. Щеше да има късмет, ако намереше празно място.

Отпусна се на стол на задния ред и забеляза Мери доста напред, седнала до сестра си. Не се учуди, че я вижда тук, но въпреки това пулсът му се ускори. Докато я гледаше как се навежда и прошепва нещо на ухото на Триш, Чарли не можеше да не се учуди — за кой ли път — колко различни бяха двете сестри. Триш, естествена и сериозна, със срамежливата си усмивка, която греиваше само на моменти като

развалена електрическа крушка, и Мери, стройна и стилна, уравновесена като опитен политик на бойната линия.

„Господи! — възхити се той. — Сега тя е по-красива, отколкото на седемнайсет.“ Облечена бе обикновено — с бледожълт панталон и бяла памучна плетена блуза без ръкав, на краката си носеше сандали с четири тесни каишки, които струваха вероятно повече, отколкото сестра ѝ печелеше седмично. Слънцето бе придало цвят на бледите ѝ страни, със задоволство отбеляза той. Или това беше резултат от нощта, когато се бяха любили?

В съзнанието му отново изникна тяхното преживяване в гората. Как лежеше на тревата с Мери, а бедрата ѝ се извиваха, за да срещнат неговите, как бе готова да му каже всичко, в което глупавото му мъжко его копнееше да повярва — че са минали месеци, може би дори години, откакто тя се е любила истински с някого.

За Чарли това бе като открехване на врата, която му даваше възможност да надзърне в изпълненото с желание туптящо сърце на тази уверена, изтънчена делова жена. Едва не се разплака заради загубата на всичко това. Пропилените години. Предстоящите години без нея. Знаеше, че е безсилен да престане да я обича... или да я спре да не си тръгне. Най-трудното беше да не знае кога, или дори дали ще се любят отново. Предишната нощ магията бе започнала да избледнява и реалността бе настъпила още преди да са стигнали до вилата. Мери му бе казала, че иска да забави темпото, да премисли нещата. Вече не бяха деца. Не можеха просто така да се втурнат напред, без да обмислят последиците.

Не каза нищо. Какво би могъл да ѝ отговори? Да продължават предпазливо? Не, и ако беше научил нещо от миналия си опит, а то бе, че решенията, които засягат и други хора, не могат да бъдат изтръгвани насила. Мери трябва да стигне до решението сама.

В осем и пет кметът призова събранието към тишина. Пенсионирани застрахователен брокер с червендалесто лице, загладено от многобройните служебни обеди и вечери, Грант Айверсън напомняше на Чарли на стар опосум, който преживява от кофите за боклук. Чарли забеляза как кметът поглежда притеснено към Робърт, който седеше на първия ред. Странни партньори, помисли си той.

Внезапно бе обзет от настойчива потребност да им причини някаква сериозна неприятност. Дали писалката беше наистина по-

мощна от меча? Може би, но понякога нямаше нищо по-добро от това да удариш с юмрук в лицето врага. Чарли изпита едва ли не щастие, когато чу, че първа точка от дневния ред са разискванията дали да се инсталират апарати за отчитане на паркирането по протежение на Йорк Авеню. Това дотолкова го отегчи, че окончателно предизвика яростта му. Той написа няколко думи в бележника си. Ан Мари Дохърти, неговата редакторка по проблемите на обществото, щеше да го допълни с текст за собствениците на магазини и какво ще означава това за тях.

Следващите две точки от дневния ред бяха приети много бързо. Съветът гласува единодушно да увеличи бюджета на пожарната и да се подменят кошчетата за боклук на градския площад. В девет и петнайсет кметът прочисти гърлото си на микрофона и съобщи:

— Колкото до последната точка — тази, ааа, работа за оранжевоглавото коприварче — искам да напомня на всички, че утре е работен ден, затова нека не протакаме. — Той гледаше право в Триш, която стана от мястото си толкова рязко, че купчината листовки в скута ѝ се пръсна по пода. Бузите ѝ се зачервиха, докато се навеждаше да ги събере.

Робърт побърза да се възползва и се промъкна ловко към трибуната. Всички в залата се обърнаха към него, когато той се приведе към микрофона.

— Благодаря, Грант. Ако имаме късмет, дори можем да хванем края на бейзболния мач на „Ред Сокс“. — Той се ухили като всеки шлифован оратор, който чака смехът да утихне, преди да продължи. — За да направим нещата по-лесни за всички, си позволих волността да размножа копия от доклада на професор Фарнсуърт, ръководител на факултета по орнитология в Северозападния университет. — Той посочи към един от лакеите си отзад — слаб, ниско подстриган мъж, който незабавно се зае да раздава впечатляващ по обем подвързан доклад. — Накратко, онова, до което се свеждат неговите изводи, е, че оранжевоглавото коприварче е миграционна птица, която случайно и временно се е появила в нашите гори. Нещо като отряд бойскаутки, които са се заблудили в гората. — Отново се чу смях, този път по-гръмогласен. — Не че не изпитвам симпатия към тези птички. Единственото, за което моля, е да не правим от мухата слон.

Свойското му обръщение, което приличаше на намигване, предизвика шум на одобрение в залата. Дори Чарли неохотно изпита възхищение. Знаеше, че Робърт го бива, но нямаше представа, че до такава степен. Докато той продължаваше да хвърля прах в очите на присъстващите за това докъде ще стигнат „Ван Дорен и синове“, за да гарантират сигурността на флората и фауната, Чарли наблюдаваше със смесица от ужас и възхита как страстите на аудиторията бавно, но сигурно се уталожват.

Ала не всеки вярваше на думите на Робърт. Триш и Мери, заедно с верните си приятели от „Зелена земя“ и празнословците от дружество „Одъбън“, го гледаха с ледено презрение. Когато дойде време Триш да говори, тя се изправи.

— Помните ли времето, когато можехме да плуваме в езерото, без да се тревожим за изтичане от септичните ями? — Очите ѝ блестяха, гласът ѝ бе уверен и ясен. — Или се разхождахме в горите, които сега са под вода, заради промяната на коритото на реката? Само преди няколко месеца, преди да бъде разчистен теренът за търговския комплекс „Кранбъри“, вие можехте да ходите там и да берете малини и цариградско грозде. — Тя направи пауза и огледа залата, която бе необичайно притихнала. — Не ме разбирайте погрешно. Не съм противник на прогреса. Какво би бил този град без своите пътища и сгради, паркове и паметници? Но трябва да сложим чертата някъде. Трябва да знаем кога да се изправим и да кажем — стига. Малката кафява птичка не е нещо сериозно, за което да се тревожим. — Тя се обърна, за да хвърли ироничен поглед към сестра си. — Може би не си заслужава да се бориш за това. Но знаехте ли, че булдозерите в Санди Крийк ще разрушат много повече от гнездата на птиците? Не след дълго излюпените пиленца, които не могат да летят, ще бъдат размазани. Убежището на видове, рядко срещани извън пределите на родната им Калифорния, ще бъде пометено с един удар. Не по Божия воля или от градските старейшини, които поставят благополучието на гражданите на първо място, а от компания, чийто единствен мотив е алчността.

Тя посочи с пръст Робърт, който вече бе свалил маската на лесната победа. Беше се намръщил съвсем открито и едно мускулче на дясното му око бе започнало да играе.

— Не само оранжевоглавото коприварче е в опасност — продължи Триш. — Всички ние сме в опасност. Целият ни начин на живот. Ако не се преборим сега, какво ще кажем на децата си, когато попитат какво е да хванеш лещанка в реката или да береш диви цветя по поляните? Как ще ги погледнем в очите?

Залата потъна в тишина. Разменяха се многозначителни погледи. Мери изглеждаше изненадана, като че ли сестра ѝ, която си мислеше, че познава, беше подменена с някоя непозната. Жена, със силата да владее аудиторията, чиито пламенни думи бяха предизвикали ропот, който бързо прерасна във викове. Хората, които само преди няколко мига се притесняваха да говорят, сега горяха от нетърпение да кажат мнението си.

Дебатът скоро се превърна в такава глъчка, че Хърб Пелзър, комисарят по ползване на земята, снажен мъж с кичури светлокестенява коса около лъскавото си теме, призова за референдум. Пълномощникът по обществените поръчки, Доналд Рихтер, веднага го подкрепи и съветът реши единодушно да се предвиди специално заседание до шест седмици.

Малко по-късно Чарли настигна Мери и Триш по стълбите. Мери видимо се гордееше със сестра си.

— О, Чарли, кажи, не беше ли прекрасна? — Обърна се към Триш и добави: — Кълна се, ако това бяха избори, щеше да спечелиш.

Чарли се усмихна приветливо на Триш.

— Всъщност, идеята не е лоша. Замисляла ли си се някога за общинска длъжност?

— За бога, не! Бих била безнадежден случай. — По бузите ѝ изби руменина и за един миг, като Пепеляшка при удара на дванайсетия час, усърдният радетел на идеи отново се превърна в помалката безлична сестра на Мери.

— Вътре ми се стори различна.

— О, това наистина е така. Когато съм загрижена за нещо, малко се увеличам. — Триш се усмихна на тълпата, която се събираше около нея, за да я поздрави.

Чарли изпита моментно безпокойство, когато Триш се отдалечи с групата привърженици и го остави насаме с Мери. Щеше ли да му каже, че е премислила и е решила, че най-добре ще е да останат на разстояние? Или по-лошо, изобщо нищо да не каже?

— Доста ще цитирам сестра ти в следващия брой. — И показва диктофона в ръката си.

— Е, ако е нещо като днешната статия, сигурна съм, че целият град ще говори за това. Според Илейн Ричардс от пощата, тя е била основната тема още от ранна сутрин.

— Когато я писах, целях да бъде нещо повече от чудо за един ден.

— Какво искаш да кажеш?

— Днес следобед ми се обади адвокатът на Робърт — не Бийл, а онзи непрокопсаник Брет Джордан. — Чарли понижи тон. — Нека просто кажем, че бях предупреден... и то не много прикрито.

— Заплашил те е, че ще те съди? — Мери изглеждаше разтревожена.

— Това, а и по лошо. Подказа ми, че от пожарната биха могли да ме затворят за нарушения.

— Какви нарушения?

— В стара сграда като моята, вярвай ми, все ще намерят някакви — каза той.

— Но това ще е по-голямо нарушение от каквото и да било! Струва ми се много по-интересно, че Робърт никога не е губил времето си в разкаяния, което ме кара да се замисля, дали не стоим на по-голямо буре с барут, отколкото предполагахме.

Тръгнах надолу по стълбите. Мери поддържаше благоприлична дистанция от една-две стъпки, която изглеждаше като километър.

— Какво става с Джорди Лундкуист? Стигна ли донякъде с него? — Беше забелязал брата на Корин на събранието и си спомни, че тя беше споменала за срещата с него у Нора. Джорди, беше споделила Мери, станал малко нервен, при напомнянето на историята с Корин. Мери планираше да направи по-задълбочено разследване.

Мери го стрелна с мрачен поглед.

— Вчера се отбих у тях. С жена му не биха могли да бъдат по мили, но ако крие нещо за Корин, аз поне не успях да стигна доникъде — призна тя. — Надявах се поне да хвърли някаква светлина по въпроса кой е „Дж“. Спомняш си този, когото Корин споменава в дневника си? Но той нямаше и представа.

— Ако искаш да подхвърлиш още някои идеи, мини през нюзрума утре. Ще съм там цял ден. — Чарли втъка нотка вялост в

гласа си, като придаде на лицето си приятно неутрално изражение.

Тя отстъпи, за да не бъде пометена от шумна група, която си проправяше път надолу по стълбите, като без да иска го докосна.

Чарли долови следа от мириса ѝ — никакъв парфюм, само сапун и чисти дрехи. Зърна бледо петънце влага, проблясващо в основата на шията ѝ, а споменът как се чувстваше тя, гола в ръцете му, сякаш се пробуди само за да му се надсмее. Спомни си безбройните си младежки нощи, когато си взимаше нещо нейно и заспиваше с него, притиснал го към гърдите си — рокля или бикини, веднъж дори стар пуловер, който откри в дъното на чекмеджето. Дори четката ѝ за коса, непочистена от кестенявите косми, беше инструмент за сладостно мъчение.

Но ако тя осъзнаваше въздействието, което имаше върху него сега, не го показваше по никакъв начин. Задържа се само на най-долното стъпало, за да го дари с най-хубавата си женска усмивка.

— Утре? Имам ходене до града. Ако се върна по-рано, ще ти се обадя.

Чарли сви рамене в знак на съгласие.

— Имаш номера ми.

Мери погледна към Триш — тя разпалено разговаряше с поддръжниците си, като че ли забравила сестра си, която я чакаше.

— Жалко, че така нареченият ѝ годеник не успя да дойде тази вечер. Питам се, знае ли какво изтърва?

Чарли долови нотка на ирония в гласа ѝ и се зачуди дали тя беше плод на личен опит. Прободе го ревност при мисълта за любовник, колкото и незначителен да беше той.

— Вероятно не — беше всичко, което се задоволи да каже. Не счете за нужно да споменава за репутацията на хитрец, с която се ползваше Гари Шмит. Реши да рискува, и то предпазливо: — Триш ще се задържи тук. Изглежда, фен клубът ѝ изобщо не бърза да я пуска. Мога ли да те закарам?

Мери се поколеба, преди да отговори.

— Не, по-добре не. — Щеше да се прибере вкъщи с мисълта, че Мери е постъпила така заради Триш, ако не беше многозначителният поглед, който му хвърли изпод вежди. Беше благодарен и на това. — Накрая ще направим нещо, което ми се иска да не бяхме правили. Не — тя докосна ръката му, — онази вечер беше прекрасна. Работата е

там, че имам нужда от време, за да премисля нещата, преди да се хвърлим в дълбокото.

Чарли нямаше нужда да го премисля. Беше затънал до гуша, независимо дали му харесваше, или не.

— Използвай толкова време, колкото ти е необходимо — каза ѝ той, но думите прозвучаха в собствените му уши фалшиво и глупаво.

Тя остана загледана в него за момент.

— Постригал си си косата.

— Да, всъщност днес. Личи си, а?

— Само ако се загледа човек.

За миг той долови някакво съжаление в очите ѝ. После тя се повдигна на пръсти да го целуне по бузата — толкова нежно докосване, че можеше да мине за нашепване, след което отиде да прибере Триш.

За един кратък миг той потъна в любимите си фантазии, като си представяше какво би било, ако бяха останали заедно през всичките тези години. Щяха ли да са като двойките, които се разхождаха в парка, хванати подръка — две сенки, слети в една? Такава двойка, за която хората възкликват: „Не са ли сладки? Все още луди един за друг след всичките тези години“. Сърцето му се сви.

На паркинга колата му се забелязваше отдалеч. Паркингът, който беше препълнен, когато пристигна, сега беше почти празен. Сенките се проточваха като дълги бразди между отдалечените една от друга улични лампи. Чарли търсеше ключовете за колата си, когато нещо силно го удари по главата. Дъхът му секна и земята изчезна под краката му. Падна тежко, понасяйки удара с дясното си рамо. Едва си пое отново дъх от болка.

Една фигура се надвеси над него. Чарли усети вкуса на кръв в устата си.

— За бога, човече! Защо не гледаш къде...

Ала беше прекъснат от дрезгав, гърлен глас:

— Следващия път, господин Вестникар, си помисли по-добре, преди да отпечатваш каквото и да било.

Чарли се напегна да види лицето на непознатия, но беше твърде тъмно. Успя да мерне само бледото проблясване на обича и очертанието на масивна челюст, която можеше да принадлежи само на първокласен атлет. В първия момент на болка единствената му мисъл

беше: „По дяволите, човек би казал, че тези идиоти, общинарите, можеха да гласуват повече средства за улични лампи“. Тогава обърканите му мисли се избистриха. „Робърт. Това е работа на Робърт.“

Понечи да извика: „Можеш да кажеш на онзи кучи син...“, но черната фигура беше изчезнала.

Чарли с мъка се изправи на крака. Натъртването на рамото му изпращаше горещи импулси надолу по ръката. Лакътят му смъдеше там, където бе ожулен. Но болката беше приглушена, като нещо остро, което го пробужда през няколко ката дрехи. Усети прилив на адреналин.

Чарли погледна косо по посока на избягалия. Може би още имаше шанс да го настигне. На Чарли изобщо не му дойде наум, че не беше във форма да тича, още по-малко пък да се бие с човек, който беше по-тежък от него поне с двайсет килограма. Яростта беше затъмнила трезвия му разум. Беше тичал няколко десетки метра, когато по чудо настигна нападателя си — едър рус мъж, който се качваше в червен автомобил.

Чарли се олюля, за да запази равновесие, когато мъжът се обърна. Изненаданото му лице светна срещу него.

— Господи, Чарли!

Не беше нападателят му, а Джорди. Големият сладък Джорди Лундкуист, който неотменно караше самотната си майка до супермаркета всяка сряда следобед, който беше треньор на отбора по хоккей на дъщеря му и църковен настоятел в тяхната лутеранска църква. Джорди стоеше с отворена уста и със странен писклив глас повтори:

— Господи, Чарли, изплаши ме.

— Едва ли и на половина толкова, колкото ти мен — задъхано отвърна Чарли.

Едва тогава следшоковото състояние го завладя. Разтърсен от замайваща го вълна, той се олюля на краката си. Може би щеше да припадне, ако Джорди не се беше пресегнал да го подхване здраво за лакътя.

— Хей, Чарли, не изглеждаш никак добре. — Разтревоженият глас на Джорди мина някъде покрай лявото му ухо. — Какво е станало с теб?

— Просто ми светнаха един. — Чарли успя да си поеме въздух.

— Едър мъж? Здравеняк? — Джорди се намръщи. — Видях го да притичва оттук само преди минута. Изглежда, бързаше.

— Видя ли лицето му?

Джорди поклати глава.

— Не успях.

Чарли се облегна на колата и издиша шумно.

— Нито пък аз. Извинявай, Джорди, взех те за него. — Внимателно опипа рамото си, за да определи степента на травмата.

— Добре ли си?

— Малко съм натъртен, но ще се оправя.

Успокоен, Джорди се отпусна.

— Хей, знаеш ли, наистина е странно, че се натъкнах на теб така. Търсих те на заседанието.

— През цялото време бях отзад. Човекът с изкуствения мустак — пошегува се Чарли в светлината на новопридобитата си слава. — За какво искаше да ме видиш?

Джорди бръкна в джинсовото си яке и извади кафяв плик за писмо.

— Когато се отби онзи ден, Мери ме накара да размисля. Татко не искаше мама да знае за това. Даде ми го малко преди да умре. Но когато Мери ми каза за дъщеря ти, си рекох, че тайната е била пазена достатъчно дълго. — Той подаде плика на Чарли.

— Какво има в него? — Чарли беше обзет от любопитство.

— Копие от доклада на следователя. — На дрезгавата светлина, идваща от купето на автомобила, светлорусият мъж изглеждаше притеснен. — Ще разбереш, като го прочетеш.

Първоначалната мисъл на Чарли беше само смътна, после обаче се избистри. Исусе, ами ако наистина беше така? Ами ако Корин беше забъркана в нечестна игра? Това щеше да обясни защо Робърт толкова упорито искаше да го накара да мълчи.

Погледна плика, който държеше. Каквото и да имаше вътре, помисли си, едно беше сигурно. В сравнение с всичко друго, това тук му приличаше на гнездо на гърмящи змии.

Идваше краят на юли, но Ноел едва забелязваше това. Вече не гледаше календара. Не можеше да понася гледката на спретнатите малки квадратчета — всяко толкова празно, колкото и следващото. По-добре беше да прави това, на което се бе научила в клуба на анонимните алкохолици — да изживява всеки пореден ден все едно е последен. Можеше да го направи, нали? Ако престанеше да си представя, дори за минута, вероятността да изгуби дъщеря си завинаги.

Вместо това, тя си припомняше прекрасното време заедно, като насочваше цялата си енергия да изглежда добре заради Ема. Планът работеше... през по-голямата част от времето. Но Ема също бе започнала да се разстройва. Вчера тя си изпроси фунийка сладолед, а после плака безутешно, когато стана ясно, че Ноел си тръгва без нея.

— Искам да дойда с теб, мамичко! Не ми харесва госпожа Шефърт — оплакваше се тя. — Искам да видя Бронуин, искам сама да си купя сладолед.

Ноел рухна в „Скупс“, докато гледаше как сестра ѝ ръси шоколадови пръчици върху хрупкавата ментова фунийка на Ема.

Наложи се Бронуин да я заведе в задната стая, където обърса очите си с хартиена кърпичка, която ѝ се стори грапава като шкурка. Малката ѝ сестра бе единственият друг човек, освен Ханк, който не ѝ демонстрираше привидна увереност. Тя беше казала точно същото нещо:

— Не знам как понасяш всичко това, Ел. Бих се побъркала.

За Ноел откровеността ѝ беше странно освежаваща. Не ѝ се налагаше да се усмихва, за да покаже, че е запазила самообладание, както правеше с други. Честно казано, за нея беше облекчение да си признае открито, че тя самата не знае как понася всичко това и, да, малко по малко се побъркваше. В някои моменти имаше чувството, че се разпада.

Днес Ноел трябваше да положи повече усилия, за да не се разпадне съвсем. Беше вторник и назначеният от съда психолог щеше да дойде да я тества. След безсънна нощ, тя се бе събудила със студена тежест отвътре, като ютия, която я притискаше към матрака.

— Просто бъди себе си — посъветва я баща ѝ.

Но Ноел беше загубила представа каква точно беше. Напоследък се бе превърнала в напълно непознат човек, който подскочаше като призрачен кон при всеки шум и избухваше в сълзи при най-малкия повод. Човек, който от време на време се скриваше в банята, когато му дойдеше твърде много. Какво щеше да стане, ако я определят като неподходяща. Ами тогава?

Тъкмо се измъкваше от леглото в седем и половина, когато майка ѝ надзърна в стаята. Мери, готова да потегли към града, беше вече издокарана в елегантен бежов костюм и кремава копринена блуза. Вчера, когато Лейси се обади с новината, че е определена дата за домашно посещение, Мери беше настояла да промени плановете си. Ноел обаче бе останала непреклонна. Сега се питаше дали не беше отговорила по навик. Все пак, кога бе имала възможност да разчита на майка си? Може би се беше научила, че най-добрият начин да избегне разочарованието е на първо място да не очаква нищо.

— Просто исках да ти пожелаая успех. — Мери прекоси стаята и я обвини с парфюмена прегръдка. — Сигурна ли си, че не искаш да остана? Чувствам се ужасно, че те оставям.

— Сигурна съм — отвърна рязко Ноел, като поне този път не се опита да скрие неудоволствието си. Защо трябваше тя самата да взема решение? Една нормална майка не би я попитала подобно нещо.

— За мен не би било твърде късно да се обадя и да отменя ангажиментите си — запъна се леко Мери, докосвайки красивата малка игла на ревера си. — Нищо не е по-важно от теб, скъпа. Знаеш го.

— Нима? — възкликна Ноел, докато навличаше халат върху нощницата си. — Кога някога съм била на първо място, мамо? Кога? О, разбира се, винаги си била тук, когато се е налагало — на училищни пиеси и на завършвания — но някога хрумвало ли ти е, че аз може да имам нужда от майка и през останалото време?

Ноел не можеше да повярва, че говори на майка си по този начин. Предишната Ноел не би се осмелила. В същото време съзнаваше колко закъснял беше този разговор.

Мери видимо се скова.

— Направих най-доброто, което можах. Не ми беше лесно да живея тук, с баба ти.

— И на мен не ми беше лесно. Обичам баба, но исках теб, мамо, а не твой дубльор. Дори след като се преместихме в града, виждах повече бавачката си, отколкото теб. — Ноел едва се сдържаше да не заплаче. Тя отиде до гардероба и го отвори. Знаеше, че каквото и да облече, никога нямаше да изглежда като майка си. Докато се взираше в небрежно провисналите на закачалките дрехи, попита тихо, но гневно: — Нима си мислеше, че като дойдеш тук, ще промениш нещата? Нима си мислеше, че аз просто ще се хвърля в ръцете ти от благодарност, все едно последните трийсет години изобщо не са минали?

— О, скъпа, не съм сигурна какво очаквах. — Мери шумно издиша задържания си въздух, но на мястото на обичайното разкаianie се настани само спокойно примирение. — Знам, че вече нямам извинения. Не очаквам и опрощение. Просто искам, искам нещата да бъдат различни отсега нататък.

Ноел бавно се обърна към нея. Отчаяно копнееше да ѝ повярва, но не беше склонна да рискува още едно разочарование.

— Това не е нещо, за което просто можеш да протегнеш ръка. Трябва да го спечелиш — предпазливо произнесе тя.

— Опитвам се, скъпа.

Неочаквано сърцето на Ноел трепна.

— Знам, че се опитваш, мамо — с омекнал глас рече тя, като примигна, за да възпре сълзите си. — Виж, по-добре да тръгваш, преди да те хванат задръстванията. Аз ще се оправя. Ще ти се обадя по-късно, за да ти кажа как е минало.

Мери изглеждаше удовлетворена от разговора.

— Обещавах ли? Няма да мога да се концентрирам върху нищо през целия ден. Не че — добави бързо тя — имам и най-малкото съмнение, че ще направиш добро впечатление.

Ноел се засмя нервно.

— По-добре за всеки случай стискай палци. Може да се окаже, че ще свърша при Злата вещица от Изтока.

— В такъв случай, винаги можеш да изпуснеш някоя къща върху нея.

Слава богу, Мери не ѝ даде още съвети. Вместо това погледна Ноел с уважение. Убедена напълно, че може да се справи сама. За миг Ноел също го повярва.

Тя прекара останалата част от сутринта в чистене на къщата. Не мислеше, че ще проверяват чистотата с бяла кърпичка, но както обичаше да казва баба ѝ, на никого не е навредило да се покаже в най-добрата си светлина. Беше твърде напрегната. Ако не правеше нещо, щеше да се побърка. Докато буташе старовремската прахосмукачка на баба си по килима в дневната, само една мисъл се въртеше в главата ѝ: „Моля те, нека ме хареса!“.

Преди да стане един без петнайсет, вече си беше взела душ и се бе гримирала и изсушила косата си. Психоложката нямаше да пристигне до един и половина, но Ноел искаше да е готова, ако се появи по-рано. Линда Хокинс можеше да се опитва да я хване със свален гард, но ако Ноел беше научила поне едно нещо от споходилото я изпитание, то бе да не се доверява на любезността на непознати.

Тя се измъкна от роклята, която току-що беше облякла — лека памучна дреха с цвета на невен, която висеше на твърде слабата ѝ фигура — и реши да облече друга, по-строга рокля. Застана пред огледалото в цял ръст, завъртя се в тъмносинята ленена рокля и решително поклати глава. Не, това не беше интервю за работа. Не искаше да изглежда като молител. Ако не можеше да бъде самата тя, както беше в нормалното си състояние, поне трябваше да изглежда така.

Накрая се спря на бледозелен пуловер без ръкави и бял панталон, който бе стилин, без да е твърде претенциозен — облекло, което можеше да носи на среща на клуба или на екскурзия с предучилищната група на Ема. След като нави буйната си коса на кок отзад и си сложи чифт златни обеци, тя се отдръпна, за да види ефекта.

Дали Ханк би я одобрил така? Откъде се прокрадна тази мисъл у нея? Тя се отдръпна от огледалото и се намръщи. Как можеше да мисли за Ханк в този момент?

„Може би, защото той те вижда по-различно от начина, по който ти самата гледаш на себе си — като силна, дори достойна за възхищение млада жена. Като човек във форма, който ще продължи да се бори — прошепна в отговор вътрешният ѝ глас. — Освен това, нека

бъдем честни, на теб ти харесва да си с него. Той те кара да се чувстваш добре, така, както Робърт никога не е могъл.“

Няма значение, че се бяха срещнали в най-лошото възможно време. Дори да се интересуваше накъде може да я отведе приятелството с Ханк, точно сега това просто беше невъзможно. Не и без Робърт да извлече полза от това. А всяко нещо, което би накърнило репутацията ѝ пред съда, беше риск, който тя не можеше да поеме.

Сега Ема беше единствената ѝ грижа. Никакви погрешни действия повече. Тя трябваше да мисли като Робърт и да е лукава като него. Започваше от днес. Трябваше да убеди психоложката, че мястото на Ема е при нея. Колко трудно можеше да бъде? Доктор Хокинс беше жена. Може би дори майка. Тя нямаше как да остане безчувствена.

Ноел изпъна рамене и излезе в коридора. Спря се да нагледа баба си, която беше дълбоко заспала в леглото си, и тръгна към стълбите. Напоследък почивките на баба ѝ ставаха все по-дълги, понякога продължаваха до късния следобед. Знак, че състоянието ѝ се подобрява, или просто, че все повече се влошава? Ноел почувства остро безпокойство и си напомни да поговори с Ханк при следващия преглед на баба ѝ. В излъсканата кухня, където зеленият линолеум в различни нюанси блестеше, тя си сипа чаша лимонада. Не можеше да си спомни нито един миг откакто Ема беше отвлечена (да, отвлечена), когато да не се бе чувствала обезводнена, но колкото и много течности да пиеше, изглежда, те не ѝ достигаха, за да уталожат жаждата си. Лимонадата само влошаваше нещата. След нея тя изпи и чаша вода, за което веднага съжали. Ами ако ѝ се наложеше да отиде до тоалетната по средата на интервюто? Винаги можеше да се извини, разбира се. Но не би ли могла Линда Хокинс да си помисли, че тя си посръбва от скрита в килера бутилчица?

Ноел започна да се поти. Пусна старовремския въртящ се вентилатор — спомен от времето, когато беше малко момиче, което се упражняваше на пиано и с една ръка затискаше подхвърчащите страници на школата си с упражнения. Сега, когато се отпусна на пейката, тя си спомни как малките ѝ пръстчета се спираха на трудните акорди. Не беше свирила от години, но странно, в „Хейзълдън“, докато посещаваше всички онези групи, жадувайки за едно питие, побърквайки се тихо, това бе споменът, който бе запазил разума ѝ здрав. Беше упражнявала наум гамите отново и отново, докато те не се

бяха превърнали в мантра. След известно време вътрешната ѝ болка намаляваше.

Сега Ноел все едно бе потопена отново в този тъмен период от живота ѝ. Време, в което тя посягаше към позната опора, само за да не хване отново чашата. Клубът на анонимните алкохолици помогна, въпреки че веднага щом почувства, че може да се справя самостоятелно, тя престана да ходи. После забременя и въобще и дума не можеше да става за пиене. Въпреки това трябваше да продължи да ходи на срещите. Може би сега нещата нямаше да са толкова зле. Тя щеше да има в лицето на приятелите си, членове на клуба, хора, от които да черпи сила, и свой покровител, който да ѝ дава насоки и морална подкрепа — Гуен Нолан, с нейните трийсет години в програмата, която знаеше доста за трънливия път към трезвеността. И ако импулсът да пийне отново се появеше, както стана миналия ден, тя щеше да има сигурно място, където...

Звънецът на вратата прекъсна мислите ѝ и я накара да скочи на крака. Тя погледна часовника си. Един и петнайсет — по дяволите, жената беше подранила! Докато Ноел вървеше към входната врата, всяка нейна стъпка беше съпроводена от тежките удари на сърцето ѝ. Леко ѝ се гадеше — сладостта на лимонадата се превръщаше в жлъчка в гърлото ѝ. „Моля те, Господи, нека ме хареса“, помоли се тя още веднъж.

Пред нея застана слаба, не особено привлекателна жена на средна възраст с развлечен кафяв костюм и обувки с дебели токове, с куфарче, затъкнато под едната ѝ мишница. Не беше Злата вещица от Изтока, но въпреки това в нея имаше нещо странно. Отне ѝ миг, преди да успее да разбере защо Линда Хокинс нямаше никаква коса. Никакви вежди, само тънка линия молив над кафявите очи, които сякаш фиксираха Ноел с обезпокояващо напрежение. На главата си носеше перука със средна дължина и цвят на норка.

Ноел се опита да не се втренчва.

— Доктор Хокинс? Здравейте, аз съм Ноел. — Тя се пребори с желанието си да прокара потната си длан по крачола на панталона. — Моля, заповядайте. Баба ми си почива, така че къщата е на наше разположение.

Психоложката хвана здраво ръката ѝ и я стисна бързо, преди да влезе вътре.

— Моля, наричайте ме Линда — усмихна се тя топло и намали донякъде тревогата на Ноел. — Казаха ми, че баба ви се възстановява след операция. Тя се чувства по-добре, надявам се?

Ноел също ѝ се усмихна. Устата ѝ беше като лента ластик, залепен на лицето.

— О, да, много по-добре.

— Радвам се да го чуя.

В гостната Ноел посочи към дивана. Вместо това Линда избра един от столовете с релефна дамаска, като подпря куфарчето си на пода до него.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Малко студена лимонада? — попита Ноел.

— Не, благодаря ви — превзето приглади Линда полата си към коленете.

Ноел забеляза малка бримчица на чорапогащника ѝ и тайничко се успокои. Това правеше тази странна плешива жена да изглежда по-човешки.

„Видя ли? Няма нищо, от което да се страхуваш“, самоуспокояваше се тя. Въпреки това се страхуваше. Причината бяха тези студени очи без мигли, като очите на манекен в магазин. От тях я ползваха тръпки. Как, за бога, можеше да се концентрира, докато тази жена се взираше в нея така?

Ноел се насили да срещне втренчения поглед на Линда.

— Предполагам, че няма да е достатъчно да ви дам дума, че съм добър човек? — попита Ноел в неубедителен опит да разчупи леда.

Жената я изненада с тих смях.

— Имате погрешна представа за мен, Ноел. Мога ли да ви наричам Ноел? Моята работа е просто да наблюдавам и да дам препоръки на съда. Нямам обаче крайната дума. И не хапя, обещавам. — С кисела извивка на тънките си начервени устни тя вдигна куфарчето в скута си. — Сега... нека започнем с няколко въпроса, съгласна ли сте?

— Разбира се, давайте. Нямам какво да крия.

Ноел разбра веднага, че е използвала неправилна фраза, когато Линда ѝ хвърли любопитен поглед, все едно се чудеше дали тя наистина има, или няма какво да крие. Пуловерът ѝ залепна от потта. „Успокой се... трябва да се успокоиш...“

— Имате ли някакви интереси, Ноел?

— Какво?

— Хобита или нещо такова.

Умът на Ноел заработи. Тя се беше подготвила за разпит, но това ѝ се струваше повече като интервю за колеж. Тя се прокашля леко.

— Пиша.

— Имате предвид, че си водите дневник?

— Ами, да, и това. Преди всичко обаче пиша разкази и статии. Дори имам няколко публикувани.

— Имате ли някои в списания, които аз може би съм чела?

Ноел се засмя сухо.

— Освен ако сте абонирана за „Бароид Нюз Бюлетин“ или „Калифорния Хайуей Патролмен“. — Тя сви рамене. — Когато започваш, се задоволяваш с това, което можеш да получиш.

— Значи не е само хоби. Вие приемате това доста сериозно.

Подушвайки възможен капан, Ноел веднага се отдръпна.

— След време бих искала да пиша на пълен работен ден. Но засега... — Мислейки си за Ема, тя отправи към жената усмивка, която този път беше искрена. — Вижте, знам, че е сравнително старомодно в днешно време да си признаеш нещо такова, но няма нищо по-важно за мен сега от това да бъда майка.

Единственият отговор на Линда беше драскането в бележника ѝ. Когато погледна нагоре, лицето ѝ не изразяваше нищо.

— Като сме стигнали до темата, нека поговорим малко за грижите за детето. Кой гледа малката ви дъщеря, когато вие трябва да изпълните поръчка или ако случайно се чувствате, как да кажа, неразположена?

Ноел се напрегна. Беше ли това свързано със случая, за който я набеждаваха, че е била мъртво пияна? В тона на Линда нямаше нищо, което да издава подобни внушения. Но и така да беше, Ноел трябваше много да внимава.

— Баба ми, когато е в състояние да го прави — отговори тя, — имам и леля Триш. Тя гледа Ема понякога вечер. О, имам и сестра на тийнейджърска възраст, Бронуин. Ема направо я обожава.

— Звучи така, сякаш имате много сплотено семейство.

— Помагаме си един на друг.

— И така да е, вие трябва да сте доста заета да се грижите за болната си баба, а и за петгодишно дете.

Ноел почувства първите признаци на истинска тревога. Не беше само въображението ѝ — това беше капан.

— Това е само за кратко. Както казах, баба ми е много по-добре. Много скоро тя ще бъде каквато беше преди — внимателно отбеляза тя.

Жената отправи безмигления си поглед към картината над дивана — Света Тереза среща Дева Мария в Лурдес.

— Да, но ако нейното здраве, да речем, не продължи да се подобрява? Смятате ли да потърсите помощ отвън?

Ноел се опита да си представи как баба ѝ би се съгласила на подобно нещо. Непознат да се мотае в нейната кухня и да сортира прането ѝ? Някой с бяла униформа и с дебели подметки да разнася подноси нагоре-надолу по стълбите? Не, баба ѝ никога нямаше да се съгласи.

— Предполагам, че ще се справя с това, ако се наложи — отвърна тя, без да е конкретна.

— Това вашата обща нагласа в живота ли е?

— Честно да си кажа, не виждам каква връзка има това със... — Ноел млъкна, съзряла един разпорен шев на дамаската на дивана. Пое си дълбоко въздух и продължи: — Вижте, доктор... искам да кажа Линда, свикнала съм да си плащам сметките. Два пъти в годината си проверявам зъбите и минавам на преглед с колата си. Но когато изпадна в сериозна криза, смятам, че каквото и да прави, човек никога не може да е напълно подготвен.

„Ако можех да предвидя това, вярвайте ми, нямаше да седя тук сега“, додаде тя наум.

Линда се наведе и записа нещо в бележника си, лъскавата ѝ кестенява перука се поклащаше с всеки енергичен замах на химикалката. Ноел само можеше да си представя какво пише тя. „Липса на контрол над импулсите. Показва признаци на неспособност да се справя под напрежение.“ Тя почувства внезапно безразсъдно желание да скочи и да изтръгне дразнещия бележник от ръцете на Линда.

Щом така или иначе щеше да бъде потърпевша, поне да изпита удоволствие.

— Разкажете ми за съпруга си — погледна я Линда с лек интерес.

— Какво искате да знаете?

— Ами преди всичко как бихте описали взаимоотношенията си?

Ноел преглътна циничния си смях.

— Ние почти дори не се карахме, ако имате това предвид. В случай че бяхме на различни мнения... ами нека кажем, че Робърт обикновено намираше начин да наложи своето.

— Звучите възмутена от този факт.

Ноел помисли за момент.

— Най-странното е, че не бях... Досега. Сега ми се струва странно, че не съм се борила. Може би, ако го бях правила, това нямаше да се случва сега.

— Как така?

— Щях да го напусна по-рано, предполагам.

— Смятате ли, че това е допринесло за вашето пиене?

Ноел се насили да се усмихне.

— Виждам, че сте си написала домашното. Но отговорът е не. Аз съм алкохоличка, за щастие трезва сега. Не обвинявам за пиенето си никой, освен себе си. Всичко, което казвам, е, че съпругът ми по някакъв негов начин... — тя спря, за да подбере внимателно думите си — ... се разправя с хората около него.

Нарисуваната с молив вежда на Линда направи идеална дъга.

— Значи вие гледате на това като форма на наказание?

Ноел се загледа в химикалката, застинала спокойно над жълтеникавия формуляр. Обикновена химикалка, с цвета на зелена гора със златист надпис „Кросроудс Риалти“ на капачката. Повечето от имотите на Робърт бяха регистрирани в „Кросроудс“. Възможно ли беше да има връзка? Тя почувства как мускулите на стомаха ѝ се свиват.

— И да, и не. Няма съмнение, че съпругът ми също обича дъщеря си. Но държи на всяка цена да контролира нещата. Когато му казах, че искам развод... — Тя започна да трепери при спомена и насочи погледа си към розовобузестите шутовски статуетки, които сякаш лудуваха една с друга на полицата за джунджурийки над телевизора. — Ами, той не беше особено доволен от това. Всъщност,

много се ядоса. Тогава една сутрин се събудих и открих, че дъщеря ми я няма.

— Сигурна съм, знаете, че версията на съпруга ви за това, което се е случило, е доста различна от вашата. — Бледото, гладко като гума лице на жената изглеждаше безплътено на мъждивата светлина.

Ноел кипна.

— Каквото и да ви е казал, не е истина!

— Разбирам. — Линда нетърпеливо почука с химикалката си по бележника.

Ноел стисна очи.

— Предния ден ме покани на вечеря. Просто за да си поговорим, това е всичко. Още не бяхме поръчали, когато започнах да се чувствам... недобре. Сякаш пропадах някъде. И тогава то наистина се случи. Припаднах. — Погледът ѝ зашари неспокойно. — Сега ме представят като градския пияница.

— А бяхте ли пила? — Линда ѝ отправи извинителна усмивка. — Разбирате, че трябва да попитам.

— Не — не се замисли изобщо Ноел. Какъв беше смисълът? Жената вече си беше оформила мнение въз основа на тази случка. Фактът, че знаеше за това, накара Ноел да се почувства почти в безтегловност. Усещаше се изоставена. — Ще възразите ли, ако ви задам въпрос?

— Съвсем не — усмихна се мило Линда.

— Смятате ли, че една история може винаги да се разкаже по два различни начина?

— Обикновено е така.

— Но има изключения?

— От време на време, да.

Ноел се наведе напред, силно стиснала ръце.

— Линда, има нещо, което трябва да знаете за мен. Ако смятах, че съм заплаха за моето дете, по какъвто и да било начин, аз първа щях да се съглася на някакво... временно решение. Колкото и много да ме боли. Но истината е, че не съм аз тази, която наранява Ема.

— Намекват, че вашият съпруг е този човек?

Като търсеше сигнал за несигурност в очите на жената, Ноел продължи натиска:

— Единственото, което искам, е да подложите на съмнение това, което чувате от другите. Не вземайте прибързано решение, докато не разполагате с всички факти. Ще го направите ли, моля? Заради дъщеря ми?

— Ноел, скъпа, на кого говориш?

Ноел погледна нагоре и видя баба си бавно да слиза по стълбите. Сърцето ѝ се сви. Баба ѝ изглеждаше като привидение в измачканата си домашна роба, с която беше спала. Косата ѝ стърчеше като валмо от жълто-бели кичури. Баба ѝ никога не изглеждаше добре, когато току-що е станала от сън. „Моля те, Господи — изстена Ноел, — не прави нещата по-лоши, отколкото са.“

Докато баба ѝ се тътреше към дневната, Ноел бързо се изправи да я представи:

— Линда, това е баба ми. Бабо, спомняш ли си, че ти казах за доктор Хокинс, която ще дойде да ме интервюира?

— За какво? Имаш ли нужда от работа? — Баба ѝ вирна глава, като се взря подозрително в жената. При нея нямаше заобикалки. Те само усложняваха нещата.

— Ще правя препоръка за съда относно внучката ви — притече се Линда на помощ. Тя стана и разтърси ръката на старата жена. — Радвам се, че можете да се присъедините към нас, госпожо Куин.

— Хмм — изхриптя баба ѝ.

„Не казвай нищо, моля те!“ — проплака без глас Ноел. Но беше твърде късно.

Блясъкът в очите на баба ѝ не вещаеше нищо добро.

— Аз ще ви кажа, доктор Ходжкин. Можете да напишете в доклада си, че Ноел е най-добрата майка на света. Ами че тя би дала живота си за това дете, без да се поколебае.

— Не се съмнявам в това — отвърна спокойно Линда, като не поправи неправилното произнасяне на името ѝ.

Баба ѝ навря крив пръст в бележника.

— Хайде! Запишете си го.

— Бабо, моля те... — не издържа Ноел.

Но нищо не можеше да я спре.

— Срамота е, когато съд, на който би трябвало да се крепи правосъдието, позволява невинен човек да бъде натикан в калта! Ето, познавах Калвин Рипли, когато ходехме заедно на училище. Той беше

помияр, който ближеше обувки и тогава. Което само идва да покаже, че черна тога без гръбнак, който да я държи, не си струва плата, от който е ушита.

Странните безмиглени очи на Линда се присвиха.

— Съжалявам — промълви извинително Ноел и подхвана нежно баба си подръка, но тя нетърпеливо я отстрани.

— Не съм свършила! — отсече старата жена.

— Защо да не дойда някой друг път? — предложи Линда, хвърляйки многозначителен поглед на Ноел.

За момент Ноел просто стоеше и трепереше, вкаменила се, неспособна да се движи. Не можеше да повярва, че това се случва. Беше като ужасен кошмар. „Трябва да я спра! Трябва да спася каквото е останало от уважението ми.“ Отново, както бе постъпила онзи ден с Робърт, Ноел почувства как нещо в нея се пробужда. Като силен вятър, който я тика напред. Тя застана решително пред баба си и постави ръце на раменете ѝ. Но баба ѝ енергично се освободи от хватката. За миг Ноел видя как тя се олюлява и се опита да я подкрепи, после неочаквано и двете се строполиха на земята. Тя се приземи с рязък удар, а баба ѝ се просна върху нея.

— Ауу! — извиси глас старата жена. Голямото ѝ меко тяло притискаше Ноел и я задушаваше.

Настана момент на недоумение, в който и двете останаха неподвижни. После едновременно се опитаха да се изправят, което обезсмисли усилията им. Чак когато Линда успя да хване ръката на Ноел, тя стана. Двете заедно издърпаха баба ѝ до най-близкия стол. Старата жена се плесна с ръка по тежко дишащите гърди.

— О, всемогъщи боже! Помислих, че съм те убила.

Все едно съм умряла, помисли си Ноел, изпаднала в пълно отчаяние. Дори Робърт да го беше измислил, не би било по-лошо. Един господ знае какво щеше да напише Линда в доклада си сега. На нея вероятно ѝ се струва, че това е някакво убежище за луди... с баба и мен като основни обитатели.

Но колкото и заблудени да бяха действията на баба ѝ, тя не искаше да причини никому нищо лошо. Проклета да е, ако тръгнеше да се извинява заради нея.

Въпреки това психоложката се забави на вратата все едно чакаше някакво обяснение.

— Баба ви определено има собствено мнение — сухо отбеляза тя.

— Няма да споря за това. — На върха на езика ѝ беше да каже нещо, за да замаже ситуацията, която всеки би преценил като неспасяема. Но когато отвори уста, все едно говореше друг човек — някой, който досега си беше мълчал: — Само ми се искаше да не бях чакала толкова дълго да изкажа моите съображения.

Номерът беше написан на парче самозалепващо се листче под телефона. Тя го беше сложила там преди дни... просто за всеки случай. Сега все още изумена от схватката си с психоложката, осъзна, че го изважда. Не знаеше дали ръководителката на групата ѝ в анонимните алкохолици все още беше на същия адрес, нито какво извинение би могла да има, че бе чакала толкова дълго, за да се обади. Всичко, което знаеше, беше, че в този момент бе престанала да се надява на Господ, или на съдия Рипли, да реши съдбата ѝ. Затова бе взела нещата в свои ръце.

Като по чудо, отсреща тутакси отговориха на обаждането:

— Ало?

— Гуен? — Ноел здраво стисна слушалката. — Гуен, обаждат се Ноел ван Дорен... Знам, че мина доста време.

Гуен Нолан се изсмя гърлено и Ноел си я представи как се обляга на стола си, за да запали цигара — пълничка жена с уморени очи, които бяха видели твърде много, със заразителната усмивка на дете.

— Божке, мина много време, нали? Как си, по дяволите?

— Трезва съм — отвърна Ноел с мрачен смях, като намек за това, което нямаше нужда да бъде изричано на глас пред човек от групата на анонимните алкохолици. — Всъщност Гуен, затова ти се обаждам.

Когато затвори телефона един час по-късно, с обещанието да присъства на срещата следващия ден вечерта в Първа баптистка църква, Ноел се чувстваше по-силна и по-уверена. Защо бе чакала толкова дълго? От какво се страхуваше?

Имаше още някой, с когото трябваше да поговори. Някой в рядката позиция да хвърли светлина върху трудната ситуация, в която се намираше. Кой знаеше какво се е случвало на „Рамзи Терас“ 36 по-добре от бившата ѝ съседка Джуди Патерсън?

След минути Ноел пътуваше с волвото си към „Рамзи Терас“. Джуди има свои деца, мислеше си Ноел, тя ще ме разбере. Не бяха особено близки, но Джуди винаги бе била добра съседка. Миналата зима, когато Ноел се разболя, Джуди ѝ донесе пилешка супа и ѝ предложи да се грижи за Ема, докато се оправи. Нима не би искала да ѝ помогне?

Ала когато Ноел спря пред просторната едноетажна къща на семейство Патерсън малко след три и половина, тя изглеждаше пуста. Усети, че сърцето ѝ слиза в петите, после си спомни, че тя винаги бе изглеждала пуста, сякаш у дома нямаше никой. Джуди държеше предния двор празен — никакви велосипеди или баскетболен кош на алеята. Съпругът ѝ, Блейк, притежаваше верига дрогерии, в които продаваха с отстъпка, и няколко месеца в годината беше на път. Джуди прекарваше предобедите си в игра на тенис в клуба и тренировки в гимнастическия салон. Синовете ѝ играеха навън или плуваха в басейна, когато не бяха на занималня или на лятно училище.

Джуди, безупречна както винаги, в бермуди, чиста бяла блуза и престилка с надпис „Най-големият готвач на света“, отвори вратата веднага, сякаш очакваше гости. Очевидно, не точно Ноел. Като я видя, зяпна от изненада.

— Ноел! Какво... Мили боже, това се казва изненада.

— Съжалявам, че се отбих така — рече Ноел. — В неподходящ момент ли съм дошла?

Джуди се поколеба, после отстъпи настрани и я пропусна да мине.

— До гуша съм затънала в работа, трябва да изпека малки кейкчета за отбора от малката лига. Не ме питай! Не умея да отказвам. Но влизай. Можеш да ми помогнеш с глазурата. — Засмя се леко, но това не прикри нервността ѝ.

Бившата съседка на Ноел бе стройна и руса. Имаше и прекрасни очи. Тюркоазносини с гъсти дълги мигли.

— За какво събират пари този път? — поинтересува се Ноел.

— За нови униформи, за какво друго?

— Момчетата бързо растат — промърмори вежливо Ноел, докато следваше Джуди по коридора към кухнята.

— Така е. Честно казано, като знам моите двамата как късат дрехи, цяло чудо е, че им е останало нещо да облекат. Радвай се, че

имаш момиче. С тях е много по-лесно. — Джуди рязко се обърна. На лицето ѝ бе изписано притеснение. — О, Ноел, съжалявам! Тази моя голяма уста.

Ноел бе изненадана от непринудеността, с която ѝ отговори:

— Не се притеснявай, Джуди. Да, благодарна съм за Ема.

Кухнята с нейните патинирани дъбови шкафове и мексикански чинии в ярки цветове беше отрупана с купи за разбъркване и покрити съдове. На плота за рязане бе пълно с формички с изпечен кейк, които изстиваха. Когато Ноел седна на масата, вниманието ѝ привлече лист със задачи за деня, прикрепен към вратата на хладилника с магнит.

Това е животът, от който се отказах, помисли си тя. Живот в непрекъсната заетост, което ѝ пречи да осъзнае колко е празен всъщност. Не знаеше дали Джуди някога се е чувствала така — вероятно не, — но е имало случаи, докато е била в кухнята и е отделяла жълтъци от белтъци, да ѝ се прииска да запрати яйцата право в отсрещната стена. Веднъж, когато забеляза дупка на чаршафите си, тя пъхна пръст в нея, и преди да е осъзнала какво прави, го разцепи на две. След това, тъй като се притесни, че икономката им ще реши, че е полудяла, го напъха в торбата с боклука, където Кармела нямаше да го види.

Единственото, което придаваше смисъл на този живот, бе Ема. Малкото ѝ момиченце. Бебето ѝ.

— Джуди, нуждая се от помощта ти — заговори спокойно Ноел, но Джуди я погледна така стреснато, сякаш бе прозвучал отчаян вик.

Въпреки това успя да се окопити и да се усмихне, извади следващите кейкчета от фурната и ги постави отгоре на печката да изстиват.

— Разбира се. Какво ти е необходимо.

— Знаеш какви ги разправя Робърт за мен. Знаеш, че нищо от думите му не е истина. — Ноел говореше твърдо, като не ѝ даваше възможност да ѝ възрази. — Ако някой може да ме подкрепи, това си ти.

Джуди започна да зарежда друга тава с кейкчета във фурната, но личеше колко нервно хваща хартиените формички, докато големият и оранжев котарак Том се умилква в краката ѝ, сякаш иска храна. Отвън долитаха гласовете на синовете ѝ, които се къпеха в басейна.

— Какво точно имаш предвид? — попита тя несигурно.

— Би ли се съгласила да ми станеш свидетел?

Джуди се загледа във формичката, която държеше в ръка.

— О, Ноел! — погледна я тя. Бледите ѝ страни се бяха зачервили. — Бих искала. Наистина! Но... не мога. — Отвън се чу силен плясък, тя се обърна и извика през отворения прозорец: — Дани, помни какво съм ти казала! Дръж под око Джуниър! — После погледна отново към Ноел. В очите ѝ блестяха сълзи. — Съжалявам. Наистина съжалявам.

Ноел се разтрепери от гняв. „Не бях ли достатъчно надеждна, за да оставяш децата си при мен? Да прибирам Джуниър от училище с колата?“, възропта тя наум. Едва успя да се възпре да не скочи и да зашлеви слабата русокоса жена с престилка с надпис „Най-великият готвач в света“ — да я зашлеви така, че да я залепи за стената.

— Мисля, че ми дължиш поне обяснение — бавно произнесе Ноел.

Лицето на Джуди придоби по-кораво изражение.

— Слушай, съжалявам за неприятностите ти, но ние все още живеем тук. Робърт е наш съсед. Двамата с Блейк играят голф заедно в клуба. Не си даваш сметка какво искаш.

Джуди ѝ се стори ядосана, ала очите ѝ говореха друго. Изведнъж Ноел проумя.

— Страхуваш се, нали?

Приятелката ѝ хвърли настрани съда с формичките за кейк. На светлината, която проникваше през плъзгащата се остъклена врата, Ноел за пръв път забеляза, че мъхът на горната ѝ устна е изрусен. Изглеждаше бледооранжев.

— Струва ми се, че е по-добре да си тръгваш — отвърна Джуди с тих, разтреперан глас. — Момчетата ще връхлетят всеки момент, а аз трябва да намажа тези формички.

Отношението ѝ към Робърт не беше плод единствено на страха. Джуди явно беше подмолна.

Разкритието се стовари върху Ноел внезапно.

— Ти си била, нали? — Ноел се изправи. — Не беше много трудно да се досетя, че Джанин има пръст в това, но се чудех кой друг е толкова подъл, че да наговори такива неща за мен на съдията. Ти си потвърдила лъжите на Робърт.

Джуди отмести поглед.

— Не знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш! Той те е принудил, нали? Заплашил те е с нещо.

Изведнъж приятелката ѝ избухна в сълзи. Откъсна хартиена салфетка от рулото и я притисна към лицето си.

— Изобщо не съм длъжна да те слушам — изхленчи тя по детски. — Мога да се обадя в полицията и да ги накарам да те изхвърлят.

— Но няма да го сториш.

Джуди вдигна обляното си в сълзи лице. Очите ѝ молеха за милост. Но каква милост бе проявила Джуди към Ноел?

— Моля те, Ноел, просто си тръгни. Сега. Преди момчетата да са те видели. Ако Блейк узнае, че си тук, той ще...

— И какво общо има Блейк с това?

— Нищо. Просто е...

— Двамата с Робърт трябва да са много близки, след като прекарват толкова време заедно на игрището за голф. — Ноел се приближи. Едновременно ѝ се повдигаше и изпитваше слабо удовлетворение, като гледаше как Джуди се гърчи.

— Не беше Блейк. Отначало не искаше да взема отношение. — Джуди вече хлипаше, без да се сдържа, и триеше със смачканата салфетка мокрите си очи. — Той малко просрочи вноските по заема си, това е. Иначе всичко щеше да е наред. Беше разговарял с банката да предоговори заема си. Просто формалност, така казаха. После... изведнъж се оказа, че не е „просто формалност“.

Не беше необходимо Ноел да задава въпроси за банката. Робърт беше в борда на „Мъркантайл Тръст“. Беше се погрижил да притиснат Блейк. Втренчи се в ненамазаните формички на масата. Беше пребледняла и имаше съсипан вид.

— Разбирам — бе единственото, което каза.

— Наистина? — Джуди я погледна, обзета от слаба надежда.

— Разбирам какво точно трябва да направя.

Ноел забеляза как кръвта се отдръпва от лицето на съседката ѝ. „Добре. Нека се страхува. Време е да престана да се правя на срамежливия заек и да оставя тази роля на някой друг“, каза си тя и си спомни прочутата фраза от „Кръстникът“: „Дръж приятелите си близо до теб... а враговете — още по-близо“.

— Ще се обадя на адвокатката си и ще ѝ кажа да очаква обаждане от теб. — После отиде до хладилника и написа номера на Лейси най-отгоре на списъка със задачите за домакинството. — Ще ѝ разкажеш всичко, което току-що разказа на мен. После писмено ще се откажеш от предишните си показания.

Очите на Джуди се разшириха от обзелата я паника, тя започна да отстъпва назад. Блъсна се в съда за печене на формичките, поставен на ръба на плота, и изобщо не обърна внимание, когато той падна на пода. Чу се трясък и формичките се разпръснаха като билиардни топки по бледооранжевите плочки. Една се приземи в купичката за вода на котарака и Том се стрелна натам, за да провери какво става. Друга самата Джуди смачка, когато отстъпи встрани.

— Не мога да направя това! — Гласът ѝ бе дрезгав. — Ще загубим всичко! Бизнесът на Блейк... тази къща... всичко!

— Ала ще имаш децата.

Ноел се наведе, взе една формичка и я подхвърли на съседката си, която непохватно се извъртя, за да я хване. Беше поразена от пълната липса на съчувствие у себе си. Това я накара да се почувства пречистена в известен смисъл.

— Хайде, обади се на адвокатката си! — изкрещя Джуди. — Не можеш да ме принудиш да направя нищо, което не желая.

— Не мога ли? — Ноел си спомни нещо отпреди месеци. Когато една вечер късно минаваше с колата край школата по карате на Дани, видя Джуди в тъмнозелена кола, паркирана до него. Това ѝ се стори странно и сега тя направи отчаяна стъпка: — Като си говорим за съпрузи, може би твоят ще се заинтересува за връзката ти с треньора по карате на сина ти.

Джуди пребледня.

— Как си... — Овлadia се и довърши тихо: — Това е подла лъжа! Блейк знае, че това не е вярно. Освен това, нямаш доказателства.

— И ти не си имала, когато си ме обвинила в пиянство — побърза да ѝ напомни Ноел. — Слуховете са странно нещо, нали? Спират да съществуват, ако не се подхранват.

Джуди предизвика у нея асоциацията за тенис ракета, чиято мрежа се е отпуснала — безумен поглед, обикновено пригладената ѝ коса бе в пълен безпорядък, пръски по пантофите ѝ.

— Робърт имаше право за теб — просъска тя. — Ти си кучка!

Ноел я изгледа продължително, без да отмества поглед. За пръв път си даде сметка къде е грешала. Не толкова, защото бе вярвала на съседката си, колкото за това, че като личност очевидно не бе имала някакво значение за нея. Не бе имала истински приятели на „Рамзи Терас“. Тя никога не бе принадлежала към това място.

— Не знаеш истината и наполовина. — Ноел се завъртя на пети и подхвърли през рамо: — Ще предупредя адвокатката си да очаква обаждане.

Ноел не можеше да каже какво я накара да се отбие в кабинета на Ханк на път към дома. Преди време би била твърде плаха и прекалено притеснена да досажда на лекаря в ранния следобед. Ала жената, която бе сменила старата си кожа, не се поколеба да влезе непоканена. За свой късмет хвана Ханк точно когато излизаше. Негов приятел, художник от Скенектади го бе поканил на откриване на галерия. Когато я попита иска ли да го придружи, тя не се поколеба да приеме.

Минути по-късно двамата пътуваха в неговата тойота. Дълго време Ноел не проговори. Просто гледаше през прозореца към зелените хълмове, които преминаваха от дясната ѝ страна, широколистните дървета, които се сменяха с борова гора, докато изкачваха височината. Съвсем деликатно Ханк не направи опит да подеме разговор. Чакаше, докато тя стане готова.

— Днес се срещнах с определения от съда психолог — рече тя най-сетне.

— И как мина?

— Ужасно. — Разказа му за посещенията на Линда Хокинс и наново потрепери при спомена за сцената.

Ханк се отнесе към случилото се с необичайна невъзмутимост.

— При така сложилите се обстоятелства, бих казал, че си се справила изключително добре. — Въпреки това ѝ се стори безразличен.

— Поне вече не ритам врати. — Не му спомена за случилото се с Джуди. Явно му бяха казали достатъчно, за да го предупредят: „Всеки контакт с тази жена е опасен за вашето здраве“.

— Интересно — хвърли ѝ той продължителен поглед, — но ти дори изглеждаш различно.

— Странно, защото нищо не се е променило — отвърна тя предпазливо. — Всъщност ситуацията дори се влоши. Започвам обаче да изпитвам усещането, че мога да се справя.

— Това не ме изненадва. Винаги съм го знаел.

„Ти едва ме познаваш“, възпротиви се вътрешно тя. Ала това бе другото странно нещо — чувстваше се така, сякаш бе познавала Ханк Рейнолдс цял живот.

— Разкажи ми за твоето семейство — помоли го тя, внезапно обзета от желанието да говорят за нещо друго, не за нея. — Единственото, което знам, е, че си израснал в Канзас.

Той се засмя кисело и отметна глава, сякаш да ѝ покаже, че това е нещо повече, отколкото ѝ се струва.

— Като дете си мислех, че стихът „пурпурна планинска величественост“ е за нещо измислено, като Смарагдовия град. В Бакстър Спрингс, когато погледнеш нагоре, виждаш единствено силозите за зърно. — Вече се бяха изкачили достатъчно високо и долината се разстла пред очите им с миниатюрните като играчки сгради и проблясващото езеро, свило се в пазвата между два хълма. — Родителите ми все още имат ферма, но вече дават земята под аренда, откакто татко се пенсионира. Последния път, когато ги посетих, обсъждаха дали да не я продадат.

— Често ли ги посещаваш?

— Не толкова често, колкото би трябвало — отвърна той. — Ходя при тях всяка Коледа. — Той се пресегна и непринудено взе ръката ѝ в своята. — Бих искал да те заведа там някой път. Ще ти хареса. Когато вали сняг, прилича на пейзаж от пощенска картичка. Имаш чувството, че непрекъснато звучат звънчета на коледна шейна.

Ноел усещаше топлите му пръсти, обвили нейните.

— С удоволствие — отвърна тя. „Някой ден... не сега.“ Спомни си за коледите, докато беше малка. Изкуственото дърво на баба ѝ се появяваше всяка година с жалка купчина подаръци под него. Майка ѝ винаги правеше всичко възможно да направи празника по-весел, но дори тя не можеше да промени факта, че Ноел е единствено дете, а баба ѝ — твърде възрастна (или поне така твърдеше), за да опече

плодов кейк и да донесе дърво, което е отсякла. — Приличаш ли на родителите си?

— Мисля, че приличам на баща си — отвърна Ханк след кратък размисъл. — Той е упорит като мен. Знае как да отстоява нещата — каза той и я дари с една от палавите си усмивки на момче от черковния хор. — Освен в едно. Татко така и никога не проумя защо исках да стана лекар.

— Мислех, че това е мечтата на всеки родител.

Той вдигна рамене.

— Струва ми се, че той го прие като отхвърляне на целия му начин на живот. — Ръцете му стиснаха волана. — За дванайсетия ми рожден ден родителите ми ми подариха пушка „Браунинг“, дваисет и втори калибър. Цяло лято се учих да стрелям по консервни кутии, набучени на оградата.

— Лош стрелец ли беше?

— Не, това бе проблемът — отвърна той. — Бях доста добър. Изглежда, и татко е мислел така. Взе ме на лов, щом дойде сезонът на елените. В деня, в който отстрелях първата си и единствена кошута, окачих браунинга на стената завинаги. Всъщност все още го имам. Запазих го, за да си спомням, че е добре някои неща да не се повтарят. — Той намали, докато преминаваха покрай живописна гледка, където бе поставена бронзова плоча в чест на героя от американската революция генерал Луис Чърч, победил британските войски в битката при Санди Крийк. После добави замислено: — Ако някога имам свои деца, ще ги възпитавам различно.

— Разбирам защо си недоволен, че жена ти не е искала деца. — Внезапно обзета от любопитство, тя попита: — Затова ли се разведе?

— Главно, но има и друга причина. — Той се поколеба, преди да се довери. — Открих, че има връзка с друг. С един от нейните студенти.

— Беше ли влюбена в него?

— Отговорът е „да“. — Той я погледна. — И не беше той, беше тя.

— О, Ханк! — Ноел загуби дар слово. Единственото, което се сети да каже, бе: — Сигурно е било доста шокиращо.

Ханк я изненада с гърлен смях.

— Беше шокиращо за моята мъжка гордост. Мина известно време, преди да събера смелост да излизам отново на срещи. Бях сигурен, че ми липсва нещо, лично на мен... не просто като мъж.

— От това, което чувам, не е така.

— Да, знам. В интелектуален план е така. Трудно е обаче да се правиш на умник, когато съпругата ти спи с друга жена.

— Щеше ли да е по-лесно, ако любовникът ѝ беше мъж?

— Предполагам, че не — отговори той. — Истината е, че аз изобщо не мисля повече за Катрин. Дори ѝ желая доброто. Получи каквото искаше. Това се отнася и за двама ни.

Взеха един голям завой и поразяващата гледка на долината отдолу се разкри пред погледа ѝ, твърде позната, но и донякъде променена. Сърцето на Ноел силно заби:

— Спри — помоли го тя.

Ханк рязко натисна спирачки и спря на покритата с чакъл отбивка. Ноел слезе от колата и се загледа унило към съсипаната гора долу. Парцелът за търговския комплекс „Кранбъри“, където дърветата бяха изсечени и бе заравнено, изглеждаше още по-обширен, отколкото последния път, когато го видя. Огромна пуста дупка сред околната зеленина. След година, ако всичко вървеше по план, на мястото, където някога бяха надавали рев елени, щеше да има малък град. Скъпи търговски вериги, ресторантски, спортен и театрален комплекс. Спомни си как Робърт спореше с баща ѝ, че търговският комплекс ще осигури нужните работни места. На което баща ѝ отговори, че те няма да компенсират увеличениния трафик, нарасналите цени на недвижимите имоти и бума от туристи.

Почти не забеляза, когато Ханк безшумно застана до нея и я прегърна през раменете.

— Грешката е моя — извини се той. — Май не помислих, като избрах този маршрут.

— В детството ми татко ме водеше тук на пикник — припомни си натъжена тя. — Когато Робърт за пръв път спомена за разработването на този участък, на мен като че ли идеята ми се стори неосъществима. Последваха много заседания и обеди, съвместно с Грант Айверсън. — Тя усети физическа болка от загубата, сякаш съсипаната земя, покрита някога с гъста растителност, а сега

задръстена с камиони, земекопни машини и булдозери, бе нещо особено свидно, което тя щеше да загуби.

Ханк я стисна по-силно.

— Чух за търговския комплекс, но нямах представа за размаха — подсвирна тихо през зъби той. — Сигурно са петнайсет-двайсет акра.

— Нещо такова.

— Кой е късметлията, когото дъвчат?

Погледът ѝ веднага попадна на Робърт сред група дребни фигури с каски на главите. Той ругаеше един от работниците. Беше застанал в една от характерните за него пози, когато искаше да изглежда мъжествен — с приведена напред глава и жестикулираше с вдигнат юмрук. Въпреки че човекът бе поне една глава по-висок от него, той сякаш се бе смалил пред него.

— Това е неговият технически ръководител Майк Хеншоу. — Дори от това разстояние тя разпозна Майк по дебелия увиснал корем. — Работи в компанията повече от трийсет години и вече трябва да е свикнал с това. Доколкото съм чувала, бащата на Робърт е бил още по-строг със служителите си.

— Добре че се е пенсионирал.

— Не съвсем. Коул все още ходи на обекта за час-два всеки ден, но като цяло е извън играта. Няма съмнение кой управлява сега. Понякога се чудя какво щеше да стане, ако брат му...

Ноел изведнъж млъкна. Вниманието ѝ бе привлечено от бял кадилак, нов модел, който се задаваше по калния свързващ път между обекта и магистралата източно от него. Тя позна свекърва си и се сниши, останала без дъх. Какво правеше тя тук? Не трябваше ли Гертруд да е вкъщи и да гледа Ема? Видя как кадилакът спира пред фургона, който Робърт използваше за походен кабинет. Възрастната дама слезе от колата. Беше забележително елегантна за възрастта си, с тупирана коса в цвят между лешниково и русо. Беше облечена в костюм, носеше обувки на висок ток и държеше голяма чанта.

След минута вратата от другата страна на шофьора се отвори и оттам се подаде дребна фигурка с тъмна коса. Ноел наблюдаваше безпомощно как Ема се втурва към баща си. Имаше чувството, че губи почва под краката си.

О, господи, това бе твърде много. Последната капка.

Невероятно, обаче случилото се я стимулира. Все едно свалиха излишните слоеве мъртва кожа и тя стана чисто нова.

С приглушен вик Ноел увисна в ръцете на Ханк. Чувстваше как ръцете му — фините му ръце, които лекуваха хората — я галят по гърба и притъпават болката. Усещаше топлия му дъх на слепоочието си. Когато я целуна, това сякаш бе част от нейното пътешествие, започнало с Ема. Все едно жената, която се оглеждаше в очите на Ханк, жената със собствена позиция и силно сърце, която не можеше да бъде спряна, най-сетне напусна сенките и излезе на слънчева светлина.

Когато Мери премина през будката за плащане на таксите на магистрала Ай-87, вече се бе стъмнило. Трафикът ставаше все по-натоварен. А ѝ предстояха още два часа шофиране. Господи, какъв ужасен ден! Като се започне със сутрешната среща с подчинените ѝ, на която Британи бе изсипала куп лоши новини — клиентите били неспокойни, счетоводителят, заподозрян в отклоняване на средства, дневният поток обаждания от Хауард Лазаръс относно банкетa в „Ренес Рум“...

Отиването ѝ при Лио Леграс бе най-неприятният момент за деня. Успя да го открие в таванското му жилище в Сохо^[1]. Пияният доставчик на провизии и готова храна почти бе загубил способността да говори. Когато строгото напомняне на неговите задължения не помогна, тя бе принудена да вземе решение. След като наум се прости с огромния депозит, който му бе дала, Мери информира Лио любезно, но твърдо, че е уволнен.

За щастие, се бе подготвила. Въоръжена с кратък списък от имена, тя се зае да му намери заместник. Първата кандидатура беше почти провал. Откри, че пастетът бе доста ронлив, а зеленият фасул — преварен. Готвачът беше прекалено любезен. Остави я да се чуди дали неговата достъпност все пак не е съмнителна.

Готвачът в Трайбека беше коренно противоположен — като властен фаворит, който очаква тя да се хвърли в краката му. Семплите блюда, сервирани ѝ в порцеланови чинийки бяха прекрасни, разбира се, но макар и неохотно, се наложи да се откаже. След като почти преживя провал с Лио, нямаше повече нужда от темпераментни доставчици на готова храна.

Докато стигна до панорамното заведение на мадам Гregoар на Уест Енд Авеню на последния етаж, Мери почти бе изгубила надежда. Но един бърз поглед върху едрата френска *tatap* с нейните почервенели от работа ръце и посивели коси, стегнати на кок, бе достатъчен. Мадам се държеше непретенциозно, а кулинарните ѝ

умения се оказаха великолепни. Мери, вече преяла от предишните две дегустации, забеляза, че вдишва ненаситно аромата на нежния омар и японската салата от гъби, глинената купа с артишок и късчета еленско месо, мариновани в сос с черен пипер. Тя оцени ситуацията на момента.

Въпреки това, тръгвайки си за къщи, не почувства обичайното удовлетворение от добре свършена работа, а само разяждащата я празнота. Какво бе един банкет в сравнение с дъщеря ѝ? Трябваше да послуша инстинкта си и да остане къщи. Очевидно интервюто с психоложката не бе минало добре. Ноел пропусна да се обади по телефона и не бе у дома, когато Мери позвъни, но Дорис я осведоми, като смотолени нещо, че онази жена била конски задник — силни думи в устата на майка ѝ.

Горката Ноел, помисли си тя. Трябваше да съм там.

Мери си припомни спречкването сутринта. Думите на Ноел бяха обидни, но трябваше да признае, че в тях имаше известна доза истина. Но също така бе вярно, че тя обичаше дъщеря си. Как можеше да накара Ноел да го проумее? Дали не беше глупаво да си въобразява, че като се прибере у дома, нещата ще се променят?

У дома. Тези думи бяха изгубили смисъла си. Къде бе домът ѝ напоследък? Със сигурност не и в Бърнс Лейк, макар че там удоволствия не липсваха. Да седиш на терасата вечерта, приспивана от скърцането на люлката. Торби с домашно отгледани зеленчуци, оставени до задната врата. Да се събуждаш от песента на птиците и пръскачките по улицата. Всеки сезон там си имаше традиции от едно време. Годишният парад на Четвърти юли, в който участваше новокоронованата Сребърна кралица на царицата, преминаваща тържествено с кадилак по Мейн Стрийт. На Коледа пък традиционният карнавал, придружен с щедро разливан загрял ром с домашно масло и празнични песни със запалени свещи. През октомври бе Фестивалът на тиквата, под егидата на организацията на Дъщерите на американската революция, чиято кулминация бе пресъздаване на битката при Санди Крийк.

Да, имаше какво да ти хареса в Бърнс Лейк. Това, което обаче бе в изобилие, бе свободното време. Скъпоценни часове, прекарани с дъщеря ѝ и с Триш. И в много по-малка степен с майка ѝ, тъй като нямаше вечно да се навърта наоколо.

А да не забравя и Чарли.

Ръцете на Мери стиснаха волана. Чарли... Да бъдеш с него, бе като да се върнеш в къща, в която някога си живял и да откриеш, че всъщност не се е променила. Само дето името ѝ вече го нямаше върху пощенската кутия. Тя бе добре дошла да идва, когато ѝ се прииска, но рано или късно трябваше да си тръгне. При тази мисъл я заболя. Сега ѝ се искаше никога да не бе прекривала прага. Това щеше да направи напускането ѝ много по-трудно.

Когато си спомни обещанието си да му се обади, тя реши да го отложи за утре. Да желае Чарли от разстояние, помисли си тя виновно, бе много по-лесно, отколкото да застане срещу него лице в лице. Час и половина по-късно обаче, докато обръщаше към отбивката за Бърнс Лейк, Мери откри, че посяга за телефона си. Първо се опита да се свърже с бараката, а когато никой не вдигна, набра служебния му телефон.

Веднага вдигнаха. Един глас изля:

— Нюзрума!

Тя позна гласа на Чарли, макар че грубостта му я изненада. Тази страна на характера му не ѝ беше позната.

— Аз съм — каза тя. — Рискувах да ти се обадя в кабинета. Надявам се, не си си помислил, че съм забравила.

— Всъщност, колко е часът? — попита той с прегракнал глас. Тя си го представи как поглежда часовника на стената, как се потрива по лицето с длан — стар навик.

— Щур ден, а?

— Ще ти разкажа на вечеря. Нали не си яла?

Мери се поколеба, преди да отговори. Все още сита от дегустацията, тя се надяваше да пропусне вечерята. Помисли си, че един час в „Кърлику“ няма да я убие. И казано честно, това бе важно. Вече се бе изчерпала от идеи за Корин. Ако Чарли имаше някакви, трябваш да ги чуе.

— Тъкмо влизам в града — отговори тя. — Да се срещнем в „Кърлику“ след петнайсет минути?

Последва пауза, след което Чарли предпазливо отговори:

— Нека да бъде на по-спокойно място. Изникна нещо и не искам някой да ни слуша.

Тя усети как пулсът ѝ се ускори.

— Нещо важно ли?

— Да се срещнем във вилата, става ли? Там ще си поприказваме.

Изведнъж Мери осъзна колко е близо до кафявия форд пред нея

— броните им почти се докосваха. Веднага отпусна педала на газта.

— Ами Бронуин?

— Тя е при приятели.

Мери чу затваряне на чекмедже, след което издрънчаха ключове.

— Ще взема нещо от „Кърликю“ на път за вкъщи. Нали обичаш овчарски пай?

Тя мислено изпъшка при тази мисъл.

— И салата ще ми свърши работа.

— Добре тогава.

Късо вдишване от другия край на линията.

— Слушай, Мери, радвам се, че се обади! Снощи... — Чарли не довърши. Прочисти гърлото си и каза непринудено: — Ще сложа пая във фурната. Може пък да промениш решението си.

Натисна с палец копчето за край на връзката и шумно издиша. Тя също си мислеше за миналата вечер. Когато след срещата се сблъска с Чарли, не бе подготвена за изблика от чувства, който последва — странната и главозамайваща смес от копнеж и съжаления. Тяхното преживяване край езерото... Мили боже, дали наистина повярваха, че може да им се размине? Да се влюбят само малко, не прекалено много. Те си играеха с огъня, както когато бяха хлапета. Ако не внимават, можеха да се изгорят.

Мери така потъна в мислите си, че изобщо не следеше пътя, докато не зави по тясната улица, където живееше Чарли, опасана от двете страни с дървета. Малко по-късно тя вървеше по пътеката с кедрови фиданки, които си пробиваха път през гъстия храсталак в двора, когато външната врата се отвори и заля с жълта светлина верандата. Чарли излезе да я посрещне с голямото си жълто куче, което го следваше по петите.

На фона на вратата двата силуета бяха като реклама на провинциалния живот. Чарли, бос, в мръснобели размъкнати панталони и карирана риза с навити ръкави над лактите и голдън ретрийвърът с пухкавата си опашка, мятаща се насам-натам. Когато Чарли се наведе да я целуне леко по бузата, тя усети слабия ментов

аромат на крема му за бръснене. Съпротивлявайки се на импулса да прокара ръка по брадата му, Мери се наведе и потупа Руфъс.

— Бързо стигна — изкоментира той.

— Последният половин час мина леко. Но бих искала да си спестя първите два часа. — Мери се засмя, чувствайки се смутена.

Защо с напредване на възрастта трябва да става все по-хубав, проклинаше се тя безмълвно. Защо поне не надебелее и оплешивее като другите мъже?

— За щастие мъките на междуградското пътуване не са от проблемите, с които се налага да се боря — хвърли ѝ той крива усмивка, докато ѝ държеше вратата. — От друга страна, съмнявам се, че някога ще получа наградата „Пулицър“ за журналистика.

Мери пристъпи вътре, изпълнена отново с удоволствие от селското очарование на вилата, което обаче не преминаваше линията, разделяща го от кича. Окачени черги и протрит кожен диван, удобни столове около голямата каменна камина. Върху нея в сребърна рамка стоеше снимка на втората съпруга на Чарли, хубава тъмнокоса жена с деликатни черти и усмивка, която озаряваше цялото ѝ лице. Снимката бе направена на дока, зад нея езерото искреше. Късата ѝ коса бе развята около лицето ѝ. Изглеждаше щастлива.

Мери усети как нещо се сви в гърдите ѝ. Тя си помисли за Чарли и съпругата му — как спят заедно, сгъшени под завивките на големия, грубо издялан креват. Как се шегуват на масата в слънчевата им кухня. Знаеше, че няма основание да се чувства така — подобни емоции бяха несправедливи, дребнави и подли. Но изглежда, че нищо не можеше да направи със себе си. Ревнуваше от Вики. Ревнуваше дотолкова, че ѝ се прииска да сграбчи снимката от камината и да я запокити на пода.

Желанието отмина така бързо, както я бе завладяло. Разтреперана, Мери седна, натежала не само от умора. Мили боже, помисли си тя, толкова ли ниско съм паднала? Да изпитвам гняв заради една мъртва? Само Чарли да знаеше...

Чарли сигурно забеляза колко объркана беше. Той я изгледа с любопитство и веднага ѝ донесе студена бира от кухнята. Мери, потънала до рамене в огромния мек фотьойл, с благодарност отпи от нея. Той даже си беше спомнил, че харесва „Хайнекен“. Искеше ѝ се да извика в знак на протест: „С това не правиш нещата по лесни!“.

— Това пътуване напред-назад сигурно е трудно.

Чарли потъна в дивана и се наведе към нея с лакти върху колене, стиснал бутилката в ръце.

— Оправям се — отвърна тя и сви рамене.

Чарли наведе бутилка в безмълвен тост.

— Ти винаги се справяш.

Обходи я с поглед, явно ѝ се възхищаваше.

— Добре изглеждаш, Мери. Имаш лек тен. Харесва ми този цвят.

Наложи ѝ се да се наведе, за да види какво е облякла — костюмът ѝ от „Армани“, за бога!

— Как беше онзи стар лаф? Много съм спретната.

Тя се усмихна, погледът ѝ бе привлечен от картината над камината, хубаво изпълнение с маслени бои на коне, които пасат на ливада.

— Казано честно — призна тя, — струва ми цяло усилие да се издокарвам, като ходя в града. Разглезих се, шляейки се по цял ден по шорти и фланелки. Убедена съм, че само мъж е могъл да измисли чорапогащника — човек, комуто се налага да го носи, не би изобретил нещо толкова неудобно.

— Ти го казваш. — Чарли се разсмя.

Той остави бирата върху масичката пред себе си, част от дънера на стар дъб, подпрян върху ковани крачета.

— Като сме заговорили за вечеря, сигурно си огладняла. Дай ми минута и ще приготвя една салата.

Той понечи да стане, но Мери се наведе и го докосна по коляното.

— Чарли? Нали нямаш нищо против просто да си поседим и да поприказваме?

В момента тя се съмняваше, че би могла да преглътне и залък повече, не и докато Чарли я гледаше по този начин — като мъж, който си е наумил нещо съвсем друго. Той я изгледа изпитателно. Преди да разбере, думите бяха изскочили вече от устата ѝ:

— Помниш ли втората ни среща? Как се правехме, че първия път не се бяхме натискали като луди?

Чарли се усмихна с умиление при спомена, дори очите му се навлажниха. Дали не бе стигнал до същия извод като нея? Че още малко интимност в края на краищата само ще навреди. Тя се надяваше,

че той ще сподели нейната гледна точка, но въпреки това изпита съжаление.

— Доколкото си спомням, по пътя за вкъщи не се натискахме само.

Чарли се изкиска.

— Как можах да забравя?

Олдсмобилът на семейство Джефърс толкова се бе запарил отвътре, че им се бе наложило да отворят всички прозорци и да направят няколко обиколки на квартала, преди да спрат пред нейната къща.

Не бе забравила нощите, които последваха. Вечер паркираха до езерото, целуваха се с часове, докато устните ѝ подпухваха, а тялото я болеше от копнеж. Чарли тогава също не я бе принуждавал. Тя бе желала това, което последва. С цялата своенравност на сърцето си, копнеещо за любовта, от която бе лишено. Не беше изненада, че не след дълго се оказа бременна.

— И виж докъде стигнахме.

Усмивката на Чарли бе изпълнена с ирония.

— Някога представяла ли си си, че ще си седим така — двама родители на средна възраст, които обсъждат какво е най-доброто за порасналата им дъщеря?

— Никога и в най-щурите си фантазии.

Тя осъзна, че е по-добре хората да не знаят някои неща. Ако навремето бе хвърлила поглед на бъдещето, само би се депресирала.

— Като си говорим за Ноел, случайно да си я чувал днес?

Чарли кимна.

— Предполагам, че интервюто не е минало много добре. Дорис май е помогнала по въпроса. Знаеш, че има собствено мнение за всичко.

— Наистина. — Мери изпъшка, усещайки нов пристъп на вина.

— Не е било само интервюто — каза ѝ Чарли. — Ноел е посетила бившата си съседка. Помниш ли семейство Патерсън? Бяха на кръщенето. — Той се загледа намръщено в почернялата камина. — Оказа се, че Джуди Патерсън е била онази, която е потвърдила показанията на Робърт. Той е оказал натиск върху съпруга ѝ и тя се е поддала. Каква приятелка само, нали?

Мери потрепери. С какво всъщност си имаха работа? Не и с обикновен противник, това вече бе ясно. Кого ли в този град Робърт не държеше в ръцете си?

— Ти каза, че нещо е изникнало — напомни му тя. — Нали това искаше да споделиш?

— Отчасти.

Чарли отново отпи дълга глътка от бирата си.

— Но това не е всичко. Има нещо, за което дори Ноел не знае.

Мери остави шишето върху масата. Сърцето ѝ заби учестено.

Без да каже нищо, той стана, за да вземе куфарчето си.

— Виж сама. — Извади голям пощенски плик и ѝ го подаде.

Изведнъж на Мери ѝ стана страшно. Кожата на ръцете ѝ настръхна. Не искаше да знае какво има вътре.

Усещайки неохотата ѝ, Чарли тихичко каза:

— Това е доклад за аутопсията на Корин.

Гробовният му глас подсказа, че около отдавнашното самоубийство на приятелката ѝ има нещо повече.

Изтръпналите пръсти на Мери непохватно се опитаха да отворят плика. Значи беше вярно? Корин беше убита! Мили боже, всички тези години...

Чарли явно четеше мислите ѝ, тъй като следващите му думи унищожиха всякаква надежда да уличат Робърт в нещо.

— Няма доказателства за нечестна игра — каза той. — Проверили и за наркотици, и за алкохол. Нищо.

— Това все едно не доказва нищо — упорито настоя Мери.

— Не — съгласи се Чарли. — Не доказва.

— Защо тогава трябва да прегледам това?

— Имало е нещо.

Чарли стана и седна на страничната облегалка на креслото ѝ, като сложи ръка на рамото ѝ. Тя я усещаше през сакото си, тежка, топла, подкрепяща.

— Корин е била бременна.

Тя го погледна и рязко си пое дъх. Дори когато беше толкова близо до нея, че можеше да усети ударите на сърцето му, Чарли изглеждаше далечен.

— Господи! Тя защо не... — Мери прикри устата си с ръка. Корин беше се опитвала да ѝ каже. С пресипнал глас прошепна: —

Колко напреднала?

— Около шест седмици. Сигурно тъкмо е била научила за това.

Мери притисна с юмрук корема си, за да запълни дупката, която зейна там.

— Тя ми се обади тогава, Чарли. Седмица или малко повече преди да... — Пое си дъх. — Бях заета. Казах ѝ, че ще ѝ се обадя, но не го направих. Може би, ако се бях обадила, щях да я спра да не...

Той я придърпа към себе си, заглушавайки думите ѝ. Когато зарови лице в меките гънки на ризата му, времето спря. Сякаш годините между настоящето и онзи ужасен зимен ден се сляха. Тя отново бе на седемнайсет, притиснала се до младия си съпруг, а крехкото ежедневие, което си бяха изградили, се разтапяше около нея като снежинки.

— Вината не беше твоя — зауспокоява я той. — Тя е била уплашена и отчаяна.

Не беше необходимо да добавя „като нас“.

Мери се отдръпна и вдигна глава, за да го погледне.

— Да предположим, че наистина се е самоубила. Доколкото разбирам, това не оневинява Робърт. Напротив, осигурява липсващата брънка досега — мотивът.

— Откъде да знаем дали му е казала, че е била бременна?

— Да предположим, че му е казала. Как си представяш, че Робърт би ѝ предложил брак. До завършването на гимназията му оставаха четири месеца, а приемането в Станфорд му бе в кърпа вързано. — Мери се замисли за момент, опитвайки се да се постави на мястото на Корин. — Не мисля, че тя щеше да се съгласи да направи аборт. Беше доста религиозна.

— Значи тя отказва да направи аборт и в пристъп на ярост той я убива? И го прави така, че да изглежда като самоубийство? — Чарли поклати глава. — Независимо колко ми се иска да е така, не ми се вярва. Както вече казах, нямало е никакви белези или синини, даже никакви признаци за боричкане.

Мери се отпусна на фотьойла. Чарли бе прав за едно — както и да анализираха ситуацията, не откриваха нищо.

— Горката Корин! Ако можеше да ни каже какво се е случило...

Записките в дневника ѝ бяха секнали изведнъж. Шест седмична бременност? Да, сигурно някъде там — около времето, когато бе

забременяла. Даже да бе така, Мери много добре осъзнаваше агонията, през която е минала приятелката ѝ. Ако не беше Чарли...

— Най-малкото — продължи тя, — Робърт сигурно я е притискал толкова безмилостно, че тя не е имала избор. Той е виновен за нещо. Просто го знам.

Възмущението ѝ надделя.

— Ами обвинението за изнасилване, докато е бил в колежа?

Чарли стана рязко и отиде до прозореца. Той застана, загледан в езерото, което проблясваше в тъмното. Нощна птица кръжеше в търсене на плячка. Дали си мислеше същото, като нея — че това е мъжът, който е баща на тяхната внучка?

— Страхувам се, че и там сме стигнали до задънена улица — отговори той. — Помолих колега от Калифорния да се поразрови. Явно около тази история няма кой знае колко информация. С изключение на една малка подробност. Оказало се е, че обвиненият в изнасилването, младият Джъстин Макфейл, е следвал на пълна стипендия.

— Не виждам какво значение има това.

Тя улови призрачното му отражение в стъклото, когато се обърна да я погледне. Изражението му бе замислено.

— Реших, че е странно, това е всичко. Както се оказа, разследването е било прекратено, след като момичето е решило дори да не повдига обвинение. Кое то ме кара да се замисля дали някой не е оказал натиск върху нея. Някой с пари, каквито родителите на Макфейл не са имали.

— А какво ще кажеш за семейство Лараби? — попита тя, като си спомни, че приятелчето на Робърт от колежа, Кинг Лараби, който стана сенатор, също е бил замесен. — Та те бяха по-богати от Крез.

— Най-малко колкото семейство Ван Дорен.

Чарли вдигна нещо от масата до прозореца — красиво стъкло преспание, ръчна изработка, и започна да го върти в ръце. Още един спомен от жена му?

— Момичето е могло да бъде подкупено от семейството на момчето или може би тя наистина сама е променила решението си.

— Вярваш ли го?

— Не. Но отново стигаме дотам — нямаме и грам доказателства.

— И се върнахме пак в изходна позиция.

— И да, и не. Имам чувството, че сме попаднали на нещо, но не знаем какво точно.

Чарли се почеса по брадата и отправи немиждащ поглед някъде над главата ѝ. Тя отново се замисли как по-рано бе прозвучал по телефона, като деен журналист, който стремглаво се старее да направи разследването в срок. Погледът му се измести и се впери в нея.

— Снощи, когато си тръгнах, някой ме нападна на паркинга. Не видях лицето му, но съм сигурен, че е от помиярите на Робърт. Предупреди ме, че ако не престана да си вра носа, където не ми е работа, щяло да ми се случи нещо доста по-лошо.

Мери скочи на крака.

— Чарли? За бога, защо не ми се обади?

— Не исках да те тревожа.

— Да ме тревожиш? Аз съм ужасена! Какво ще стане, ако наистина го направи?

— Сигурен съм, че ще го направи.

Чарли безцелно си играеше с преспапието, с което ѝ напомни играч на бейзбол, който се подготвя да хвърли топката.

— Но може нещата да се погледнат и по друг начин. Изглежда ми странно, че човек, който няма нищо за криене, толкова се старее да спре разследването, не мислиш ли?

— Мислиш, че защитава нещо повече от репутацията си?

— Всичко, което съм публикувал досега, е било публично достояние. Това, което направих, е да свържа отделните факти, така че да придобият смисъл.

Той поклати бавно глава.

— Но нещо ми подсказва, че нещата са много по-сложни. Мисля, че той наистина крие нещо.

— Въпросът е какво?

Мери се чувстваше толкова нервна, сякаш бе изгълтала цяла кана кафе на празен стомах. Даже Руфъс го усети. Той се размърда в краката ѝ и я погледна тревожно. Внимателно, сякаш бе нещо, което можеше да се счупи, тя постави плика върху масичката пред себе си. Може би по-късно щеше да е в състояние да види какво има вътре. Но не и сега. Вероятно щеше да мине доста време, преди да посегне отново към плика.

— Да се надяваме, че ще се разкрият още неща.

Не се налагаше Чарли да добави „преди някой да е пострадал“. Неизказаните му думи увиснаха във въздуха като миризмата на барут.

— О, Чарли!

Той изглеждаше съсипан — мъж и баща, с вързани ръце. Точно такъв бе и видът му в онзи отдавнашен зимен ден, малко преди да се обърне и да си тръгне.

Тогава си помисли, че не е била обичана от родителите си и наполовина, колкото Чарли я бе обичал. Ако не беше толкова млада и уплашена, ако нямаше дете, за което да мисли, може би навремето щеше да го разбере. Може би щеше да направи друг избор. Сега беше прекалено късно да се поправят нещата.

Но не и прекалено късно да си върне част от онова, което им бе отнето.

Мери стана и отиде при него. Чарли не помръдна. Бледият му профил се отразяваше върху тъмното стъкло зад него. Тя вдигна ръце и ги обви около врата му. Отначало той се възпротиви. Ала после с тих, сподавен стон обхвана талията ѝ. Тя усещаше как преспапието се впива в корема ѝ.

Мери вдигна глава и усети устата му близо до своята. Защо никой друг мъж не можеше да я целува така, като Чарли? Без начало и без край. Като скок, помисли си тя, като скок във вода, толкова дълбока, че не можеш да видиш дъното. Чу как тежестта падна с глух удар на пода. Той държеше лицето ѝ в ръцете си и я придърпваше към себе си с такава сила, все едно се давеше. За момент и тя го изпита — същата настойчивост, същото усещане за необузdana нужда. Закъде бе тя без всичко това? Как щеше да оцелее?

В същото време всичко ѝ се струваше толкова близко, толкова познато — вкусът му, ароматът му — на сапун и крем за бръснене и специалният мирис, който си беше само негов. Имаше място на брадата му, точно под долната устна, което бръсначката бе пропуснала. Тя прокара език по него като котка и чу как дълбоко в гърлото му се отрони стон. Тя едва дишаше, толкова силно я бе притиснал, сякаш не искаше да я пусне. Не още. Никога.

— Остани за през нощта — прошепна той в косата ѝ.

Нямаше нищо друго на света, което Мери би желала повече. Въпреки това тя събра сили и се отдръпна.

— О, Чарли, какво ще кажа на Ноел? Да не говорим за майка ми.

Той се опита да се усмихне закачливо, но не се получи.

— Ако не си забравила, вече сме пълнолетни.

— Наистина ли? Не бях забелязала.

Усмивката му се стопи. Той я погледна сериозно.

— Няма да те уговарям да правиш каквото и да било, Мери. Защото в този момент бих казал всичко, за да те накарам да го направиш, но няма да е честно и към двамата ни.

— Добре. — Мери отстъпи с омекнали крака.

— Добре какво?

— Ще остана — обеща тя, като сложи пръст върху устните му, преди да ги отвори. — Не защото ти искаш да остана, а защото аз искам. Само ми обещавай едно.

— Какво?

— Че няма да ядем овчарски пай на закуска. — Тя направи неуспешен опит да се усмихне. — Не мисля, че бих го понесла.

— Няма проблеми.

Чарли се усмихна и я хвана подръка, малко стеснително като старомоден ухажор, който я извежда на вечерна разходка. Даже Руфъс с ентузиазъм скочи на крака с надежда, че ще го вземат със себе си.

В един кратък миг тогава тя можеше да си тръгне. Но когато той посегна да махне кичур от бузата ѝ, тя знаеше, че пътят назад е отрязан.

Мери приседна на леглото в спалнята. От прозореца гледката към езерото бе като картина. Леглото бе застлано с избеляла кувертюра, която изглеждаше така, сякаш е била използвана години. Чарли и Вики са спали заедно върху тази кувертюра, помисли си тя и ревността я прободеше леко. Дъщеря им сигурно е била зачената върху това легло.

Чарли седна до нея и старата чамова рамка изскърца под тежестта му.

— Да не би да размисли?

— Не.

Тя се обърна към него, изведнъж убедена в това, което наистина желаше — поне за момента.

— Просто ме прегърни, Чарли.

Каквито и съмнения да бе имала, това беше правилното решение. Както в самото начало. Извивката на рамото му, където главата ѝ се наместваше идеално. Косата зад ухото му, която гъделичкаше носа ѝ.

Единствената разлика между сега и тогава бе в това колко силно я притискаше като човек, който вече е бил принуден да се откаже веднъж от нея.

— Знаеш ли какво ми липсваше най-много? Мириса ти.

Той погали врата ѝ, говорейки с нисък, пресипнал глас.

— След като си тръгна, мина почти месец, преди да сменя чаршафите. Накъдето и да се обърнех, имаше частица от теб. Косъм върху мивката в банята. Бележка, която бе написала. Но ароматът ти — гласът му трепна — бе навсякъде. През тези първи седмици, след като се изнесе, все си мислех, че съм забравил нещо. Но не бях. Просто вече не усещах мириса ти.

Неговото признание освободи нещо дълбоко в нея — нещо, увито в много пластове като стар поменик. Тя се усмихна в топлата извивка на врата му.

— Лежах будна през нощта и се чудех дали и ти правиш същото — призна тя. — Щях да ти се обадя, ако знаех, че ще ми се размине. Майка ми вечно подслушваше.

Той въздъхна.

— Тя със сигурност не направи нещата по-лесни за нас.

Мери зачака остро пробождане на яда, който винаги изпитваше, но то не дойде. Някъде по пътя, без да го съзнава, тя сигурно бе намерила начин да прости на майка си.

— Вината не беше нейна — призна тя. — Аз трябваше да вдигна телефона. Аз трябваше да ти кажа...

Тя остави изречението недовършено. Някои неща бяха прекалено трудни за признаване.

— Да ми кажеш какво?

Тя вдигна глава. От сълзите виждаше лицето му като размазано.

— Че греша.

— Дълго време чаках да кажеш това.

Той докосна ъгълчето на окото ѝ, освобождавайки сълзата, която се търколи по бузата ѝ.

Чарли бавно съблече нея, после себе си. Двамата се отпуснаха голи на леглото. Тя се почувства както онази вечер — малко уплашена, но не толкова, колкото очакваше да бъде. Тогава тя действаше импулсивно, беше нещо, което и двамата не бяха планирали. Сега обаче нещата бяха различни. Щеше да има последствия. Един от тях

или и двамата щяха да бъдат много наранени. И други хора можеха да пострадат.

В момента обаче нищо нямаше значение. Нищо друго не съществуваше. Бяха само те двамата, лице в лице, топлината на телата им ги сгръвяше.

Той е само крака и кости, помисли си тя. Така казваше майката на Чарли. Даже стъпалата му бяха костеливи с дълги пръсти. Прокара ръка по бедрото му. Обожаваше го. Стройното му тяло, изпъкналите му мускули като полиран скъпоценен камък. Харесваше ѝ, че той не отбягваше допира ѝ, когато го докосваше на необикновени места. Не му се струваше странно. Не я мислеше за странна. Изглежда му харесваше колкото и на нея.

Мери отметна глава назад, когато той положи уста върху гърдите ѝ, първо захапвайки едното зърно, после другото. Възбуждаше я с финес. Искаше ѝ се да извика, че е готова. Тя бе готова вече минути, часове... години. Споменът за другата нощ, когато я бе обладал на тревата, бе като сладък сън, от който се бе събудила, за да открие, че отново е обгърната от ръцете на Чарли. Тя лекичко извика, когато той се премести по-надолу, опитвайки я с език. Обгърнаха я сладки усещания, вълна след вълна, цяла вечност.

После той се озова надвесен над нея, с колене, опрени от двете ѝ страни. Лицето му бе скрито в сянка.

— Много ли бързам — прошепна той.

Мери поклати глава. Не можеше да говори. Не можеше да си поеме дъх. Чарли, изглежда, я разбра и забави темпото. Тя го усети как навлезе в нея, как я изпълни — цялостно и докрай. Мери затвори очи, сякаш да запечата момента. И двамата бяха започнали да се потят, телата им се слепваха и раздалечаваха с тихи звуци. Усещаше, че само ако повдигне таза си, ще свърши. А не искаше, не още. Желаяше онова, което чувстваше, да продължи, да трае до края на живота ѝ.

— Чарли — прошепна тя, заровила пръсти в косата му на тила.

Не знаеше точно какво иска да каже. Мисълта остана в периферията на съзнанието ѝ. Ако можеше да я изкаже, щеше да попита: „Защо не ме взе със себе си онзи ден? Защо не ме взе на ръце и не ме отнесе, щом се налагаше да го направиш?“.

Чарли се движеше в нея внимателно, вкусвайки сладостта на всяко движение, което ги доближаваше до часа, когато красивото

опиянение щеше да приключи. Луната, хваната в стъклото на прозореца, гледаше към тях като открито, немигащо око. Даже езерото беше тихо. Нямаше крясъци на птици, нямаше шумолене на листа. Като че ли целият свят бе притаил дъх.

Тя свърши изведнъж, преживявайки невероятен екстаз.

Чарли я последва миг по-късно, извика през зъби „Исусе“, потрепери, отметна назад глава и капки пот се разпръснаха като топъл дъжд по страните и челото ѝ.

След това те продължиха да лежат неподвижно, с препускащи сърца и сладостно сплетени едно с друго тела. Не знаеше къде свършва тя, къде започваше той. Така бе винаги с Чарли. Ако любовта им си имаше душа, то това беше тя.

Най-сетне той се преобърна настрани.

— Много си тиха.

Приглади косата ѝ, полепнала по слепоочията ѝ.

— Мислех си...

— За какво?

— За ябълки. — Тя се усмихна, гледайки тавана. — Помниш ли малката овощна градина до конюшните? Как клоните най-близо до оградата винаги бяха голи?

С крайчеца на окото си тя видя как усмивката му просветна.

— Да, помня. Конете никога не можеха да изядат достатъчно от онези ябълки.

Тя се протегна и ставите ѝ изпукаха. Дори това беше блаженство.

Лежаха един до друг, държейки се за ръце в тъмнината, без да говорят. Никой от тях не искаше да наруши омаята. Реалността щеше да ги отрезви достатъчно скоро. След минута или две тя ще трябваше да стане и да се обади вкъщи. Чарли щеше да отиде в кухнята и да изключи фурната, от която се носеше миризмата на препечен овчарски пай. Но за момента времето бе спряло, както луната отсреща.

Вместо това Мери си представи как впива зъби в една от онези ябълки. Почти усети вкуса им и прозрачния сок, който се стича по брадата ѝ. Спомни си въздуха, ябълковия мирис на ветреца. И Чарли, най-вече Чарли, който стоеше до нея, висок и строен, с изтръпнали от студа бузи, протягащ се, за да достигне най-високите клони.

Когато се прибра вкъщи на следващата сутрин около десет, Мери с изненада установи, че майка ѝ тепърва става от леглото. Ноел се мъчеше да измъкне нощницата през главата ѝ, но Дорис изобщо не ѝ помагаше. Седеше с отпуснати ръце като кукла. Една от онези кукли, направени от изсушени ябълки, които стояха на витрината на магазина „Баскет Кейс“.

— Бабо, ако не ми помогнеш, никога няма да я сваля.

Ноел успя да освободи едната ѝ ръка и държейки другата във въздуха, се опита да я измъкне от ръкава.

— Добре де, не е нужно да крещиш, за бога! Много съм си добре със слуха.

Гласът на Дорис бе приглушен от гънките на нощницата, която скриваше лицето ѝ.

— Не съм крещяла — каза Ноел спокойно. — Просто се опитвах да...

Мери се втурна напред.

— Дай да ти помогна.

Заедно, те успяха да съблекат нощницата.

Ноел ѝ хвърли благодарен поглед.

— Добре, бабо, сега ще ти помогнем да влезеш в банята. Чака те хубава гореща вана. Можеш ли да стоиш сама? Ето, така. Добре, справяш се отлично.

— Да не съм инвалид — сопна се Дорис, докато Мери пое едната ѝ ръка, а Ноел другата. — Просто съм малко схваната от вчера. Ако не беше онази отвратителна жена...

Тя намръщено се огледа наоколо.

— Коя каза, че е? Учителката на Ема? Всеки срещнат от улицата си мисли, че има диплома по детска психология.

— Беше психиатърката от съда, не помниш ли, бабо? — отвърна Ноел търпеливо, като че ли за стотен път. Изглеждаше уморена и малко бледа, но някак си по-уверена, по-съсредоточена, като лодка поела правилния курс.

— Какво стана? — попита Мери.

— Изгуби равновесие и падна. Докато доктор Хокинс беше тук.

Ноел стисна устни, за да не дава повече обяснения.

— Хокинс, това пък кой е? Моят доктор е Ханк Рейнолдс. Можеш да го провериш в указателя. — Дорис посочи с пръст към

бюрото в ъгъла, върху което лежеше стар телефонен указател с червена подвързия.

На Мери ѝ премаля. Да не би майка ѝ да губеше разсъдък си заедно с всичко останало? Едва понесе тази мисъл. Дорис изглеждаше толкова крехка в своята голота, с набръчканата си кожа и гърди, провиснали като износен чифт чорапи. Мери изведнъж осъзна, че майка ѝ е само с няколко години по-млада от възрастните жени в църквата, за които Дорис се бе грижила в миналото, изоставените самотници, които тя редовно посещаваше два пъти в седмицата, помагаше им в домакинството и се грижеше да имат храна. На Мери, която беше дете тогава, ѝ изглеждаха невероятно стари. Сега майка ѝ се беше превърнала в една от тях. Тази мисъл я накара да се почувства изгубена, сякаш познатите знаци, по които се ориентираше, изведнъж бяха изчезнали.

— Една гореща вана ще ти дойде добре, мамо.

Тя се опита да го каже приветливо, ентусиазирано, надявайки се, че няма да я пита за снощните ѝ похождения, докато я слагаха да седне в горещата вана.

Наблюдаваше как дъщеря ѝ внимателно изтърква гърба на Дорис с гъбата за къпане и това ѝ напомни една подобна сцена от миналото. В картината от спомените ѝ обаче ролите бяха преобърнати — Дорис държеше мократа гъба, а малката Ноел седеше пред нея. При спомена сърцето на Мери се сви.

Сякаш проследила мислите ѝ, Ноел се усмихна на баба си и каза:

— Когато бях малка, ти ме къпеше във ваната.

— Беше като малка рибка, съвсем хлъзгава — изкудкудяка Дорис.

— Тогава ме заплашваше, че ще ми вземеш гуменото пате, ако не престана да се въртя.

Тя се изкиска, а след нея и Дорис.

Ноел беше толкова спокойна с баба си, както никога не би могла да бъде с Мери. Изведнъж усети завист заради тяхната връзка, искаше ѝ се и тя да създаде такава близост... Не само с дъщеря си, а и с Дорис. Един глас ѝ прошепна: „Може би не е прекалено късно“.

Когато приключиха с къпането, Мери и Ноел извадиха Дорис от ваната и я подсушиха. Тя се подпираше тежко на тях, сякаш я беше страх да не падне. В един момент Мери се подхлъзна на мокрите

плочки и майка ѝ почти загуби равновесие. Ноел успя да я задържи. Заедно успяха да облекат чистата нощница на Дорис и я сложиха в кревата, където тя се отпусна уморено.

— Не знаех, че човек може да се измори толкова от едното нищо — изскрибуца тя.

— Искаш ли да ти донеса подноса? — предложи Ноел. — Може би малко чай и препечени филийки?

Дорис поклати глава.

— Не. Мисля, че просто ще затворя очи и ще си почина малко.

Розовата извивка на черепа ѝ, който прозираше през мократа коса, някак си я караше да изглежда още по-уязвима.

Ноел се поколеба, преди да излезе в коридора. Мери тъкмо искаше да я последва, когато чу как майка ѝ я вика тихо:

— Мери Катерин? Имаш ли нещо против да ми почетеш малко?

Мери замръзна на място, с ръка върху бравата. Не можеше да си спомни кога за последен път майка ѝ я бе молила за нещо друго, освен да ѝ подаде солта или да купи мляко от магазина. Тя се обърна бавно и се приближи до кревата. Настанявайки се на стола до него, попита колебливо:

— Какво искаш да ти почета?

— Библията е върху нощното шкафче.

Разбира се, помисли си Мери. Какво би могла да ѝ чете — не и „Любовникът на лейди Чатърли“. Тя се пресегна за старата Библия с изтъркана кожена подвързия. В стаята на майка ѝ, която някога бе била и на баща ѝ, бяха събрани оцелелите стари мебели от къщата и порцелановите джунджурии, препълнили рафтовете на долния етаж. Въпреки всичко почувства как у нея се разлива странно спокойствие. Слънчевата светлина, която се процеждаше през венецианските щори, падаше на дълги ивици върху изтъркания син килим и завивките на цветя. От долния етаж долиташе тракане — Ноел приготвяше закуска.

Библията се отвори на страницата, отбелязана с избледняла червена лента, но преди да успее да започне да чете, майка ѝ заяви:

— Хич даже не ме заблуди, да знаеш — когато каза, че ще останеш в града. Знам къде си била снощи. При Чарли.

Мери бе прекалено изненадана, за да отрече.

— Как разбра?

— Виждала съм как двамата се гледате. Освен това — Дорис хитро ѝ намигна, — носиш същите дрехи.

Мери се ядоса, че са я уличили в лъжа, която тя изобщо не е трябвало да казва. Тя си пое дълбоко дъх и отвърна:

— Ние с Чарли сме възрастни хора, мамо. Няма нужда да ни се казва какво да правим.

— Това ли мислиш, че правя? О, скъпа... — Дорис се пресегна да стисне ръката ѝ. — На моята възраст съм вече над всичко това.

За момент Мери се оказа неподготвена да ѝ отговори. Кога си бе променила отношението? Освен това, кога майка ѝ я бе нарекла „скъпа“ за последен път? Толкова отдавна, че тя едва си спомняше. Отново изпита чувството, че ѝ липсват ориентирите. Старият им начин на общуване не беше добър, но поне бе изпитан. А сега какво?

— Не знаех, че е толкова очевидно — промърмори най-сетне тя.

— Човек би трябвало да е със завързани очи, за да не забележи. — Майка ѝ изпъшка, което прозвуча почти като смях.

— Сериозно ли е?

— Не знам.

— Щеше ли да ми кажеш, ако беше?

— Вероятно не.

Настъпи неловко мълчание, след което Дорис отново я изненада, като призна:

— Не бях особено добра с теб и сестра ти, нали?

„Не със сестра ми, а само с мен“, отвърна ѝ Мери безмълвно. Погледът ѝ се отмести към прозореца, където катеричка пробяга по тисовото дърво отвън. Тя бе спала само четири часа миналата нощ, като даже през тези часове не ѝ се искаше да се отделя от Чарли и сега много ѝ се щеше да поспи. Нямаше нужда от разголване на съвестта, което много наподобяваше изповед. Един от множеството начини, по които майка ѝ се чувстваше над всички останали.

— Нали оцеляхме — бе всичко, което успя да каже.

— Това е единият начин да го кажем. Просто ми се иска... — Дорис млъкна с такова изражение на лицето, каквото Мери никога не беше виждала. Съжаление? Майка ѝ изобщо способна ли е на такова чувство? Но то се стопи и тя заяви с обичайната си рязкост:

— Няма значение. Така или иначе, сигурна съм, че вие с Чарли ще се оправите.

Очите ѝ се затвориха и главата ѝ сякаш потъна още по-дълбоко в избледнялата розова калъфка. Постепенно тя пусна ръката на Мери.

Мери отвори Библията. „Това е, което порасналите дъщери трябва да правят“, каза си тя. Да оставят миналото. Да простят. С буца в гърлото, тя започна да чете:

— „И Той ще даде на ангелите Си власт над вас, за да не се отклонявате...“

Само след няколко минути Дорис заспа. Мери излезе на пръсти от стаята и последва аромата на прясно свареното кафе, идващ от кухнята на долния етаж. На масата беше сервирано и за нея и тя с благодарност се отпусна на стола пред приборите.

Ноел сложи пред нея димяща чиния с две пържени яйца, прилежно оформени до триъгълните препечени филийки.

— Изглежда вкусно — отбеляза Мери, изведнъж усетила глад.

— Баба спи ли? — Ноел наля чашите с кафе, след което донесе и за себе си чиния и седна на масата.

Мери кимна, отпивайки от кафето си.

— Прочетох ѝ частта за Содом и Гомор, за всеки случай. Ни звук, ни стон.

Тя срещна погледа на дъщеря си над ръба на чашата.

— Сега ми кажи какво стана вчера. Искам да чуя всичко.

Ноел въздъхна уморено.

— Дълга история. Не може ли да я оставим за по-късно?

Светлината от прозореца падаше върху тъмната ѝ къдрава глава, подпалвайки червени искрици.

Мери се облегна назад, отчасти засегната.

— Разбира се.

Ноел я докосна по ръката.

— Искан да кажа, не може ли просто да си поседим?

Мери усети как ѝ олеква. Тя си помисли за това, което се случи горе, и се запита какво би било, ако преди години бе успяла да направи същото — да се помири с майка си.

— Защо не — отвърна тя с лекота.

Докато се хранеха, си говореха за градината на съседката, госпожа Инкълпау, и новите пердета, които Ноел искаше да ушие за

кухнята; за новото котило на Алис Хеншоу и разпродажбата на тор в „Градински аксесоари“ — все обикновени неща, които не изискваха съсредоточаване. Не след дълго разговорът стана по-сериозен и докато приключваха с храненето, Ноел ѝ разказа какво се бе случило. Даже онази част за предателството на Джуди Патерсън.

Накрая Мери поклати глава, не вярвайки:

— Много лесно си я оставила, ако питаш мен. Аз бих я удушила.

— Странно, но Джуди ми помогна по особен начин да проумея нещо. Разбрах, че нещата трябва да се променят. Аз трябва да се променя. Не мога да се поставям вечно в положението на жертва.

Очевидно Ноел бе намерила сили да се справи.

— И какво ще стане сега?

— Ще чакаме Линда Хокинс да предаде доклада си.

— Колко време ще отнеме?

— Лейси каза, че около две седмици, дано да не е повече. Междувременно аз ще продължавам да се срещам с Ема. Това поне е нещо.

Мери отново забеляза промяната в нея, тихата решителност, изразена във всяко движение и всяка нейна дума.

Погледна часовника на стената. Беше едва единайсет и половина, а имаше усещането сякаш цял ден бе изминал, откакто се бе измъкнала от топлото легло на Чарли.

— Ще правиш ли нещо специално следобед — попита тя неочаквано.

— Не, всъщност не — рече Ноел. — Защо?

— Искам да направя посещение на стара приятелка. Бих се радвала, ако дойдеш с мен.

— Познавам ли я?

Мери поклати глава и тъжно се усмихна, когато спомените я застигнаха като снежна вихрушка.

— Щеше да ти хареса, ако я познаваше.

Лютеранските гробища, където беше погребана Корин, бяха най-старите в Бърнс Лейк. Датираха от края на седемнайсети век, когато първите холандски и немски заселници бяха се появили по тези места. Старата църква бе отнесена от наводнение и бе заменена с много по-

модерна нова църква в града. Но гробищата останаха. Те бяха разположени върху хълм над Скоъри Крик. Огромните стари дървета, подхранвани от потока, растяха толкова нагъсто, че на места оформяха куполи над паметните плочи отдолу, заоблени от времето и стихииите, с изтъркани до неузнаваемост надписи, на Мери ѝ изглеждаха като групичка старци, скупчили се заедно, за да се подкрепят взаимно.

Ръждясалата порта изскърца жално, когато я отвориха, за да влязат. Минаваше един на обяд и наоколо нямаше жива душа. Мери се запита дали пък Корин не е била последната погребана тук. Даже едно време гробищата изглеждаха много стари и запустели. Тя си спомни, че родителите на Корин ги бяха избрали само защото семейният им парцел бе там.

Тя се огледа. Светлина къпеше избуялата трева и гранитните камъни, покрити с мъх. Някои гробове изглеждаха по-изоставени от други. Но за нейно учудване на някои имаше цветя. На един от тях, върху който имаше надпис: „Любима през живота, оплаквана в смъртта“, имаше консерва от кафе с диви цветя, отдавна станали на сено.

— Не мога да повярвам, че са минали трийсет години — рече тихо Мери, докато вървяха през скупчените камъни. — Помня погребението на Корин, сякаш бе вчера.

— Веднъж питах Робърт за нея, навремето, когато тъкмо се бяхме оженили — каза Ноел. — Бях си спомнила, че си ми казвала, че са излизали заедно в гимназията. Но той отвърна, че едва я помни. Тогава реших, че е заради това, че наскоро след нея брат му е загинал.

Тя се обърна към Мери.

— Знаеше ли, че Бък е бил любимец на майка им?

Мери не се изненада.

— Всички го харесваха повече — каза тя. — Една от причините бе, че беше по-мил от Робърт. Признавам, че не го познавах много добре.

— Гертруд е сложила негови снимки из цялата къща. Малко е страшничко. Като храм.

Ноел отмести един нисък клон.

— Тогава, разбира се, не я познавах добре, но винаги имах чувството, че нещо е угаснало в нея, когато е умрял.

— Ужасно е да загубиш детето си.

— Тя все още слага цветя на гроба на всяка негова годишнина — каза Ноел и се обгърна с ръце. — Дузина бели рози, вързани с кървавочервена панделка. Сигурно символизират нещо, макар че не знам какво точно.

— Не мисля, че майката на Корин е идвала тук от погребението насам. Когато човек говори с нея, остава с усещането, че предпочита да не ѝ се напомня начинът, по който Корин е умряла.

— И аз веднъж си мислех да се самоубия. — Ноел се спря при една плоча, почти скрита от високите туфи трева. — Всеки ден си обещавах, че ще спра да пия, но не можех. Смъртта изглеждаше като лесен начин да се спася.

— О, скъпа... — Мери се почувства виновна, сякаш е трябвало да знае това.

Но Ноел я погледна спокойно.

— Всичко се промени, след като родих Ема — каза тя. — Дотогава вече се бях взела в ръце. Вярно, от първия миг, в който я взех на ръце, знаех, че нищо друго в живота ми няма да е толкова важно, колкото тя.

Мери си помисли за нероденото бебе на Корин и потрепери.

— Мисля, че го виждам ето там! — Мери посочи нагоре, където статуя на ангел с почти човешки ръст и едно счупено крило, бележеше гроба до този на Корин.

Но Ноел не гледаше ангела. Тя гледаше с изумление цветята, които бяха започнали да вехнат върху гроба на Корин — ваза с бели рози, превързани с кървавочервена панделка.

[1] Район в западен Манхатън, Ню Йорк, известен с художествените си галерии. — Б.пр. ↑

Същия ден във вестник „Реджистър“ се появи статия, описваща подробностите около дългогодишните връзки между Робърт ван Дорен и сенатор Лараби. Докато Мери и Ноел се прибираха у дома от гробищата, питайки се за мистериозните рози на гроба на Корин, в другия край на града Чарли жонглираше с потока от телефонни обаждания на възмутени граждани. Още няколко фирми, включително и един основен посредник за автомобили „Гидиън Форд“, оттеглиха рекламите си. Десетки възмутени поддръжници на Ван Дорен го защитиха. Чу се дори заплаха за смърт, както и строго предупреждение от адвокатата на Лараби от Олбъни.

До следващия ден целият шум донякъде се бе поуталожил, или поне така изглеждаше. В петък сутринта в пет и половина Чарли бе събуден от обаждане на нощния пазач, който при идването си в „Реджистър“ бе видял, че всички прозорци на приземния етаж са изпочупени. Докато Чарли пристигна на местопроизшествието, вече бе задържан заподозрян — млад мъж с предишни нарушения на обществения ред, който се казваше Данте Ло Прести.

Когато Бронуин чу новините, първоначалната ѝ реакция бе яд. Данте никога не би направил такова нещо! Тя бе сигурна в неговата невинност, както бе убедена, че проклетият ѝ зет е истинският виновник. Но не след дълго започнаха съмненията. Данте наистина бе споменал, че напуска работа и че ще се маха от града. За целта му трябваха пари. Освен това трябваше да признае, че около Данте витаеше духът на риска. Нали това го правеше толкова неустойчив — усещането, когато беше с него, че винаги е на ръба на нещо вълнуващо.

Освен това той бе изпълнявал различни поръчения на Робърт, много от които със съмнителен характер, да не кажем направо незаконни.

Във всеки случай тя нямаше да се успокои, докато не стигнеше до дъното на тази история.

След като разбра, че са го освободили под гаранция, Бронуин отиде с колелото си до апартамента му на Сашмил Роуд, срещу гробището за коли.

Данте се появи на вратата — уморен и изтормозен, с кървясали очи и четина по брадата. Застоя се, загледан в нея, докато в един момент тя не започна да се притеснява. Не беше го виждала от онзи ден на гробищата. Бяха говорили няколко пъти по телефона, но никой от двамата не се призна за виновен — Бронуин, че се е опитала да го замеси в своите истории, а той, че не ѝ бе казал по-рано, че е имал вземане-даване с Робърт. Всеки път като затваряше телефона, тя се чувстваше едновременно ядосана, объркана и обидена. Но тя нямаше да го заклеми, само заради слухове.

— Предполагам си чула. — Данте отстъпи, за да може тя да влезе.

Беше бос, носеше измачкано сиво горнище и тъмносин клин.

— Да, чух.

Бронуин хвърли поглед на слабо осветения хол, който беше още със спуснати завеси от снощи. Приличаше на кочина, както винаги. Навсякъде се търкаляха списания, кутийки от бира и препълнени пепелници върху масичката за кафе. Каучуковото дърво до телефона бе облепено с бележки.

Данте мина край нея, без да я целуне, без дори да я погледне. В гърлото ѝ заседна буца, сякаш беше глътнала аспирин без вода.

— Искаш ли бира — извика той от кухнята.

— Не, благодаря. Не пия, забрави ли?

Той се появи с кутийка „Корс“ в едната ръка и с кока-кола — в другата.

— Извинявай, забравих. Не искаш да загазиш със стария, нали? Достатъчно лошо е, че се измъкваш зад гърба му, за да се размотаваш с боклуци.

В гласа му имаше сарказъм, което не ѝ хареса. Тя настръхна.

— Не е справедливо! Не аз бях тази, която повика ченгетата. Нито пък баща ми има нещо общо.

Бронуин с маршова стъпка го доближи и грабна кока-колата от ръката му.

— Ами? Значи е само едно съвпадение, че загубеният, с когото момиченцето на татко се мотае, го гепиха?

На слабата сивкава светлина очите на Данте изглеждаха почти черни. Челото му лъщеше от пот. От автогробницето идваше шум от мачкането на стомана, сякаш стадо динозаври дъвчеха ламарина.

— Слушай, недей да изсипваш гнева си върху мен. Аз съм на твоя страна, не помниш ли?

Тя отвори кутийката и се смъкна върху страничната облегалка на дивана.

— Ако кажеш, че не си го направил, ще ти повярвам.

— Не съм го направил.

Тонът му беше враждебен. Бронуин го изгледа внимателно. Независимо от всички улики срещу него, един глас в главата й нашепваше: „Той казва истината“. Тя не знаеше как го разбра, на просто го разбра.

— Добре, нека се върнем малко назад. Ти работиш за Робърт, така че трябва да имаш представа кой е отговорен за това.

— Нищо не знам. Това, което знам, е, че си гледах моята работа, а онзи задник Уейд Джуит ме вкара за разпит. След това — хоп, регистрират ме, вземат ми отпечатъци и цялата тази дандания.

Данте обърна кутийката с бира с такава ярост, все едно удряше някого.

— Кой плати гаранцията ти?

— Шефът. Можеш ли да повярваш?

— Много благородно от негова страна.

— Как ли пък не. Ще трябва да му целувам гъза поне през следващите десет години. Със Стан Пичагата няма такива работи като безплатен обяд.

— Винаги ли си толкова циничен? — попита тя.

— Само когато съм прекарал утрото в затвора, наблюдавайки как някакво пиянде си издрайфва червата.

Погледът на Данте се плъзна по нея като студена вода.

— Но ти няма как да знаеш за такива гадости, нали? Най-лошото нещо, което някога ти се е случвало, е да те накажат да останеш след училище.

— Данте, защо го правиш?

Бронуин почти се разплака. Върху тъмния телевизионен екран видя изкривеното си отражение, миниатюрно личице върху издължено

тяло. Ръцете ѝ, свити в юмруци, изглеждаха огромни, като в детските филмчета.

Раменете на Данте се отпуснаха и той изпусна нещо средно между въздишка и стон. Приблужи се до дивана и се свлече до нея, като отпусна глава в ръцете си. Гъстите кичури кафява коса щръкнаха между пръстите му.

— Извинявай — промърмори той. — Нямам право да си го изкарвам на теб.

Тя протегна колебливо ръка, за да го погали по гърба, мускулите му бяха толкова сковани, сякаш галеше броня.

— Няма нищо — успокои го тя. — Знам, че не си искал да го кажеш.

Последва продължително мълчание, изпълнено с тракащото бръмчене на стария вентилатор и праисторическият шум от другата страна на улицата. Тогава Данте вдигна глава и я изгледа.

— Истината е, че не знам кой го е направил. Така казах и на ченгетата и това е, което ще кажа и на съдията. Но между нас да си остане, това не е цялата истина.

Стомахът ѝ се сви.

— Какво искаш да кажеш?

Той сякаш се бореше със себе си. Най-накрая проговори:

— Не си го чула от мен, нали? Защото нямам нищо против да си призная, че той ми изкарва ангелите. Искам да кажа, че ако някой ми скочи по нощите, ще се съпротивлявам. Но този тип... просто ме плаши.

— Дали говорим за онзи, за когото си мисля, че говорим?

Той кимна с глава и дръпна още една голяма глътка бира.

— Един от неговите типове мина покрай мен онзи ден. Господин В. искал да направя еди-какво си. И аз му казвам на тоя, няма начин. Никой няма да пострада, вика ми той. Никой немало да разбере, че съм бил аз. Аз пак му казвам, няма начин. Вярно е, че доставям пратки, но да разбивам частна собственост не е по моята част. И той изведнъж ми се завира в лицето и ми заявява: „Не се ебавай с шефа. Ако се ебаваш, човече, гъзът ти ще гушне теменужките, а той ще е цветарката“.

— Какво му отговори? — Думите ѝ излязоха като писукане.

— Нищо. След това изведнъж ме арестуваха. — Данте поклати глава с отвращение.

„Така че не само съм си въобразявала, помисли си тя. Робърт наистина е нещо повече от обикновен гадняр.“ Изведнъж наум ѝ дойде нещо наистина странно. Ами ако заплахата, надвиснала над сестра ѝ, не се свежда единствено до загубата на детето ѝ? Ами ако става въпрос за живота на Ноел? Тя потрепери и стисна кока-колата достатъчно силно, за да огъне кутийката.

— Но ако си невинен, с какви улики разполагат ченгетата?

— Улики?

Устните на Данте се изкривиха в презрение.

— Единствената улика, която им трябва, е някой да ме посочи с пръст. Всички знаят, че тоя тъпанар Джуит е затънал чак до плешивото си теме с Големия бос. Не е нужно да си гений, за да се сетиш.

— Заместник-шерифът е замесен с Робърт?

Изведнъж всичко започна да ѝ напомня прекалено много на мелодрама. Лицето ѝ се озари от усмивка, но думите на приятеля ѝ, които последваха, бързо я заличиха.

— Ще те застреля и ще каже, че е станало случайно, ако оня му каже да го направи.

Тонът на Данте бе категоричен.

— Оня ден, когато ме помоли да ти помогна, изобщо не ме беше страх, че ще ме арестуват, а от това какво ще ни направи той, ако ни гепи.

Данте се извърна и я стисна за лакътя.

— Обещай ми, че няма да доближаваш офиса му. Закълни се, Брон!

— Добре де, заклевам се.

Вътрешно тя изпита вълнение от неговата загриженост. С неохота вече бе стигнала до същото заключение: че влизането с взлом в офиса на Робърт бе твърде опасно, за да се наеме сама да го върши.

— Сериозно ти говоря. Можеш да пострадаш.

Тя наклони глава и го изгледа с присвити очи.

— Ти знаеш нещо, нали? Нещо, което той е направил, много повече от счетоводни машинации и рушвети.

Бронуин усети тръпката. Ако Данте имаше някаква информация за съпруга на сестра ѝ, това щеше да ѝ свърши повече работа, отколкото разбиването на сейфа му.

Той пусна лакътя ѝ.

— Повярвай ми, ще ми се да знаех нещо. Но каквото и да си е наумил, няма намерение да го хванат. Можеш да си абсолютно сигурна, че когато са трошали сградата на баща ти, онзи тип е бил далеч оттам.

— Дори така да е, какво те кара да мислиш, че шерифът е забъркан?

— Ами едно от нещата е времето.

Данте се пресегна да вземе цигарите си от масичката за кафе. Докато палеше, тя видя, че ръката му трепери.

— Алармата би трябвало да се е задействала при първия счупен прозорец. Защо тогава на ченгетата им е отнело половин час, за да стигнат дотам?

— Според татко са били на противоположния край на града заради друго обаждање.

— Снощи на смяна е имало петима полицаи и е трябвало всичките заедно да бъдат на едно и също място? Да бе!

След като изсумтя подигравателно, Данте издуха пушека от ъгълчето на устата си.

— Но ако това, което казваш, е вярно — продължи тя, не съм убедена, — ако шерифът наистина се прави на сляп, това означава, че на Робърт реално може да му се размине дори...

— Убийство — завърши Данте вместо нея.

Бронуин усети как кръвта напуска лицето ѝ. Стана ѝ студено, ръцете и гърбът ѝ настръхнаха, сякаш се посипаха с пясък.

— Господи! Ти говориш сериозно, нали?

— Напълно.

— Ами сестра ми? Ами ако той... той я нарани по някакъв начин?

Бронуин започна да трепери и притисна ръце до гърдите си.

— О, Данте... наистина ме е страх.

Когато той я прегърна през кръста и я дръпна долу на пода до себе си, тя не се възпротиви. Миришеше на пот, сякаш никога не се бе къпал, но тя нямаше нищо против. Странно, въпреки че беше прекарал сутринта в затвора, тя му имаше доверие. Бронуин се притисна към него. Близостта му я възбуждаше.

Той стъпка цигарата си в пепелника сред рой червени искри и се нахвърли да я целува. Силно, с език. Достатъчно силно, за да усети

зъбите му. Данте никога не я бе целувал толкова... страстно. Сякаш всичко досега бе било само загравка, която е водела до това.

Преди да се осъзнае, тя се озова по гръб, а Данте — отгоре ѝ. Останаха така още няколко минути, целуваха се, докато кожата около устните ѝ започна да смъди от наболата му брада. Мястото между краката ѝ туптеше, сякаш нечия топла ръка я притискаше точно там. „Спри се“, каза си тя. Ако баща ѝ разбере... Е, нека кажем, че счупените прозорци ще бъдат последната му грижа. Данте щеше да се върне обратно в затвора. Ако не го приберат за вандалщина, ще е за секс с непълнолетна.

Но тя не можеше да спре. Не искаше да спре.

Чак когато Данте започна да дърпа фланелката ѝ над гърдите, тя се измъкна изпод него.

— Ами съквартирантите ти — попита тя, останала без дъх, дърпайки обратно надолу фланелката си, докато ставаше.

— Какво за тях? — Данте се преобърна и сложи главата си в скута ѝ.

— Някой от тях може да влезе всеки момент.

— Няма проблем. Може да продължим в стаята ми.

— Ако го направим, просто ще се окаже, че се...

— Чукаме?

Той ѝ хвърли подигравателна усмивка.

— Така ли си мислиш за това? Като за обикновено... чукане? — Тя се почувства едновременно ядосана, евтина и възбудена.

— Казваш го, сякаш нещо не е наред. — Сивите очи на Данте се присвиха, когато я погледна на слабата светлина и я накараха да се почувства сякаш е на ръба на пропаст.

— Признай си, Брон, че не си от онези момичета, на които им пука от абитуриентски балове, или това, че някой тип се е охарчил за тях. Ти си различна. Само дето още не го знаеш. Всеки, който има достатъчно късмет да те изчука, и боже, надявам се това да съм аз, ще изпита повече от обикновен кеф, повярвай ми. Както и ти, повярвай ми...

Тя го изгледа с присвити очи.

— Откъде да знам, че не приказваш така само за да ме вкараш в леглото?

— Отпусни се и ще ти покажа.

Данте се протегна и прекара мазния си пръст по едното ѝ зърно, с което предизвика у нея цяла каскада от сладостни потръпвания. Тя го погледна, плътните му устни се бяха разтегнали в усмивка на познавач, тъмната му коса се бе разпиляла по скута ѝ. Думите излетяха от устата ѝ, преди да осъзнае, че ги е произнесла.

— Добре. Да го направим. Мисля, че сега е напълно подходящо.

Данте мързеливо се ухили и с едно-единствено плавно движение се изправи на крака и я поведе след себе си. Докато вървяха по коридора, Бронуин помисли за нощите, през които е лежала будна, без да може да заспи, съпротивляваща се на желанието да сложи ръце под завивките и да премахне напрежението между краката си, считайки, че нещо не е наред с нея. И накрая все пак го направи, защото няма нужда някой да знае за това, нали? Даже не и Макси.

Тя пак се почувства така. Сякаш не бе избор, сякаш просто трябваше да го направи... или нямаше да може да преживее остатъка от деня.

Когато стъпи в стаята му, Бронуин бе приятно изненадана да види, че е по-спретната от останалата част на апартамента. Простият креват и скрин, бяха от типа направи си сам. Снимка с автограф на автомобилен състезател висеше на стената, а рафтът над стереоуредбата бе запълнен с компактдискове. Данте вкара един в уредбата и сладкият молец вой на Сара Маклоклин изпълни стаята.

— Ще боли ли — попита го тя, изведнъж притеснена, докато седнаше върху кревата.

— Малко. Но не се притеснявай, знам какво правя.

Данте седна до нея и леко я бутна да легне по гръб. Неочаквано той прокара език по слепоочието ѝ до ъгълчето на окото. Тя потрепери. Сякаш цялата топлина на тялото ѝ се бе събрала между краката и не бе оставила нищо за останалата част от тялото ѝ.

Те продължиха да се целуват. След това той бавно я съблече. Едва когато тя бе изцяло гола, той махна и своите дрехи. Бронуин легеше по гръб, стиснала колене с такава сила, че потръпваха.

— Отпусни се — промърмори той.

Разтвори краката ѝ достатъчно колкото да мине ръката му, след което внимателно, много внимателно вкара два пръста дълбоко в нея. Тя усети остро пробуждане, последвано сякаш от нещо горещо, което

потече. Погледна надолу и видя, че бедрото ѝ отвътре бе изцапано с кръв.

— О! — извика тя тихо.

Изгубването на девствеността винаги ѝ се бе струвало нещо голямо. Представяше си го като по филмите, придружено с много пъшкане и извиване. Но това... беше просто като да ти дръпнат полупаднал зъб.

— А сега да се позабавляваме — прошепна Данте.

Той отново започна да я целува и да я гали, докато неприятното потръпване между краката ѝ се изгуби сред вълните удоволствие, които я заливаха. Данте сигурно го е правил с други момичета, помисли си тя, с много други момичета. Но мисълта не я притесни, както би станало преди време. Вместо това се успокои, знаейки че той командва нещата, че знае какво върши. С Данте нямаше неловки движения, водещи към неудобни моменти на нерешителност. Нямаше нужда от обяснения, защото тялото ѝ изглежда знаеше от какво има нужда.

Тя всъщност бе изумена от смелостта си. Да го докосва толкова интимно, както си представяше, когато беше сама. Преди това го бе виждала гол само от кръста нагоре и даже тогава това я възбуждаше — напращелите, стегнати мускули на ръцете му и на гърдите му, кафявата дъска, която представляваше коремът му — но чак сега разбра какво лежи в края на тъмната пътека от косми, която се скриваше в колана на джинсите му. Най-накрая тя видя как изглежда полов член, силно възбуден. Пенисът на Данте, почуди се тя, бе наистина невероятен. Дълъг и дебел, обхванат от вени, които пулсираха под пръстите ѝ. Тя го галеше, но Данте дръпна ръката ѝ.

— Недей — изстена той. — Ще свърша.

— Ами давай — подкани го тя, защото и това ѝ беше любопитно. — Нямам нищо против.

— Не, първо ти.

Той се зарови в чекмеджето на нощното си шкафче за презерватив и я остави да гледа как скъсва пакетчето и експертно си го нахлузва. Когато леко я положи по гръб и разтвори краката ѝ по-широко този път, тя бе повече от готова. Практически почти свършваше. Когато той навлезе в нея, тя усети лека болка. След това вълните на удоволствието отново взеха връх, заличавайки всичко

останало. Данте се движеше бавно, внимавайки да не я нарани. Като погледна нагоре към лицето му, тя видя изписаната на него нежност. Ако беше в състояние да говори тогава, щеше да му каже как се чувства. Невероятно. Милиони пъти по-добре от това, когато сама се галеше. Ако той не спре да се движи, тя щеше да...

И ето, че свършваше. Както когато влакчето на лунапарка се втурваше по последното възвишение и топлият въздух я блъскаше в лицето. Бронуин се опита да си поеме дъх от невероятното усещане.

— О, Данте!

Тя се притисна към него. Значи това е то, появи се отнякъде в главата ѝ ясна, но още далечна мисъл. Ако знаеше, ако само знаеше...

След няколко мига и той свърши с победоносен вик на воин. Тя наблюдаваше как се изкриви лицето му, не затвори очи, а вкушваше чувството на власт, което това ѝ даваше, защото знаеше, че то се дължи на нея. Тя можеше да направи това на един мъж — да го накара да трепери и стене, да крещи от желание. Усмихна се и си помисли, че сигурно така се е чувствала Клеопатра.

— Беше хубаво — каза тя.

— Само хубаво?

Данте се обърна настрани и я изгледа с любопитство.

— Ако кажа нещо повече, ще ти порасне работата. И нямам предвид само това. — Тя погледна многозначително презерватива. — Но си прав за едно: абитуриентският бал не е нищо в сравнение с това.

Данте се ухили, погледът му обхождаше голото ѝ тяло, излегнато лениво върху смачканите завивки.

— Е, да, бих закачил букетче на балната ти рокля, само че не знам на какво да го закача.

Тя се преобърна и подпря брадичка върху дланите си.

— Как би нарекъл това, което направихме — чукане или любене?

— И двете — каза той.

— Това не е ли като две заглавия на едно и също нещо?

— По-скоро като книга, която трябва да прочетеш, за да разбереш как свършва.

Как ли ще свърши тази, зачуди се тя.

Мислите ѝ се върнаха към Ноел и тя почувства вина. Ето я, излежава се гола в кревата, докато сестра ѝ е в смъртна опасност. Тя

трябваше да направи нещо, да предупреди Ноел. Но как? Ако ѝ повтори това, което Данте ѝ бе казал, сестра ѝ ще поиска да знае откъде го е научила. Това пък поставяше Данте в опасност. Да не говорим, че ако баща ѝ научи, ще я затвори вкъщи до края на живота ѝ.

— Трябва да тръгвам — заяви тя изведнъж.

— Къде ще ходиш?

— Трябва да видя сестра си.

— Сега ли?

— Важно е.

Тя скочи и сграбчи джинсите си от пода. Данте изглеждаше сякаш щеше да започне да я убеждава да не го прави. Той обаче сви рамене, седна и се пресегна за ключовете от колата, които бяха върху нощното шкафче.

— Хайде — каза той, — ще те закарам.

Бяха установили рутинна процедура. Ноел идваше и намираше Ема стоически да стои в приемната, с плюшеното ѝ куче Боуи, притискайки го до гърдичките си и розовата раничка тип барби върху смело изправените ѝ раменца. Ала щом видеше Ноел, малкото ѝ лице се озаряваше сякаш бе сутринта след Коледа, тя се спускаше към вратата и се хвърляше в прегръдките на майка си. Ема се заравяше в скута ѝ, притискаше се в Ноел както когато беше бебе и от време на време смучеше палец. Също така настояваше да ѝ чете най-бебешките книжки, които Ноел неизменно носеше. „Зелените яйца и шунката“ от поредицата на доктор Съос в момента ѝ беше любимата.

— Зелени яйца с шунка не харесвам аз — повтаряше тя изразително, — хич не ги харесвам аз!

След като Ема се почувстваше достатъчно спокойна, за да се измъкне от скута ѝ, двете сядаха или лежаха по корем върху килима и през оставащите скъпоценни мигове просто си играеха. Повечето игри бяха въображаеми, с куклите в раничката на Ема. Барби винаги беше в главната роля, разбира се. Когато куклите ѝ омръзнеха, имаше цяла пазарска чанта с книжки и играчки, които Триш грижливо подготвяше. И не на последно място — ритуалът със сладоледа. Почти в самия край на посещениято Ноел вадеше менюто с различните вкусове сладолед

на „Скупс“ и Ема няколко минути замислено си избираше, преди да посочи своя най-любим ментов сладолед с шоколадови пръчици.

Веднага, след като се изяхдаха фунийките сладолед, идваше ред на плача и сълзите. Ноел се страхуваше най-много от тази част, повече от сълзите, които тя самата щеше да пролее на връщане към вкъщи. Повече от безсънните нощи, които я чакаха. Днес, незнайно защо, беше по-зле. Ема, която допреди няколко минути съвсем щастливо подреждаше кутийка с малки селскостопански животни, от сълзи премина към хлипане и плач.

— Ииискам да си отида с теб — виеше тя. — Не ииискам да ча-ча-кам та-та-тати.

— Миличка, иска ми се да можеше да те взема — отвърна Ноел, почти готова и тя да се разплаче. Седеше с Ема в скута си и попиваше мириса ѝ, безпогрешния мирис на нейното дете, което само тя можеше да познае даже с вързани очи. — Но съдията не ми дава, все още не.

По време на последното посещение тя бе обяснила на Ема с достатъчно прости думи, за да може да разбере. Каза ѝ, че има хора, включително татко, според които у бабини не било най-подходящото място за Ема да живее и че първо мама трябва да им покаже, че всичко е наред. Увещанията обаче не стигаха, за да променят факта, че Ноел липсваше на Ема.

— Мразя тати! Той е ло-ло-лош! — реवेशе тя.

Ноел силно се притесни.

— Как така тати е лош?

— Н-не ми дава да ти се обаж-ждам! Аз му казах. Мога сама да го направя. Знам номера. Но той се я-ядоса и ми се скара. — Ема повдигна подпухнало и мокро от плач личице. Ноел едва се сдържаше да не я хване на ръце и да излезе с нея. По дяволите съдията, по дяволите онази тъпа жена с малките си свински очички и добронамереното дърдорене, която стоеше там!

— Ами баба Герти? Тя нали е добра към теб? — Струваше ѝ огромно усилие да звучи нормално.

— Тя понякога ме води на катерушките. — Хълцането започна да намалява.

— Води ли те и на други места? — Ноел мислено виждаше как големият бял кадилак на свекърва ѝ се насочва към търговския комплекс „Кранбъри“.

Ема кимна, клатейки напред-назад краче, обуто в късо чорапче.

— Не ми хареса като отидохме на гробов-вщето, обаче.

Ноел изведнъж настръхна.

— Тя те е водила на гробищата?

Тъмната главица на дъщеря ѝ започна да кима нагоре-надолу, а опашчиците ѝ заподскачаха.

— Онова, където е отишъл чичо Бък. Баба каза, че там отиват умрелите, преди да отидат на небето.

Ноел се смрази. Тя си помисли за изсъхналите рози върху гроба на Корин. Само един човек е могъл да ги остави там: Гертруд. Но защо? Едва ли Корин е за нея повече от едно далечно име от миналото, момичето, за което самият Робърт твърдеше, че едва помни.

По пътя от гробищата майка ѝ бе хвърлила известна светлина, като ѝ съобщи за доклада от аутопсията, в който ставаше ясно, че Корин е била бременна. Да, това би могло да обясни защо Гертруд, която бе толкова сантиментална към собствената си плът и кръв, би оплаквала загубата на внуче, даже неродено. Но защо бели рози, като тези на Бък?

— Баба занесе ли цветя? — попита тя.

— Ъхъ.

— Рози?

— Ъхъ. — Ема тихо си сложи главата на рамото на Ноел. Избликът на емоции бе приключил, оставаха само по-резките вдишвания от време на време. — Тати каза, че ще ми купи водна костенурка.

Ноел се усмихна на рязката промяна на настроението на петгодишното дете, като лятна буря, приключила малко след като е започнала.

— Водна костенурка? Това е много хубаво.

Ема престана да клати крак.

— Мамо, какво значи ал-ка-колик?

Ноел потръпна. Явно съпругът ѝ, както вероятно и родителите му, са я обсъждали пред Ема.

— Искаш да кажеш „алкохолик“ — поправи я тя, колкото е възможно по-спокойно. — Това е болест, Ем. Нещо като алергията. Алкохолът прави някои хора болни. — Тя дълбоко си пое дъх. — Мама е алкохолик. Затова тати пие вино като вечеря, а аз не пия.

— Дядо казва, че си прекалено болна, за да се грижиш за мен. — Тя погледна Ноел с разширени очи. — Мамо, вярно ли е?

Ноел допря буза до косата на Ема, гласът ѝ леко потрепна, когато прошепна:

— Не, сладурче. Нищо в света не може да ме накара да не се грижа за теб. Остава още малко. Тогава ще бъдем заедно през цялото време. Заклевам се.

Тя обхвана с ръката си малката ръчичка на Ема и се прекръсти. Това ѝ напомни как се кръстеше по време на безкрайните неделни меси, когато седеше сбутана на църковната пейка до баба си. Сега си помисли: „Знам че има Господ, защото иначе нямаше да издържа. Щях да се пречупя много отдавна“.

На вратата тя някак си успя да се усмихне и да помаха за довиждане. Малката длан на Ема, потънала в ръката на социалния работник, също ѝ помаха. Момиченце с лъскави кафяви опашчици в странна роля. Ноел имаше чувството, че Ема е най-малкият войник на света, замесен в битка, която изобщо не разбира.

Ноел се затътри надолу по стълбите на съда със сведена глава и не забеляза сестра си. Съгледа я едва след като Бронуин я извика. Видя я застанала на осветения от слънцето тротоар да я гледа, заслонила с длан очите си.

— Хей, наистина се радвам да те видя. Притесних се, че мога и да не те заваря. — Бронуин се хвърли към нея, златокрака антилопа в широки джинси и фланелка.

— Какво има — попита Ноел неспринудено.

— Трябва да поговоря с теб за нещо. Бързаш ли?

— За какво да бързам, да изтичам вкъщи и да си измия зъбите ли? — Ноел се изсмя вяло. Последното нещо, което искаше, бяха сестринските ѝ брътвежи. От друга страна, какво му е хубавото да се дави в собственото си нещастие? Срещата на анонимните алкохолици, на която онази вечер бе отишла, ѝ напомни за нещо важно, което бе пропуснала: понякога най-добрият начин да си помогнеш е като помогнеш на някой друг. — Можем да седнем в парка — предложи тя.

— Тъъ, ами, мислех си някъде на по-закътано.

Бронуин хвърли притеснен поглед назад, сякаш очакваше да види мъже в тъмни шлифери, които я следят.

Ноел се опита да не се разсмее. В семейството дори се шегуваха, че Бронуин е способна да превърне отварянето на писмо в голяма драма. Може би е заради всичките онези книжки за Нанси Дрю, от които бе погълната като дете. Навремето Ноел не виждаше нищо лошо в това да ѝ предаде старата колекция, но сега се запита дали пък това не бе допринесло за склонността на Бронуин към мелодрамата.

— Никой няма да ни притеснява — каза Ноел, като хвана сестра си подръка.

Бронуин хвърли още един поглед през рамо, преди неохотно да се съгласи.

— Добре... Предполагам, че няма да има проблем.

Пресякоха улицата. По това време на деня температурата беше над трийсет градуса и паркът бе доста пуст — само неколцина възрастни хора седяха на пейките или се разхождаха по сенчестите алеи. По-късно, когато захладнееше, щяха да се появят майки, извели децата си на игра и млади двойки, които се излежаваха на тревата, шепнеха си и открадваха по някоя и друга целувка.

Ноел си помисли за Ханк. Беше го видяла само веднъж от деня, когато бяха стояли високо на хълма, сутринта, когато бе довела баба си за преглед. През цялото време беше сигурна, че всички в чакалнята виждаха през нея, като че бе от стъкло, и знаеха точно какво изпитва. Как беше възможно да се държи нормално всеки път, когато се доближаваше Ханк, след като ѝ струваше толкова усилия да стои настрана от него?

Тя с благодарност седна на празната пейка до фонтана под огромната липа. Жегата я бе изтощила. Огледа бронзовата нимфа, от която струеше вода в средата на фонтана. Леките пръски мокреха камъните в краката им. Помисли си колко хубаво би било да смъкне сандалите си и да се поразтъпче боса в прохладната вода.

Двете известно време запазиха мълчание, всяка погълната от своите мисли. Накрая Ноел каза:

— Изпуснах те в „Скупс“.

Днес сестра ѝ не беше на смяна.

— Трябваше да помоля да сложат допълнително пръчици върху сладоледа на Ема.

Бронуин се обърна и ѝ се усмихна.

— Не ми казвай, ментов с шоколадови пръчици, нали?

Ноел ѝ отвърна с усмивка. Това бе една от малкото шеги, които си позволяваха в цялата тази ситуация — факта, че Ема винаги си поръчваше абсолютно едно и също нещо. Тя отвори портфейла си и извади сгънато парче хартия, рисунка, която Ема бе нарисувала с пастели. Разтвори я върху коленете си.

— Това съм аз. — Тя посочи една фигурка с пръчици вместо ръце, с глава от черни завърнкулки между две други фигури. — Виж това е баба... и майка ми. Тя знае, че баба Мери е с нас.

Бронуин наведе глава, за да вижда по-добре, като придържаше дългата си коса с една ръка.

— Ти приличаш малко на Памела Андерсън. Откъде са се появили тези цици?

— Със сигурност ги нямам в действителност — изненада се Ноел и се разсмя. — Мога да го сметна за най-висшата форма на комплимент.

С въздишка тя сгъна рисунката и я сложи обратно в портфейла си.

— Та за какво искаше да си поговорим?

— Историята е малко дългичка. — Бронуин нервно си играеше с косата си, като я намотаваше на пръст. — Първо, обещавай ми, че няма да кажеш нищо на татко.

— Не мога да ти обещаая такова нещо, преди да знам за какво става въпрос.

— Боже, колко си предсказуема. — Бронуин завъртя очи.

Тъй като Ноел беше доста по-възрастна, винаги бе била по-скоро като втора майка на сестра си.

— Добре де, познавам този тип. Казва се Данте.

Ноел я погледна стреснато.

— Онзи Данте, дето изпочупи прозорците в сградата на татко?

Сестра ѝ се намръщи.

— Какво стана с невинен до доказване на противното?

— Ооо, вече надушвам белята. Това е същият, за който татко те предупреди да не го доближаваш, нали? — Ноел невярващо поклати глава. — Боже, Брон! Само ти можеш да загазиш така. Татко знае ли?

— Там е цялата работа. Не знае. И искам така да си остане. Няма да му кажеш, нали?

Ноел изглежда притесненото лице на сестра си. Баща ѝ наистина щеше да се ядоса и да се притесни. Тя самата беше малко притеснена. Какво си е въобразявала, че прави Бронуин, като се размотава с някакъв татуиран рокер? Реакцията на баща им щеше да бъде последната ѝ грижа. Ами ако той направеше нещо, с което да я нарани, да съсипе живота ѝ?

Тя се овладя, спомнила си какво стана с нейния разумен избор, след като се омъжи за Робърт. По-възрастен, преуспял мъж със стабилни доходи, който ходеше на работа с черен мерцедес. Истината бе, че за този Данте не знаеха почти нищо. Коя бе тя, че да съди?

— Нищо няма да му кажа... Засега — обеща тя. — Само се закълни, че ще внимаваш. Да не си докараш беля с него.

— Не той е човекът, от когото трябва да се притесняваш. — Бронуин се огледа с търсещ поглед, преди да премести тъмните си очи обратно върху Ноел. — Ел, какво знаеш за бизнеса на Робърт?

— Освен това, което научих, докато работех в офиса му, искаш да кажеш? Казано честно, беше толкова отдавна, че не си спомням много.

— Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че Робърт е виновникът за счупените прозорци на татко? — Бронуин понижи глас до шепот, макар че наоколо нямаше никой, който би могъл да ги чуе.

— Няма да съм шокирана, ако това имаш предвид. — Ноел вече бе стигнала до същото заключение. Имаше прекалено много съвпадения.

— Да предположим, че това не е единственото му провинение.

Ноел взе да губи търпение.

— Какво точно искаш да кажеш?

Бронуин погледна сенките им, които се проточваха по хлътналия паваж, слети като фигурите, които Ноел ѝ изрязваше от хартия, когато беше малка.

— Ами, виж сега, Данте отчасти работи за Робърт — каза тя колебливо.

Ноел я погледна сепнато.

— Не е това, което си мислиш. Изпълнява разни поръчки и доставки, такива неща. Но той, ами, знае за някои неща — неща, които човек научава, като се навърта наоколо.

— Какви неща?

— Нищо конкретно. Само знам, че адски го е шубе от Робърт.

Бронуин така си бе омотала косата около пръста, че той бе започнал да посинява и да се подува.

— Щом него го е страх, и теб трябва да те е страх. Да те е страх за живота ти.

Ноел искаше да възприеме казаното от сестра ѝ сериозно. Господ ѝ бе свидетел — тя имаше достатъчно причини да вярва, че Робърт е способен на най-лошото. Но това... това просто беше прекалено. Съпругът ѝ наистина бе чудовище. Той я бе упоил. Бе ѝ откраднал детето. Но убийство? Не, не, даже Робърт не би стигнал толкова далече.

— Брон, не смяташ ли, че попрекали малко? — произнесе меко Ноел. Тя си мислеше за времето, когато беше завела Бронуин да лагеруват. Беше на двайсет и няколко, а сестра ѝ само на девет-десет години, възрастта когато всички страшни истории за едноръки избягали затворници и серийни убийци се разказваха охотно около огъня. Бронуин обаче бе измислила цяла фантастична история за един лесничей — определено страшен човек — който бил вампир и обикалял горите през нощта. Когато беше дошло време за лягане, сестра ѝ бе толкова уплашена, че не можеше да заспи.

— Ел, не се шегувам. — В гласа на Бронуин се прокрадна нотка на отчаяние. — Знам, че мислиш, че преувеличавам понякога и сигурно го правя. Но това не е като друг път.

— Добре, да речем, че си права. Какво трябва да сторя?

— Недей да оставаш с него насаме или нещо такова.

Ноел сухо се засмя.

— Вероятността това да се случи е почти толкова голяма, колкото да ме отвлекат терористи.

— Добре де, недей да ходиш никъде сама.

— Заклевам се в честта си на скаут. — Тя вдигна два пръста. — Никакви тъмни алеи и никакви срещи с непознати. Може би трябва да си взема доберман, за да ми е по-спокойно. Как мислиш?

Бронуин не се усмихна и Ноел я прегърна през раменете.

— Виж, Брон, благодарна съм за загрижеността ти, наистина. И ще внимавам.

Тя си спомни, когато се роди Бронуин. Беше на четиринайсет и тайничко мразеше втората си майка. Но когато видя мъничката си

сестричка, повита в жълто пухкаво одеяло, и миниатюрната ръчичка, с която я хвана за пръста със силата на морска звезда, всичко се промени. Веднага прости на Вики. Помисли си, че баща ѝ правилно се бе оженил за нея, иначе как можеше да ѝ направи този чудесен подарък?

— Не искам да променяме темата — продължи Ноел, — но доколко сериозни са нещата между теб и този Данте?

Бронуин небрежно сви рамене, може би прекалено небрежно.

— Мотаем се заедно, това е всичко. Не е нещо особено.

— Спите ли заедно?

Сестра ѝ стреснато се изсмя и бузите ѝ почервенияха.

— Какво те накара да си го помислиш?

— Ами лицето ти в момента.

— Боже! Толкова ли е очевидно?

— Само за някой, който те познава толкова добре, колкото аз. — Ноел прегърна сестра си с обич. — Само се надявам да вземате предпазни мерки.

— Всъщност, правила сме го само веднъж — призна си тя.

— И веднъж е достатъчно, повярвай ми. Аз го знам най-добре. Така съм била зачената.

Фактът, че родителите ѝ са били само година по-големи от Бронуин изведнъж я накара да се замисли. Тя знаеше, че са били млади, просто не си бе представяла доколко са били млади. Изведнъж прояви разбиране през какво бе преминала майка ѝ.

— Не се притеснявай, внимавахме — успокои я Бронуин.

Ноел си помисли за Ханк. Довечера щяха да вечерят в неговия апартамент. И защо не? Бяха приятели, нали? Докато нещата не стигнеха следващия етап след онази целувка на хълма, нямаше нищо, нали? Леката тайнствена усмивка на сестра ѝ я накара да си спомни, че дори най-добрите намерения понякога те водят до грешки.

— Толкова ли хубаво беше, колкото се надяваше да бъде — попита я тя.

Бронуин сви глава, страните ѝ запламтяха.

— Да кажем, че има неща, които човек не може да научи от книгите.

— На мен първият ми път беше с Робърт.

— Ужасно ли беше?

— Не, съвсем не. Беше... — Тя беше блокирала спомена толкова силно, че сега трябваше да се насили, за да си припомни какво бе станало. — Професионално. Така си го спомням. Все едно Робърт правеше някакъв магически фокус.

— По-хубаво ли стана с течение на времето?

— Предполагам, поне в едно отношение. Проблемът беше, че докато все повече го разлюбвах, все по-малко бях омаяна. Така че истинският фокус бе онзи, който аз самата изиграх със себе си.

— Не знам дали обичам Данте — призна си Бронуин. — Разбира се, луда съм по него, но не е това, нали?

— Не, не съвсем. — Ноел се усмихна наум, когато отново си спомни за Ханк.

Дали не беше започнала да се влюбва в него? Може би, но в настоящото ѝ състояние, сърцето ѝ едва ли бе способно да направи разлика между любовта и обикновената благодарност, която изпитваше към Ханк заради добротата му. Тя наистина очакваше вечерта, това бе единственото, което знаеше.

Нямаше да си мисли как той я целуна или до какво ще доведе това. Нито пък ще мисли за правните си проблеми. Тя дължеше на себе си и на Ханк една спокойна вечер. Това не беше много, нали?

— Всъщност съм доста добър готвач. — Ханк говореше като новак, който се възхищава от себе си. — Надявам се, че харесваш спагети?

Те стояха един до друг в малката му, но добре обзаведена ергенска кухня. Ноел режеше върху дъската краставици за салатата, а Ханк беше на печката и наглеждаше тенджерата, пълна с толкова спагети, че да нахранят една малка армия. Тя се обърна и му се усмихна.

— Обожавам ги.

— Добре, защото това е единството нещо, което мога да правя.

— Само спагети?

— Спагети в Маринован сос. Спагети с гъби и чесън. Макарони със...

— Стана ми ясно. — Ноел се засмя.

Ханк я погледна нежно. Лицето му се бе зачервило от парата, а светлокафявите му коси се къдреха по слепоочията. Носеше месарска престилка върху памучния панталон и синята риза, с което ѝ напомняше на готвач по телевизията. Шоумен. Беше трогната от усилието му да я впечатли.

— Всички обичат спагети — продължи той, — така че е сигурен избор, ако чакаш гости, да не говорим, че е необходимост за оцеляването.

— Кръчмата надолу по улицата винаги ще я има — напомни му тя.

— О, минавал съм по този път, повярвай ми.

Той провери спагетите. Обърна се и я изгледа закачливо.

— Самотен мъж, който вечеря в кръчмата всяка вечер. По-добре щеше да бъде, ако бях публикувал обява във вестника.

Ноел схвана за какво говори.

— Нека позная. Всички неомъжени жени в Бърнс Лейк на възраст между двайсет и пет и петдесет изведнъж бяха споходени от необуздано желание да ти готвят.

Той извъртя очи.

— Първата година оставяха тенджерите на прага. След това ми свърши мястото във фризера. След известно време започна да става гадно, все едно някой бе починал.

— Може би просто са били добросъседски настроени — каза му тя закачливо.

— Във всеки случай ми създаваше комплекси. Започнах да се чудя дали ми няма нещо. Нали знаеш, все едно подсъзнателно съм излъчвал сигнали, че си търся съпруга?

Ханк вдигна тенджерата от котлона и изсипа съдържанието ѝ като водопад в голямата цедка на мивката.

— Горките жени. Надявам се, че не си бил груб.

— Не се наложи. Просто престанах да вечерям навън всяка вечер и започнах да пазарувам — каза той. — Постепенно разбраха за какво става въпрос и тенджерите престанаха да се появяват.

Той пусна водата и започна да полива спагетите в цедката.

— Какво облекчение.

Ноел занесе салатата на масата, като си помисли дали не се опитва да ѝ каже нещо.

Със сигурност апартаментът — леко модернизирано старо жилище — не подсказваше, че в него живее непохватен ерген. Макар че беше скромно обзаведено, помещението, което служеше и като трапезария, и като всекидневна — отворено към кухнята от едната страна — беше доста приветливо. Красиви ориенталски килими бяха постлани по лъснатите дъски. Дъбов бюфет, препълнен с папки и книги вместо с порцеланови сервизи бе поставен срещу дъбова маса в същия стил. Имаше дори камина, а пред нея — тръстиков люлеещ се стол.

Ханк очевидно не си търсеше съпруга, подсъзнателно или не. Единственият въпрос беше защо това имаше значение за нея. Тя със сигурност не бе в позицията да се кандидатира. Ноел мерна отражението си в огледалото над бюфета: жена, отделила време да вдигне косата си и да облече хубава рокля; жена със зачервени страни, която държеше купата със салата толкова притеснено, колкото според представите ѝ са били всичките онези приносители на нежеланите тенджери.

„Това е просто една вечеря — каза си тя. — Нищо повече.“

На масата поддържаше неангажиращи теми на разговор. Ханк ѝ разказа за трудностите, с които се е сблъскал, след като е поел практиката на стария доктор Матюс, когото пациентите толкова са обичали. Ноел пък сподели, че е започнала отново да пише. Започнала е с дневника си, но напоследък, за да не мисли за някои неща, предпочитала късите разкази. Ханк каза, че ще му е интересно да прочете поне един и тя обеща да му покаже разказа, върху който работеше в момента.

Те почти бяха привършили с яденето, когато Ханк каза:

— Не искам да повдигам неприятна тема, но би било проява на грубост да не се поинтересувам. Някакво развитие по твоя случай?

— Нищо съществено. Благодарение на съпруга ми сме стигнали до нещо като пат. Той назначава час за среща с психолога, след което го променя в последния момент. Междувременно моят адвокат не може нищо да направи, докато не видим доклада. — Опитваше се да не звучи мрачно. Беше плакала достатъчно на рамото на Ханк. — Това е много вкусно. Не се шегуваше — наистина си добър готвач.

— Благодаря. Тиквичките са от хазаяката. В нейната градина има достатъчно, за да се сложи край на глада в света. — Ханк си сипа вино

и замислено напълни нейната чаша с газирана вода.

— Като стана дума за Лейси, видях я онзи ден. Намина да поднови рецептата си.

Ноел си спомни, че Лейси страда от сенна хрема.

— Не си й казвал за нас, нали?

Въпросът изскочи неканен, като пружина на пренавит часовник. Тя се изчерви. За бога, помисли си, какво толкова има за казване?

На Ханк не му мигна окото.

— Не, всъщност не съм — отвърна той меко. — Нямаше да е професионално, не мислиш ли?

Тя внимателно сгъна салфетката си и я сложи до чинията.

— Ханк, искам да знаеш нещо. В случай че... ами, ако нещата достигнат точката, в която ние ще... — Тя спря и допря ръка до болезнено пламналото си лице. — Толкова ми е неудобно. Вероятно изобщо нямаш представа какво се опитвам да ти кажа.

— Мисля, че започвам да схващам — каза той. Лицето му грееше на светлината на свещите, погледът му бе ясен и спокоен. — Притесняваш се връзката ни да не се задълбочи. Мислиш, че няма да е разумно. Не и докато все още си омъжена. Би изглеждало лошо в съда.

Той се пресегна през масата и взе ръката ѝ.

— Добре ли се справям засега?

Тя кимна и преплете пръстите си в неговите, поемайки благодатната им топлина, както би изпила лекарство, което той ѝ е предписал.

— О, Ханк, защо не се срещнахме години по-рано.

— По мое мнение, няма лошо време да срещнеш правилния човек.

Той допря ръката ѝ до устните си и я обърна, за да целуне дланта ѝ. Целувката му беше нежна и мила, таеше обещание за страст. Нямаше думи, които биха я окуражили повече от този жест. Ноел се успокои. Всичко ще бъде наред. Той ще я чака.

С неохота Ханк пусна ръката ѝ и стана, за да разчисти масата.

— Искаш ли десерт? Страхувам се, че кулинарните ми умения не включват печенето на сладкиши, но по пътя за вкъщи купих четвъртинка прасковен сладолед от „Скупс“.

— Звучи чудесно — отвърна тя с облекчение. Той знаеше кога да смени темата.

Част от нея копнееше да се люби с Ханк, сега, веднага... Да усети ръцете му около себе си, голото му тяло да се притиска към нейното; да познае онази интимност, която бе невъзможна с Робърт. Но и така си беше добре — да остави всички неприятни емоции, да си откъхне и просто да се почувства човек.

Междувременно Ноел щеше да държи очите си отворени, не само за реалните опасности, които евентуално я очакваха, но и за възможността за нещо хубаво или за някой добър човек в живота ѝ. Някой, който много да прилича на човека с торбестите панталони и синята риза, който се бе надвесил над нея в този момент.

— Какво те кара да мислиш, че са задържали невинно момче? — Мери погледна Чарли, който се бе прегърбил над волана на автомобила, в усилието си да се справи с лъкатушещия планински път в проливния дъжд.

— Бог ми е свидетел, че не искам нищо друго, освен да стоваря цялата вина върху онзи боклук. — Чарли се намръщи, тъй като полагаше усилия да се взира през дъжда, който се изливаше като из ведро върху предното стъкло. Барабаненето на едрите капки върху покрива на колата беше почти оглушително. — Но въпреки престъпленията, които е извършил — а аз имам усещането, че Бронуин знае повече за това, отколкото казва — Данте Ло Прести не е този, който изпотроши стъклата на моята сграда.

— Как можеш да бъдеш сигурен?

— Номерът на обувките му е едното доказателство, че е невинен. Ло Прести носи номер 42 — попитах и шефа му — а отпечатъците от обувките в калта отвън трябва да са от обувки номер 44 или 45 поне.

— Не каза ли на полицията, че не си намерил никакво доказателство.

— Не и до момента, в който престанаха да оглеждат мястото. — Чарли удари леко по радиото и го настрои на местна радиостанция, която предаваше на всеки два часа информация за състоянието на пътищата.

Когато планираха да посетят по-големия брат на Корин, Евърет, горе, близо до Олбъни, времето беше най-малкото нещо, за което се тревожеха. А сега, ако искаха да постигнат целта си, трябваше да внимават и да се движат като костенурки. Мери си мислеше за всички счупени прозорци, заради които Чарли през по-голямата част от вчерашния ден кова дъски. Можеше да бъде и още по-лошо, помисли си тя. Ами ако валеше?

— Да не намекваш, че е било така, понеже Уейд е искал да прикрие следите водещи до Робърт?

Съдейки по случайната ѝ среща с Уейд Джуит, Мери би пропуснала този факт.

— Няма да се изненадам, ако старият Уейд е самият престъпник. Бог знае кой номер обувки носи. — Сипа още масло в огъня Чарли.

— Има слаба вероятност да съвпадат. — Мери се взря през стъклото в едно влажно зелено петно — всичко, което се виждаше от долината под тях. След още няколко километра щяха да стигнат детелината на междущатската магистрала и след това пътуването щеше да стане малко по-лесно.

Тя все още се питаше дали пътуването беше толкова добра идея. И това не беше само поради растящото ѝ безпокойство относно цялата тази ситуация. През цялото това време беше сам-сама с Чарли. Трябваше да е съвпадение, за да не забележи, че той е влюбен в нея. А той — последният глупак, за да не се досети, че тя беше в същата трудна ситуация, от която трябваше да намери изход. С една малка разлика: през всичките тези години тя никога не беше преставала да бъде влюбена в бившия си съпруг.

— В противен случай — каза Чарли — Уейд не е нищо друго, освен подставено лице. И не виждам голяма вероятност Робърт да бъде арестуван. Кое то отново ме кара да се запитам какво толкова го притеснява, ако разберем?

— Може би Евърет ще хвърли малко светлина по въпроса — отвърна Мери с по-голям оптимизъм, отколкото изпитваше. — Той е най-големият. Спомня си повече от Джорди.

— Да предположим, че това няма нищо общо с Корин. Може нечие друго тяло да е погребано на този парцел, без дори да знаем — размишляваше Чарли на глас. Той погледна към нея и побърза да добави: — Просто разсъждавам на глас, разбира се. По-вероятно има нещо общо с някаква негова система за печелене на пари — комисиони, подкупи, както ти ги нарече. Изобщо няма да се изненадам, ако открия, че на Каймановите острови има банкова сметка на името на Робърт.

— Значи мислиш, че това, което правим сега, е губене на време?

Той се поколеба, преди да отговори:

— Ако говоря като репортер — не. Мисля, че всяка следа, колкото и да е бледа, си заслужава да бъде проследена. Като твой

любовник обаче, аз съм толкова безсрамен да призная, че всяко извинение, за да бъда с теб, си заслужава.

Мери го перна леко по рамото, но той продължи да се смее.

— Наистина си безсрамен.

— Как да го докажа? Бих могъл да спра и да изчакам дъждът да отmine. Сигурен съм, че междувременно можем да намерим начин да се забавляваме. — Дяволитият му кикот я накара да се изчерви.

Дълбоко в себе си Мери не би искала нищо друго. От онази нощ в хижата това бе почти единствената мисъл, която запълваше съзнанието ѝ. Защо, питаше се тя, собственото ти легло никога не е толкова топло, колкото е на любовника ти? Саймън се беше обадил предишната вечер от Сиатъл и тя си даде сметка, че няма търпение да приключи разговора. През цялото време си мислеше за Чарли. За неговия навик да казва всичко веднага и право в очите, така че се изискваха поне няколко минути, преди човек да разбере, че се шегува. Как изглеждаше само, след като се събуди — косата, която след всичките тези години все още продължаваше да стърчи на всички страни, наболата му сива брада. Дори как обичаше яйцата си — леко рохки.

Когато започна да оправя леглото, той леко я дръпна настрани с думите: „Не, остави го“. И тя разбра, че той не иска символът на тяхната любов да бъде заличен толкова бързо. Този незначителен жест я беше трогнал повече от каквито и да било думи.

— Нямам нищо против откритото показване на това, което се случва — отговори тя с престорена изтънченост. Поглеждайки часовника си, Мери забеляза, че вече минава единайсет. — Освен това Ев и жена му ни очакват за обяд.

— В такъв случай трябва да оставим събитията да се развиват без наша помощ — намигна ѝ Чарли.

Четирийсет минути по-късно те навлязоха в алеята към кокетна двуетажна дървена къща, точно копие на къщите от двете страни, които образуваха съвсем нов квартал, точно на север от Олбъни. Съпругата на Евърет, млада жена с тъмна коса и прекалено слаба фигура ги посрещна на вратата с новородено бебе, сгушено в прегръдките ѝ.

— О, горките, трябва да сте се удавили! — възкликна тя и ги подкани да влязат колкото е възможно по-бързо и да свалят

дъждобраните си. — Заповядайте и се настанете удобно. Ще съобща на Евърет, че сте тук. Той е долу в мазето и се занимава с къщичките за птици.

— Къщички за птици? — Мери отмести поглед от подгизналите обувки, които се опитваше да свали.

Младата жена се засмя, поклащайки глава.

— Нора не ти ли е казала? Това е хобито му. Ев прави къщички за птици и ги продава на местния пазар за занаятчийски стоки — обясни тя и ѝ подаде ръка. — Между другото, аз съм Кати. Приятно ми е да се запознаем. Ев ми е разказвал толкова много за вас, че сякаш ви познавам — обърна се тя, за да се усмихне на Чарли. — А ти трябва да си съпругът на Мери.

Топлината, която се разля по страните ѝ, я накара да забрави колко е мокра. Тя беше на ръба да поправи Кати, когато Чарли стисна ръката на домакинята и ѝ отговори простишко:

— Чарли Джефърс, приятно ми е да се запознаем. А коя е тази красива малка госпожица? — Той се приведе лекичко напред, за да види детето, повито в розова пелена.

Кати проследи погледа му с изненада, объркана като всяка млада майка.

— Кори. Накратко от Корин.

Мери зяпна от изненада и беше благодарна, когато Чарли плъзна ръката си около раменете ѝ. Миг по-късно влязоха във всекидневната, из която навсякъде бяха пръснати играчки, и се озоваха сред трите поголеми деца на семейство Лундкуист, на възраст между две и седем години. Чарли коленичи, за да помогне на средното дете, хубаво момиченце с тъмна коса, да оправи кабела на лампата, който се беше оплел около колелата на количката. Мери се впечатли от лекотата, с която общуваше с момиченцето. Какво ли би станало, ако бяха отгледали Ноел заедно? Дали самата тя щеше да бъде по-добра майка? Мисълта я накара да почувства горчиво-сладка болка.

Минути по-късно Кати се върна с Евърет. Той беше едър и набит като Джорди, но с тъмночервена коса като на баща си и издължено лице с печално изражение. Ако човек не го познаваше, като нищо би го сбъркал със скандинавец.

— Мери... Чарли, радвам се да ви видя! — поздрави ги той сърдечно. — Изминали сте целия този път, и то в такова време. —

Обърна се и надникна през прозореца навън, където проливният дъжд беше отслабнал. — Преди да започнеш, Чарли, бих ли могъл да използвам помощта ти да извадим стълбата от мазето. Има дупка в покрива над верандата на пералното помещение и искам да я погледна.

— Да, веднага. — Чарли беше готов да помогне с каквото може. — Ако имаш смола и четки за двамата, можем да го оправим за нула време.

Ев се усмихна доволно и го потупа по рамото.

— Ако е достатъчно сухо горе, ще се възползвам от това предложение, Чарли.

Жените се скриха в кухнята, където лавирайки между играчките и подкупвайки децата със солени бисквити, Кати успя да сложи обяда на масата. Мери държеше бебето, докато тя разсипваше апетитната супа и поставяше филийки хрупкав хляб, огромна салатиера и чиния с домашно приготвена туршия на масата. Накратко — Кати Лундкуист беше жена точно по сърце на свекърва си.

Колкото до Мери, тя наблюдаваше с почуда детето, заспало в ръцете ѝ — детето, кръстено на най-добрата ѝ приятелка. Малката Кори дори приличаше на нея — същата руса коса и вирнато носле, същата трапчинка на брадичката. Ако Корин имаше дете, нямаше да прилича на нея самата повече от племенничката ѝ.

Тя си помисли за Ноел и как понякога се отчайваше, че никога няма да станат близки. Изведнъж видя всичко в съвсем нова светлина. Поне още се борим... а докато има живот, има и надежда.

След вкусния обяд разговаряха за процъфтяващата кариера на Ев като строителен консултант и незначителното признание, което бе получил като производител на къщички за птици. Бяха се запознали с Кати на търговско изложение преди време. А каква радост бяха децата им — нескончаема олелия, спречквания, две сутрешни хранения и всичко останало.

Когато децата си легнаха за следобеден сън, възрастните се оттеглиха във всекидневната, където Мери и Чарли най-сетне разкриха истинската причина за своето посещение. Те разказаха на Ев и Кати за Ноел, както и за всичките им подозрения към Робърт. Мери внимаваше да избегне и най-малкия намек, че Корин е убита и беше приятно изненадана, когато разбра, че Ев говори с лекота по въпросите, свързани със сестра му, за разлика от Джорди.

— Бих искал да можех да ви помогна повече. — Седнал на дивана със скръстени в скута ръце, загрубели от работа, Ев поклати глава. — Истината е, че не си спомням много — тогава бях в колеж — освен това, към края Корин и Робърт не се разбираха особено. Тя беше много нещастна. — Разсеяно взе един малък чорап, оказал се до възглавничката под лакътя му, и го заглади с големите си груби пръсти. — За последния уикенд, в който я видях жива, обаче имам съвсем ясен спомен — сякаш беше вчера. Беше събота през нощта и се бях прибрал къщи за зимната ваканция. Корин и гаджето ѝ отидоха на кино. Трябва наистина да са се скарали жестоко, защото тя се прибра много притеснена, като че ли... като че ли някой беше умрял. Разбира се, тогава не знаех, че тя е била... — Той млъкна и прехапа устни.

— Бременна — додаде спокойно Кати, поклащайки бебето на стола до камината. — Няма проблеми, Ев. Можеш да го кажеш. Няма да те анатемосат заради това.

— И така не разбра чак до инцидента? — Чарли се обърна към Ев и премести поглед, загледан в библиотеката, на която бяха подредени семейни снимки.

— Точно така. — Братът на Корин поклати тъжно глава. — Би ми се искало да е дошла при мен, въпреки всичко. Аз бях... Е, добре... Не съм сигурен какво щях да направя, но не трябваше да страда сама.

— Мислиш ли, че е казала на Робърт? — попита Мери едва чуто. — Имам предвид, нали той е бил бащата?

— Най-вероятно, но не мога да гарантирам — отвърна Ев угрижено. — Мога само да кажа, че за каквото и да са се скарали, е било сериозно. Корин изглеждаше сякаш влак е минал през нея. Първо си помислих, че я е наранил по някакъв начин. Почти исках да е така. Ако това се беше случило, вярвайте ми, сега Робърт ван Дорен щеше да е гушнал букетчето. — Лицето на Ев потъмня. — Но тя само плачеше. Лицето ѝ беше подпухнало и зачервено, като от плесници.

— Каза ли за какво са се карали? — Очите на Чарли се присвиха.

— Не, освен... — Ев сниши глас сякаш не искаше децата да чуят. — Спомням си, че все повтаряше и повтаряше: „Никога няма да ни прости това“.

И така, той е знаел.

— Робърт ли е имала предвид? — попита Мери.

— Тогава така предполагаш — каза Ев. — Поглеждайки назад обаче, си мисля, че е имала предвид татко, защото най-много се страхуваше от него. И имаше право. Това щеше да е прекалено горчив хап за него, но щеше да го превъзмогне с времето, сигурен съм. Татко не беше лош човек, само прекалено строг.

Мери нямаше повече въпроси и беше почти готова да предложи да тръгват, когато се сети за нещо.

— Знаете ли дали се е срещала с някой друг по онова време — попита тя.

— С друго момче имате предвид? — сепна се Ев. — Някой, за когото Робърт не е знаел? — Нямаше нужда да добавя, че ако Робърт е знаел, е щял да го направи на пихтия.

— Точно така — отвърна тя.

Той се замисли за минута и после поклати глава.

— Не е невъзможно, предполагам. Както казах, не прекарвах много време у дома. Но не мисля, че е имала. Какво те кара да мислиш така?

— Някои неща в дневника ѝ. Тя споменава, че от някакво парти са я откарали вкъщи — момче, за който се споменава само като „Дж“.

Ев се облегна назад, търкайки брадичка.

— Единственият, когото познавам с тези инициали, е брат ми Джорди. А тогава той нямаше още четиринайсет, не е бил достатъчно голям, за да шофира.

— А и за когото да става дума, най-вероятно са били само приятели. — Но въпреки думите си, Мери не беше съвсем убедена. Нямаше доказателства, че Корин се е виждала с някой друг, но въпреки това имаше усещането, че пропускат нещо важно. Тя се изправи с въздишка.

— Ев... Кати, задържахме ви твърде дълго. Обядът беше много вкусен. Помогнахте ни повече, отколкото предполагате.

— Предложението да дам едно рамо за покрива е все още валидно — каза Чарли, поглеждайки през прозореца. Дъждът беше спрял и Мери забеляза бледата дъга и бързо избистрящото се небе.

— Благодаря ти, Чарли, но е по-добре да изчакам... Дъските трябва да изсъхнат.

— Остави ме да ти помогна поне със стълбата.

Ев поклати глава.

— Ще се захвана с това по-късно. Да си призная, изведнъж се почувствах уморен. Целият този разговор за миналото... — Той млъкна замислено, а след това изведнъж засия. — Ако ме изчакате за малко, имам нещо за вас.

Евърет изчезна в съседната стая и Мери можа да чуе тежките му стъпки надолу към мазето. След минута отново се появи, носейки красива, измайсторена от брезова кора къщичка за птички.

— Това е за вас двамата — каза той. — Просто я заковете на някой стълб и като дойде пролетта, ще имате занимания с часове.

Мери почувства как се изчервява. Чарли прие с благодарност, която тя намери за толкова вълнуваща, колкото и самия подарък.

— Но защо? Благодаря ти все пак, Ев. Вече знам и точното място за нея.

За един блажен миг Мери се отдаде на фантазиите си. Ще дойде пролет, тя ще бъде там и ще гледа как птиците свиват гнезда и как учат малките си да летят. А след това, точно както дъгата изчезна от небето, фантазиите ѝ избледняха и действителността завладя мислите ѝ. Дотогава тя отдавна щеше да си е тръгнала. Това ѝ причини болка, която не я напусна по целия път обратно към Бърнс Лейк.

Ако сестрата на Мери можеше да изкаже мнение, оранжевоглавото коприварче щеше да бъде първия обитател на новата къщичка за птици на Чарли. Референдумът за предложеното разработване на Санди Крийк беше насрочен за гласуване само след две седмици и Триш Куин оползотворяваше всяка минута. Тя организира група доброволци, които да раздават брошури от врата на врата. Митингът пред кметството завърши като поход на поддръжници, запътили се към магазинчето за кафе и сладкиши. Професор Ларсен, изявен орнитолог, автор на книга за коприварчетата, беше поканен на лекцията. Резултатът беше, че жителите на града се разслоиха много повече в мненията си, отколкото някой си беше представял. Обратно на широко разпространеното схващане, се оказа, че не всички в Бърнс Лейк са зависими за прехраната си от „Ван Дорен и синове“.

В късния съботен следобед, точно след посещението при Ев и Катя Лундкуист, Мери влезе в „Догиърд Пейдж“ и видя как сестра ѝ се

е превърнала от книжарка в малък град във фанатик със светнали очи. Триш се отскубна от привържениците си, за да я поздрави.

— Донесе ли го? — попита тя нетърпеливо.

Вместо обичайния гащеризон, Триш носеше копринена блуза и синя пола. И косата ѝ беше различна — прибрана зад ушите с две седефени гребенчета. Цялостният ефект беше поразителен.

Мери връчи на сестра си кафяв плик с видеокасетата, която беше обещала на сестра си. Ставаше дума за документален филм за последиците от необузданото посегателство върху местната природа на малък град в Северна Каролина. Благодарение на връзките си тя беше се сдобила с едно копие, за чието прожектиране Триш беше устроила специално събиране вечерта в църквата. Самият свещеник според Триш беше пламенен апостол, който се бореше за запазване на природата.

— Не беше лесно — призна Мери. — На практика трябваше да коленича и да се моля. Но продуцентът ми е приятел и ми е длъжник, така че накрая се съгласи.

— Благодаря ти. И аз съм ти длъжница. Добра работа. — Триш засия и попита: — Ще бъдеш там тази вечер, нали?

— След всички неприятности, през които преминах? Не бих могла да го пропусна.

Онова, което Мери не каза на сестра си, беше, че съдбата на коприварчетата е най-малката ѝ грижа. Триш само би изпитала болка от намека, че е посветила сърцето си на каузата на коприварчето, вместо да се отдаде на защитата на Ноел. Не че Триш не се интересуваше от племенницата си — просто това беше начинът ѝ на борба. Когато се изправяше пред непреодолимо препятствие, тя се отправяше към първото камъче, което може да се прескочи.

— Наехме допълнително столове — бърбореше Триш разпалено. — И преподобният Джо... о, Мери, нямам търпение да го срещна, толкова е съпричастен!... Уреди хорът да пее след прожекцията. Нещо, о, не знам, наистина вълнуващо, като „Реквием“ на Фуре.

— Какво ще кажеш за „Тази земя е нашата земя“ вместо това? Не искаш да изглеждаш елитарна, нали? — Мери говореше от гледна точка на обществото, без да иска да звучи критично, както всъщност излезе.

— О, ами, да. Сигурна съм, че си права. Никога не съм мислила за това. — Светлината в погледа на сестра ѝ изведнъж угасна и в него се прокрадна познатото колебание.

Мери се почувства гузна и побърза да смени темата.

— Искаш ли да те закарам или Гари ще те вземе?

Отново думите ѝ дойдоха не на място. Триш се усмихна смело.

— Не беше сигурен, че ще може, така че аз уредих друго. — Сестра ѝ започна да се суети. Малките ѝ пълнички ръчички се разтрепериха над кошницата с изкуствени африкански теменужки. — Той е толкова зает напоследък, знаеш, малката лига и всичко останало. — Тя бутна кошницата към средата на масата. — Ето! Какво мислиш?

— Хубави са! — усмихна се Мери.

Това беше сестра ѝ — старееше се да направи света по-красив, обръщайки гръб на грозното и неподреденото в собствения си живот. Тъкмо си тръгваше, когато Триш попита със снишен глас:

— Как е Ноел? Не съм я чувала от дни.

— По-добре — отвърна Мери. — Наистина е учудващо как успява да се справи и да се държи. Тя е много по-силна, отколкото сме си представяли. Но мисля, че този, който е изненадан най-много, е самата Ноел.

Що се отнася лично до нея, тя си мислеше, че това има нещо общо с един лекар на име Ханк. Дъщеря ѝ се беше прибрала късно миналата вечер и изглеждаше искряща, стъпваше леко, въпреки това настояваше, че двамата с Ханк са само приятели.

Ала Мери знаеше, че вътрешно нещо дълбоко я вълнува, но тя ставаше все по-добра в прикриването му. И колкото повече всяка среща с Ема я разкъсваше, толкова повече това я правеше по-смела. Най-лошото беше безкрайното чакане без каквато и да е гаранция, че нещата ще се оправят. Робърт продължаваше да е на свобода, а те все още бяха далече от целта — да изровят някакво доказателство срещу него.

Розите на гроба на Корин, например. Какво означаваха? Теорията на Ноел беше, че те са свързани с нероденото дете на Корин.

— Гертруд не е като теб — отбеляза Ноел. — Единственото, което е искала някога от живота, е да бъде съпруга и майка. — Те седяха на каменната пейка, с изглед към някогашната градинка, която отдавна бе тревясала. Ноел не искаше да я обиди, но въпреки това

Мери трепна. — Тя винаги е искала да има много внуци. Трябва да видиш фотоалбума със снимки, които е правила на Ема. Толкова е тежък, че може да счупи стъклото на масата ѝ за кафе. Ако е знаела, че Корин е носила дете от Робърт...

— Щеше да го оплаква сякаш е нейно?

— Точно така.

— Дори след трийсет години.

— Тя си осмисля времето по този начин. Не знаеш как да гледаш на нея, но наистина под ледената ѝ външност се крият дълбоки и искрени чувства. Всяка година на годишнината от сватбата Гертруд ни изпращаше кошница с цветя, точно копие на булчинския ми букет.

— Сигурно има много добър цветар — отбеляза Мери сухо.

— Не разбираш ли? Поръчва букет за гроба на Бък и си мисли: „Докато съм там, защо да не ударя два заека с един куршум?“ — предположи Ноел.

— Звучи по-скоро прагматично, отколкото сантиментално — отбеляза Мери.

Възможно бе Гертруд все още да оплаква загубата на нероденото си внуче, помисли си тя. Или не беше наред или имаше нещо повече, отколкото личеше на пръв поглед.

— Предай ѝ моите най-добри чувства — обърна се Триш към Мери, докато Мери се отправяше към вратата. — Кажи ѝ, че подготвям атака по фланга на противника. Рано или късно ще го повалим.

Точно в седем и трийсет Мери пристигна в Обединената църква на Светите апостоли и откри залата за обществени прояви в мазето, претъпкана догоре. Преподобният, нисък набит мъж с къдрава посивяла коса и заразителна усмивка, я посрещна топло на вратата.

— Сякаш ви познавам. Изглеждате точно както Триш ви описа — приветства я той и сърдечно обхвана дланта ѝ с двете си ръце. Очите му блестяха.

— Ще го приема като комплимент — засмя се Мери срамежливо.

— Нямате представа, нали? — Преподобният наклони глава на една страна, оглеждайки я съсредоточено. — Само да чуете как сестра ви говори за вас. Слънцето изгрява и залязва с вас.

Мери направи гримаса.

— Никога не съм била чак толкова порядъчна.

Тя се взря в него по-отблизо с любопитство.

— Ще го имам предвид — кимна и бързо измъкна ръката си, преди да се отдалечи, за да си намери място.

Мери седна назад и се огледа наоколо. Повечето от лицата бяха непознати за нея, но разпозна поне неколцина бивши съученици. Чертите им сякаш надничаха палаво иззад увисналите бузи и брадички. Хелън Хагърти, някога мажоретка и кралица на красотата, а сега доста пълничка, я забеляза и ѝ махна с ръка, но усмивката на устните на Хелън изобщо не достигаше до малките ѝ любопитни очи.

Вдясно на Мери седна Кара Таунсенд. Когато двете бяха във втори курс в „Лафайет“, с Кара учеха заедно по биология. Сега тя беше майка, с къносана коса, развалени зъби и цигарена кашлица, но съвсем не беше надживяла слабостта си към животните. Като си спомни как ѝ прилошаваше, когато трябваше да се прави дисекция на животни, Мери не се учуди на забележката ѝ:

— Сузи, четиринайсетгодишната ми дъщеря, не е мигнала откакто прочете онези статии във вестниците. Мисълта за всички онези невинни птички, които са били унищожени... — Сара млъкна, за да се изкашля в кърпичката си.

Бети Пинкертън, собственицата на пекарната за сладки на Фронт Стрийт, стовари туловището си на празния стол до Кара. Огромна жена, която претендираше да е подвижна реклама на стоката си, тя отделяше еднакви количества топлина и доброжелателство.

— На бас, че това е Мери Куин! — възкликна тя. — Чух, че си отново в града. И за бога, погледни се! Кожа и кости както винаги. Спомням си, когато двете със сестра ти минавахте през пекарната на път от училище за вкъщи, ти беше започнала малко да понапълняваш. — Бети се облегна, за да си помаха с една от програмите, които раздаваха на вратата.

Мери се усмихна при този спомен.

— Все още си спомням захаросаните ти сладки. Когато бяхме малки, ти ни даваше всички счупени.

— И още го правя... когато мога да се отърва от тях. — Бети извърна очи. — Да не ти разправам какви са днешните родители. Само ако ги чуеш, ще си помислиш, че захарта е най-голямото зло.

— Следващия път ще сторя грях и ще мина през пекарната — намигна ѝ Мери.

Сърцатият смях на Бети накара бузите ѝ да се разтресат и да развълнуват пицната ѝ пазва.

— Дъщеря ти например не позволява на малката си дъщеря да хапва бисквити безразборно. — Наведе се над Кара и прошепна: — Бедната! Чух какво се е случило. Ако има нещо, което мога да направя, бъди сигурна, че ще помогна, само ми кажи.

Мери неочаквано се развълнува.

— Благодаря ти, Бети.

В този момент светлината стана по-приглушена. На прожекционния екран отсреща се появиха първите кадри. На фона на панорамна гледка на старомоден провинциален град мъжки глас започна да разказва с дълбок, мощен тембър:

„Прогресът. Пионерите сред нашите предци са го измервали с поминъка и живота си. Те са изсичали гори и са разширявали границите не поради алчност, а заради елементарната нужда да оцелеят...“.

Мери погледна празния стол от лявата си страна. Беше го пазила за Чарли, но той закъсняваше. Обгърната от мрака се усмихна тъжно на лекотата, с която беше започнала да мисли като отдавна омъжена жена, за която светът започва да се дели на две. След всичко това как щеше да се завърне към живота си на самотница, да сервира за един човек, да спи в единично легло, да купува билет само за себе си? Със Саймън беше различно. Несъзнателно го беше избрала поради единствената причина — той рядко беше до нея. Когато го нямаше, нищо не нарушаваше ежедневието ѝ.

Тя отново се съсредоточи върху филма и скоро откри, че е погълната от живота на обикновените хора в малкия град, който приличаше много на този, в който сега живееше — град, борещ се с последиците от индустриалното замърсяване. Беше толкова погълната от филма, че когато познат глас, но не този на Чарли, прошепна:

— Извинете, мястото заето ли е? — Тя толкова се обърка, че изпусна програмата си.

Робърт! Тя погледна нагоре разтревожено, но преди да може да отвори уста, за да отговори, той вече се бе настанил до нея.

Мери почувства как адреналинът ѝ се покачва, все едно шофираше по мокър хлъзгав път.

— Съжалявам, мястото е запазено — рече тя с леден шепот.

Робърт продължи, сякаш не беше я чул:

— Какво съвпадение, Мери, че те намирам тук! — Тихият му глас беше пълен със сарказъм.

— Казах...

Силни пръсти сграбчиха китката ѝ.

— Чух те.

Тонът на Робърт беше заплашително любезен. Той престана да стиска ръката ѝ и се облегна с лека триумфална усмивка.

— Много ли ти липсвах? — промърмори той тихо.

Мислите на Мери се върнаха назад във времето през третата година от гимназията в нощта, когато Робърт започна да я задира пиян на едно парти. Когато тя го отблъсна, той се разгневи. „Всеки знае каква малка кучка си — изсъска той. — Чух, гаджето ти не е единственият, който ти го вкарва.“ След това на лицето му се изписа гадна усмивка и той изчезна в тълпата. След няколко минути тя го забеляза да сваля с приятелите си от тренировките по езда Корин — обви с ръка раменете ѝ, а тя го зяпна с обожание.

Никога не сподели с Корин за случилото се.

— Накрая ще ти хареса — прошепна тя в отговор. — Градът спечелва иск за двеста милиона долара по делото срещу предприемача.

Достави ѝ удоволствие да види за първи път как той се сковава. Въпреки това Робърт само се изхили тихо и просъска:

— Винаги се наслаждавам на добрите битки.

Мери обаче нямаше смелостта за това. Изправи се на крака и започна да си проправя път към вратата. Нямаше нужда от това. Робърт просто се опитваше да я извади от равновесие. Не му стигаше, че беше заплашил Чарли. Сега беше неин ред.

Тя блъсна вратата и тъкмо изкачваше стръмните стълби, водещи към улицата, когато премерено учтивият глас на Робърт я застигна.

— Любопитен съм за нещо, Мери. Твоя ли беше идеята да се върнеш? Като знам какво е отношението на жена ми към теб, много ми е трудно да повярвам, че тя те е помолила за това.

Мери се обърна. Сякаш някой я бе зашлевил.

— Ах ти, кучи сине! — не издържа тя. — Как се осмеляваш?

Застанал в дъното на стълбите, потопен в сянка, Робърт можеше да мине за актьор в черно-бял филм. Устните му се разтегнаха в тъжна усмивка. Репортер ветеран от Холивуд веднъж беше казал на Мери, че истинското определение за звезда е човек, който може да премине през претъпкана зала и да накара хората да се обръщат след него само защото усещат присъствието му. Същото може да се каже за злото, помисли си тя.

— Ти си далеч от Ню Йорк, Мери — продължи той с овладян глас, но лек тик накара десния му клепач да затрепери. — Нямах представа срещу какво си се изправила.

Сърцето ѝ биеше бясно. Бяха сами и тя си помисли колко лесно би било за него да се плъзне зад нея и да я стисне за гърлото. Искаше да избяга, но не се осмеляваше да се обърне с гръб към него.

Насили се да срещне погледа му.

— Има нещо, към което аз проявявам любопитство — каза тя. — Питам се защо някой, който няма никакви грижи на главата си, се опитва да си навлече неприятности, само и само да го докаже.

Той се втренчи в нея. Очите му бяха безизразни и опасни като на кобра.

— Майка ти не те ли е учила никога да не си пъхаш главата там, където пръстът ти не влиза? Може да те заболи. — Гласът му беше измамно любезен, подобен на този, с който баща укорява палаво дете.

Но тя си беше имала работа с мъже като него в миналото. Страхът беше стоката, която те продаваха. Ако я откажеш, те са безсилни.

— Заплашваш ли ме, Робърт? — попита тя с цялата решимост, на която бе способна, макар сърцето ѝ да биеше неистово. — Защото, ако е така, нека те предупредя, че са ме научили да отвърщам на удара.

Лицето на Робърт се приближи, а светлите му очи проблеснаха. Всъщност той не се бе доближил чак толкова до нея, каквато бе целта на движението му, въпреки това тя почувства пристъп на паника, което я накара да пробяга оставащите няколко стъпала.

Дишаше тежко, сякаш бе тичала три етажа нагоре.

Беше ли я последвал? Тя се огледа наоколо, за да види дали някой ще я чуе, ако изкрещи. Но Чърч Стрийт беше тиха и сградите по нея бяха със спуснати капаци на прозорците. Малък паркинг за велосипеди проблясваше слабо в тъмнината на няколко крачки от нея.

Погледът ѝ се спря на стар „Шуин“, който не беше заключен. Всъщност малко велосипеди в Бърнс Лейк се заключваха. Мина ѝ мисълта да го възседне и да върти педалите, докато стигне колкото може по-бързо до колата си, която беше паркирана две пресечки по-надолу.

В този миг усети, че паниката ѝ отминава. Погледна връзката ключове в ръката си и се почувства глупаво. На какво още бе способен Робърт?

Мери не осъзнаваше колко е объркана, докато не удари бронята на колата, потегляйки напред. Сграбчи здраво волана, като че ли в противен случай ръцете можеха да ѝ изневерят. Мина ѝ през ума, че Триш ще се чуди къде е офейкала сестра ѝ, без дори да се обади. Не биваше да забравя да се обади на сестра си и да ѝ остави съобщение на телефонния секретар, когато се прибере.

Тя се приближаваше към пресечката на „Мейн“ и „Бридж“, когато тъмносиво волво — без съмнение това на Ноел, ударено отпред — привлече погледа ѝ. Дъщеря ѝ тази вечер беше останала вкъщи, за да наглежда Дорис, така че колата ѝ беше последното нещо, което Мери бе очаквала да види на банкетата пред „7-Илевън“, а зад нея — да е спрял шерифският автомобил.

Ноел, заслепена от светлината на фаровете на колата, спореше с ченгето — едър, мускулист мъж, застанал с гръб към Мери.

Тя удари толкова силно спирачки, че прелетя последните няколко метра, свистейки неистово с гуми, преди да спре на сантиметри от бронята на шерифската кола. Без да се притеснява, че не е загасила двигателя, скочи и се втурна да спасява дъщеря си.

— Това е нелепо! Не бях превишила ограничението за скорост и вие го знаете — трескаво се противеше Ноел. — Сега, ако просто се извините... — Тя съзря Мери и отчаяно проплака: — Мамо!

Шерифът се извърна тронаво, а чакълът проскърца под токовете на ботушите му. Уейд Джуит! Трябваше да се досети.

— Стой настрана, Мери. Това няма нищо общо с теб — стрелна я със свиреп поглед той, преди да се обърне отново към Ноел. — Госпожо, опасявам се, че ще трябва да ви помоля да си направите проба за алкохол.

Ноел замръзна, явно зашеметена, но бързо дойде на себе си.

— Няма да направя такова нещо! Не съм пила и вие чудесно го знаете! — отблъсна Уейд, но месестата му ръка здраво хвана нейната.

— Уейд Джуит, махни ръцете си от дъщеря ми! — Гласът на Мери, трениран с годините, за да бъде чувана по време на шумни партита и пресконференции, не ѝ изневери. Извиси се над шума на уличното движение като рев на мечка, вдигнала се на задните си крака, за да защити малкото си.

Уейд се обърна към нея подигравателно:

— Не си ли закъсняла малко, Мери? Трябваше да си там, когато е изливала в гърлото си първото питие.

За миг времето сякаш спря и Мери успя да забележи полукръглите потни петна под мишниците му и пакет хартиени кърпички, подпъхнат под белезниците, щръкнали от колана му. Това не беше случайна проверка, помисли си тя. Уейд Джуит беше устроил засада на Ноел.

— Не си се променил ни най-малко, нали? Само си разширил репертоара си. — Мери на свой ред го погледна с презрение. — О, да, знаехме някога в девети клас, че това си ти. Онзи, който се обаждаше анонимно на мен и на всичките ми приятелки.

— Какво знаеш ти. — Лицето му се изкриви пренебрежително.

— Брат ти ни каза. Дори и той те намираше за отвратителен.

За миг маската му падна и Уейд Джуит стоеше напълно разкрит, приличаше на долен застаряващ тип.

— Скийтър? Та онова малко лайно нямаше нищо, с което да... — Той спря, осъзнавайки, че е стигнал твърде далеч.

— Не съм ти казвала нищо по този въпрос, защото те съжалявах — продължи хладно тя. — Такова влечуго си и ако това е бил единственият начин, по който си могъл да заговориш момиче... ами, наистина жалко. Разбира се, нямах представа колко ниско можеш да паднеш.

— Стига толкова, мадам. Просто си затвори устата и се махни настрана или ще те... ще те задържа за възпрепятстване на органите на реда.

Очите на Мери плахо проблеснаха, когато той се обърна отново към Ноел.

— Госпожо, както ви казах, ще ви помоля да направите...

Нещо прещрака в главата на Мери. Тя се втурна напред и започна да налага Уейд здраво с чантичката си. Блъсна го в гърба и той полетя напред.

Мери знаеше какво ще последва — тя ще бъде надвита и тръшната върху предния капак на автомобила, а ръцете ѝ — грубо извити отзад на гърба. Тя чу Ноел да проплаква и миг по късно се разнесе звъntenето на хладния метал на белезниците, които бяха щракнали здраво около китките ѝ.

— Изглеждаш така, сякаш разчиташ на приятел. Или пък имаш скрита ножовка.

Мери погледна нагоре и съзря висок мъж с катраненочерна коса, облечен в джинси и измачкано тъмносиньо спортно палто, виждало и по-добри времена. Чарли! Той се разхождаше пред килията, където тя беше от почти час. Той ѝ се усмихна. Тя не отвърна на усмивката.

— Защо се забави толкова?

Чарли сложи ръка на рамото ѝ.

— Онзи тип отпред ми създава неприятности.

— Нека позная. Уейд Джуит, нали? — Мери погледна с отвращение към мърлявата врата на стаята на полицейското управление.

Чарли кимна, но продължаваше да се усмихва.

— Разбрах, че най-накрая някой е сритал дебелия задник на този грубиян. Отдавна си го търсеше.

Този път Мери отвърна на усмивката.

— И повече щях да направя, ако не ме беше закопчал с белезниците. — Тя погледна зад него. — Къде е Ноел? Мислех, че ще дойде с теб.

Всъщност дъщеря ѝ трябваше да дели тази килия с нея, но в суматохата при ареста на Мери беше успяла да се измъкне. Очевидно Уейд Джуит беше решил, че един член от семейството зад решетките е достатъчен. Двама могат да предизвикат нежелана реакция и скандал.

— Казах ѝ, че няма да е задълго, а и тя не искаше да притеснява Дорис. — Той спря за малко, сякаш преценяваше колко Мери може да понесе, и чак тогава каза: — Имаше разправия дали да те пуснат под гаранция.

Тръпки я побиха при мисълта да остане зад решетките през нощта и да слуша стария Ейвъри Уилкинсън, градския пияница, как хърка в съседната килия.

— Е, ще ме пуснат ли, или не — попита тя войнствено.

— Някой от шефовете ще си подпише заповедта за напускане, както казваме във вестника.

— И как ще го уредиш?

— Заплаших, че ще пусна статия на първа страница за полицейски тормоз. И Уейд склони бързо.

Чарли я дари с усмивка, а след това погледна часовника си, допълвайки с обичайния си безизразен тон:

— Точно навреме за едно питие в „Ред Кроу“.

При споменаване на кръчмата Ейвъри Уилкинсън повдигна рошавата си посивяла глава и измърмори:

— Пий едно и за мен, човече — преди да се стовари отново върху дюшека.

Мери размени развеселен поглед с Чарли. Но не се разсмя. Ако си позволише да се разсмее, кой знае докъде щяха да стигнат?

— Повече се нуждая от душ и чисти дрехи. — Тя пристъпи напред и хвана дланите на Чарли, добавяйки нежно: — Ей, в случай, че съм забравила да спомена — благодаря ти! Какво щях да правя без теб?

Чарли сви рамене.

— Щеше да се справиш някак си. Ти винаги се справяш.

Мери долови леко униние в гласа му.

Минути по-късно оттам ги изведе млад заместник-шериф с пъпчиво лице. Уейд Джуит само ги изгледа безпомощно, когато преминаха край него.

На паркинга Чарли се обърна към Мери и отбеляза сухо:

— Май ще възразя на коментара, който направи веднъж, че в малкия град нищо не се случва.

— Вземам си думите назад. — Мери пое протегнатата му ръка и двамата се запътиха към неговия автомобил. — Ноел изглеждаше ли притеснена, когато говори с нея?

— Малко, беше по-скоро сърдита, което приех за добър знак. — Той докосна лакътя ѝ. — Като стана дума за това, мисля, че малкото ни момиченце е много впечатлено, че си се борила така за нея.

Мери почувства, че уплахата ѝ се стопява. Подигравателният тон на Робърт, който бе чула по-рано тази вечер, ѝ изглеждаше сега толкова далечен, като от друг живот. Още не беше събрала сили да каже на Чарли за онова, което ѝ се беше случило, но знаеше, че като го сподели, няма да го притесни чак толкова много.

— Ще ѝ се обадя от колата, за да ѝ съобщя, че се прибирам — каза тя и се усмихна.

Когато стигнаха до автомобила, Чарли не отиде веднага до вратата. Просто стоеше, без да помръдне и я наблюдаваше. Лицето му беше в сянка, но очите му бяха изпълнени с неизречени думи и дълго сдържани чувства.

— Не знам какво щях да направя, ако нещо ти се беше случило — продума той и това я развълнува. — Обещай ми, че няма да се перчиш повече така глупаво.

Мери отвори уста, за да се възпротиви, че е направила това, което би сторила всяка майка на нейно място, когато той неочаквано я дръпна и я притисна към себе си. С въздишка на примирение потъна в топлото убежище на неговата прегръдка. Чарли ухаеше на горски дим и пот. Тя усети как дъхът му разрошва косите ѝ, почувства здравите мускули на ръцете му.

— Няма да обещавам нещо, което не съм сигурна, че мога да изпълня — промърмори тя. — Ще го направя в пристъп на лудост и ти го знаеш.

— Да, знам. И затова те обичам.

Думите му се разнесоха в хладния нощен въздух. Тя ги прехвърли в мислите си, както някога търкаляше в ръцете си хубавото синьо камъче, което той беше уловил в поточето и бе ѝ го подарил. Тя почти го почувства в дланта си — гладко и топло. Имаше ли смелост да му каже същото?

Мери се отдръпна, без да сваля ръце от раменете му. Прокара пръсти по мършавите му ключици и се усмихна на себе си. Какво предизвикателство би бил той за повечето жени, които щяха веднага да се опитат да го угоят. Но тя го обичаше такъв, какъвто е. Това, което би ѝ харесало, бе да си ляга всяка вечер до него и всяка сутрин да се събужда с него.

Налегна я непоносима тъга.

— О, Чарли! Има толкова обещания, които би ми се искало да мога да ти дам.

— Да, и това знам — промълви тъжно той.

Някъде наблизко забуча моторът на кола. Той се изкашля, за да прочисти гърлото си и рече:

— Качвай се, ще те откарам до своята кола.

Минути по-късно те бяха на пресечката на „Мейн“ и „Бридж“. Мери се успокои, като откри колата си на мястото, на което я беше оставила, и в същия вид, с изключение на парче хартия, затиснато под чистачката на предното стъкло. Беше глоба за неправилно паркиране.

— Не мога да го определя като добър или лош, защото се доближава до това, което очаквах. — Лейси вдигна очи от доклада на психолога на бюрото ѝ.

Ноел усети как я обзема познато вълнение. Лейси не ѝ бе казала никакви подробности по телефона, затова беше нахлула в офиса ѝ по къси панталони и фланелка и с все още мокра коса. Току-що бе излязла от душа, когато адвокатката се обади. Не се беше възстановила от снощната разправа с Уейд Джуит, но трябваше да се пребори и с това. Във всеки случай беше по-добре да знае.

— Какво се цели с това? — попита тя, нервно оглеждайки адвокатската кантора, която се помещаваше на най-горния етаж на викторианска сграда, заедно с библиотеката „Ема Т. Кейтс“, сякаш отговорът можеше да е скрит сред целия този творчески безпорядък и тапицирани плюшени столове, намирисващи на котка.

Лейси надникна в доклада над изисканите си очила, кацнали на върха на вирнатото ѝ носле.

— Това е оценката на д-р Хокинс, в която се казва, че все още си много тревожна и силно напрегната, което продължава да е основание да се изкаже особено мнение относно това, кое е най-добро за дъщеря ти. Тя например има резерви по отношение на способността ти да се справяш с нуждите на едно малко дете, като се имат предвид и грижите за баба ти. Накратко, въпреки че не притежаваш качества на Майка на годината, не си заплаха за обществото. — Тя вдигна поглед и се намръщи. — Това, което е написала за твоя съпруг, е всъщност притеснителното за мен.

Ноел почувства как вътрешностите ѝ отново започват да се бунтуват. Да не би Робърт да е сторил нещо на Ема? Да я е наранил по някакъв начин? Или може би трябва да повярвам, че е добър баща, защото обратното е немислимо.

— Дъщеря ми е добре, нали?

Лейси за момент се смути.

— Какво? О, да. Просто имах предвид, че... Ами, нека се изразя така, ако зависеше от нея, Робърт щеше да бъде канонизиран. Чисто и просто тази Хокинс се храни от него. — Тя направи опит да скрие отвращението си.

Странно, Ноел почувства как напрежението ѝ намалява. Учудващо е, помисли си тя, как нещото, което те е плашило толкова много, предизвиква облекчение у теб, когато най-накрая те застигне. Усети, че въжето, с което сякаш я бяха овързали и което я прежулваше до кръв, се скъсва, оставяйки я да се рее безтегловно.

— И какво ще стане оттук насетне? — Гласът ѝ прозвуча странно.

— Докладът е предоставен на съдията. Сега е само въпрос на време да бъде огласен. — Лейси остави документа настрана, навеждайки се напред и оглеждайки загрижено Ноел. — Хей, малката, добре ли си? Не изглеждаш много добре.

— Добре съм — отсече Ноел. Беше уморена от това да се отнасят към нея като към неудачник. Да се самосъжалява едва ли би ѝ помогнало много. — Виж, нека бъдем честни. И двете знаем, че Робърт дърпа конците в този град. Защо те изненадва, че и Линда Хокинс е една от марионетките?

— Нека не го разгласяваме наляво и надясно. — Лейси се обърна строго към нея. — Няма да отрека, че съпругът ти има огромно влияние в този град, но не виждам доказателства за мащабна конспирация. И честно казано, коментарите по този въпрос извън този кабинет, само биха направили положението ти по-трудно.

— По-лошо от това, което е сега? Не виждам как е възможно.

Та нима Лейси не съзираше връзката? Чупят прозорците на редакцията на баща ѝ. Беше станала мишена на Уейд Джуит. Ако това не беше заговор, със сигурност поне един човек я мразеше, и то много.

— Успокой се. Не съм казала да преставаме да се борим. — Адвокатката на Ноел се протегна да откъсне увехнало листо от цветето до прозореца и лицето ѝ засия с обичайната си усмивка. — Не съм свършила. Това е другото нещо, за което исках да говорим. Вчера ми се обади бившата ти съседка Джуди Патерсън. Искрено казано, след това, което ми разказа за нея, бях изненадана, че ми се обади.

— Аз също. — Ноел наистина не беше очаквала Джуди да изпълни заръката ѝ. След като минаха няколко дни, без да позвъни, тя

почти беше решила да остави нещата на произвола на съдбата. Това ли беше щастливият обрат, за който се молеше?

Ала следващите думи на Лейси разбиха тези надежди.

— Страхувам се, че тя не ни беше много от полза. Каза ми, че се чувства зле от това, което се е случило, и искаше да знае дали има нещо, с което може да помогне... Накратко, да си измие ръцете. Това е всичко.

— Колко благородно от нейна страна — засмя се Ноел тъжно.

— Винаги можем да я призовем в съда.

Лейси вече беше предлагала това, но Ноел ѝ беше забранила. Със сигурност можеха да накарат Джуди да свидетелства, но какво от това? Жена, която дава неверни показания под клетва, не би се спряла пред наказанията за лъжесвидетелстване.

— Не — повтори тя, — Джуди просто би се разплакала и би се държала, както на нас ни е угодно.

Убедеността, с която говореше, изненада Ноел. В началото дори не си беше и мечтала да изрази становището си толкова убедително. Но времената се бяха променили, и тя също. Уейд Джуит беше финалният щрих.

— Имам по-добра идея — предложи тя.

Миналата вечер, когато майка ѝ беше отведена от Уейд, гледаше диво... като че ли при първа възможност щеше да го убие. Изненадващата истина се разкри пред Ноел в този миг: двете с майка ѝ си приличаха повече, отколкото беше си мислила. Нейният собствен инстинкт да предпази детето си беше толкова силен, колкото и този на майка ѝ.

А свекърва ѝ беше ли по-различна? Гертруд не би се спряла пред нищо, за да защити сина си. Да го прикрива, да лъже полицията.

Може би дори да убие бременно момиче, което ще обърка живота му.

Ноел се замисли. Може би гледаше на случилото се от погрешен ъгъл. Да предположим, че това дете не е било нейното неродено внуче. Да предположим, че розите на гроба на Корин са жест на жена, която иска да изчисти съвестта си.

— Има и друг човек, освен Джуди, когото можем да призовем — промълви предпазливо.

— Кой? — Лейси я погледна скептично.

— Свекърва ми. Няма да каже нищо, което би навредило на сина й, разбира се, но може да предизвика някои въпроси у съдията. А и имам усещането, че Гертруд ван Дорен знае много повече, отколкото казва.

Лейси обмисли идеята, играейки си с най-горното копче на семплата си бяла блуза.

— Не съм сигурна, че съдията ще го позволи. Нека помисля малко как да го представим, става ли? А междувременно не прави нищо, без преди това да го съгласуваш с мен.

— Като например да се изправя срещу Гертруд сам-самичка? — Ноел се изненада от студенината, която срещна в погледа на Лейси.

— Дори не си и помисляй — изръмжа адвокатката. — Забрави ли какво се случи последния път, когато реши да демонстрираш смелостта си?

— Да, навехнах си крака, вместо да счупя главата на Робърт.

— За твой късмет.

— Да не искаш да кажеш, че нямаше да направиш същото на мое място? — Ноел още веднъж се изненада, че се изразява толкова директно. — Хайде, Лейси, щеше да се нахвърлиш като тигрица, ако ставаше въпрос за твоето отроче.

Адвокатката се засмя.

— Добре, имаш право, но нека ти напомня, че от тук нататък трябва да сме много внимателни. Ясно е накъде духа вятърът, но докато внесем иска, всичко трябва да е под контрол.

Ноел усети как й се свива стомахът. Иск? От самото начало знаеше, че ще се стигне до това. Но все още не беше подготвена за процедурата. А беше чакала този момент толкова дълго. Щеше ли да издържи още седмица, месец... или повече?

Тя погледна Лейси право в очите и заговори открито:

— Това е наистина ирония на съдбата, защото досега съм живяла примерно. Спазвала съм нечии чужди правила, страхувала съм се да направя това, което искам, да не би да се обърне срещу мен. Но сега животът ми отиде по дяволите, защото бях прекалено изпълнителна. И сега трябва да се примиря с факта, че загубих малкото си момиченце, вършейки така наречените „правилни неща“ и вярвах на мъж, на когото отдавна трябваше да затръшна вратата.

Лейси стана и се отправи към фотьойла, за да седне близо до Ноел. В бялата си блуза и плисирана пола приличаше на възпитаничка на католически колеж, която обмисля каква пакост да стори, но гласът ѝ прозвуча благо и мъдро:

— Не те обвинявам, че си уплашена, детето ми. Колелото на справедливостта се търкаля бавно, така е, и понякога ти се струва, че сякаш те е повлякло и бавно те смазва. Но повярвай ми, няма да ти е приятно и ако те остави полупремазана. А може да се върне и назад и всичко да завърши фатално за теб.

— А ако седна смирено, с ръце в скута, какво ще стане?

— Не искам да подценявам интелигентността ти с напразни обещания. — Лейси винаги казваше всичко без заобикалки и именно това Ноел харесваше най-много у нея. — Трябва да погледнем фактите очи в очи. Ти попадаш под ударите на закона, не Робърт. В досието ти присъства пристрастеност към алкохола. А и освен това, той вече доказва, че е най-подходящият родител. — Изброй тя на пръсти, един по един всеки факт, който се забиваше като клин в сърцето на Ноел. — Всичко, което кажеш на Робърт или на член от неговото семейство, може да бъде използвано срещу теб.

— Мислиш, че не знам това? Мислиш ли, че нямаше да го разгря, ако чувствах, че имам избор. — Ноел си помисли за Ханк и това ѝ даде сили да продължи: — Някой трябва да се бори за дъщеря ми. И ако не аз, тогава кой?

Лейси се изправи и скръсти ръце на гърдите си.

— Не мога да ти предложа по-блестяща идея, признавам. И тъй като самата аз не съм майка, мога само да си представям какво изпитваш. Но накрая, ако преживеем всичко това, ще си върнеш дъщерята. Колкото и да е трудно, трябва да бъдеш търпелива.

— Търпението — каза Ноел с такава твърдост, каквато изненада дори нея самата — може би е лукс, който не мога да си позволя.

Лейси повдигна вежди.

— А можеш ли да си позволиш последиците?

— Не знам. — Ноел стана и пристъпи към прозореца, който гледаше към поляната. Майка с много изтощен вид водеше няколко деца към централната алея.

Смехът на децата и глухото трополене на крачетата им, когато те се затичаха към портата, отзвуча в тишината на кабинета на Лейси.

Ноел си спомни с болка за всички места, където водеше дъщеря си — библиотеката, където четяха приказки, детската площадка, магазинчето на Бен Франклин за семена от цветя, които да посеят в градината на баба й. Гърлото й се стегна, но тя нямаше да допусне да се разплаче. Времето, когато плачеше, беше отминало.

Обърна се и видя адвокатката си да я наблюдава не с раздразнение, а с някакво новопородено чувство на уважение.

— Какъвто и да е изходът, детето ми, искам да знаеш, че съм ти нещо повече от адвокат. Аз съм ти и приятел.

Всеки вторник следобед, Гертруд ван Дорен, като ковчежник на историческото дружество „Бърнс Лейк“, водеше групи в Елсбри Хаус, която се намиреше високо горе на Уинди Ридж Роуд. Това е въпрос на гражданска гордост, не пропускаше тя да декларира пред всички, които я слушаха, че градът им може да се похвали с най-старите къщи в страната, датиращи от времето на Гражданската война. Резиденцията, изкусно построена в национален стил триетажна сграда с колони в йонийски стил и декорирана с полукръгли прозорчета беше напълно реставрирана в края на седемдесетте години на двайсети век, благодарение на усилията на историческото дружество. Но извор на далеч по-голяма горест за Гертруд беше, че някогашният собственик, Юстъс К. Елсбри, проспериращ консерватор, търговец и родоначалник на града, бе неин прапрадядо.

Докато караше волвото си по стръмния неравен път към Елсбри Хаус, Ноел си спомни, че свекърва й се беше посветила на реставрацията някъде по времето, когато бе загинал по-големият й син. Сега, когато знаеше какво е да загубиш дете, Ноел не беше изненадана, че Гертруд се беше отдала на този проект. Трябва да е било единственият начин да преживее голямата си загуба.

Загуба, която бе направила оцелелия й син, още по-безценен.

Ноел присвиваше очи, слънчевите лъчи се отразяваха върху прашното й предно стъкло и я заслепяваха. Измъчваше я мисълта какво очакваше да постигне тук. Щяха да я изхвърлят и толкоз.

— Няма да позволя — промърмори тя твърдо. Щеше да изглежда зле в очите на туристите, а Бог й бе свидетел, че Гертруд не би си позволила сцена пред тях.

Въпреки всичко сърцето ѝ подскачаше лудо при всяка неравност на пътя. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше свекърва ѝ да се изненада толкова много, че да се изпусне за нещо, което иначе би пазила в тайна.

На паркинга Ноел намери сенчесто място, паркира и слезе. Гледката беше толкова красива, че спираше дъха. Елсбри Хаус беше разположена на планинския хребет и гледаше към натърколилите се зелени хълмове, преминаващи в равни полета и окосени ливади, по които се виждаха купи сено. Почувства лек прилив на увереност. Предците на Ема бяха отвоювали земята, за да се установят тук. Дъщеря ѝ произхождаше от храбър род. Тя щеше да се справи. Двете щяха да се справят.

Ноел се отправи към къщата — внушителна и в същото време някак призрачна. Носеше се слух, когато бяха деца, че е обитавана от духове. След реставрацията Елсбри Хаус нямаше почти нищо общо с предишната развалина. Беше изминало достатъчно време и новите тухли бяха придобили падината на миналото, а бръшлянът отново пропълзяваше около капаците на прозорците и се захващаше в грапавините на стените и по корнизите. Въпреки това Ноел почувства гробовна хладина, когато прекрачи прага на входната врата в сенчестия вестибюл. Няма духове, помисли си тя, но миналото може да те преследва по абсолютно същия начин. Какви ли скелети бяха скрити в гардероба на Гертруд.

В подножието на стълбите хубаво тъмнокосо момиче, облечено в колониален стил, седеше на затрупана с брошури маса. То вдигна очи и погледна вяло Ноел.

— Обиколката е почти към края си — съобщи с отегчен глас то. — Няма друга преди шестнайсет и трийсет. Можете да си купите билет сега и да се върнете, ако желаете.

— Всъщност търся госпожа Ван Дорен — произнесе Ноел рязко. — Тя ли води обиколката днес?

Ноел се притесни, очаквайки да я погледнат подозрително, но момичето само кимна.

— Обикновено идва насам след обиколката, за да отговаря на въпроси. Можете да я изчакате ей там — посочи ѝ разсеяно църковните пейки покрай стената.

Ноел приседна. Минаха още няколко минути. Чувахе как скърцат дъските по пода на горния етаж, докато туристическата група влизаше от стая в стая. Гертруд обичайно разказваше историята на всяка мебел и всяко произведение на изкуството, преплетена с разказа за дванайсетте деца, родени от Луси Елсбри. За да добави още малко колорит, тя споменаваше за скандала отпреди столетие, в който бил въввлечен Юстъс Елсбри Втори, който взел за жена шестнайсетгодишно момиче от племето ирокези. И за да не се направят прибързани заключения за чистотата на нейното потекло, Гертруд бързо добавяше, че горкото момиче умряло преди да го дари с дете и че Юстъс се оженил повторно за жена от знатен произход, впоследствие станала нейна прабаба.

Най-накрая групата туристи започнаха да слизат надолу по стълбите. Мъж и жена с посивели коси, мъжът почти изцяло подпрян на ръката на съпругата си. Следваше ги четиричленно семейство — жена с наднормено тегло в розови къси панталони, оплешивяващият ѝ съпруг и две поотраснали момчета, които изглежда нямаха търпение да се измъкнат оттук и да запалят цигара. Гертруд вървеше последна, облечена в ленено сако в коралов цвят върху копринена рокля на цветя. Розовите ѝ обувки на ниски токчета подхождаха на роклята ѝ и както обикновено всеки косъм от светлорусата ѝ коса си беше на мястото.

Тя тъкмо обясняваше защо таваните са ниски, а прозорците — малки.

— Трябва да сте наясно, че в онези времена не е имало такова нещо като централно отопление. Моите прапрародители са се радвали да получават доставката си въглища всяка година, но за тези, които не са могли да си го осигурят, и без необходимата изолация, зимата е била непоносима.

Гертруд срещна погледа на Ноел и изведнъж млъкна, стиснала лакирания орехов парапет. За момент сякаш времето спря. Лицето на свекърва ѝ беше пребледняло и излъчваше изумление. Диамантената брошка на ревера ѝ хвърляше кафеникави отблясъци на приглушената светлина от малките прозорчета. След това тя отново възвърна самообладанието си.

— Моля, заповядайте, ако искате да се разходите из местността наоколо, преди да си тръгнете. Зад къщата има хубава градина — извика тя след излизащите туристи. Те се обърнаха, за да ѝ благодарят,

тя им се усмихна учтиво и произнесе заучения отговор: — Повярвайте ми, удоволствието беше изцяло мое. Историята е толкова важна част от живота ни. Докъде бихме стигнали без нея?

Когато останаха сами, като изключим момичето във вестибюла, Гертруд най-накрая се обърна към Ноел.

— Божичко, каква изненада! — възкликна тя, усмихна се пресилено и плесна безшумно с ръце. — Изглеждаш добре, скъпа.

Ноел се изкуши да ѝ отговори, че ако е така, не е благодарение на нея и сина ѝ. Всеки неин мускул остана стегнат, в готовност за битка.

— Здравей, Гертруд. Как си? — поздрави я тя, изпълнена с достойнство.

— Ами добре, нали знаеш? — Гертруд потръпна сякаш искаше да напомни за обичайните си болести и неразположения.

— А Коул?

— Ами добре е, добре е наистина. — Без да иска Гертруд докосна брошката си във формата на кошничка с цветя. Ноел пак си спомни за цветята на гроба на Корин. — Коленете го болят напоследък, но лекарят твърди, че става дума за артрит. А баба ти как е, как я кара напоследък? — изражението ѝ подсказваше живо любопитство.

— Никога не е била по-добре — излъга Ноел.

— Просто е прекрасно да се чуват такива неща. Моля те, предай ѝ поздравите ми. А сега, моля да ме извиниш, защото трябва да тръгвам. — Гертруд се опита да мине покрай нея, но Ноел бързо ѝ пресече пътя.

— Надявах се да поговорим.

Очите на Гертруд бяха светлосини и също както очите на Робърт се отваряха широко при опасност. Усмивката ѝ отново набързо цъфна.

— Притеснявам се, че не е най-подходящият момент. Следващата обиколка започва след час, а аз имам няколко поръчки, които трябва да изпълня дотогава. — Тя заобиколи отдалече Ноел и се отправи към вратата.

— Няма проблем. Ще те придружа. — Ноел тръгна след нея.

Гертруд изчака, докато излязат навън, където никой не можеше да ги чуе, преди да ѝ отговори:

— Моля те, разбери ме, мила, нищо лично. Но някой може да ни види и... ами, ще остане с погрешни впечатления.

— Какво? Че съм засегнатата майка, която търси отговор? — Кисела нотка пролича в гласа на Ноел. — Опазил ме Бог!

Вървяха по тухлената пътека, от двете ѝ страни имаше кученца и шибои, наклонили се от силния вятър, дал името на местността. Заради скорошния дъжд тревата беше мокра. Гертруд не се смущаваше от тъмните пръски, които оставаха по розовите ѝ обувки, когато тръгна през ливадата в посока към кадилака си, който беше паркиран на едно от местата, запазени за персонала. Когато стъпи на тротоара, премереното потропване на токчетата ѝ напомни на Ноел строфа от детско стихче: „Роза, крем, бадем, кого да изберем...“.

Настигна свекърва си, докато тя отключваше вратата на колата си. Когато Гертруд се обърна, Ноел беше изненадана от изражението на искрено съчувствие, изписано на лицето ѝ.

— Каквото и да си мислиш, скъпа, не изпитвам неприязън към теб — каза нежно тя. — Една моя леля — ами, нека се изразя деликатно, беше алкохоличка. Но не беше лош човек. Както и ти не си лоша майка. Само да можеше да прецениш кое е най-добро за Ема...

Нещо в изражението на Ноел я накара да спре по средата на изречението, леко притеснена. Самата Ноел не чувстваше нищо друго, освен внезапно сковалия я студ.

— Кое е най-доброто за Ема? Хайде, Гертруд, нали не вярваш на всички глупости, които ти сервира Робърт? — Дори тонът ѝ беше различен, остър и овладян.

Устните на Гертруд се свиха.

— Той беше прав за едно нещо: променила си се. И при това не за добро. — Тя се обърна и протегна ръка към дръжката на вратата.

Този път Ноел не се опита да я спре. Само отиде от дясната страна и спокойно се настани на предната седалка. Свекърва ѝ замръзна, както бе понечила да влезе с единия си крак в колата. После се отпусна на седалката и неочаквано зариде.

— Защо е всичко това... — Тя стисна устни, след което отново отвори широко уста, като риба, която се опитва да си поеме въздух, захвърлена на дъното на рибарската лодка. — Това е частна собственост, а ти... ти влизаш незаконно в нея.

— Ще се махна веднага щом ми отговориш на няколко въпроса. — Ноел говореше непоколебимо, но сърцето ѝ биеше лудо. — Какво знаеш за Корин Лундкуист.

— Корин? — Гертруд си пое дълбоко въздух и постави ръка на гърдите си. — Какво общо има това бедно момиче с всичко случило се? Та ти си била бебе, когато тя почина!

В този момент Ноел си даде сметка, че няма нужда да припомня на Гертруд коя е Корин.

— Първо, била е най-добрата приятелка на майка ми.

— Ами тогава майка ти трябва да ти е казала, че не се е случило нищо друго, освен нелепа трагедия. — Гертруд владееше гласа си, но ръцете ѝ, здраво стиснали бялата ѝ чантичка в скута, издаваха друго.

— Не попитах как е умряла. Но след като тъй или иначе го спомена, кажи ми какво си спомняш.

Лицето на Гертруд се отпусна и Ноел можеше да види как перленото ѝ червило се бе стекло на бразди около устните. Тя изведнъж ѝ се стори стара поне колкото баба ѝ.

— Било е самоубийство, това е всичко, което знам.

— Напълно ли си сигурна, че това е всичко, което знаеш?

Гертруд я стрелна озадачено, но не даде вид, че има вина за нещо друго, освен за цветята, положени на гроба на мъртвото момиче.

— Ами, не знам, било е нещастен случай.

— Има и други начини да умреш.

— Искаш да кажеш, че...

— Нищо не искам да кажа, питам. Робърт има ли нещо общо с това?

— Разбира се, че не.

— Със сигурност ли можеш да го потвърдиш?

Гертруд протегна едната си ръка сякаш искаше да изтласка Ноел, но тя не се помръдна повече от няколко сантиметра.

— Не я познаваш — отговори тя с треперещ глас. — Тя беше в голяма опасност. Мисля, че родителите ѝ — поне баща ѝ — бяха много набожни хора. Трябва да е било ужасно за нея, когато е научила, че е чакала бебе.

Нещо щракна в главата на Ноел, сякаш акробат се готвеше да се приземи на точното място.

— А откъде си знаела, че Корин е бременна?

Силен удар по стъклото накара Гертруд да отправи изпълнен с паника поглед към задното стъкло, което напомни на Ноел за крава, отвеждана в кланицата. Ударът беше от клон, понесен от силния вятър.

Гертруд се отпусна отново на мястото си. Малки капчици пот се бяха появили над веждите ѝ и намокрили пудрата.

— Аз... Аз трябва да съм го чула някъде — започна да заеква тя. — На погребението може би?

— Не си била на погребението, питах майка ми. — Ноел се приведе към нея достатъчно близо. — Какво се е случило в действителност, Гертруд? Какво прикриваш?

— Нищо! — Обезумяла от притеснение, свекърва ѝ се опитваше да пхне ключа на колата в стартера, но успя едва след няколко опита.

Двигателят забоботи.

— Наистина ли е бил при теб в нощта, когато е умряла Корин? Или лъжеш, за да го защитиш? — притисна я Ноел.

— Отказвам да продължа този разговор. Тези оскърбителни коментари — нито минута повече! — Гертруд се пресегна през Ноел, за да отвори със замах вратата ѝ. — Слизай. Веднага!

Ноел не ѝ обърна внимание.

— Знаеш нещо, нали? Също както знаеш какво ми причинява на мен. Всички лъжи и инсинуации, които да убедят всички, че съм неспособна да се грижа за собственото си дете. Как можеш да се примиряваш? Как можеш да го оставиш да причини това на Ема?

Гертруд гледаше с блуждаещи очи пред себе си. Ръцете ѝ бяха стиснати силно. Устните ѝ бяха прилепнали толкова здраво, че чак трепереха.

— Не. Робърт е добър човек. Добър баща. Не би сторил нищо, за да нарани Ема.

— Но той я наранява.

— Той я защитава. Има разлика.

Ноел смени подхода.

— Знаеш ли, че той ми изневеряваше?

Гертруд премигна бързо няколко пъти, явно поразена от разкриването на този факт, но бързо се съвзе.

— Това си е между теб и Робърт — отговори тя напрегнато.

— Трябва да го знаеш, това е всичко. Синът ти не е достоен представител на благородната фамилия, за каквото претендира.

— Махай се! — заповяда Гертруд още веднъж, но този път думите ѝ прозвучаха по-скоро като хленч.

— Само още нещо. — Ноел беше запазила най-доброто за накрая. — Защо поднасяш цветя на гроба на Корин?

Гертруд се обърна към нея със зейнала уста.

— Видях ги. Бели рози, завързани с кървавочервена панделка. — Ноел забеляза как един от мускулите на лицето на свекърва ѝ затрепери. — Бяха заради детето, нали? Детето на Робърт. Твоето внуче?

Гертруд издаде сподавен звук, подобен на скимтене. Тя завъртя безумно очи, сякаш търсеше начин да избяга. След това, без да знае какво друго да направи, тя се пресегна, издърпа предпазния колан нервно и го преметна през гърдите и скута си. Но закопчалката не щракна, защото не беше поставена на място. Ръцете ѝ трепереха и ѝ се наложи да направи няколко опита. Така и не успя. Пусна колана в скута си с безсилна въздишка.

— Трябва да вървя — промълви тя. — Моля те, пощата ще затвори.

— Да не е било заради това, че я е притискал да направи аборт? Затова ли се е самоубила? — Ноел продължаваше да дълбае безмилостно. — Или е бил толкова ядосан, че го е направил вместо нея?

Гертруд се свлече отново на седалката и затвори очи, като че ли усилието да ги държи отворени, се оказа пряко силите ѝ. Проговори с глух и монотонен глас:

— Робърт беше притеснен, но не заради това, за което ти си мислиш. А защото... — пое си въздух тя, — защото бебето не беше от него.

Ноел се облегна назад зашеметена. Не това беше очаквала. Макар че по някакъв начин не беше ли по-логично? Робърт, бесен от изневярата на Корин, я е ударил... А може би е стигнал и по-далеч? Въпреки това имаше нещо, което не се връзваше... Тя се обърна към Гертруд.

— Не разбирам. Ако детето не е било твое внуче, тогава защо носиш цветя?

Ръцете на свекърва ѝ се отпуснаха като прекършени клони. С почти мъртвешки глас тя произнесе:

— Мое внуче беше, беше дете на Бък.

Времето се промени само за една нощ. Бяха минали едва две седмици от август и нощите ставаха все по-дълги. Студените ветрове слизаха от планините. За четвърта поредна нощ над езерото се спускаше ниска мъгла и крясъците на гмурците звучаха по-самотно отвсякога. Във вилата, където Мери седеше на масата заедно с бившия си съпруг и с дъщеря си, тя за първи път осъзна, че наоколо е прекалено тихо. Крякането на жабите и плясъкът на водата в кея изглеждаха необичайно близко. Стори ѝ се, че чува и потапянето на весло. „Когато си на ръба — каза си тя, — е лесно да видиш призрак във всеки изникнал в нощта предмет.“

С другата половина на съзнанието си тя се наслаждаваше на задушевната семейна атмосфера между нея, Чарли и Ноел. Чудесно бе, че могат да седят така, да отпиват от горещия шоколад, стъпили с боси крака на стъпенките на столовете, сякаш го правят всяка вечер. Нищо не напомняше, че са трима отчаяни нещастници, които обстоятелствата бяха сблизжили, макар отстрани да изглеждаха така, както тя винаги бе копняла — като семейство.

— Сега поне знаем кой е загадъчният Дж. — Мери се загледа през стъклото, зад което се стелеше мрак. То отразяваше единствено собствения ѝ образ, изкривен от прозореца и изглеждащ някак нереален. — Джеймс Бюканън ван Дорен, накратко Бък. Господи, как не помислих за това!

— Но защо се споменава само на едно място в дневника ѝ? — продължи да разсъждава Ноел на глас.

— Предполагам, защото станалото ѝ е попречило. — Чарли въздъхна. — В последните си записки Корин споменава, че се е съдърпала с Робърт, докато са отивали на партито. Той я е зарязал, някой я е съжалил и я е откарал обратно вкъщи — брат му, както знаем вече. Двамата с Бък са станали гаджета. Имали са нещо общо в крайна сметка. Знаем, че тя е спала с него. Не се е осмелявала да пише за това в дневника си, защото някой е можел да го намери.

— Но някой е разбрал — припомни му Ноел. — И това е бил Робърт.

— Въпросът е как е могла да бъде сигурна, че детето е от Бък, а не от Робърт. — Чарли неволно потърка чашата между дланите си.

— Много просто — каза Мери. — Била е девствена, преди да спи с Бък. — Чарли я стрелна с насмешлив поглед и тя побърза да добави: — Това е единственото нещо, което свързва фактите. Двете с Корин знаехме всичко една за друга, докато не се наложи да взема в ръце собствения си живот. Когато ти ми каза за пръв път, че е бременна, ми се стори странно. Тя се виждаше с Робърт повече от година, но не ми беше казвала да е спала с него. Освен това връзката им винаги е била много нестабилна. Мисля, че се е страхувала да се сближи чак толкова с него. — Тя отпи замислено глътка шоколад. — С Бък трябва да е било различно. Все пак беше по-голям. И изглеждаше доста добре, доколкото си спомням. По-добър вариант от Робърт във всяко отношение. Ако е имала сериозни намерения към него, Робърт така или иначе щеше да разбере. Бебето просто е ускорило събитията.

— Нека продължим в тази посока — предложи Чарли. — Да предположим, че Робърт я е убил в пристъп на гняв, а след това е инсценирал самоубийство. Все още нямаме доказателства. Не и докато не ексхумират тялото. Възможно е — няма голяма вероятност, ще възразиш ти, но е възможно — с по-усъвършенстваната техника съдебните патолози да открият нещо, което са пропуснали при първата аутопсия.

Страховитата мисъл беше дошла наум и на Мери. Въпреки това бързо отхвърли предложението.

— За бога! Не искам дори да си помисля какво ще причини това на Нора. Няма ли друга възможност?

Тримата се умълчаха. Пара се вдигаше от чашите им. Въздухът ставаше все по-студен. Мери се учуди колко силна е мъката ѝ дори след толкова години. Чувстваше се така, сякаш бе отказвала да тъгува по Корин досега. Горката Корин! Мисълта за приятелката ѝ — самотна и нещастна, не бе по силите ѝ. Засягаше я. И тя се бе страхувала да не би семейството ѝ да се откаже от нея и след това да се чуди как да оцелее без ничия подкрепа. В нейния случай тези страхове не бяха се оправдали. Скъпата, чувствителна Корин, обаче беше изпила горчивата чаша докрай. Нищо чудно, че е стигнала до крайно отчаяние.

Мери погледна Чарли, който седеше на другия край на масата със скръстени пред себе си ръце и гледаше замислено. Той също тъгуваше, но очите му искряха и се усмихваше.

Ноел се подпря на лакти.

— Нямаме нужда от доказателство, за да предизвикаме подозрения. Какво ще стане, ако само раздрусаме убежището на Робърт? Както правиш със статиите си — нещо, което ще накара хората да засушукат — предложи Ноел.

Мери погледна дъщеря си и за пореден път си каза колко се е променила. Новопоявилата се решителност я правеше красива. Отново, както и в нощта, когато я задържаха, Мери усети почти животински инстинкт да пази дъщеря си. Въпреки че беше съвсем ясно, че Ноел е напълно способна да се брани и сама. Мери протегна ръка и докосна дъщеря си. Развълнува се, когато Ноел отпусна глава на рамото ѝ.

Чарли ги погледна невярващо.

— Вече помислих за това, но може да се получи и обратен ефект. Семейството на Робърт има все още добра репутация в града. Поддръжниците, да не говорим за защитниците му, могат много лесно да отхвърлят всяко обвинение, което няма безспорни основания. И повярвай ми, заради изборите през ноември, почитаемият съдия Рипли няма да пренебрегне общественото мнение.

— Има и друга причина да внимаваме — каза Мери, мислейки за сблъсъка ѝ със съпруга на Ноел предишната нощ. — Всички знаем, че Робърт не е човек, който ще остави магарето си в калта. Ако го притиснем в ъгъла, може... но не бих искала някой от нас да пострада.

— Той все още не знае какво е да си притиснат в ъгъла, но аз ще го направя — зарече се яростно Ноел. Мери никога не я беше чувала да говори така. — Нямам повече какво да губя. Ако подам жалба в съда с искането останките на Корин да бъдат ексхумирани, това е единственият начин да разберем дали...

Тя спря изведнъж при шума на стъпки в задната част на верандата — Бронуин се връщаше от разходка с Руфъс. Вратата се отвори широко и голямото жълто куче влезе, оставяйки кални следи по пода на кухнята, следвано плътно от по-малката дъщеря на Чарли. С тях нахлу хладния въздух и настъпи неочаквана промяна в настроението.

Бронуин отвори широко вратата на хладилника.

— Има ли нещо за ядене? Умирам от глад.

— Само малко картофена салата, останала от снощи — отвърна Ноел.

Момичето затръшна вратата на хладилника и измърмори:

— Е, не съм чак толкова гладна.

Чарли вдигна разсеян поглед към нея.

— Има сладолед.

— Нима? — обърна се към него Бронуин. — Ако цял ден си гледал огромните кофи сладолед, нямаше да се шегуваш така с мен.

Чарли се направи, че не е забелязал предизвикателния й тон. Може би беше свикнал с него, но не и Мери. Тя смръщи вежди. Ако някой й говореше по този начин, щеше да бъде изгонен... или поне щеше да му бъде даден добър урок. Ноел май не беше такава на възрастта на Бронуин. Мери я помнеше като тихо, може би прекалено тихо момиче. Може би трябваше да й отговаря повече. Може би ако навремето беше се научила да се бори за себе си, нямаше да й се случи всичко това.

Недоволството на Бронуин се разсея толкова бързо, колкото се беше и появило. Тя се приближи до Ноел и обгърна шията й с две ръце.

— Знам отговора. Защо не направим гофрети? — предложи мило тя. — С тези боровинки, които набрахме сутринта в гората.

— Минава десет — отвърна й Ноел. — Трябва да се прибирам вкъщи.

— Няма закъде да бързаш. Леля ти Триш каза, че ще се справи и сама — намеси се Мери.

Бронуин я стрелна с поглед, който сякаш казваше: „Не си прави никакви илюзии, че ще бъдеш част от това семейство“. Но погледът, който отправи към Чарли, беше почти жален.

— Татко, как си мислиш, че ме карате да се чувствам, когато приключвате разговора си в минутата, в която влизам в стаята? Наясно съм какво става. И ако не ми позволите да направя нещо, дори толкова глупаво като приготвянето на гофрети, аз — не знам...

Чарли я погледна с кисела гримаса.

— Взех си бележка. Не исках да те държа настрани, тиквичке. Просто си мислех, че не е справедливо да те замесвам повече,

отколкото е необходимо. — Лека усмивка се появи на лицето му, а кухнята — с избелелите си тапети и потъмнелите борови шкафчета — сякаш стана по-светла. — Гофрети с боровинки? Ами, звучи ми добре.

— О, Брон! — Въздъхна Ноел и я потупа нежно по рамото. — Само ми обещавай, че никога няма да имаш дете от мъж, на когото нямаш доверие.

— Кой казва, че изобщо ще имам деца?

Бронуин започна да отваря шкафовете, да изважда купи и мерителни чаши. Скоро кухнята се изпълни с тропането на лъжици по купите и аромата на гофрети.

Мери си помисли, че може да свикне с това. С късните вечери около масата, с квакането на жабите и свиренето на щурците навън. Без звънящи телефони и мигащи сигнални лампички за съобщения на телефонния секретар. Без разгневени клиенти. Без шума на уличното движение дори! Само тишината на вечерта, в която, въпреки проблемите, има време да поседнеш и да се насладиш на малките радости в живота.

Изненада се, когато погълна три гофрети с масло, напоени с кленов сироп, купен от фермата нагоре по пътя, и боровинки. Чарли и Ноел останаха да измият съдовете, а Мери изпратиха на верандата. Още не беше седнала, когато задната врата се отвори. Тя се обърна, малко учудена, че вижда Бронуин.

Момичето се поколеба преди да пресече верандата и да седне на най-горното стъпало. На фона на сребристото езеро, обгърнато в мъгла, за миг дългите ѝ крака се сгънаха към гърдите ѝ и дългата ѝ до кръста коса се разпиля по коленете. Можеше да бъде Корин.

— Гофретите бяха вкусни — каза Мери. — Затова изядох толкова много.

— Достатъчно си слаба. — Това обаче не прозвуча като комплимент.

След миг неловко мълчание Мери опита още веднъж:

— Радвам се, че позахладня малко. Лекият ветреца е приятен, нали?

Бронуин сви рамене.

— Лятото почти свърши.

— Това ми напомня, че ще започнеш последната си година в училище през есента, нали? — подхвана Мери темата. — Трябва да

помислиш в кои колежи ще кандидатстваш. Спомням си, че когато Ноел беше на твоите години, нямаше търпение да заживее самостоятелно.

Бронуин я стрелна с поглед, който сякаш казваше: „Нищо чудно. Ако ти бях дъщеря, и аз щях да искам същото“. Но не беше. И кога най-после щеше го разбере.

— Резултатите ми от теста не бяха чак толкова добри — призна тя. — Ще съм късметлийка, ако изобщо ме приемат.

Мери се засмя тихичко, с разбиране.

— Чувствах се по същия начин, когато кандидатствах. Кой щеше да вземе самотна майка с дете? Но шест години по-късно имах бакалавърска степен.

— Знам, Ноел ми е разказвала за това. — На млечната лунна светлина, процеждаща се през мъглата, маслинената кожа на Бронуин изглеждаше златиста. Тя поднесе кичур коса към устата си, поглаждайки с крайчеца му устните си. — Казвала ми е, че тогава много си отсъствала.

Мери усети познато чувство на вина. Но вместо да започне да се оправдава, само отговори:

— Права е. Отсъствах.

Последва нова дълга пауза. След това Бронуин изведнъж попита:

— Познаваше ли майка ми?

— Срегнах я веднъж. Изглеждаше ми добра жена.

— Така е. Беше и хубава. Хората не можеха да се примирят с това колко е хубава.

— Приличаш малко на нея.

— Всички казват, че приличам на татко.

— Ами, да. Но имаш нейните очи. Тя имаше хубави очи, спомням си.

Бронуин я изучаваше, сякаш търсеше отговор, който Мери не можеше да ѝ даде. Отмести очи и се плесна по ръката, отбелязвайки нехайно:

— Комарите тук могат жив да те изядат, ако не си нащрек.

— Знам какво имаш предвид.

— Хващам се на бас, че там, където живееш, няма много.

— Там имаме други насекоми — усмихна се Мери. — Нападат те изневиделица. Лятото е най-лошият сезон поради тези причини.

— Ами, няма нищо общо с това място. Бърнс Лейк трябва да ти се струва много отегчителен.

— О, има си своя чар.

Прикрита от булото на тъмнината, Мери си позволи да се усмихне. Отвътре се чуваше звука от чешмата и приятната смесица от гласовете на Чарли и Ноел. Когато един комар кацна на крака ѝ, тя леко го пропъди. Бронуин я гледаше с любопитство.

— Никога ли не си изпитвала носталгия? По града имам предвид.

В момента Мери ни най-малко не чувстваше носталгия, но каза:

— Понякога. Домът не е задължително мястото, където живееш, домът е там, където си щастлив. Толкова свикваш с определен начин на живот, че не си представяш, да живееш по друг начин. Тогава се случва нещо, което дебалансира нещата и виждаш, че има много възможности, които не си забелязвал преди.

Бронуин отново се загледа в притъмнялото езеро, тънещо в мъгла.

— Сигурно — призна неохотно и те отново замълчаха.

Мери се готвеше да влезе вътре, когато гласът на момичето се чу, тих и срамежлив:

— Наистина ли мислиш, че приличам на нея?

— Ела тук, където мога да те видя по-добре. — Мери изчака Бронуин да се приближи. Огледа момичето за миг — това създание с дълги крака като героинята от „Сън в лятна нощ“ и микроскопичните насекоми, които кръжаха около главата ѝ като приказна корона. Приличаше на Чарли от глава до пети, приличаше на него дори по формата на веждите, но в изблик на състрадание каза: — О, абсолютно!

Слабото тракане на чинии достигна до ушите им, чуха и как Руфъс потупва с опашка по пода. Тайната беше разкрита. Бронуин сведе очи смутено все едно, че се моли за одобрение като старото им куче. Тя се завъртя и се втурна вътре, оставяйки мрежестата врата да се захлопне зад гърба ѝ.

Следващите два дни минаха спокойно.

В сряда Мери отиде до града, за да се срещне с най-големия им клиент, гуру в сферата на диетите — Лушън Пенроуз, която бе поканена за интервю от „Лейдис Хоум Джърнъл“. След визитата ѝ при Ема, Ноел прекара следобед заедно с адвокатката си в проучване на различните възможности. Чарли направи кратко пътуване до Олбъни, за да види дали може да вземе изявление от сенатор Лараби. Въпреки че счупените стъкла на „Реджистър“ бяха сменени, обществото продължаваше да се вълнува от негативните му статии за Робърт и неговото обкръжение.

Следващият ден бе белязан от нова проява на вандализъм, този път обаче в изоставен склад в покрайнините на града. Стъклата бяха счупени и сградата беше опожарена. Пожарът бе угасен, преди да е причинил големи вреди, въпреки това Чарли изпрати двама от най-добрите си репортери — Трент Робсън и Джина Томазели, да отразят събитието. Когато Джина се върна с изявление от Робърт, който отричаше всякакво участие, Чарли написа статия на първа страница в петъчното издание под заглавие „Местен бизнесмен разпитван за пожар“.

Два дни по-късно църковният настоятел на Първа баптистка църква откри в неделя сутринта храма си издраскан с графити. Много по-обезпокоително бе посегателството върху прилежащото гробище. Няколко надгробни камъка бяха съборени, а по ирония на съдбата мраморна статуя на Йоан Кръстител беше намерена обезглавена.

Бронуин чу за това по местната радиостанция, докато слушаше уокмена си на път за работа с велосипеда. Тя потръпна. Не бяха нанесени кой знае колко вреди, но тя бе сигурна, че нападенията предвещаваха далеч по-лоши неща. Когато пристигна в „Скупс“, побърза да се обади на Данте.

— Аз съм — заговори тихо тя, като държеше под око шефа си, господин Норуд, приведен над сметачната машина в задната стая. — Чу ли новините?

— Какви новини? — Данте изглеждаше изненадан, че тя му се обажда. Обикновено не му звънеше от офиса.

— Твоят шеф прави старите си номера.

Настъпи пауза, в която тя чу шума на бояджийски пистолет в задния двор. После Данте промърмори:

— Да, чух. А освен това бих искал да отбележа, че вече не работя за господин В. Напуснах преди две седмици. — Не беше необходимо да пита дали е свързан с извършените напоследък престъпления. Тонът, с който говореше, беше красноречив. Солидното алиби бе може би единственото, което го спасяваше засега от затвора.

— Има нещо, което не разбирам — понижи тя още повече глас, като сложи ръка на слушалката. — Едно е да бъде нападан баща ми, но кой има полза от поругаването на църквата.

— Откъде да знам какво е намислил онзи тип? — Данте изглеждаше подразнен, макар да усещаше, че недоволството му не е насочено срещу нея. — Слушай, не мога да говоря за това по телефона. Можеш ли да излезеш от работа след около час?

— Ако трябва, ще кажа на господин Норуд, че ме боли коремът. — Това бе първото извинение, което ѝ дойде наум. Беше спокойна, че месечният ѝ цикъл е наред. Знаеше твърде много истории за скъсани презервативи.

Продължаваха да се виждат и беше все по-хубаво. С Данте тя откри, че всички еротични романи, са пълен боклук. Реалността беше милион пъти по-хубава. Мисълта за това изпрати топла вълна в слабините ѝ.

— Нека се видим при мен около обяд — каза Данте и затвори.

Бронуин трудно успяваше да се съсредоточи. Объркваше поръчките — даде на жена, която бе поискала канелена поничка, бадемов сладкиш, после забрави да сложи филтър в машината за кафе и тя се задръсти с утайка. Последната капка, преляла чашата, бяха група деца, които платиха за сладоледени фунийки с осем банкноти от по един долар и получиха ресто от десет долара. Господин Норуд, който си обясни поведението на Бронуин с въздействието на младежки хормони, побесня и я изрита по обяд, като заяви, че я освобождава до края на деня.

Тя въртеше като луда педалите по Мейн Стрийт. След няколко пресечки отново зави наляво и продължи направо, докато не стигна до сметището за старо желязо на километър и половина на юг. Докато минаваше покрай него, Бронуин видя разядени от ръжда шасита да стърчат от стоманените челюсти на огромен кран. Качваше се по разклатената стълба към апартамента на Данте, когато силен трясък от другата страна на улицата я накара да се залюлее леко.

На вратата Данте я посрещна с целувка. Умът му обаче очевидно бе другаде. Влязоха вътре, той отиде до прозореца, остана задълго там, загледан в купищата старо желязо отсреща. Беше облечен с работните си светлосиви дрехи. С отривисто движение той се протегна за цигарите си върху телевизора.

— Не бива да говоря за това с теб — обърна се Данте към Бронуин, след като запали една цигара и издуха кълбо дим. — Вече знаеш твърде много.

Бронуин се намръщи и мина в атака:

— Данте, ако криеш нещо от мен...

— Да кажем, че бях предупреден.

— От някой от главорезите на Робърт?

— Не, от приятел. — Той я погледна нервно. — Няма значение от кого. Единственото, което мога да ти кажа, е, че става нещо. Нещо много по-голямо от дребните престъпления, които се организираха досега.

— Нещо, което засяга Ноел? — Стомахът ѝ се сви.

— Не знам. Получавам сведенията от втора ръка. Нека кажем просто, че приятелят ми е връзка, но няма достъп до цялата информация.

Изпита осезаем страх. Непрекъснато четеше подобни неща по вестниците: „Вбесен мъж убива бившата си жена“. От деня, когато се опита да предупреди сестра си, Бронуин започна да си мисли, че Ноел е права — може би реагираше прекалено болезнено. Със сигурност нямаше да е за последен път. Сега обаче трябваше да внимава.

— И какво да кажа на сестра си? — настоя тя. — Не мога да отида при нея без никакви факти. Тя вече си мисли, че имам болна фантазия.

— Тогава кажи ѝ, по дяволите, да се махне от града.

Бронуин въздъхна покрусено.

— Данте, не става така. Никога няма да я убедя да го направи. Не и без Ема. Във всеки случай това може да се проточи с месеци. — Тя застана зад него и обви кръста му с ръце, после притисна бузата си към гърба му. — Ако знаеш нещо повече, кажи ми. Моля те!

Усети колко е напрегнат. Мускулите му под износените работни дрехи бяха като камък. Даде си сметка, че Данте буквално се бе вцепенил от страх. Не заради Ноел, нито заради Ема. А заради нея.

— Първо — промърмори той, — трябва да ми обещаеш, че ще стоиш настрана.

— От какво?

Той се завъртя и я хвана за ръцете. Очите му бяха тъмни и дълбоки. Държеше я здраво.

— Обещай.

— Добре де, добре. — Тя се освободи от него, измъквайки ръцете си. — Обещавам.

Данте се поколеба и я изгледа с недоверие. После въздъхна.

— Утре вечер ще ударят по друга църква — обясни той. — Обединената методистка на „Грандвю“.

Тя поклати объркано глава.

— Не разбирам. Какво по-точно си въобразява, че ще направи Робърт? Само за удоволствие ли го прави или това е част от по-голям план?

— Не знам. Точно това ме плаши.

Бронуин също бе изплашена. Тя гледаше Данте, а мислите ѝ препускаха. „Сестра ми е в опасност. Истинска опасност! Но какво точно крие в ръкава си този неин гаден съпруг?“

По един или друг начин щеше да разбере.

В другия край на града Дорис тъкмо се бе приготвила за следобедния си сън. Почти бе задрямала, когато иззвъняването на телефона в коридора я сепна и разбуди. Замаяна, тя се учуди защо никой не вдига телефона, но после си спомни, че Мери бе излязла по работа, а Ноел е у съседите и разговаря с Поли Инкелпо относно предложението ѝ за дребните тиквички от градината. Поли винаги засажда твърде много, помисли си тя. Сега, когато децата бяха пораснали и се бяха пръснали, те бяха само двамата с Хари, а колко буркана с туршия могат да изядат двама души? Поли трябваше да я послуша и да дари част от туршията си на кампанията „Сейнт Винсент“, която се организираше около Коледа всяка година за събиране на консервирана храна за нуждаещите се. Но тази жена рядко се вслушваше в думите ѝ, въпреки че като си помислиш, след четирийсетгодишно съседство...

Телефонът продължаваше да звъни, нехаещ за телесната слабост на Дорис и за факта, че тъкмо ще стане и ще се дотътри до коридора и този, който звъни, ще се откаже, преди тя да е взела слушалката. Може би трябваше да отстъпи, когато Ноел настояваше да купят телефонен секретар. Тогава Дорис го намираше за ненужно, след като по цял ден си бе у дома и можеше да вдига телефона. Но това бе преди да се залежи. Сега единствено Джоб се опитваше да вдигне немощното ѝ тяло от кревата. Тялото ѝ вече изглеждаше чуждо, подобно на по-голям размер рокля, купена по погрешка. Напоследък се нуждаеше от помощ, дори когато ходеше до тоалетната.

Това е нещото, което никога не ти казват за старостта, помисли си тя. Не са само болките или дори самотата. А унижението на тоалетната чиния да те слага този, чийто пелени си сменял навремето.

Само този проклет телефон да спре да звъни. Не трябваше ли Ноел да се е върнала досега? Поли сигурно ѝ надува главата с приказки, без да ѝ пука, че Ноел има истински проблеми и няма нужда всяка година около рождения ѝ ден да слуша безспирните глупости на

Поли. Светците ни пазят, помисли си тя. Тази жена можеше да надуе главата на всеки с приказките си.

Телефонът все още звънеше. Дали не е момичето на Бъкстън с чудноватите панталони? Само мисълта за нея накара Дорис да подскочи. Ами ако е Лейси и носи добри новини за малката Ема? Господи, това щеше да е новина! И как щеше да изглежда в очите на другите да я мързи да направи дващест крачки по коридора и да приеме съобщението? „Срамота!“, нахока се тя.

Дорис се надигна от кревата. Всяка кост в тялото ѝ изскърца при това усилие. После застана нестабилно на краката си, като се подпираше на кревата. Зави ѝ се свят. О, как ѝ се прищя да се върне под завивките! Напоследък не можеше да се движи без всичко да я заболи. Бавно стигна до коридора, прехапала устни, за да не извика от болка.

Телефонът продължаваше да звъни — виждаше го върху малката дъбова масичка. Дорис се подпря на стената, където галерията от семейни снимки в рамки проблясваха на бледата светлина. Ето я Мери Катерин на три години, екипирана в зимното си палтенце, да помага на баща си да почистят пътеката от снега. И Триш на осем, която гордо се фука с току-що поникналото ѝ ново предно зъбче. Тед бе толкова търпелив с момичетата, много по-търпелив от самата нея. Тя се бе опитала, но може би Господ не я е благословил с търпение.

Тя потрепери от болката вляво и погледът ѝ се плъзна върху по-скорошна снимка на по-голямата ѝ дъщеря и внучката ѝ, направена преди девет години на сватбата на Ноел. Тогава внезапно си спомни, че днес Ноел имаше годишнина от сватбата, която те определено нямаше да празнуват. Дорис се взря в снимката. Ноел бе облечена в бяла рокля и було и се усмихваше, а Мери Катерин, която я бе прегърнала през кръста, изглеждаше някак разстроена. Да, денят не бе лек, особено за втората съпруга на Чарли, която не можеше да не забележи погледите, които съпругът ѝ хвърляше към Мери Катерин.

Дорис се сети, че след като дъщеря ѝ се бе върнала, много неща се бяха променили. Подобно на дърветата, които докато се протягат към слънцето, се накланят едно към друго, двете с Мери Катерин бяха станали по-близки. Някак по-спокойни, по-бързо им минаваше, когато се ядосваха, като семейство, в което цари разбирателство. Мери

Катерин бе разцъфнала, не само като майка, но и като жена, въпреки че това се дължеше предимно на Чарли.

Докато се влачеше бавно по коридора, подпирайки се тежко на стената, Дорис си каза с истинско съжаление: „Прости ми, Господи. Знам, че не успях да улесня живота им. Бяха млади, така е, но ние с Тед също... само няколко години по-стари, когато се обвързахме... Трябваше да проявя по-голямо разбиране. Трябваше да...“.

Внезапната тишина накара Дорис рязко да спре. Телефонът бе спрял да звъни. „По дяволите телефона!“, изруга тя наум (малката мръсна тайна, която криеше от децата си, бе, че често ругае, при все, че не го правеше на глас). Ами ако търсеха Ноел?

И като се сети за нея, къде се губеше това момиче? Сякаш бяха минали часове, откакто излезе за малко. Слънчевата светлина се процеждаше през прозореца. От радиото в кухнята долиташе песен от младостта на Дорис и ѝ напомни за времето, когато се омъжи и Тед я бе изненадал с един уикенд в града. Бяха отседнали в хотел „Уолдорф“ и танцуваха валс под звуците на оркестъра. Дорис си позволи да погледне една снимка с тях двамата, направена години по-късно, на сребърната им сватба. Упорити и сиви, очите на Тед изглеждаха победени — бяха му поставили наскоро диагноза „емфизем“ и в тях нямаше и помен от онази вълшебна нощ на среднощни танци и шампанско.

Строфа от стих премина през главата ѝ: „Не позволявай любовта да изсъхне като несъбрана лятна реколта“. Ако си падаше по такива чудновати мисли, би казала на дъщерите си да се вслушат в този съвет. Триш и егоистичния глупак, за който се предполагаше, че е сгодена. Намеренията да се омъжи за нея бяха същите като да купи бензиностанцията, където зареждаше колата си. А Мери Катерин... О, господи, какво би ѝ казала?

„Сгрехих за Чарли. Той е добър човек.“

Когато телефонът отново иззвъня, Дорис се сепна, приближи се и вдигна слушалката.

— Ало? — Гласът ѝ звучеше различно и тя за малко да изпусне слушалката.

— Госпожо Куин, слава богу! За малко да се откажа. — Момичешкият глас от другата страна на линията звучеше задъхано. — Събудих ли ви?

— Просто си лежах. Да ми отпочинат очите — добави бързо Дорис. — Кой се обажда?

— Бронуин. Бронуин Джефърс. — Сякаш в окръг Скоъри имаше друго момиче с подобно странно име.

Дорис изпита раздразнение, че я бяха изкарали от кревата за нищо.

— Ако търсиш Ноел, страхувам се, че я няма.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Мисля, че всеки момент. При съседите е. Потърсете я пак след малко.

Момичето се колебаеше.

— Извинявам се за безпокойството, госпожо Куин, но можете ли да я извикате? Нямаше да ви моля, ако... не бе толкова важно.

Колко ли важно можеше да бъде? За шестнайсетгодишните девойки имаше само едно достатъчно важно нещо, заради което да домъкнат абсолютно невинен човек до телефона — проблеми с гаджето. Това подразни Дорис още повече.

— Вече ти казах, че ще се прибере всеки момент. Можеш да почакаш, нали?

— Всъщност случаят е спешен. — Момичето наистина звучеше отчаяно.

— Кое му е спешното? — оживи се Дорис.

— Въпрос е на живот и смърт. Моля ви, госпожо Куин! — замоли Бронуин. — Сериозно е.

В съзнанието на Дорис изникна образът на сестрата на Ноел: кльощаво момиче, само крака и коса. Дъщеря на Чарли от главата до петите. Не, разбира се, че не си измисляше. Дорис вдигна треперещата си ръка до гърлото.

— Изчакай — каза тя. — Сега ще я извикам.

Дорис остави слушалката и се хвана за парапета. Беше по средата на стълбите, когато те изведнъж сякаш ѝ се изплъзнаха. Тя извика, повече изненадана, отколкото изплашена, плъзна се последните пет-шест стъпала, преди да се приземи с ужасяващ грохот на пода. Чу се тъпо изщракване, сякаш се бе счупила кост. Прониза я силна болка и тя изскимтя немощно. После изпадна в безсъзнание.

В мига, в който прекрачи задната врата, Ноел усети, че нещо не е наред. Къщата бе твърде тиха.

— Бабо? — извика тя и сложи пазарската чанта, пълна с току-що набрани тиквички, на кухненския плот.

Не получи отговор. Държиш се като параноичка, сгълча се тя. Едва ли бе отсъствала повече от половин час. Какво можеше да се случи за толкова кратко време? И въпреки това ѝ се искаше да бе отказала, когато съседката ѝ бе сервирала кафе и кейк, а след това настоя да ѝ даде тиквички.

Ноел се зачуди дали баба ѝ още пази онази рецепта за хляб от тиквички. Можеше да направи и една питка за Ханк. Той щеше да се зарадва, помисли си тя. От друга страна не искаше да му напомня за всичките кейкове и ястия, оставяни пред входната му врата от самотни дами, които мечтаеха за женитба...

Внезапен шум накара Ноел да замръзне на място.

— Бабо? — извика тя отново.

Ами ако Робърт я причаква, решен да се отърве от нея?

Ето, пак! Приличаше на стенание. Сърцето на Ноел се качи в гърлото и тя се затича към коридора. Завиваше към предния вход, когато зърна баба си, рухнала в основата на стълбите като небрежно захвърлено палто.

Ноел коленичи с омекнали крака. Баба ѝ беше в безсъзнание, лицето ѝ бе сивкавобяло, но клепачите ѝ помръдваха. Не беше мъртва! Усети облекчение.

— Бабо, не се движи! Ще извикам Ханк.

Спокойствието, с което го каза, учуди и самата нея. Трепереше толкова силно, че не знаеше как ще стигне до телефона.

Намери сили да го направи, но откри, че слушалката мистериозно лежи до телефона. Баба ѝ сигурно се бе опитвала да ѝ се обади у семейство Инкелпо и бе забравила да затвори; напоследък забравяше много. На Ноел не ѝ хрумна, че баба ѝ може да е отивала да я извика. Тя бе толкова изплашена, че въобще не можеше да мисли. Без да доближи слушалката до ухото си, тя натисна копчето и бързо набра номера на Ханк.

Помощничката му веднага я свърза. Когато Ноел му разказа какво се е случило — още веднъж учудена на твърдостта на гласа си,

която бе в пълен контраст с ударите на сърцето ѝ, — той бързо взе нещата в свои ръце.

— Не я мести — предупреди я той. — Може да има счупено. Ще дойда след малко.

Ханк пристигна след няколко минути с импровизирана линейка на пожарната команда. Ноел бе оставила предната врата отворена и когато той се втурна вътре, облечен в бялата си престилка, тя замалко да се разплаче от умиление. Той коленичи, измери пулса на баба ѝ и внимателно провери дали има нещо счупено.

— Ще се оправиш, Дорис — успокои я той. — Просто си паднала лошо, това е.

Ханк даде знак на двамата пожарникари, застанали встрани. Баба ѝ изпъшка, опитвайки се да дойде в съзнание.

— Не... болница — промърмори неясно тя. — Трябва да намеря внучката си Ноел. Ноел, скъпа, къде си?

— Тук съм, бабо — извика просълзена Ноел.

— Спешно... — Очите на баба ѝ се обърнаха от страх, клепачите ѝ потрепваха.

Ханк я потупа по ръката окуражително.

— Да, ще те закараме в спешното отделение, Дорис, не се притеснявай. Ще се погрижа да не те задържат повече от необходимото.

— Не, моля ви... трябва да кажа на Ноел...

Той извади спринцовка.

— Ще ти дам нещо за болката. Просто се успокой. След минута няма да усещаш нищо.

Ноел гледаше как очите на баба ѝ се затварят. Изпълни я огромна благодарност. Сякаш през целия си съзнателен живот тя бе гледала от погрешната страна на телескопа и чак сега виждаше мъжа, за когото отдавна е трябвало да се омъжи. Мъж с измачкани дрехи и карирана риза, на която липсваше едно копче, който въобще не бе лустросан или известен, но струваше повече. Когато повдигна глава и я погледна със спокойните си кафяви очи, тя си помисли с болка: „Бих те сграбчила веднага, Ханк Рейнолдс... стига животът ми да продължи достатъчно дълго, за да станеш част от него“.

Иронията бе, че точно днес бе годишнината от сватбата ѝ. Тя бе забравила и се сети чак тази сутрин, докато си миеше зъбите, че на

този ден преди девет години безкрайно щастлива се подготвяше за сватба, без да има и най-малка представа в какво се забърква.

Ханк настоя да я откара в болницата в Скенектади.

— Приеми, че ми правиш услуга — каза той и внимателно, но упорито издърпа ключовете за колата от ръката ѝ.

— Ами другите ти пациенти? — попита тя.

— Даян ще удържа фронта, докато се върна.

Ноел се качваше във волвото си, когато чу, че телефонът звъни. Той бе прозвънявал през последните десетина-петнадесет минути, но тя не си направи труда да го вдигне. Сега също нямаше намерение да го направи. Който и да звъни, ще опита пак. Затвори очи и отпрати кратка молитва към небесата баба ѝ да се оправи.

Не след дълго пътуваха по междущатския път. Пристигнаха в болницата точно когато извеждаха баба ѝ от рентгенологията. Тя все още бе замаяна и мърмореше нещо неразбираемо за Бронуин. Ноел с облекчение забеляза, че цветът на лицето ѝ се бе върнал. Олекна ѝ още повече, когато дежурният лекар ѝ съобщи, че баба ѝ има леко сътресение на мозъка и само едно пукнато ребро.

Ханк остана, докато я настанят в двойна стая и после с неохота си тръгна. В понеделник вечер посещаваше пациентите си в дома „Щастливи старини“, обясни той, и ако не тръгне веднага, ще закъснее.

Ноел настоя да вземе колата ѝ. Тя щеше да се прибере с майка си, но той не искаше и да чуе за такъв вариант. Таксито му пристигна, той бързо и силно стисна ръката ѝ и каза:

— Обади ми се, като се прибереш. Без значение колко е часът.

Тя го целуна по устата. Тук, където никой не ги познаваше, нищо не можеше да ѝ попречи да го направи.

Майка ѝ и леля ѝ се появиха в болницата чак вечерта. Мери беше прекарала целия ден навън, разговаряла бе с различни приятели на Бък ван Дорен — очевидно без резултат — и разбира се, точно тогава батерията на клетъчния ѝ телефон се бе изтощила. Леля Триш бе посетила панаира на книгата в Саратога Спрингс и се бе върнала с влака преди не повече от час.

Когато дойдоха, баба ѝ заспиваше, а Ноел дремеше на един стол до леглото ѝ. Прозявайки се, тя стана да ги поздрави.

— Добре е. Има сътресение на мозъка и малко синини — увери ги тя. — Докторът каза, че утре ще си е у дома.

Ноел говореше тихо, за да не събуди баба си.

— Прибери се да си починеш, мила — предложи й Мери. — Ние ще останем, в случай че се събуди.

Ноел погледна часовника си и с учудване установи, че е почти десет.

— Ще изчакам. Преди да й дадат успокоително, баба бе доста възбудена. Мърмореше, че трябва да се обадя на Бронуин, било важно.

— Знаеш каква е. Сигурна съм, че не е нищо сериозно.

Леля Триш я хвана за ръката и я поведе към вратата.

— Ако се събуди, ще й кажем, че си си тръгнала. Майка ти е права — трябва да си починеш. В противен случай, и ти ще имаш нужда от медицинска помощ.

Ноел се сети за Ханк и си помисли, че това нямаше да е толкова ужасно.

Мери я придружи до коридора. Напрежението от последните седмици започваше да й личи. Изглеждаше изтощена, а очите й бяха зачервени. Мери погали косата на Ноел:

— Карай внимателно.

Звучеше точно като баба й. „Един ден и аз ще казвам същото на Ема.“ Ноел изпита болка при тази мисъл.

Часът бе единайсет без петнайсет, когато Ноел спря пред къщата на баба си. Катастрофа на междуцатското шосе бе блокирала няколко платна и я забави. Тя бе толкова изморена, че мислеше само как ще съблече потните си дрехи и ще се мушне в леглото. Търсеше ключа за къщата, когато тъмна фигура излезе от сянката в далечния край на верандата. Ноел издаде сподавен вик.

— Спокойно, аз съм. — Бронуин се показва на слабата светлина на верандата.

Ноел се отпусна на плетения стол до вратата с ръка на сърцето си.

— Изплаши ме до смърт!

— Извинявай, не исках да те стряскам.

Леко смутена, Бронуин седна до нея.

— Търсих те по телефона, но те нямаше. Опитвах часове наред.

— Баба ми падна и се удари. Бях в болницата.

— Господи! — Сестра й изглеждаше така, сякаш тя бе виновна.
— Тя... ще се оправи, нали?

— Има само пукнато ребро. Утре ще си е у дома. — Ноел внезапно си спомни, че телефонът звънеше, когато тръгваха към болницата, а също и несвързания брътвеж на баба й.

— Какво е толкова важно, че не може да почака до сутринта?

Сестра й я стрелна с поглед.

— Спомняш ли си за момчето, за което ти разказвах? С което излизам?

— С момчето, с което спиш, искаш да кажеш — поправи я Ноел и се засмя.

— Не се шегувай — изръмжа Бронуин. — Положението е сериозно.

Студени тръпки полазиха по гърба на Ноел. Но откакто разбра за Корин и Бък, вече не бе толкова просто да надвие страховете си. Без проблем можеше да си представи как младият Робърт напада приятелката си в пристъп на ревност. Можеше да си го представи как напада и нея самата.

— Данте е научил разни неща — настоя Бронуин.

— Какви неща?

Бронуин се наведе.

— Който и да е онзи дето счупи прозорците на татко и разби църквата, планира нещо още по-ужасно тази вечер.

— Но защо ми казваш всичко това? Защо не отидеш направо при татко?

Сестра й сви рамене.

— Ако го направя, трябва да му кажа всичко. Ако му разкажа за Данте, ще остана в карцер до края на дните си.

— Ако това е истина, не мислиш ли, че рискът си струва?

— Това е въпросът. Няма как да разбере дали наистина е вярно.

— Добре, тогава какво мога да направя аз?

Понякога Ноел наистина не вярваше на сестра си.

— Не можем да идем в полицията — каза Бронуин.

— Определено — извъртя отегчено очи Ноел.

— Предполагам, че най-сигурното нещо е да заровим главите си в пясъка и да се надяваме, че нищо няма да се случи.

Бронуин започна да дъвче нокътя на палеца си — стар навик от детинство. Лукавото изражение на лицето ѝ бе също толкова познато.

— От друга страна, какво ще стане, ако хванем престъпника на местопрестъплението?

— Искаш да кажеш Робърт? Той не е толкова глупав, че да се покаже — отвърна Ноел с насмешка.

— Тогава някой от наемните му убийци.

— Гледала си твърде много филми — протегна се Ноел и подръпна игриво косата на сестра си.

— Добре, да предположим, че го хванем на местопрестъплението. Какви доказателства ще имаме? Ще бъде нашата дума срещу неговата.

— И за това съм помислила.

Бронуин се наведе, за да вземе нещо от раницата си и го показва на светлината. Видеокамерата на татко.

— Ще заснемем престъпника и ще покажем записа на полицията в Олбъни. С подобно доказателство, веднага ще изтръгнат самопризнания.

— Страхотно, ще се правим на детективи. Къде се развива събитието? И това ли знаеш?

— В Методистката църква на „Грандвю“.

Ноел се изправи, внезапно заинтригувана. Родителите на Робърт са в клуба на обединените методисти. Именно там се бяха оженили с Робърт. Това бе и мястото, където погребяха Бък, в семейния парцел на фамилия Ван Дорен.

Съвпадение? Може би, но ако наистина беше така, съвпаденията ставаха твърде много. За един добър репортер това би било причина поне да проучи нещата. Тя се колебаеше. Нещо просто не беше наред.

— Да ти е хрумвало, че може да ни хванат? — попита тя. — Който и да е този човек, той служи на Робърт. Може да се окажем в доста опасна ситуация.

— Искаш Ема при себе си, нали?

Мигновена и пареща ярост изпълни Ноел.

— Няма да ти отговоря.

— Виж, извинявай, но не разбираш ли? Това може да е единствената ти възможност да настъпиш това влечуго. Как ще се чувстваш след това, ако сега не се възползваш от ситуацията?

Думите на Бронуин постигнаха целта си. Как би се чувствала? Ноел се зачуди.

Обгърна тялото си с ръце и се загледа в осветените прозорци по улицата. Какво ли биха си помислили съседите, ако чуеха разговора им? Добри, обикновени хорица, които изпитват съчувствие, когато видят обява за непознати изчезнали деца, но почти не се замислят, когато дете, живеещо сред тях изчезнеше. Хора, които отиват на работа, прибират се, вечерят пред телевизора, които се шегуват за сушилни машини, без да могат да си представят как биха се почувствали, ако нещо от живота им внезапно изчезне.

Тя рязко се изправи, после грабна раницата на сестра си и я преметна през рамото си. Тъй като Бронуин не скочи веднага — без съмнение се бе стреснала.

— Какво чакаш? — изръмжа Ноел.

Обединената методистка църквата беше на „Саут Грандвю“, на два и половина километра от мястото, където свърваше „Грандвю“ и пътят започваше криволичето си пътешествие между хълмовете около Уенди Ридж. Построена в края на 1800 година, тя вероятно бе служела като модел на църквите, които се виждат пръснати из Ню Ингленд — бяла извисена дъсчена камбанария, от която камбана отброяваше часовете всяка неделя. В края на пътеката от червени тухли, обградена от добре подрязана трева, се намираше дъска за съобщения в стъклена витрина, на която имаше бележки за предстоящите служби и специални събития. Двете жени се приближиха пеш, след като предвидливо бяха паркирали волвото на около четиристотин метра надолу по пътя. Погледът на Ноел попадна върху големи букви, които изразяваха духовното послание на седмицата: „Чувствате се празен? Спрете да се заредите?“.

Тя се усмихна тъжно. „Е, Господи — каза си със зловещо предчувствие, — изглежда съм дошла на точното място.“ Какъвто и да бе краят на днешната експедиция, тя нямаше да си тръгне с празни ръце.

Спомни си за службите, на които бе присъствала с Робърт и родителите му. През годините, когато пиеше, това бе единствено място, където сядаше и на спокойствие обмисляше хаоса, в който бе

превърнала живота си. „Една част от теб харесваше това, нали? — запита се тя. — Розовата картина, която представлявахте ти и твоят красив, преуспяващ съпруг, редом с неговите добре поставени в обществото родители.“

Вината за провала на брака им не бе изцяло на Робърт, помисли си Ноел. Не беше ли тя повярвала на мита, и то напълно? Тихата трудолюбива Пепеляшка, която бе спасена от невзрачния офис от красивия си и доста по-възрастен съпруг. За една нощ тя се превърна от обикновена жена в принцеса от приказките.

Но докато Ема бе при нея, нищо не бе загубено. Тя не съжеляваше. И ако мисията тази вечер, колкото и безразсъдна да бе, я приближеше дори една крачка към дъщеря ѝ, значи рискът си е струвал.

Тя се огледа и се изненада. Пейзажът беше като на кино — безлюдната църква, пълната луна, ниско падналата мъгла, предоставена от отдела за специални ефекти на Господ. Представи си какво ще каже Лейси, ако разбере какво е намислила тази вечер. Адвокатката ѝ със сигурност щеше да реши, че Ноел подлежи на освидетелстване. И нямаше да е далеч от истината.

Тясна пътека минаваше покрай църквата и излизаше на полето зад нея. На мъгливата лунна светлина, сред бледите стръкове трева, все още можеха да се видят неясните очертания на старата църква, изгоряла до основи в средата на деветнайсети век. Стръкчета бял равнец се показваха между древните камъни, обрасли с трева, а дивии ягоди оформяха пъстър килим върху остатъците от някогашния покрив.

Сети се за заглавието на една от книгите на Нанси Дрю, която бе дала на Бронуин — „Улика в рухналата стена“. Да, ето за какво ставаше дума, помисли си тя, за нещо дори по-глупаво от филм — роман на Нанси Дрю. Тя потисна кикота си. Ако се изсмееше, нямаше да може да спре.

На около петнайсет метра зад руините на старата църква черен път се изкачваше до поляна с ниска метална ограда. Гробището бе добре поддържано и при нормални обстоятелства не би изглеждало на Ноел призрачно. Досега го бе виждала само на дневна светлина. Ала на лунната сенките, които хвърляха надгробните камъни и обелиските, обвити в мъгла, придаваха на мястото наистина призрачен вид.

Тя потръпна. Ветреца, напоен с мириса на бор, раздвижи листата на дърветата над нея. Спомни си, че църквата граничи с щатската гора. Всеки, който би могъл да чуе виковете им за помощ, бе на километри разстояние.

Ноел се обърна към Бронуин и прошепна:

— Сега идеята като че ли не ми се струва толкова добра.

Сестра ѝ сви рамене.

— И с най-добрите става така.

— Дано не си забравила да сложиш лента в това нещо — потупа тя раницата върху раменете на Бронуин и си каза: „Страхотно. Домашен филм за две жени, изплашени до смърт“.

— Тихо, може да ни чуят.

Кой можеше да ги чуе? Тук бе тихо като в...

Ноел предпочете да не довършва мисълта си.

Бронуин хвана ръката ѝ и я стисна силно. Заедно тръгнаха по пътеката. Щурчета свиреха сред високата трева, а дребни нощни насекоми проблясваха на лунната светлина. През съзнанието на Ноел премина образа на деветгодишната ѝ сестра, която стои неподвижно до прясно изкопания гроб на майка си — малко кльощаво създание с огромни очи.

Отблизо гробището не изглеждаше толкова зловещо, както отдалеч. Вероятно защото нямаше следа от слугите на Робърт. Всъщност се съмняваше, че ще се покажат. Или може би защото онзи механизъм в нея, който я караше да подскача при внезапни шумове и да забързва крачка по тъмните улички, бе отказал като претоварен мотор.

Тя се огледа. В най-далечния си край гробището бе потънало в сянката на дърветата, скупчени край оградата, много и тъмни като крепост. Но надгробните камъни, които се виждаха, бяха добре поддържани, а повечето от тях бяха украсени с цветя и венци. Можеш да разбереш много за един мъртвец, помисли си Ноел, по това как се грижат за гроба му. Особено ако датата на камъка е скорошна. Тези, за които се грижеха най-много и които бяха най-тъжни, са гробовете на малки деца. Тя прокара ръка на фенерчето си по гладка гранитна плоча със следния надпис:

*„Най-обичана, щерко, ти ни напусна
и загубата ни е огромна,
но дано този, който те отне от нас,
излекува мъката ни“.*

Мислите ѝ се насочиха към Ема. Представи си как собствената ѝ дъщеря спи, захапала палеца си, а другата ѝ ръка е прегърнала Боуи. Молитвата преди сън, която баба ѝ казваше заедно с нея, когато бе малка, изведнъж изплува в съзнанието ѝ: „Ако умра преди да се събудя, се моля на Господ да вземе душата ми“. Тя потръпна. Какво ужасно нещо да караш едно дете да научи, че можеш да заспиш и да не се събудиш. Нищо чудно, че имаше кошмари.

До нея Бронуин едва сподави писъка си.

— Чу ли това?

— Какво? — Ноел угаси фенерчето си.

— Сякаш идваше оттам.

Тя посочи тъмния гъсталак от дясната им страна. Ноел обаче не видя нищо, единственият звук, който бе чула, бе зовът на бухал. Но въпреки това косъмчета на тила ѝ настръхнаха.

— Видях достатъчно — процеди тя. — Освен ако представата ти за забавления не е комарите да те изядат жива.

Сестра ѝ вдигаше фалшива тревога доста често. Ноел знаеше, че това не е на добре. Въображението на Бронуин приличаше на книгата, която Ноел четеше на Ема — „Там, при дивите създания“. Гора, гъмжаща от човекоядци и чудовища.

— Кълна се, че чух нещо. — Очите на Бронуин бяха черни като сенките наоколо. — Ти сигурна ли си, че не го чу?

— Единственото нещо, за което съм сигурна, е, че се държим като две идиотки.

Ноел, ядосана повече на себе си, отколкото на сестра си, тръгна обратно.

Портата изскърца шумно, докато излизаше, и тя си спомни как всяка година на Все светии огромният им коридор се превръщаше в свърталище на духове. „Няма от какво да се страхуваш — постоянно

си повтаряше тя. — Всичко е измислица. Купчина нагласени скелети, изкуствена кръв и страховити шумове, записани на касета.“

Но в това гробище нямаше нищо измислено.

Точно в този момент внезапно движение до оградата я накара да подскочи. Но това бе само клон, който вятърът бе разклатил.

Нещо под него привлече погледа ѝ — купчина пръст, скрита от сянката, която можеше да е единствено от прясно изкопан гроб. Разкритието, от което кожата ѝ настръхна, все по-бързо се завихряше в главата ѝ, подобно на циркулацията на кръв, която нахлува в изтръпнал крайник. „Те всички са погребани тук — спомни си тя. — Не само Бък. Цялото му семейство, поколения наред. Точно там, под онези дървета.“

Щом отвори уста, за да извика Бронуин, излезе само грак. Тя погледна паникьосано през рамото си. Но сестра ѝ, която само допреди миг бе стояла от дясната ѝ страна, не се виждаше никъде. Само надгробните камъни я гледаха с празно пренебрежение. Ужас се надигна у Ноел подобно на неведома сила, която сякаш я сграбчи в тъмнината. „Сенките си правят шеги с мен — каза си тя. — Тя е там, просто трябва да е там.“

Инстинктът ѝ крещеше да бяга, но вместо това тя тръгна като сомнамбул, привлечена от парцела на фамилия Ван Дорен. Сякаш бе под вода и се носеше към потъналите останки на изгубена цивилизация. На непостоянната лунна светлина тя мина покрай обикновения, покрит с лишеи, надгробен камък на Джейкъб ван Дорен, роден през 1775 и починал през 1850 година. Каменоделец и зидар, припомни си тя.

Видя и гробовете на съпругата и децата на Джейкъб, преди погледът ѝ да се спре на мраморен паметник от двете страни с каменни урни, твърде величествен за това обикновено гробище. Принадлежеше на Томас ван Дорен, пращадото на Робърт. Коравосърдечен мъж, отговорен според местната мълга за смъртта на шестима работници, които паднали, когато в една от сградите му се срутило скеле, неотговарящо на стандартите.

Тогава нещо нередно я накара да подскочи. Тук-там надгробните камъни бяха пукнати на две, сякаш ударени с огромен чук. Гранитни отломки бяха нападали в тревата, а ръбестите им краища блестяха бели като кости. Каменна фигура лежеше, прекатурена настрани. Беше статуя на малко момиче, прегърнало куче — пралелята на Робърт —

Марта, която на тринайсет години била прегазена от колата на пиян продавач на четките „Фулър“. Нейният любим — Скоти Макферсън, умрял от разбито сърце (поне така разправяха) месец след това.

Ноел спря, преди да стигне до прясно изкопания гроб, който бе видяла от пътеката. Кой от семейството на Робърт е починал наскоро? Хилавият му чичо Пийт от провинцията? Болният му братовчед от Ню Хевън?

Очите ѝ се спряха на нещо, което се подаваше от прясно разровената пръст — изгнилите останки на ковчег. Сърцето ѝ изпадна в състояние на свободно падане. „Боже, мили!“ Не искаше да знае чий е ковчегът, как не искаше да узнае това и в същото време знаеше. Погледът ѝ се насочи към стърчащия надгробен камък със следния надпис:

„Джеймс Бюканън Ван Дорен
(1948 — 1969)“

Гробът на Бък. Писък заседна в гърлото ѝ. Усети, че се задушава.

Тогава наистина чу нещо. Дали не беше шумоленето на листата над главата ѝ или полска мишка, която лудува сред сухите клонки, с които земята бе отрупана?

— Брон! — изграчи тя. — Брон, ти ли си?

Улови внезапно движение с крайчеца на окото си. Счупена клонка, която определено не бе дело на мишка. Тя се завъртя, сърцето ѝ биеше до пръсване. В тъмнината удари главата си в един от ниските клони. Бърз удар, който предизвика внезапна и изненадваща болка, а също и гняв заради тромавостта ѝ, последвана от тъмнина на червени петна, която бавно се разля пред очите ѝ. Неясно осъзна, че бе паднала на земята. Тогава клонът проговори.

Въпреки бученето в ушите ѝ, Ноел с изненада откри, че гласът много наподобява този на Робърт. Той сякаш меко каза: „Честита годишнина, скъпа“.

На осем километра от гробището в двуетажната сграда, приютила вестника „Реджистър“, на чиито наскоро сменените прозорци на приземния етаж все още имаше лепенки, Чарли Джефърс вдигна поглед от статията, на която четеше коректура, за да забележи с почуда, че наближава полунощ. Погледна часовника на стената, за да се убеди, че този на бюрото е верен. Кога бе станало толкова късно? Бронуин сигурно се чудеше какво го е задържало. Може би дори го е търсила. Тъкмо посягаше към телефона, когато Тим Уошбърн, новоназначеният охранител, почука на вратата. Чарли вдигна глава и видя бившия щатски шериф, мъж на средна възраст със здраво телосложение, да се показва зад стъклената преграда.

— Извинете за безпокойството, господин Джефърс, но навън чака някакъв мъж, който иска да ви види. Казах му, че е късно, но той настоява.

Малката уста на Уошбърн, заобиколена от масивни челюсти, не криеше неодобрението му.

Чарли потърка лицето си с ръка. Беше уморен. Също така бе свикнал разни ексцентрици да го търсят по всяко време, твърдейки, че са видели неидентифициран летящ обект или някой, за когото се кълняха, че бил самият Джеймс Дийн (без значение, че Дийн, дори да бе жив, щеше да е на преклонна възраст). Едно от задълженията на двамата репортери, които работеха от девет сутринта до полунощ, бе да приемат подобни новини. Щеше да даде тази на Фреди Слейтър. Фреди започна работа тук малко след Чарли и беше наясно с всичко.

— Каза ли за какво става въпрос? — попита Чарли.

— Не, каза само името си.

Пазачът се почеса по врата, където дебелата кожа бе покрита с набола като брада четина.

— Данте Ло Прести. Познавате ли го?

Чарли усети, че умората му изчезва.

— Да, познавам го. Пусни го да влезе, Тим.

Проследи с поглед как охранителят преминава бавно през празната стая на репортерите, като изключим мониторите на Фреди и Грег, които светеха, а главите им бяха наведени над кръговете светлина, които настолните лампи хвърляха. Умът му работеше трескаво. Когато Данте Ло Прести бе арестуван, той се кълнеше, че е невинен... и Чарли му повярва. Не защото, както бе казал и на Мери, момчето беше безгрешно, а защото репортерският му нос надуваше нагласена работа.

Това, за което Данте наистина бе виновен, бе, че се навърта около дъщеря му.

Бронуин го бе уверила, че не се вижда с това момче и Чарли й бе повярвал. Ами ако го лъжеше? Щеше да бъде принуден да я накаже. А това щеше да направи Данте Ло Прести още по-неустоим в очите на дъщеря му. Което можеше да доведе до... Един господ знае. Споменът за това, което самият той и Мери бяха вършили, накара червената лампичка в главата му да светне. Никакви наказания, помисли си мрачно той, нямаше да ги разделят или да им попречат да се виждат.

В главата му изникна следната картина — Мери на шестнайсет уплашена, че е бременна.

Господи, дали Данте искаше да го види поради същата причина? Заради нещо, което Бронуин не смее да му каже? Той започна да се моли разговорът да няма нищо общо с дъщеря му и Данте да е тук по съвсем различен въпрос — да се откаже от показанията си или да даде някаква информация за истинския виновник, който стоеше зад неотдавнашния бум на вандалски прояви в града. Дори открито нападение бе за предпочитане пред някаква лоша вест за дъщеря му.

Но момчето, което бе въведено в кабинета му няколко минути по-късно, нямаше заплашителен вид. Дори нещо повече, самото то изглеждаше изплашено. Този мускулист осемнайсетгодишен младеж, който изглеждаше поне три години по-голям, носеше твърде тесни джинси и избеляла риза от деним със скъсани ръкави, които разкриваха татуировката на ръката му. Той погледна към Чарли, след това отмести очи и зашари по стената, отрупана с награди — бронзовата значка на Чарли от Лъвския клуб до почетната грамота от Асоциацията на журналистите в Ню Йорк, докато накрая се спря на снимка на Бронуин на бюрото. Чарли усети как гърдите му се стягат от внезапна и необяснима ярост.

— Седни — каза той.

Това бе повече заповед, отколкото покана.

Данте се отпусна на стола срещу бюрото на Чарли, като сметна, че няма нужда от представяне.

— Може ли да запаля?

Чарли се готвеше да каже „не“, но нещо в притеснения вид на момчето го накара да промени намерението си.

— Няма проблем.

Данте запали цигара с кибритена клечка, която възпламени от изтърканата подметка на обувката си. Това напомни на Чарли за един от познатите му. После младежът рязко се наведе напред и подпря ръце на коленете си. Цигарата, пъхната между показалеца и средния пръст на леко свитата му ръка, изпускаше лениво кълба дим.

— Сигурно се питате защо съм тук.

— Да, има нещо такова.

Думите му прозвучаха по-саркастично, отколкото искаше и Чарли забеляза, че това не убягна на момчето, което присви очи.

На лицето му бе изписана твърда решителност сякаш Данте Ло Прести бе свикнал да го преценяват хора като Чарли.

— Вижте, господин Джефърс, нямаше да съм тук, ако... — Той спря и наведе глава, а тилът му остана някак открит и уязвим.

Да, той наистина е просто едно хлапе, помисли си Чарли.

Когато Данте повдигна глава, Чарли с притеснение установи, че очите му бяха овлажнели.

— Опасявам се, че Бронуин може да е в опасност.

— Каква опасност? — реагира на мига Чарли.

— Не знам. Знам само, че през последните няколко часа не мога да я открия.

— Тя е у дома, където е винаги по това време на нощта.

Данте поклати глава.

— Няма я. Дори се отбих у вас, за да се убедя.

Чарли не го попита какво интересува Данте къде, по дяволите, е дъщеря му.

— Може да е при приятелка — изказа той предположение.

— Не мисля.

Чарли настръхна от собственическото поведение на момчето.

— Виж какво, господинчо — каза той студено, — ако имаш основателна причина да смяташ, че дъщеря ми е в опасност, кажи ми веднага какво имаш предвид!

Данте стана и погледите им се срещнаха. Чарли видя някакво пламъче, което не можа да изтълкува, но момчето изглеждаше съвсем невинно. То дръпна силно от цигарата си.

— Историята е дълга, но ще ви я кажа накратко. Работех почасово за господин Ван Дорен. Не беше нищо особено, но успях да опозная някой от хората му. Един от тях беше много различен. Мисля, че се притесняваше от това, което го караха да прави. Той... — Данте поклати глава. — Не е важно кой е той, но ми намекна за нещо, което ще се случи тази нощ. В Методистката църква на „Грандвю“. Не знаеше точно какво, само че е поредната мръсотия, в която шефът и хората му са забъркани.

— Какво общо има това с Бронуин? — изръмжа Чарли.

— Разказах й всичко.

Напрежението в гърдите на Чарли премина в спазъм. Значи тя наистина се виждаше с това момче, което означаваше, че го е лъгала! Той почувства пристъп на гняв и за пръв път от детските й години му хрумна, че може да има полза дъщеря му види и дебелия край на възпитанието.

Но чувството, че е предаден, бързо отстъпи място на друга, по-сериозна мисъл. Ами ако Бронуин наистина беше в опасност? Напоследък беше толкова ангажиран в мислите си с Ноел, че не се бе сетил за вероятността по-малката му дъщеря също да е в опасност.

— Накарах я да ми обещае, че няма да ходи там — продължи Данте нервно. — Но, господи, понякога е толкова твърдоглава.

Двамата мъже се погледнаха с разбиране. Изведнъж Чарли се сети на кого му напомня Данте: на самия него, когато бе на същата възраст. В очите на родителите на Мери той не бе нищо повече от хлапака, от който дъщеря им бе забременяла. Спомни си за един израз, който майка му често използваше: „Не можеш да съдиш за книгата само по корицата“.

Чарли скочи на крака.

— Хайде, ще вземем твоята кола. Знаеш пътя, нали?

Данте кимна, докато ставаше от стола.

— Веднъж теглих на буксир колата на преподобния Клифърд. Спирачките му бяха отказали. Копелето извади късмет. Можеше да се убие някъде.

Той последва Чарли в стаичката на репортерите, където любителско статично радио бе настроено на полицейски канал и прашенето сякаш подсказваше някаква заплаха. Чарли усети чужда длан върху ръката си, обърна се и видя Данте, който го гледаше с насмешка.

— Не че има значение, но се чудех, защо да не ползваме вашата кола?

— Моята не е в движение от известно време. Проблеми с двигателя — призна Чарли.

Нямаше нужда от повече обяснения. Магазинът на Стан не бе единственият в града, но бе най-добрият. Не бе необходимо Данте да пита Чарли защо досега не я е закарал на ремонт. Той просто кимна и каза:

— Докарайте я другата седмица да я погледна.

Пътят до „Саут Грандвю“ им се стори влудяващо дълъг, но им отне не повече от петнайсет минути да стигнат дотам.

Чарли бе впечатлен от шофирането на Данте — нито безразсъдно, нито демонстративно, но не и досадно внимателно. Той караше камарото си сякаш това бе правил половината си живот, което вероятно бе така. Младежи като Данте в повечето случаи трябваше да се грижат сами за себе си. Неприятен спомен изплува в съзнанието му — бе на четиринайсет години, когато отиде с майка си до Олбъни, за да му купи дрехи за училище. Тя влезе в един бар за „едно бързо“. Естествено се напи и Чарли бе този, който ги откара у дома. Най-страшно бе как успя да го направи.

Данте спря пред църквата и двамата слязоха от колата. Нощта изглеждаше спокойна, с изключение на свирукането на щурците и тихите звуци на нощните птици. Чарли се огледа, но не видя никакви коли. Бронуин с колелото си ли бе дошла? Едва ли. Разстоянието бе голямо, особено нощем. Изведнъж се почувства глупаво, че се е паникьосал така. Нямаше ли да е по-разумно, ако бе позвънил на Макси? Приятелите от гимназията почти винаги знаят къде да се намерят.

С изключение на Корин. Мери не знаеше за Корин, помисли си той.

— Да огледаме отзад — предложи той.

Прекошиха поляната. Влагата по тревата се процеждаше през износените кожени ботуши на Чарли. Добре поне, че се бе сетил да вземе фенерче. В полето зад църквата светлината му попадна върху ръждясалата дръжка на стара помпа. Кладенецът вероятно е принадлежал към старата църква, която бе изгоряла. Беше научил всички факти за пожара в справочния отдел на вестника.

Тогава погледът му обходи малкия ограден двор на църквата на няколко метра от пътеката. Насочи се натам и се почувства малко глупаво, когато извика:

— Бронуин, тук ли си? Баща ти е.

Не получи отговор. Тъкмо се готвеше да се обърне, когато внезапно раздвижване го накара да замръзне на място. Силно шумолене на листа му напомни за ранен елен, който се удря бясно в ниските клони на дърветата. После тъмна фигура изникна от сянката и се втурна към него. Чарли бе толкова стреснат, че за малко да изпусне фенерчето.

В мига преди фигурата да се появи в цял ръст пред него той разпозна стройната фигура на дъщеря си. Лицето ѝ блестеше преbledняло на лунната светлина, а голите ѝ ръце бяха покрити с кървави драскотини. Тя дори не погледна към Данте. Запъти се направо към Чарли. Нещо твърдо в раницата, праметната през рамото ѝ, го ръгна в ребрата, когато тя се хвърли към него ридаяйки:

— Татко, о, татко!

— Брон, скъпа, какво по дяволите...

Тя не го остави да довърши.

— Аз се скрих... В гората... Но нямаше време да я предупредя.

Дишаше на пресекулки, а гласът ѝ наподобяваше силен, почти неразбираем хрип.

— Татко, трябва да го намериш! Той хвана Ноел.

— Брон, какво става?

Чарли се опита да я изправи, но тя се бе вкопчила в него. Същата твърдоглавост, която я бе довела тук посред нощ, я караше да се държи за него като обезумяла от ужас. Той усети как паника изпълва гърдите му.

— Кой е хванал Ноел?

Отговори му Данте с равен, мъртвешки глас:

— Шефът.

Ноел се събуди, видя, че лежи на земята и се взря в млечнобялото сляпо око на луната. Отвсякъде я заобикаляше тъмнина. Тя изстена и се обърна по корем. Това движение предизвика пронизваща болка, която премина първо през едното, а след това през другото ѝ слепоочие. Изведнъж усещането за гадене изригна в стомаха ѝ. Тя едва успя да се изправи на крака, скимтейки като новородено животинче, и повърна.

После повдигна глава и се огледа, изплашена и объркана.

Намираше се в правоъгълна яма, която бе около три и половина метра висока и два пъти по-дълга. Но какво, за бога, беше това?

Започна да си припомня.

Гледката на поругания гроб на Бък — ужасна зейнала дупка с бели корени, които се подаваха от почвата като преплетени пръсти на някое призрачно създание. И гласът на Робърт в тъмнината, който ѝ се присмиваше... „Честита годишнина, скъпа.“

Ноел успя да се изправи на крака. Подпирайки се с едната си ръка на стената на ямата, тя изчака земята под нозете ѝ да спре да се върти. После изви леко глава и се заслуша. Но единственият звук, който се чуваше, бе далечният шепот на вятъра в клоните на дърветата. Ако съпругът ѝ бе някъде тук, определено се криеше.

Лека-полека очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя забеляза, че краищата на ямата не са съвсем равни. С малко късмет и много решимост можеше и да успее да излезе. И после какво? Дали Робърт я чакаше горе, за да я нападне?

Ноел усети, че я облива лепкава пот и че може отново да повърне. Главата ѝ пулсираше при всяко леко движение. Тя внимателно напипа цицина с размерите на яйце отзад на главата си. Цицината беше влажна. Тя отдръпна ръката си и се взря ужасена в кръвта по дланите си. В тъмнината изглеждаше черна като мастило.

Реалността я зашлеви като шамар. „Това не е една от проклетите му игрички. Той го прави на сериозно.“ Тази мисъл я накара да действа. Изрита обувките си, вкопа здраво пръсти в лепкавата като

глина почва, която се възправяше пред нея като непреодолима стена и след няколко напрегнати мига накрая успя да задържи крака си на издатината, не по-голяма от няколко сантиметра. Протегна ръка нагоре и успя да се хване за дебел корен, който ѝ заприлича на месест пръст. Сепна се и за малко да го пусне, но си наложи да не го прави. Издърпа се нагоре, а босите ѝ стъпала търсеха на какво да се опрат, докато треперещите ѝ ръце напипаха друг корен. Набра се още няколко сантиметра нагоре, като през цялото време разкопаният гроб на Бък трепкаше пред очите ѝ.

Нима тази яма бе гроб? „О, Господи, не, умолявам те!“ Отново я обзе онова ужасно чувство, сякаш всеки момент ще припадне. Главата ѝ клюмна, а краката и ръцете ѝ започнаха да треперят силно.

Направи последно усилие, покатери се нагоре, намери опора за лактите си, а краката ѝ останаха да висят надолу — приличаше на плувец, който се чуди дали да излезе от басейна. Няколко пъти си пое дълбоко въздух, почака бученето в главата ѝ да намалее и се огледа.

На сребристата лунна светлина във всички посоки пейзажът бе доста чудноват, осеян с огромните корпуси на булдозери. Постепенно очите ѝ фокусираха черен път и тъмна ивица дървета в далечината. Табло за обяви, чиито контури бяха леко осветени, се виждаше точно от другата страна на пътя, твърде далече, за да прочете какво пише. Но тя нямаше нужда да чете, защото знаеше какво гласи надписът:

ПРОЕКТ ТЪРГОВСКИ КОМПЛЕКС „КРАНБЪРИ“

„Откриване: Ноември, 2000“

Други познати обекти започнаха да се материализират. Караваната, която служеше за офис на Робърт. Очите ѝ различиха и формата на булдозерите. Багери и камиони. Булдозери и земекопни машини. Гребла с дълги зъби, проблясващи на лунната светлина.

Ужас, толкова голям ужас, че организмът ѝ не можеше да го понесе наведнъж, я връхлетя като вълна. „Не съм сама — каза си тя. — Той е някъде тук.“ Почувства го с всяко едно от настръхналите косъмчета на врата си и в стомаха си, когато интуицията ѝ караше да

потрепва. Нямаше значение, че не го вижда. Нали това бе идеята? Да я накара да мисли, че е сама и че трябва да отиде до магистралата и да спре първия самарянин, който ѝ се изпречи на пътя.

„Но не си напълно сигурна в това. Не беше права за другите неща. Сега може пак да грешиш.“

Хрумна ѝ, че може да има друг начин да избяга. Тя замислено погледна един от големите булдозери, спрян на десетина метра от нея до огромна купчина изкопана пръст. Метални скоби водеха до кабината, кацнала на плоската рамка на шасито, подобно на стъклен отвор на наблюдателница. Преди цяла вечност бе работила за „Ван Дорен и синове“, където едно от задълженията ѝ бе да попълва бланките с резервните части. Беше забравила доста от нещата, които бе научила. Помнеше предимно ненужни факти. Знаеше например, че най-големите багери тежат триста тона и че маслото за тях ги правеше пожароопасни. (Веднъж Робърт се бе качил на такава машина.) Тя самата обаче никога не бе пробвала тези машини. И защо да го прави? Ако по онова време някоя гадателка ѝ бе казала, че един ден животът ѝ ще зависи именно от тези машини, би се изсмяла.

Сега обаче не ѝ беше до смях.

И все пак дали бе много трудно? Ключовете обикновено стояха на таблото. Кой ли крадец може да е толкова глупав, че да мисли, че ще избяга с откраднат багер? И то от Робърт най-вече. Но за да разбере коя ръчка за какво е, щеше да ѝ е нужно известно време.

„Мислиш, че това е като да завъртиш превключвателя? Скъпа, малката ти сестра не е единствената, която е гледала твърде много филми“, присмя ѝ се вътрешният ѝ глас. Тя разпозна циничният глас на съпруга си. Робърт, който цели девет години се бе опитвал да убие самочувствието ѝ и да я накара да повярва, че мечтите ѝ са незначителни и смешни.

В Ноел се надигна гняв, който взе надмощие над страха. „Повече няма да го слушам — обеща си тя. — Изобщо никога не е трябвало да го слушам. Просто не го бях разбрала, докато...“

Нечия сянка се прокрадна и един глас в тъмнината я заля като ледена вода. Гласът на Робърт, само че този път наистина.

— Кажи, скъпа, наистина ли мислеше, че ще ти се размине?

Ноел бе толкова стресната, че лактите ѝ се огънаха, тя се хлъзна по пръстта и се озова на дъното на ямата. Остана да лежи така,

опитвайки се да си поеме въздух. Беше твърде слисана, за да помръдне.

— Ставай! — заповяда ѝ гласът. — Изправи се, докато още можеш.

Ноел се изправи, главата ѝ пулсираше болезнено, но гърбът ѝ бе изтръпнал от падането. Замаяна и дезориентирана, си помисли за миг, че е на дъното на кладенец — кладенец много по-дълбок от ямата, наподобяваща басейн, от която преди малко се бе опитала да излезе. Тя погледна нагоре. Различи силует, който стоеше на ръба на ямата и се очертаваше на фона на осеяното със звезди небе.

Обзе я толкова голяма ярост, че не можеше да я сдържи.

— Мръсно копеле! — изкрещя тя.

Изведнъж всичко ѝ стана ясно. Защо ѝ бе позволил да се покатери догоре. Защо не я бе вързал преди да дойде в съзнание. Играеше си с нея като котка с мишка. Искаше да я накара да си мисли, че може да избяга. Това бе част от играта. На Робърт много му харесваше да я измъчва.

— Какъв груб език! — Дългата му сянка, застанала на ръба на ямата, се олюля, когато поклати глава от учудване. — Но не съм изненадан. Знаех те каква си още преди да се ожения за теб. Боклук. Пълен боклук, както и останалите от семейството ти.

Изведнъж Ноел се почувства много малка — прашинка, погълната от дълбоката яма и захлупена от вселената, пълна със звезди, която бе надвиснала над нея.

— Защо ми причиняваш това? — проплака тя. — Не ти ли стига, че ми отне детето?

— Твоето дете? — Тя видя проблясването на зъбите му, дяволската му усмивка. Колко наивна е била! — Не става въпрос за това. Колкото до мен, въпросът е приключен.

— Така ли мислиш? Тогава знай, че грешиш — отвърна му тя, треперейки толкова силно, че едва се държеше на крака. — Може тук, в Бърнс Лейк, да ти се е разминало, но има по-висши инстанции. Няма да се предам, Робърт. Ще продължа борбата. Дори тя да трае години.

— Е, мога да спестя това и на двама ни. Да не говорим за съдебните разноси — допълни той с развеселен глас.

„Ще ме убие!“ Тази мисъл разсея гнева ѝ, като нещо ясно и безспорно, което сякаш е знаела през целия си живот. Може би

дълбоко в себе си наистина го бе знаела.

Тя потрепери, обхваната от ужас, не толкова за себе си, колкото за дъщеря си. „Какво ще стане с Ема, ако не съм до нея да я защитавам?“

— Ти си луд — промълви тя.

Подозираше това, но едва сега бе проумяла степента на лудостта му. Не бе само тираничната, безскрупулна лудост. Той бе опасно луд. Този тип лудост, при който не би се замислил да убие приятелката си... или съпругата си.

Тих, далечен кикот.

— Предполагам, ти най-добре знаеш, нали, скъпа? Ненапразно прекара шест месеца в лудницата.

Тя виждаше накъде бие и отказа да се хване на въдицата.

— Какво правеше в гробището през нощта?

Гласът ѝ трепереше и тя се ядоса на себе си, че бе допуснала той да разбере колко е изплашена.

— Мога да те попитам същото.

— В града има няколко души, на които не плащаш — информира го тя с известна доза задоволство. — Един от тях ме предупреди.

— Мога да те принудя да ми кажеш кой е, но няма значение. Вече не. — Робърт бе разсеян, сякаш говореше на себе си. — Утре сутрин, когато преподобният Уилям тръгне на обиколка, ще открие, че мерзавците, които причиниха неразбориите в града, да не говорим, че повишиха застрахователните такси, са оставили следите си и върху тази свещена земя. Ще пишат полицейски доклад. Литургията в неделя ще бъде за моралния упадък на днешната младеж. Старият Вили знае. Нали се интересува от малки момчета. По-специално от едно момче в седми клас, един от хористите — сина на Джеф Норуърд.

Отново съзря злорадата му усмивка и стомахът ѝ се преобърна.

— Ще се изненадаш колко много неща знам, скъпа. За твоето приятелче доктора, например. Знам всичко за вас двамата. Имам само един въпрос — чукаш ли го?

— Престани. Просто млъкни!

Тя затисна ушите си с юмруци, опитвайки се да пропъди думите му от главата си.

— Според мен — да — продължи Робърт с ужасния си далечен глас. — Може би си се чукала с него през цялото време. И тази

лицемерна набожност заради мен и Джанин! Не си по-добра от сестра си, тази малка улиčníца.

Главата на Ноел подскочи.

— Какво си сторил на Бронуин? — изкрещя тя и сама не разпозна гласа си. — Ако си я наранил, кълна се, ще...

— Какво? Ще ме арестуваши ли? — Смахът му премина във фалцет. — Не се притеснявай, въобще не ме интересува дали и какво е видяла. Кой би ѝ повярвал? Ще помислят, че защитава онзи орангутан, приятеля си.

Държейки се здраво за изтънялото въже на здравия разум, Ноел натърти:

— Значи и за мен не трябва да се безпокоиш. Аз съм поредната алкохоличка, забрави ли?

Робърт се умълча и за един кратък миг тя си помисли, че ще я пусне, ще ѝ позволи да се измъкне от ямата и да стигне до пътя. Представи си как го прави, как спира някаква кола, или ако няма коли, отива до най-близката телефонна кабина, за да извика помощ. Лицето на Ханк изплува пред очите ѝ. Милите му кафяви очи и бръчиците по луничавото му лице, които ставаха по-дълбоки, когато се усмихваше.

— Различно е — проговори Робърт. — При теб въпросът е личен. — Гласът му вече не звучеше объркано. Не звучеше дори ядосано, а по-скоро студено.

Ноел инстинктивно започна да се отдръпва: „Ами, побъбрихме си хубаво, но сега трябва да тръгвам“. В гърлото ѝ напираше истеричен смях.

— Ти наистина си луд — каза му тя повторно.

Този път той не се съгласи с нея.

— Гресиши — каза той почти със съжаление. — Аз дори ти бях избрал подарък за годишнината. Медальон с диаманти. Доста скъп, разбира се, все пак... девет години живяхме заедно. Искях да избира нещо, с което да си спомняш за нас двамата.

— Имам Ема.

Изведнъж тя осъзна, че не биваше да го казва. Сянката над нея се размърда и лицето на Робърт внезапно изплува пред погледа ѝ. Ноел извика несъзнателно. Очакваше да види чудовище, но съзря само образа на съпруга си. Безизразен, но все пак нелишен от чар.

— Тук вече наистина гресиши — каза той.

В отчаянието си Ноел реши да рискува.

— Може да си мислиш, че си спечелил, Робърт, но малките момиченца порастват. Ще разбере какъв си. Тогава ще си сам — изоставен от всички.

Тя знаеше, че го е жегнала.

— Лъжлива кучка! Не знаеш какво говориш — изръмжа той. — Защо не си тръгна сама? Не ти ли стига, че забърка собственото си семейство, та трябваше да го направиш и с майка ми.

Ноел отново видя разкопания гроб на брат му и изгнилия ковчег.

— Има нещо, което не разбирам. — Тя отчаяно се опитваше да го накара да говори, да откъсне мислите му от това, което се готвеше да стори. — Защо именно Бък?

— Заслужаваше си го — отговори Робърт простичко.

За миг тя се обърка. Изведнъж връзката ѝ просветна и всичко си дойде на мястото. „Той не е убил Корин. Убил е Бък!“ Затова бе разкопал гроба на брат си — да се отърве от уликите. Затова бе накарал хората си да търсват из склада и да осквернят други гробове — за да прилича на случайна проява на вандализъм. Така нищо не водеше към него. Робърт сигурно бе усетил, че обръчът се затяга, че изследването, което родителите ѝ проведоха относно смъртта на Корин и евентуалната ексхумация щяха да ги отведат до Бък.

„Собствения си брат... Той е убил собствения си брат!“

Трябва да е било жестоко, помисли си тя. Нещо толкова жестоко, че дори след толкова години аутопсията би го изкарала на бял свят. Тя си спомни коментара на баща си: „Съдебната медицина бележи голям напредък. Кой знае какво ще излезе накрая?“. Но той говореше за Корин, не за Бък. Без да съзнават, те се бяха докоснали до причината за параноята на Робърт.

Мозъкът на Ноел подреди нещата спокойно, подобно на ищец, излагащ факти пред съдебното жури. В същото време бе на ръба на истерията. „Човек, убил собствения си брат, е способен на всичко. Но най-лошото е, че аз бях омъжена за този човек. Родих му и дете“, каза си тя.

Погледна нагоре и осъзна, че Робърт го няма. Нима си бе тръгнал? Това изглеждаше просто невероятно. Но въпреки това у нея се породих надежда, подобно на плевел, който си пробива път между плочките на тротоара.

С вик тя отново се хвърли към стената на ямата. Този път обаче корените се чупеха в ръцете ѝ, а буците глинеста почва се откъртваха под краката ѝ. Изглеждаше невероятно, но тя почти бе изкачила стената — четири и половина метра ронеща се почва — когато изведнъж чу силния рев на един от булдозерите, разбуден за живот.

Инстинктът ѝ я накара да погледне надолу точно в този момент. За да прецени колко метра се бе изкачила... или просто шесто чувство. И точно тогава го видя, наполовина скрит в сянката в другия край на ямата — череп!

Той се взираше в нея с празните си очни ями. Покрай него имаше разпръснати кости с цвят на стара, сякаш оцветена с ръжда, глина. Кална долна челюст на човек и парче изгнил парцал, в което тя зашеметена разпозна останки от вратовръзка.

Истерията, която напираше от дъното на съзнанието ѝ, се изстреля към повърхността. Ноел отвори уста, за да изкрещи. Но преди да успее да издаде какъвто и да било звук, небето сякаш се разтвори и изсипа грамада от пръст върху нея.

Беше малко след полунощ, когато Мери се прибра у дома. Докато отключваше вратата, тя не се изненада, че къщата е тъмна. Ноел трябваше да си е легнала отдавна, съдейки по изнурения ѝ вид, и да е заспала. Тя светна лампата и примижа на ярката светлина. Дългото шофиране към вкъщи я бе изтощило допълнително. Разбира се, Дорис не я бе улеснила. Точно когато с Триш се готвеха да си тръгват, тя се бе съдърпала със сестрата и бе минало известно време, докато се успокои и заспи отново.

Мери бе по средата на стълбите, с обувки в ръце, за да не събуди Ноел, когато на входната врата се почука.

Тя замръзна, пулсът ѝ се учести. Първата ѝ мисъл бе, че това е някой от хората на Робърт. Представи си плещест мъж със скиорска шапка и с пистолет или нож. Огледа се за някакво оръжие, нещо тежко, с което да го зашемети.

Тогава чу гласа на Чарли, приглушен от вратата:

— Мери, аз съм. Отвори!

Тя си отдъхна, но коленете ѝ се подгъваха, докато слизаше по стълбите. Чарли, скъпият Чарли! По някакъв начин е знаел, че тя има

нужда от него. Сигурно я е чакал отвън в колата си, но тя не го е видяла. Не бе ли това типично в негов стил? През годините, когато самотните ѝ огорчени приятелки бяха съжалявали, че рицарите в блестящи доспехи са само мит, тя винаги бе потискала скритата си усмивка. Защото бе убедена в обратното. Дори когато бе с други мъже, тя си бе представяла Чарли. Как всеки път, когато ги завали дъжд, той сваля якето си и я наметва... така несъзнателно, както би разтворил чадър. И как нощем винаги се обръщаше по корем, за да не ѝ пречи с хъркането си да заспи. Малки жестове, така е, но означаваха толкова много.

Въпреки това, когато отвори вратата, лицето на Чарли, което в един момент е сериозно, а в следващия може да грейне в усмивка, която да ти спре дъха, изглеждаше изопнато от тревога. Освен това не беше сам. Бронуин го следваше с не по-малко разстроена физиономия.

Чарли хвърли един поглед към обувките в ръката ѝ.

— По-добре ги обуи и ела с нас, Мери. Ноел е изчезнала. Смятаме, че Робърт я е отвлякъл.

Точно тогава Мери почувства как нещо се стоварва върху нея.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и тя усети, че всеки момент ще припадне. Чарли вероятно го забеляза, защото веднага пристъпи напред и я прихвана през кръста. Това смътно ѝ напомни, че я държи по същия начин, по който тя помагаше на Дорис да изкачва стълбите. На фона на мъждивата светлина на верандата, нощна пеперуда изпърха с крила близо до главата ѝ. Тя я проследи с поглед как се опира до един филиз, преди да изчезне в тъмнината.

— Не — отвърна спокойно тя. — Трябва да има някаква грешка. Ноел спи на горния етаж.

Лицето на Чарли обаче говореше друго.

— Мери, помисли, моля те. Помисли къде може да я е отвел.

Бронуин заобиколи баща си и излезе на светлото.

— Отидохме до църквата на методистите. Един... приятел ме предупреди, че Робърт е намислил нещо. Смятахме да хванем хората му в действие.

Дългата ѝ черна коса бе пълна с листа и клечки. Ръцете ѝ бяха покрити с кървави драскотини. Държеше камера, изцапана с кал не по-малко от притежателката си.

— Всичко е тук — каза тя, потупвайки камерата. — Скрих се в храстите и записах част от случилото се. Без лицето му — беше твърде тъмно — но успях да запиша какво каза.

Тя отвори екранчето на камерата и натисна „Старт“. Тъмнина, после неясна фигура изплува на екрана, последвана от размазана картина, сякаш нещо бе блъскало камерата. Също и звуци. Шумоленето на листа, далечни гласове, учестено дишане. После нещо тежко се изтърколи на земята, последва глас, който накара кожата ѝ да настръхне: „Честита годишнина, скъпа“.

Мери се отдръпна от Чарли и приседна немощно на най-долното стъпало на стълбите.

— През цялото време сме били прави. Не сме си въобразявали за някакво измислено преследване. Той... О, господи!

Тя плесна устата си с ръка и се изправи рязко. Очите ѝ срещнаха тези на Чарли. Той стоеше пред нея, обгърнал с ръка раменете на дъщеря си, с вида на човек, който носи огромен товар на плещите си.

Изведнъж мозъкът ѝ се избистри.

— Ходихте ли у тях?

— Оттам идваме. Родителите му също не знаят къде е. Мисля, че казват истината, те също изглеждаха разтревожени — мрачно докладва Чарли.

— А Ема?

— Тя е добре. При тях е.

— Имат ли представа къде може да е завел Ноел?

Чарли поклати глава.

— Данте... мой приятел... разпитва наоколо — обади се Бронуин. Обаче не изглеждаше много обнадеедена. — Разговаря с едни, дето работят за... Робърт.

Мери взе да се обува, когато изведнъж ѝ хрумна.

— Я, чакайте! Има един човек. Дълго е за разказване, но той може да помогне.

Тя се втурна нагоре по стълбите и запрелиства тефтера, за да намери номера на Ханк, когато ѝ хрумна нещо друго.

— Ами шерифът? Предполагам, няма смисъл да звъним там.

Чарли поклати глава.

— Аз направих нещо по-добро. Накарах нашия охранител, Тим Уошбърн, да се обади на приятелчетата си в моторизираната полиция в

Олбъни. Тръгнаха да насам.

Мери набра номера на Ханк и в другия край на линията неясен глас отговори с изнуреното смирение на човек, когото будят посред нощ.

— Ало?

— Ханк, обаждат се Мери Куин — каза тя бързо в слушалката. — Кога най-скоро можеш да дойдеш? Станало е нещо с Ноел. Смятаме, че... — тя се поколеба, сякаш идеята ѝ се струваше нелепа, заимствана от някой второкласен филм — ... съпругът ѝ я е отвлякъл.

Последва тишина. След това Ханк извика с дрезгав глас:

— Господи, по дяволите! Само да се облека.

— Сещаш ли се къде може да я е отвел? — попита тя. — Ноел да е споменавала нещо.

— Чакай малко да помисля...

На другия край се чуваше нещо, сякаш някой се облича. Последва силен звук, сякаш обувка бе паднала на пода. Ханк дишаше тежко.

— Чакай... Да. Миналата седмица излязохме да се поразходим и минахме покрай строежа на търговския комплекс „Кранбъри“. Тогава ми хрумна... — Той изведнъж млъкна, сякаш това, което си бе помислил е твърде нереално.

— Какво точно? — подкани го Мери. — Ханк, дори да е нещо съвсем абсурдно, кажи ми, моля те.

— Господи... Не мога да повярвам, че въобще ми хрумна, толкова е зловещо, но си спомням, че си помислих, че ако някой иска да закопае... нещо, за да не го намерят, това бе идеалното място да го направи.

Мери изпадна в толкова голям ужас, че за момент не можа да си поеме въздух. Успя само да каже:

— Ще се видим там. И Ханк! Ако имаш оръжие, по-добре го вземи.

Лицето и главата на Ноел се подаваха от буците пръст, които продължаваха да ваят върху нея. Облак песъчлив прах я обгръщаше отвсякъде. Просната на дъното на ямата, затрупана до гърдите с пръст,

тя се закашля. Устата ѝ се напълни с горчиви храчки. Струваше ѝ се, че се намира върху нещо, което всеки миг ще пропадне под нея.

„Да не си посмяла да припадаш! — заповяда си тя. — Ако припаднеш сега, никога няма да се събудиш.“

Като се мъчеше да запази самообладание, тя изпълзя в най-отдалечения край на ямата, като внимаваше да не се приближава до мястото с черепа. Изправи се на крака и надзърна над ямата точно навреме, за да види огромната лопата на булдозера, с острите като шишове зъби, да надвисва над нея като гладна паст на митично чудовище. Ноел се сви, очаквайки върху ѝ да се изсипе още пръст, но видя, че лопатата се отдръпва. Чуваше слабото свистене на хидравличния кран, който поемаше следващия си товар. „Мили боже, той ще ме погребее жива...“

Безумен смях пропълзя към гърлото ѝ.

„Престани! Спри да мислиш за това. Не бива да губиш надежда.“ Да, страхуваше се да умре, но още повече се страхуваше за Ема.

Тя се огледа отчаяно. Нямаше как да избяга. След минути щеше да се задуши под тоновете пръст. Тази мисъл тъкмо ѝ мина през главата, когато втора грамада пръст се изсипа в ямата. Ноел изпищя, падна назад и вдигна ръце над главата си в безплоден опит да се скрие. Буци с размерите на юмрук се стовариха върху врата и главата ѝ. Искри проблеснаха пред силно стиснатите ѝ клепачи. Той победи, помисли си Ноел. Все пак успя да ме надвие. Дори да се покатеря нагоре, той ще ме блъсне и ще ме убие. Тя заплака от изтощение и отчаяние.

В съзнанието ѝ изплува случка от миналата година. Беше завела дъщеря си на уроци по плуване към Червения кръст. Горката Ема не можеше да се задържи над водата. Всеки път, когато се обръщаше по гръб, изпадеше в паника. Дори когато инструкторката, приятно момиче на име Стейси, държеше ръката си под гърба ѝ, окуражавайки я да се отпусне и да си поеме дълбоко въздух, Ема оставаше скована. След това загърната в кърпа, седеше в скута на Ноел — треперееща и подсмърчаща: „М-м-мамо, наистина много се старях, н-но не бях достатъчно добра!“.

Сега Ноел бе тази, която изричаше същите думи наум. „Ема, скъпа, наистина се старая, но понякога и майките не могат да се задържат по гръб. Не защото не те обичам достатъчно. Каквото и да се

случи, трябва винаги да помниш, че аз те обичах повече от всеки друг...”

Нова пръст се изсипа върху нея и тя се закашля. Купчината в средата на ямата бе станала два пъти по-голяма, а над нея булдозерът продължаваше да боботи — шум, нарушаван единствено от скриптенето на крана.

„Не искам да умра“, каза си съвсем ясно тя. Дори ако се давеше, нямаше да е толкова ужасно. Като Офелия... Но да умре по този начин, погребана жива под... търговски комплекс. Во веки веков над главата ѝ ще тропат изморени и подути крака, кикотеци се момичета с твърде много грим, изнурени майки, които дърпат разглезените си хленчеци деца.

Беше немислимо. Нещо повече — позорно!

Скрибуцането над главата ѝ се усили и нова купчина унижение се стовари върху нея. Тя застана плътно долепена до стената на ямата. Но никъде нямаше безопасно място.

„Мисли — заповядваше ѝ един глас, — мисли...”

Тогава се сети за една от басните на Езоп, тази за умната маймуна, която успяла да накара крокодила да я пренесе през реката. Не знаеше какво я накара да си спомни за това, докато не погледна нагоре. Видя дъното на лопатата на булдозера, изпъкваща на фона на звездното небе да се спуска надолу.

Пъргаво, също като маймуната от баснята, тя се покатери до върха на купчината пръст в средата на ямата. Това ѝ даде лека преднина, около метър и половина, което може би бе достатъчно. Лопатата се обърна и нова грамада се изсипа долу, а тя понечи да се сниши. Но вместо това протегна ръце още по-високо, отдръпвайки се леко само когато голям камък я удари по челото. Стиснала зъби от болка, тя задържа въздуха си за секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, докато лопатата със свистене направи пълна дъга. Точно когато бе най-ниско, Ноел подскочи леко и се хвана за зъбатата ѝ уста. За един ужасен миг калните ѝ ръце за малко да се изплъзнат и тя да я изпусне. Тогава кранът започна да се издига с друсане, а лопатата се измести с няколко съдбоносни милиметра. „Бързо! — крещеше тя наум. — Преди да те е видял.“ С мощен тласък тя се прехвърли през ръба на лопата и се притисна към дъното. Лопатата бе широка и дълга колкото вана — достатъчно, за да остане скрита от погледа на Робърт.

После усети, че е във въздуха и с клатушкане започна да се издига нагоре, сякаш бе на виенско колело. Усещаше как кръвта се стича по челото и я заслепява, но само я избърса. Сега не му бе времето да се занимава. Трябваше да се концентрира върху това да оцелее.

След секунди кранът започна да се спуска. Усещаше вибрирането на лопатата под себе си, когато булдозерът сменяше скоростите си. Щом се сниши достатъчно — за да загребе още пръст, тя ще разполага с една-две секунди, за да изскочи навън.

Лопатата се клатеше, скриптейки. Изведнъж Ноел се оказа изхвърлена на купчината пръст до ръба на ямата и се претърколи по хлъзгавото нанадолнище.

Остана да лежи неподвижно. Дори не смееше да си поеме дъх. Дали я бе видял? „Моля те, Господи, дано не е, моля те!“ Секундите се нижеха, мъчителни и безкрайни, докато слушаше скърцането на лопатата, само на крачка от нея. Виждаше веригите на багера, всеки от луфтовете бе достатъчно широк, за да може Ема спокойно да пъхне ръка. След това, за щастие, лопатата се издигна нагоре и изчезна от погледа ѝ.

Тя изчака, за да е сигурна, че не е непосредствено пред погледа на Робърт, изправи се и се затича с все сила. Не смееше да рискува дори с един поглед през рамо. Само няколко метра, окъпани в лунна светлина, я делиха от пътя и тъмната редица дървета зад него.

„Краченца, не ме предавайте точно сега!“

Побягна толкова бързо, както никога през живота си. Изобщо не усещаше болка в босите си крака, несвикнали да тичат по камениста почва. Мина покрай едно отсечено дърво, основата му стърчеше над земята като наполовина изваден зъб, след това покрай камион с цимент, спрян до ръба на широка правоъгълна яма, която щеше да бъде най-голямото хале на магазина.

Пътят се простираше пред нея подобно на бленуван приказен град. Вече се приближаваше към него, когато далечният рев на булдозера изведнъж се усили. Изпаднала в ужас, тя се препъна и за малко да падне. Преследвайки сянката си, която подскачаше и се олюляваше по голата, осветена от луната земя, Ноел почти усещаше вкуса на страха си — вкус на кръв.

Тя погледна бързо през рамо. Булдозерът — на лунната светлина приличаше на огромен митичен звяр — бе на не повече от деветдесет метра зад нея. Тя видя светещото табло високо в кабината и тъмната фигура.

„Изиграх го и това не му хареса!“

Въпреки ужаса и кръвта, която се стичаше на топли вадички по бузата ѝ, тази мисъл предизвика усмивка на триумф върху устните ѝ.

С изключение на лунната светлина, която образуваше тигрови шарки там, където се сливаше със сенките, пътят към строежа на търговския комплекс тънеше в мрак, докато Чарли се носеше натам в стария си раздрънкан автомобил. Мери седеше до него, а Бронуин бе отзад и се бе хванала здраво за седалката пред себе си. Чакъл трополеше по шасито на колата, когато улучваха някоя дупка по пътя. За малко да прегаят една миеша мечка, изпречила се на пътя.

Мери видя портите на строежа — широко отворени, сякаш те с Чарли и Бронуин не бяха първите, които идваха тук тази нощ — и едно ремарке малко по-нагоре. На тесния сноп светлина от фаровете, строежът изглеждаше пуст.

— Не виждам Ханк — отбеляза на глас тя.

Чарли се протегна, намери ръката ѝ и я стисна.

— Ще дойде всеки момент.

— Дали Данте ще се сети да ни потърси тук — тюхкаше се Бронуин.

Чарли мина през портата и спря колата. Слязоха в топлата лятна нощ и усетиха хладния шепот на заобикалящата ги гора.

В този миг Мери чу рева на двигател. Без съмнение идваше от един от булдозерите, пръснати наоколо като гигантски изоставени играчки. Но защо работеше през нощта? Очите ѝ се адаптираха към тъмнината и тя огледа разровената земя. Имаше купчини пръст и изкопани ями. На неколкостотин метра от тях един булдозер бързо се приближаваше, обгърнат от облак прах.

Тя видя и още нещо, което накара сърцето ѝ да подскочи в гърлото — дребна фигура на пътя на булдозера, която се опитваше да му избяга, сякаш животът ѝ зависеше от това. Ноел? Мили боже! Това

наистина беше Ноел. Изведнъж булдозерът се превърна в заплаха в съзнанието ѝ, като разярен мастодонт от праисторически времена.

— Чарли, виж! — сграбчи го тя за ръката.

Чарли също го бе видял. Лицето му бе станало сивкаво на лунната светлина. Дълбоко от гърлото му се изтръгна рев. Без да продума, той се втурна напред.

Преди Мери да го последва, шум на кола я накара да се обърне. Не видя марката, но явно бе колата на Ханк. Колата с грохот влезе през портата и спря зад бричката на Чарли. Мери се втурна към нея. Наведе се през отворения прозорец до шофьорското място и стисна Ханк за ръката. Лицето ѝ бе изопнато до неузнаваемост.

— За бога, Ханк! Побързай!

Тя жестикулираше като обезумяла към тичащия Чарли. Погледът ѝ несъзнателно се плъзна по пушката на седалката до Ханк, докато той даваше на заден ход. Тя се отдръпна. Остри парченца чакъл, изхвърлени от гумите му, се забиха в прасците ѝ, но тя дори не забеляза и се спусна към дъщеря си.

Миризмата на нафта изпълни устата и белите дробове на Ноел, изведнъж почувства режеща болка от едната си страна. Горещият рев на чудовището я обгръщаше подобно на пещ. Като по чудо краката ѝ продължаваха да я носят напред.

В съзнанието ѝ обаче времето бе спряло. Сякаш виждаше всичко на забавен каданс. Краката ѝ натежаха, обзе я странно спокойствие. Докато бягаше, препъвайки се все по-често и по-често, погледът ѝ не бе вперен в хоризонта, а в чудатата ѝ сянка, която твърдоглаво се оттласкваше от твърдата земя, движена единствено от божията сила.

„Ще умра“, помисли си примирено.

Докато тичаше, се молеше без глас: „Господи, грижи се за Ема... тя е само на пет години, а животът на едно малко момиченце е тежък без майка. Баба е стара и болна, а татко, прости ми, че говоря така, не става за тази работа. Майка ми ще ѝ осигури всичко, от което има нужда...“.

Ноел винаги бе вярвала, че последните секунди преди да умре, човек вижда целия си живот като на филмова лента, но сега го знаеше със сигурност. Видя самата себе си на осем години на летен къмпинг

на езерото Джордж как се бе вкопчила в баща си, докато преминаваха по възжения мост... На дванайсет години с майка си, когато си купи първия сутиен... и на шестнайсет на задната седалка на импалата на Гордън Хокстедър с джинси, свлечени до коленете.

Видя и Ханк...

Ноел си го представи ясно седнал на пейката на площада, сложил големите ръце на коленете. Колко хубаво би било, ако можеха да бъдат като онези възрастни двойки, които се разхождат под ръка из парка, и всеки се надява да си отиде пръв, защото животът без другия е немислим. Когато тя си отиде, дали Ханк щеше да...

Нов шум си проправи път в главата ѝ — силното бръмчене на двигател на кола. Докато бягаше, олюлявайки се заради болката от страни, Ноел вдигна замъглените си очи и видя приближаващия облак прах. Тя премигна и от облака се материализира кола. Колата се движеше много бързо към нея. Тя рискува и погледна още веднъж. За миг видя как лунната светлина се плъзга по предното стъкло и хромовата решетка ѝ заприлича на оголени зъби. Вече ѝ беше все едно.

Врхлитащата кола изведнъж закова на място, изхвърляйки настрани облак пръст. Тя почти копнееше всичко да свърши и да потъне в сладко облекчение.

След това в бърза последователност се чуха два изстрела и тя осъзна, че не стрелят по нея, а над нея. Паниката, която тя се опитваше да удържи, отново се надигна. Но освен нея имаше и нещо друго — чувство, което не бе изпитвала толкова отдавна, че едва го разпозна — надежда.

Ревът зад нея сякаш замря.

Поглеждайки през рамо, тя с учудване видя, че булдозерът рязко бе сменил посоката си и се насочваше на изток, към мястото, където забити колчета с опъната на тях червена лента, обозначаваха бъдещите сгради. Но все пак нещо не бе наред. Посоката му бе хаотична, подобно на яхта без рул...

Насочваше се точно към камиона отпред.

Вик, приличен на сух грак, се надигна в гърлото ѝ.

— Внимавай! — изкрещя тя неистово.

Почти като в транс, породен от непреодолим ужас, проследи как безцелно движещият се булдозер се удари в камиона с оглушителен трясък. Напомни ѝ за огромния им бряст, който се бе стоварил върху

покрива на съседната къща по време на миналогодишната снежна буря. За кратък миг двете машини останаха като в прегръдка, след това камионът се катурна на една страна. Булдозерът продължи да го бута, но една от веригите се омота в камиона и застърга на празен ход.

Натрапчива миризма на нафта изпълни въздуха. Чу се бумтене и изведнъж двете машини избухнаха в пламъци.

Ноел извика пак, докато наблюдаваше как изригват към нощното небе и за миг осветяват всичко наоколо. Сенки заиграха над обляната в розово долина като танцьори около голям огън.

— Ноел!

Някъде в цялата тази невъобразима лудост нечий глас я викаше. За един кратък, ужасяващ миг тя си помисли, че е съпругът ѝ Робърт, който изскача от пламъците, за да довърши пъкленото си дело. След това видя, че фигурата, която тича насреща ѝ не бе висока като тази на съпруга ѝ и няма типичната му походка. Мъжът бе по-нисък, но също толкова атлетичен и сърцето ѝ полетя, когато лицето му изплува ясно. Ханк!

В един момент всички разбъркани парченца си дойдоха по местата — колата, пушката в ръцете му, горящите останки, бълващи искри към небето. Изпълни я такова облекчение, че тя падна на колене в знак на благодарност.

— Ханк... — приглушено изрече името му.

Той я грабна на ръце и тя усети чистия мирис на прано от ризата му, примесен с миризмата на пот. Той извика леко и приглушено и зарови лицето си в извивката на врата ѝ, докато ръцете му шареха по тялото ѝ, за да се убедят, че е невредима. Плъзнаха се по ръцете и гръдния ѝ кош и после обгърнаха главата ѝ.

— О, господи, ти кървиш...

Тя изхлипа и той я притисна към себе си.

— Всичко е наред. Просто малко си се ударила. Не се притеснявай, ще го превържа — успокои я шепнешком той.

— Р-р-ризата ти... — Тя плачеше, притиснала лице в ризата му. — Щ-щ-ще я изцапам!

— Няма проблем, ще си купя друга. Ти ще ми помогнеш в избора.

Това я накара да заплаче още по-силно.

— Ням-мах с-сили да б-бягам повече.

Той нежно я погали по страната.

— Знам.

— Мъртъв ли е?

— Страхувам се, че да.

— Добре. Добре тогава — кимна тя, мръщейки се с напрегнатата концентрация на бавноразвиващ се ученик, който се опитва да проумее случващото се.

Зад рамото на Ханк видя родителите си, които стояха силно прегърнати, което ѝ се стори напълно нормално.

— Всичко ще бъде наред — увери я Ханк още веднъж, — вече никой не те преследва.

Тогава и той заплака.

Двамата се олюляваха, сякаш бяха в някаква огромна, невидима длан, която се мъчеше да ги успокои.

До края на август и през по-голямата част от септември това бе единствената тема за разговор между жителите на Бърнс Лейк. В „Мърфис Дайнър“ възрастните мъже все повтаряха историята, докато пиеха кафето си. Домакините, дошли за месечната доза боя в салона за разкрасяване „Люсилс“, кудкудякаха на висок глас, за да надвикат бръмченето на сешоарите. Родители обсъждаха случилото се, но винаги на нисък глас. В магазините по Мейн Стрийт търговията бе по-оживена от обичайното за това време на годината. А в началното училище на Бърнс Лейк дългогодишният годеник на Триш Куин — Гари Шмид — водеше есенните тренировки на футболния отбор, а в съблекалнята шепнешком разказваше за случилото се на Аманда Райт, сегашната му любовница и майка на един от неговите състезатели.

Градът бе преживял нещо подобно през юни 1985 година, когато съпругата на началника на пощата, Алис Бърнс, избяга с пътуващ търговец и по-късно бе намерена удушена в канавка в покрайнините на Пофкипси. Сега обаче беше по-различно — хората бяха превъзбудени, че са позволили толкова дълго да бъдат мамени. Мнозина го приемаха като лично предателство. За други това беше способен човек, пречупил се под бремето на собствената си вина.

Онова, което никой не беше готов да приеме, бе тревожната истина, че през всичките тези години те бяха съжителствали с хладнокръвен убиец. Бяха го отгледали, така да се каже. Светлокосото момченце, на което се бяха усмихвали ласкаво, когато го бяха срещали на раменете на баща му, докато Коул вървеше по Мейн Стрийт като маршал на парад по случай Четвърти юли. Светлокосият младеж, предизвикал сълзи в очите на съгражданите си, когато бе произнесъл пламенно слово като абитуриент. И накрая, но не на последно място, човекът на когото мнозина, макар и не всички, бяха гледали като на блестящ пример какво може да постигне човек, като в същото време остане достатъчно скромен. Ако Робърт ван Дорен бе предизвикал някакво шушукане през всичките тези години, то беше дело на

ревниви съпрузи и любовници на жените, с които бе спал, и на засегнати служители, уволнени от него. В крайна сметка нямаше идеални хора. Кой мъж с очи, които шарят, и слабост към хубавите дами би се противил, когато те просто му се хвърляха в ръцете?

Никой обаче не можеше да оспори категоричните факти, които излязоха наяве във връзка с ужасните събития, разиграли се в търговския комплекс „Кранбъри“. Месеци по-късно, когато окръжният шерифски департамент завърши разследването си на смъртта на Робърт ван Дорен, както и на по-отдавнашната смърт на брат му и на бившата му приятелка, той стигна до заключението, че Корин Лундкуист е била жертва на самоубийство, както бе установено и по-рано. От друга страна, Бък ван Дорен, бе умрял от смъртоносен удар в тила — факт, който бе пропуснат по-рано поради големите травми, причинени от катастрофата, за която се предполагаше, че е отнела живота му.

Във връзка с тези разкрития бяха извършени няколко ареста. Сред тях и на мъж на име Грейди Фостър, който бе заварявал тръби във фирмата на Робърт и бе работил и като охрана в един бар. Едър мъж с атлетична фигура и обица на едното ухо, с изрусена коса, подстригана късо отгоре, но достатъчно дълга отзад, за да се върже на опашка, но бе рухнал и бе признал, че е извършил нападенията срещу „Реджистър“ и склада на „Маки Фудс“, както и срещу Първа баптистка църква. Когато го попитаха за оскверняването на гроба на Бък обаче, той заяви, че е бил просто нает. Бил копал до ковчег, след което господин Д. го изпратил да си върви. Изглежда, не е имал доверие на Грейди да свърши работата, но и не бе обмислял възможността господин Д. да не е сред живите, за да го защити в случай на арест. Впоследствие Грейди бе осъден на осемнайсет месеца затвор от окръжния съд на Скоъри — най-тежката присъда, която законът можеше да даде за деянията му.

През първата седмица на септември стотици уважиха панихидата на Робърт. Някои дойдоха от любопитство, но повечето — от уважение към скърбящите му родители, които освен че бяха с обичайните при подобни случаи бледи и съсипани лица, изглеждаха толкова състарени, че бегло напомняха на предишните Коул и Гертруд. От съдбоносната нощ те живееха в пълно уединение.

Ноел ван Дорен и малката ѝ дъщеричка Ема, която, като се изключи тъмната коса, приличаше поразително на баща си, бяха сред хората, дошли да изразят почитта си. Придружаваха ги родителите на Ноел и сестра ѝ... И, странно, градският лекар, Ханк Рейнолдс. Хората вдигаха в недоумение вежди, когато коментираха, че Мери Куин и Чарли Джефърс, разведени преди много години, изглеждаха най-приятелски настроени един към друг. Но лъвският пай от клюката беше запазен за необузданата по-малка дъщеря на Чарли, която вървеше най-невъзмутимо хваната за ръка с нейния приятел, пред очите на всички. Елмира Хъшинг прошепна на Шърли Хамстед, която го повтори на съпруга си Дик, а той пък го каза на Гас Холпърн в бръснарницата му, че ако очите не я лъжат, Бронуин Джефърс е бременна. Някое друго предположение не би могло да бъде по-далече от истината, но въпреки това клюката се разпространи бързо.

Сред тези, които не дойдоха на службата, бе Триш Куин, която предложи да гледа болнавата си майка. Както се оказа, Триш имаше и друга причини да се крие. Малко по-рано същия месец тя бе разбрала за Гари и Аманда, по-точно ги беше хванала. Тя понесе случилото се с много достойнство, както би могла да го преживее самотна жена около четирийсетте, но всеки, който ѝ беше достатъчно близък, виждаше колко е уязвена. През следващите седмици тя стигна дотам да търси духовна утеха при Джо Уилкокс, пастор в Унитариянската църква на Светите апостоли.

Беше отбелязано и отсъствието на още двама души. Уейд Джуит, който получи няколко обвинения, главно за възпрепятстване на правосъдието. И бившата съседка на Ноел — Джуди Патерсън, за която се говореше, че е покрусена от мъка. Изглежда Ноел нямаше право да ѝ приписва връзка с инструктора по карате на сина ѝ. Според клюката в деня, когато се разчули ужасните новини за Робърт, Блейк Патерсън се прибрал у дома от командировка и намерил съпругата си да ридае истерично, свита на кълбо на пода в спалнята. След като я притиснал, тя признала, че е имала любовна връзка с Робърт. На следващия ден Блейк се изнесе и отведе със себе си и двамата им сина.

През втората седмица на септември Мери опакова багажа си и се върна в Ню Йорк. Въпреки че продължаваше да си идва в съботите и неделите и често бе забелязвана с дъщеря си и внучката си или под ръка с бившия си съпруг, с течение на времето посещенията ѝ се

разредиха. Знаеше, че ще ѝ бъде трудно да го напусне, но не си бе представяла колко ще е трудно. Отначало те се преструваха, че връщането ѝ в Ню Йорк не е сбогуване. В края на краищата, тя щеше да си идва често, а и Чарли възнамеряваше да пътува до големия град. Въпреки че на никой от двамата не му бе приятно, че ще прекарват толкова време разделени, какво можеше да се направи? Дори Чарли се съгласи — макар и неохотно — че няма друг начин.

В началото изглеждаше, че ще успеят. Все пак се обичаха и както първия път отчаяно вярваха, че любовта побеждава всичко. После, през ноември, Мери се разболя тежко от грип, от който се възстановява цели три седмици. Малко след това Ноел и Ема също се разболяха и Ханк се пренесе временно, за да се грижи за тях, както и за Дорис, която бе доста отпаднала. Ханк така и не ги напусна повече. Ноел протестираше често и настоятелно — може би прекомерно настоятелно — че престоят му не променя нищо, поне що се отнася до Мери. В къщата мястото бе повече от достатъчно, а по този начин двамата с Ханк можеха наистина да се опознаят. Но Мери стоеше настрана през повечето време, промърморвайки обичайните вежливи извинения — Ноел и Ханк имали нужда от време за себе си, заедно с Ема, и Дорис им била напълно достатъчна.

Разбира се, тя трябваше да остане с Чарли. Не беше тайна, че двамата спяха заедно. Но в двата паметни случая, когато тя прекара нощта при него, не се чувстваше особено добре. Едната причина беше Бронуин. Въпреки че малката дъщеря на Чарли никога не го бе казвала открито, беше ясно, че не иска Мери да се навърта наоколо. Другата бе Чарли и замисленото изражение на лицето му, докато я наблюдаваше как извършва сутрешния ритуал — миенето на зъби, избърсването след душа, ровенето в кухненския бюфет за чаша. Той сякаш си представяше бъдещето, а това създаваше напрежение. Бъдеще, в което всяка сутрин, а не само от време на време, те ще се събуждат, ще се любят, ще пият кафе и ще се обличат. Проблемът беше, че и тя го виждаше. Понякога толкова ясно, толкова влудяващо близо, че се превръщаше в постоянна болка.

След известно време стана по-лесно да стои настрана.

Вместо да пътува до Бърнс Лейк, тя правеше планове за уикенда с приятели, планове, които да я задържат в града, да ѝ попречат да се размекне в последната минута. Когато Чарли правеше свои планове, тя

разбираше бързо за тях. Несъмнено от Бронуин, която — ах как невинно! — се изпусна, че баща ѝ е завел дама на вечеря. Мери не поиска обяснение, но Чарли ѝ обясни. Пола Кент, новата агентка по недвижими имоти, на която бе хрумнала блестящата идея да кандидатства за федерална субсидия за превръщането на проекта за развитие на Санди Крийк (отхвърлен с десет на едно с референдум) в официален резерват за птици, го поканила на вечеря, за да обсъдят няколко реклами. Мислите му не стигаха по-далеч, а и Мери не го измъчва за бъдещи срещи, които той може би беше планирал. Нямаше право, въпреки че отдавна бе скъсала със Саймън Трейгър. Ако бе искала Чарли, той щеше да бъде неин. Но да го държи в неведение, не, това не беше честно. Веднъж вече бе наранила сърцето му. Да го направи втори път, би било повече от жестоко. Би било — мисълта за Дорис изникна в съзнанието ѝ точно в този момент — нехристиянско.

Естествено, през уикенда, когато Чарли я посети, валеше като из ведро, телефонът не спираше да звъни, а ресторантът, където го заведе и който се смяташе за реномиран, им предложи ужасна храна след дълго чакане. Той се пошегува с думите, че не е било необходимо да бие път до града, за да получи лошо обслужване и прегоряла храна — просто би могъл да се разходи до „Мърфис Дайнър“. Двамата се смяха доста, а когато се оказа, че билетите за филма, който се готвеха да гледат, са разпродадени, той взе видеокасата. В крайна сметка уикендът завърши добре. Ето това си повтаряше тя наум.

По една или друга причина Чарли не дойде повече.

За последен път го видя през март, когато майка ѝ почина в мир, както спеше, след продължително и изтощително боледуване от пневмония. От известно време Дорис все не беше добре и смъртта ѝ не изненада никого — особено дъщерите и внучката ѝ. Ноел и Триш тъгуваха открито, а Мери — по свой начин. На погребението постави на ковчега снимка от сватбата на родителите си в сребърна рамка — може би най-щастливия ден в живота на майка ѝ — и се помоли да се съберат отново с баща ѝ на небето, за да намери онзи покой, който не бе открила на земята.

После дойде пролетта и стопи снега заедно с томителните мисли, които могат да завладеят дори тихите малки градчета с църкви с бели камбанарии. Минзухари и кукувиче грозде се появиха край пътя.

Лястовичките и горските зидарки гнездяха заедно с оранжевоглавите коприварчета в гористата местност край Санди Крийк.

През първата седмица на май никой не бе кой знае колко изненадан, когато неделното издание на „Реджистър“ оповести годежа на Ноел ван Дорен (родена Джефърс) и д-р Ханк Рейнълдс. Въпреки че двамата с Ханк бяха достатъчно дискретни, всички знаеха, че са заедно. Малцина от по-възрастните и по-ограничените отбелязаха, че е малко рано за наскоро овдовяла жена, и то при такива ужасни обстоятелства, но повечето искрено се зарадваха на сгодената двойка, като същевременно изпитаха облекчение. Защото онези, които тайно си признаваха, че са могли да сторят нещо повече, изпитваха угризения.

Беше планирано в края на юни да направят скромна сватба, защото се очакваше тогава времето да е достатъчно хубаво, без да е твърде горещо. Церемонията щеше да извърши преподобният Джо Уилкокс, заклет ерген, който напоследък сериозно се бе замислил дали все пак да не се задоми. През изминалите месеци те двамата с Триш Куин прекарваха доста време заедно, достатъчно, за да прецени колко специална жена бе тя. Вече бе намислил, че по Коледа, ако всичко върви добре, ще я изненада с годежен пръстен.

Мери възнамеряваше да прекара седмицата, когато бе годежът, в Бърнс Лейк. Напоследък бизнесът ѝ вървеше, въпреки трудния период в края на предишната година, когато няколко от клиентите, които се бяха почувствали пренебрегнати, се оттеглиха недоволни. Напусна и счетоводителят на фирмата заедно с близо трийсет хиляди долара, които бе присвоил. Фирмата ѝ успя да изплува. Мери бе привлякла няколко нови клиенти през последния месец. Дори мислеше да направи помощничката си Британи Миян партньор. Имаше само един проблем — Чарли.

Липсваше ѝ. Най-много ѝ липсваха разговорите с него. Не по телефона, а да се сгуши вечер до него в леглото или да седи срещу него на закуска. Липсваха ѝ разговорите с него в кухнята, докато приготвяха вечерята или докато се разхождаха вечер край езерото. Липсваше ѝ животът, който можеше да има — и почти бе постигнала. Два пъти.

Сега се прибираще у дома за годежа на тяхната дъщеря. Когато зави на запад по шосе дваисет и три, Мери усети, че потръпва в

очакване. Или от страх? Преминаващата покрай очите ѝ мозайка от ниви и зелени гористи хълмове ѝ напомни за същото време миналата година. Оттогава се бяха променили толкова неща. Майка ѝ бе починала... Ноел се омъжваше повторно. А откакто беше направила първото си подобно пътуване до Бърнс Лейк, сякаш бе изминала цяла вечност.

Сякаш сърцето ѝ отмерваше разстоянието и времето. Жадно поглъщаше с поглед познатите ориентир на местността от детството си — царевичните ниви, складовете за продажба на автомобилни гуми и магазините „Агуей“, олющените хамбари, приведени от старост, крайпътните закусвални с имена като „При Големия Боб“, „При лелята на Сузи“ и „Вкусно като от виме“ („Деъри Куин“ и „Макдоналдс“ все още липсваха по тези места) — магазин със сложна украса, изобразяваща пасторален пейзаж, наподобяващ страната на елфите.

С течение на годините беше загубила или изоставила нещо жизненоважно, което сега сякаш проблясваше тук-там пред погледа ѝ в препускащия пейзаж като отблясъци на заровено имане. Нещо от нея или може от живота, който щеше да води, ако бе останала в Бърнс Лейк. Щеше ли да бъде по-лошо за нея? Дълго време бе мислила така, но знаеше, че не е задължително. Просто животът ѝ щеше да е различен, нищо друго. Нито по-добър, нито по-лош, само по-спокоен и провинциален. А трябваше да се съобразява и с Чарли. Винаги Чарли, който я теглеше към себе си сякаш с невидимо въже.

„Не съм първата жена, на която ѝ се е наложило да избира между кариерата си и мъжа, когото обича. Но защо трябва да е толкова трудно? Защо не съществува такова нещо като обикновено скъсване без усложнения?“

Имаше още един въпрос, който я тормозеше. Дали той продължава да се вижда с Пола Кент? Питаше се дали Пола е в действителност толкова красива, колкото на снимката в рекламната листовка, която ѝ бе попаднала последния път, когато бе идвала в Бърнс Лейк. „О, да, кого си мислиш, че заблуждаваш? Всъщност огледа всеки магазин в града, докато я откриеш.“ Мери си я представяше толкова дръзка, колкото и руса, с перфектни мерки, изящен маникюр и коса, която никога не се накъдряше във влажно време. Докато постепенно навлизаше в живота на Чарли, Пола несъмнено бе подела кампания и за спечелване на Бронуин.

Естествено, отначало момичето щеше да се съпротивлява, но с течение на времето и при повече постоянство щеше да се предаде. Защото Пола Кент, освен че имаше добра позиция, притежаваше нещо, което винаги бе липсвало на Мери — цялото време на света.

Мери бе толкова унесена във въображаеми сценарии за любовния живот на Чарли, че пропусна отбивката за шосе 145 и се наложи да заобиколи през Мидълбър. Когато пристигна в къщата на майка си, слънцето залязваше и масата бе сложена за вечеря.

Ханк направи спагети и кюфтета, докато Мери чете книжка на Ема, а Ноел се моташе из кухнята с вида на срамежлива невеста. По време на вечерята Ханк им разказа една история за пациентка в болницата, където той работеше — възрастна гватемалка, която кашляла непрекъснато и той ѝ дал рецепта за пеницилин. Предписанието било: „Вземайте три пъти дневно с вода“. Вместо да отиде в аптека, необразованата жена нарисувала рецептата във вода и изпълнително пиела по три чаши на ден от каната.

— А най-странното е, че тя се подобри — добави Ханк през смях, облягайки се назад със скръстени на гърдите ръце.

Дяволитите му кафяви очи намериха Ноел и двамата си размениха крадешком усмивки. Той се чувства като у дома си, помисли си Мери.

После дойде време за лягане и Ема настоя Мери да я сложи и да ѝ прочете още една приказка. Когато Мери слезе по-късно на пръсти в кухнята, установи, че Ханк и Ноел също са си легнали. Направи си чай и се върна обратно горе, мина през дневната колкото да вземе наслуки един брой на „Рийдърс Дайджест“. Заспа, преди да е обърнала първата страница.

В стаята на отсрещната страна на коридора Ноел и Ханк тихо се любеха. След травмата от суровото изпитание Ноел откри, че освен редицата прекрасни качества, които притежаваше Ханк, той беше и превъзходен любовник. Той бе всичко, което тя бе искала да има — човек, който никога не бързаше и изглежда, не му правеше впечатление, когато тя понякога беше нерешителна. Откакто бяха заедно, тя постепенно разцъфна, стремейки се вече към вниманието му толкова често, колкото и той към нейното. Беше се разтворила пред него така, както никога не си бе представяла, че е възможно. Дори

говореха за друго дете, родено с любов, което ще е сестра за Ема, както Бронуин за Ноел.

Мери прекара следващите два дни с дъщеря си, пазаруваше и изпълняваше поръчки, свързани със сватбата. Ходиха до Олбъни да купят рокля за Ема — по нейно настояване розова с пайети и много, много волани. Накрая се спряха на бяла органза с буфан ръкави и жабо, която Ема с въздишка на примирение прие. След това обядваха пица и пиле „Цезар“ в „Калифорния Кичън“, преди да се отправят към „При Нордстром“ за обувки, които да подходат на роклята на Ноел.

Мери никога не бе виждала Ноел толкова щастлива. Вярно, че обграждаше Ема с малко повече от необходимото внимание и погледът ѝ тревожно проследяваше всяко движение на дъщеря ѝ, но това бе естествено след преживяното. А то щеше да избледнее постепенно. Седмици след случилото се Ноел тръгна на психоаналитик и го посещава няколко месеца. Сега бе готова да загърби всичко, а Мери не виждаше причина за обратното. Ноел вече се усмихваше по-често. Дори бе понапълняла от последното посещение на Мери. Отиваше ѝ. Тя просто сияеше. Ако любовта не лекува всички рани, помисли си Мери, тя със сигурност прави чудеса за външния вид. Тогава осъзна собствената си любовна мъка, която беше нещо повече от ревност. Би дала всичко, в буквалния смисъл, за да е на мястото на дъщеря си.

„Ханк е най-доброто лекарство, което може да предпише един лекар“, размишляваше Мери, наблюдавайки Ноел да пробва поредния чифт обувки в цвят слонова кост. Ема, седнала на пода до тях, се опитваше да напъха собствения си крак, обувка и всичко останало в чорап с телесен цвят.

Ноел я погледна сияеща.

— Той е прекрасен, нали? — Тя вдигна глава и отметна една непокорна черна къдрица назад. — Знаеш ли, ако се беше случило преди това, съмнявам се, че щях да го покана да се нанесе при мен. Странно как се развиха нещата, нали? Само като си помислиш, че всичко е писано и ти се случва нещо много по-хубаво дори от онова, за което си мечтал. — Тя погледна към Ема и се усмихна. — Миличка, това обикновено се обува на крака, а не на обувката. Виж, закачило се е на катарамката.

По стар навик Мери се наведе да натисне върха на обувката на Ноел.

— Струват ми се малко тесни. Как ги усещаш?

— Като обувки, които трябва да нося само веднъж — отвърна през смях Ноел.

— Струва ми се, че предишните ми харесаха повече.

— На мен пък — тези.

Двете се засмяха едновременно.

— Предполагам, че за някои неща никога няма да постигнем съгласие — призна Мери. — Но в случай, че не съм ти го казала ясно, одобрявам женитбата ти с Ханк. Дори да не го харесвам по чисто егоистични причини, всеки, който те прави щастлива, получава моя глас. — Във въздуха увиснаха думите: „Ще бъде добър баща на Ема“.

— Благодаря, мамо. — Ноел изглеждаше доволна и леко смутена. Тя събу обувките и се протегна към друга кутия. Внимателно отмести очи и отбеляза небрежно: — Мога да кажа същото за теб и татко.

Мери се притесни. Това бе тема, която двете с Ноел никога не бяха обсъждали. Може би дъщеря ѝ бе почувствала, че тя е забранена, но сега искаше всички да са щастливи като нея.

— Ние с баща ти сме съвсем различни хора... — въздъхна Мери и млъкна. Не, подобно обяснение не би свършило работа. Трябваше да измисли нещо по-добро. — Може би трябваше да опитаме — продължи тя, като се мъчеше да запази тона си спокоен, — но просто не мога да си представя да живея в Бърнс Лейк. А ти можеш ли да си го представиш?

— Честно? Не. — Ноел хвърли поглед към Ема, която бе захвърлила чорапите и се бе прехвърлила на обувките, току-що премерени от майка ѝ. Без да си дава сметка в какъв смут хвърли сърцето на майка си, Ноел надзърна в най-горната кутия, но веднага затвори капака ѝ с очевидно неудовлетворение. — От друга страна — продължи тя, донякъде разсеяно, но сбърчила вежди, докато съсредоточено преглеждаше останалите кутии, — нищо не се случва така, както очакваш. Кой си е мислел по това време миналата година, че ще се омъжа отново?

— Имаш право. — Мери с усилие върна усмивката на лицето си. — Единственият въпрос е с кои от тези обувки смяташ да се омъжиш?

Ноел се отпусна на креслото, протегнала крака пред себе си в поза, която Мери не бе виждала от момичешките ѝ години. Немирна усмивка разтегна устните ѝ.

— О, мамо, има ли значение? Все едно никой няма да ги види, а на Ханк несъмнено му е все едно. Той ще бъде прекалено ангажиран да гледа мен.

Накрая Ноел избра семпли бели обувки, които щяха да се скриват под воланите на дългата ѝ рокля и щяха да са ѝ достатъчно удобни да танцува с тях. Най-безвкусните натруфени бели пантофки, украсени с пайети и панделки, купи на Ема, която бе изпаднала във възторг от тях. Да, знаела, че е похарчила много пари за дрехи, призна Ноел неохотно на Мери, докато касиерката пресмяташе покупките ѝ, но напоследък като че ли била загубила здравия си разум и правела по-често каквото ѝ харесва, а не каквото трябва.

Думи, които имаха отзвук на следващия ден и вечерта, когато Мери се срещна с Чарли в „Стоун Мил“. Щяха да се видят на следващия ден на репетицията за вечеря и на сватбата в събота, където щяха да бъдат заобиколени от Ноел и Ханк, Триш и Бронуин, да не говорим за родителите и сестрите на Ханк, както и чичо му и леля му, които се готвеха да пристигнат със самолет за случая от Канзас. Ала тази вечер щяха да са сами двамата, както едно време. Само че за последно може би.

Видя го през прозореца, който гледаше към воденичния улей, където потокът — буен поради топящия се сняг, бързаше да се влее в малкото езерце долу. Все още бе рано и масите бяха наполовина запълнени. Беше облечен в тъмен костюм и вратовръзка, които му придаваха достолепен вид и дори известна улегналост. Приличаше повече на възрастен политик, отколкото на собственик на вестник в малък град. Въпреки че трябваше досега да е свикнала с това, побелялата коса по слепоочията му все още леко я шокираше. Може би ставаше така, защото не можеше да го погледне и да не види запечаталата се в съзнанието ѝ представа за седемнайсетгодишния Чарли — висок и леко прегърбен, сякаш бе израсъл твърде бързо, с гарвановочерна коса като на индианец, която винаги бе разрошена, защото прокарваше пръсти през нея. И чаровната му усмивка, която изведнъж огряваше лицето му.

Той я видя и се изправи да я посрещне. Както винаги галантен, помисли си тя. Усмиваше се, но в изражението му се четеше предпазливост. Предпазливост, която тя отдавна мечтаеше да прогони, както веднъж игриво разми отраженията им в малкия вир на потока

под тяхната къща, където обикновено правеха слънчеви бани. Ала вече не бяха деца. Може би отчасти проблемът се дължеше на това, че никога не изживяха юношеството си.

— Отдавна не сме се виждали. — Тя го целуна по бузата и присви очи, усетила горчиво-сладката болка. — Изглеждаш добре, Чарли. Май не съм виждала този костюм. Сигурно е нов. — Въздържа се да не попита: „Пола ли го избра?“.

Чарли сви рамене в типичния за него маниер.

— Познаваш ме, обикновено момче съм. Обличам се така само в специални случаи.

Вътрешно Мери потрепери, но смело се усмихна.

— Имаме повод да празнуваме. Дъщеря ни се омъжва.

— Така е — любезно се съгласи Чарли. Той изтегли стола ѝ назад и изчака, докато тя се настани удобно, след което седна срещу нея. — Какво искаш за пиене?

— Водка с тоник. — Когато сервитьорът взе поръчката им, в съзнанието ѝ се върнаха нежелани спомени и тя простена: — О, господи, първата сватба! Имах жестоко главоболие три дни след това. Дори сега като си помисля как можеше да свърши всичко... — Поклати глава, за да прогони мисълта, че бяха на косъм да загубят Ноел.

Чарли се протегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Сега тя е щастлива. Нали само това има значение?

Мери се отдръпна назад и деликатно измъкна ръката си.

— Някой беше казал, че няма щастлив край, има щастливо начало.

Напитките дойдоха и тя бавно отпи от своята, загледана през прозореца към течащата вода, която почти можеше да докосне с ръка. По това време на годината все още беше леденостудена. В потока можеше да се плува най-рано през юли. Когато отново погледна Чарли, видя как от двете страни на устата и носа му са се вкопали дълбоки бръчки и гърлото ѝ неочаквано се сви. Тя се усмихна.

— Май никога не сме имали шанс, нали? Ние срещу целия свят. А сега целият свят срещу нас.

— Ако си права, това е светът, който сами създаваме. — Чарли заговори не принудено, но усмивката не се отразяваше в очите му. Ръката му остана на масата до чашата с вино.

— Може би — съгласи се тя. — Но също така няма начин да го променим, нали?

— Не съм аз този, който може да отговори.

Мери почувства, че отмалява. Решимостта ѝ да се държи предпазливо отстъпи пред внезапен порив да разреши всичко с един замах. Болката, която я изгаряше, бе твърде силна. Тя, изглежда, измъчваше и Чарли.

— Какво точно ме питаш? — попита тя с разтреперан глас.

Усмивката изчезна от лицето му. Той я погледна с вид на уморен от чакане човек, изпълнен с тъга.

— Не те питам нищо, Мери. Нямам право. Все едно ти да поискаш от мен да оставя всичко, което съм създал с толкова усилия. — Той поклати тъжно глава. — Когато бях млад и самоуверен, бях сигурен, че знам всичко, но с годините научих някои неща. Разбрах например, че ако искаш да вкараш квадратен клин в кръгла дупка, или той ще се счупи, или дървото около дупката ще се сцепи. Не бих ти причинил това. — Той я погледна. На лицето му бе изписана крива усмивка. — Въпреки че, признавам си, част от мен е достатъчно егоистична, за да иска да опита.

Мери въздъхна. Беше я заболяло.

— Прав си. Просто няма да се получи.

Той вдигна чаша.

— Можем да пием за това или просто да удавим мъката си. С твое позволение.

Зад шеговитото му поведение прозираше болката, която бе стегнала мускулите на врата му. Очите му бяха тъжни, но в тях се четеше примирение. От неговото примирение я заболя най-много.

— О, Чарли! — тихо пророни тя. Сълзите ѝ бяха готови да бликнат. — Бих искала... — Тя направи пауза, за да прочисти гърлото си, преди да продължи. — Бих искала нещата да бяха различни. Ако това има значение, нямам никой друг. Никога не е имало и се съмнявам, че ще има.

Тя почака той да каже нещо за Пола Кент, донякъде дори го искаше, защото щеше да бъде конкретна подробност, която би могла да използва, за да се дистанцира. Иначе се чувстваше прекалено близо, прекалено разголена.

Ала Чарли отговори с леко дрезгав глас:

— Е, добре тогава, изглежда, трябва да уредим живота си по възможно най-добрия начин. Не се притеснявай за мен. Ще имам достатъчно работа. — Отправи ѝ унила усмивка и отпи от виното си. — Ще поръчаме ли?

— Изведнъж гладът ми мина — отчаяно отвърна тя.

— Все едно трябва да хапнеш нещо.

— Сега заприлича на майка ми. — Тя се засмя пресилено.

— Слушай — наведе се Чарли към нея и в този момент тя видя как решителността му проблясва под маската на преструвките. — Вдругиден се омъжва дъщеря ни. След всичко, което Ноел преживя, ѝ дължим цялото добро отношение и чувство за хумор, на което сме способни. — После се облегна назад и изражението му омекна. — А сега, защо не погледнем менюто? Маги Ричмънд, нашият редактор на светската хроника, ми каза, че си струва да си поръчаме съомга.

Тя се почувства като наказана от неговото... не можеше да намери точната дума... великодушие. Отмести настрана чашата си и взе менюто.

— Прав си, Чарли, постъпвам егоистично. — В смел опит, който ѝ прозвуча на нея самата фалшиво, тя добави: — Няма смисъл да пропилявам тази прекрасна вечер с най-желания ерген в Бърнс Лейк. — Мисълта за Пола Кент отново споходи съзнанието ѝ.

— Така се изразявахме за стария бик Къдълс, помниш ли? Най-желаният ерген в Бърнс Лейк! — Чарли се засмя. — Бедният, затворен в двора на фермата, нямаше какво друго да прави, освен да гледа замечтано кравите.

Мери също се засмя. Спомените ѝ за отдавна отминалите времена се върнаха. Помни си как Къдълс веднъж бе избягал от двора на пътя, където възрастна двойка в розов „Буик Регал“, насочила се на север от шосе 30А, беше шокирана да види получилия награда бик на господин Петигрю да върви към тях по осевата линия. Шофьорът, пенсиониран телефонен техник, който отиваше да види балдъзата си във Вермонт, се паникьоса и се опита да заобиколи бика, който незабавно нападна и остави толкова голяма вдлъбнатина в страничната врата на буика колкото бе и недоверието на застрахователния агент, който впоследствие трябваше да оформи иска за щетите.

Мери се усмихна.

— Не мисля, че тази възрастна двойка някога се е съвзела.

— Не съм сигурен и за Къдълс. След това така и не дойде на себе си. — Чарли се засмя тихо и с леко раздразнение в гласа добави: — А след като ти замина, мисля, че не беше единственият, изпаднал в това положение. — Тя улови за миг загадъчната светлина в очите му. После на лицето му се изписа небрежна усмивка.

— Доколкото виждам, възстановил си се напълно — За своя изненада Мери откри, че е в състояние да понесе обсъждането на тази тема. Дори можеше да се шегува с най-болезнения епизод в живота си. Думите излязоха от устата ѝ, преди да е усетила. — Чувам, че напоследък се виждаш често с Пола Кент.

За нейно разочарование Чарли нито потвърди, нито отрече.

— Така ли? Е, знаеш как е в малкия град. Носят се разни слухове.

— Понякога в тези слухове има и доза истина.

Ала Чарли се дистанцира. Лицето му се бе затворило за нея като врата, през която тя можеше единствено да надзърне за кратко.

— Не можеш да подхождаш по този начин, Мери. — Тонът му бе хладен, макар да не бе лишен от нежност. — Ако искаш онова, което мога да предложа — то не е много, но ти го давам безрезервно — твое е. Не е необходимо да ти го казвам, знаеш го. Ти обаче направи своя избор и аз го уважавам, макар и да не ми харесва. Не искам от мен повече.

— Съжалявам. — Чарли имаше право. Тя искаше своето парче торта, въпреки че мисълта за Пола Кент я задушаваше. — Хайде да започнем отново.

Думите не можеха да бъдат по-неподходящи и Чарли се намръщи, но бързо се окопити и пусна своята патентована чаровна усмивка.

— Разбира се! Какво ще кажеш за съомга?

— Звучи добре — излъга тя.

Това беше толкова лесно, все едно да паднеш от греда, и в същото време най-трудното нещо, което бе способна да направи. Почти толкова трудно, като първия път, когато Чарли си тръгна. Вечеряха салата и съомга, а за десерт взеха ягодов пай, който изобщо не ѝ се ядеше, но го погълна безмилостно. Заседяха се на чашка еспreso. Чарли, изглежда, не бързаше никак. Дори да намираще присъствието ѝ за болезнено, не го показваше. Разговаряха още за

сватбата и за вероятността Триш и отец Джо също да минат по пътеката в църквата. Мери попита за Бронуин и Чарли ѝ каза, че се вижда често с Данте Ло Прести. Очевидно той не бе демонът, за който го бе обявил Чарли.

Те се разделиха пред ресторанта с благопристойна целувка, която изгори устните на Мери, след което всеки от двамата се запъти към колата си. Докато гледаше в огледалото за обратно виждане как той излиза от паркинга, неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи. Вече имаше усещането, че той напуска по всякакъв начин живота ѝ. На сватбата, заобиколени от приятели и роднини, те нямаха да имат възможност да разговарят, още по-малко да бърбят така сладко, както го бяха направили току-що. После тя щеше да се върне в града. Когато след месеци си дойдеше отново в Бърнс Лейк, най-вероятно дори случайно нямаше да срещне Чарли. След като Дорис си бе отишла, те щяха да се виждат само по тържествени поводи. Като дипломирането на Ема в гимназията, например. А ако имаха още едно-две внучета (в крайна сметка дъщеря им беше достатъчно млада) — и на кръщенетата. Щяха да промърморват вежливи реплики. Чарли щеше да бъде придружаван от Пола Кент — или от която и да било жена, която бе имала щастието да го хване — и това щеше да е мъчително, да, но не продължително. Беше смела пред хората.

Ала когато остана сама, в уединението, което ѝ предлагаше колата, заобиколена от лекото жужене на нощните насекоми, а потокът зад мелницата нашепваше онова, което не искаше да чуе, вече не беше необходимо да се преструва. Можеше да си поплаче на воля. Да си поплаче за онова, което бе загубила, и за дълга, който щеше да продължи да расте... и за отчаянието, което дори правилното решение може да предизвика.

„О, Чарли! — безмълвно се обърна към него тя. — Не исках това да свърши. Просто не виждах начин да го съхраня.“

Мери плака, докато група посетители, доста шумни след изпития алкохол, се разпръснаха на паркинга и се запътиха към автомобилите си, паркирани в близост до нейния. От страх някой да не помисли, че не се чувства добре или е пийнала, тя се стегна и отвори жабката, за да потърси там кутия с хартиени кърпички. Лампата в колата се включи и тя видя лицето си в огледалото за обратно виждане — подпухнали

зачервени очи, а на челото ѝ червен отпечатък там, където се бе опирала във волана. Издуха силно носата си и запали двигателя.

Сети се за една поговорка, която майка ѝ често повтаряше: „За всеки влак си има пътници“. Реалността я накара да се усмихне мрачно. Само защо, о, защо нейният беше човек, който по една иди друга причина никога не вземаше влака?

Следващия ден понесе по-леко. Изкара някак вечерята — репетиция на сватбата. После дойде събота, денят на сватбата. Слънцето грееше.

В ранните часове на деня Ханк бе повикан да изроди бебето на Норма Хофстедър, което трябваше да дойде на белия свят чак след три седмици. В девет часа, когато той още не беше се върнал, Ноел въпреки всичко не се тревожеше.

— Ще си дойде, има много време — развеселено твърдеше тя.

Кучето играчка на Ема — Боуи, изпрано за случая, излезе от сушилнията без едно ухо, а другото представляваше безформена кафява топка. След като известно време плака и подсмърча, тя позволи да бъде успокоена от баба Мери, която ѝ каза, че така, когато Ема отиде в първи клас есента, ще може да носи част от Боуи в джобчето си и то ще ѝ напомня, че кученцето я чака вкъщи.

И накрая, но не на последно място, Ноел откри, че дантелата на булчинската ѝ рокля е скъсана. Тя се паникьоса за кратко, защото вярваше по-малко в уменията си на шивачка, отколкото в способността на младоженеца да изражда бебета. За щастие, леля Триш успя да зашие скъсаното.

В някогашната стая на Мери сестра ѝ мърмореше, докато зашиваше роклята на Ноел. Бузите ѝ бяха розови, очите ѝ блестяха. Никога не бе изглеждала по-хубава. Ако Мери не знаеше, би си помислила, че сестра ѝ е тази, която се жени. Чувахе се само „Джо това, Джо онова“.

— Джо казва, че двойките, които настояват сами да напишат брачната си клетва, са свежа промяна. — Триш седеше на леглото, вперила поглед в роклята. — Не че той има нещо против това — побърза да добави тя. — Но има нещо толкова хубаво в традиционния начин. Какво лошо има в думите „Да се обичаме, уважаваме и подчиняваме“, когато го казват и двамата?

Мери, застанала до тоалетката, престана да гласи косата си, обърна се и се усмихна на сестра си. Нямаше причина да не се усмихва. Минаваше десет, а сватбата бе насрочена за единайсет и половина. Ханк току-що се беше прибрал. Преди минута тя чу входната врата долу да се затваря и гласа му, докато се качваше по стълбите. Въздухът ухаеше на люляк. Слънцето огряваше старото кленово легло, където Триш седеше кръстосала крака, а сатенената рокля в скута ѝ приличаше на езерце от разтопено сребро. Всичко беше наред.

С едно изключение — като родители на булката двамата с Чарли трябваше да седят един до друг, но нямаше да са заедно. Тя бе скъсала с него веднъж завинаги. „Кое не ти дава право, повтарям, не ти дава право да развалиш цялото събитие“, предупреди я строг вътрешен глас.

— Няма нищо лошо в традиционния начин — учтиво отвърна тя.

— Имам предвид, разбира се, че булката и младоженецът трябва да имат сватба, каквато искат — не млъкваше Триш. — Онзи ден четох списание за двойка леководолази, които се оженили под вода. Чувала ли си някога нещо по-странно? Важното е обаче, че са получили каквото искат. — Тя спря и пое дъх. — Боже мили, къде се отнесох! Забравих какво исках да кажа.

— Че когато си влюбен, нищо друго няма значение — отвърна разсеяно Мери. Очите ѝ бяха вперени в отражението ѝ в огледалото.

Зад нея в огледалото видя сестра ѝ да вдига глава с объркано изражение.

— Това ли съм казала? Е, така е. При цялата тази болка в света — а Господ е свидетел, че това семейство получи своята порция страдания — какъв по-хубав празник от двама влюбени, които свързват живота си? — Иглата в ръката ѝ влизаше и излизаше от сребърния басейн в скута ѝ. — Вземи мен, например. Преди шест месеца кой би си помислил, че ще бъда в настроение за женитба? Но знаеш ли какво, мисля, че онова, за Гари, беше благословено откритие. Ако не се бях натъкнала на него и на онази... онази жена... — стисна тя устни, докато изплюваше думата, — нямаше да познавам Джо. — Млъкна и улови погледа на Мери в огледалото. — О, само ме чуй! Не спирам да говоря. Човек би си помислил, че аз съм тази, която ще се жени. — Триш се изчерви силно и бузите ѝ станаха яркорозови, като розите на

Сесил Брунър, които бяха пропълзели по решетката и надничаха през прозореца.

Мери хвърли любящ поглед през рамо.

— Имам чувството, че ще бъдеш следващата — отбеляза тя и накара сестра си да се изчерви още по-силно. — Какво мисли Джо за книжарницата? Винаги съм смятала, че да бъдеш съпруга на свещеник означава само по себе си работа на пълен работен ден.

— Може би е така, но това не важи за Джо. Той се отнася с разбиране към моята работа. — Категоричният отговор на Триш донякъде имаше отношение към темата, която двете вече бяха дискутирали помежду си. — Ако нещо попречи, то ще е отвратителният търговски комплекс. Знаеш ли, че „Бигълоу Букс“ вече разпространяват листовки из града?

Тя, разбира се, имаше предвид търговския комплекс „Кранбъри“, чийто строеж в крайна сметка „Ван Дорен и синове“ подновиха след обяснимо отлагане с нов мениджър начело. Официалното откриване бе насрочено за края на юли, само след три седмици. А Триш заедно с други дребни собственици в града, чието съществуване бе застрашено, просто се гърчеше от страх и чакаше да види какво ще се случи. Изведнъж Мери се разсърди. Тя се завъртя на тоалетния стол.

— Защо, за бога, не направиш нещо?

— Какво да направя? — сви рамене сестра ѝ.

Инстинктът на специалиста по връзки с обществеността се пробуди у Мери.

— Най-малкото можеш да разпространиш листовки, както направи за оранжевоглавото коприварче. Припомни на лоялните си клиенти, които искат да извървят още един километър.

— Идеята не е лоша — замислено кимна Триш.

— Тогава организирай нещо. Кулинарна демонстрация. Или сбирка с дружеството „Старата роза“ за промоция на книгата за градинарството. Тези дами не обичат нищо повече от освобождаване от задължения заради чаено парти. — Мери забеляза, че наистина се бе разпалила по идеята. — Дори можеш да бъдеш домакиня на някакво периодично събитие — закуска веднъж месечно, на която някой добре познат автор да говори — добави тя въодушевено.

— А дали добре познат автор ще дойде в Бърнс Лейк? — попита изпълнена със съмнение Триш.

— За да продаде книгите си, разбира се! — После добави лукаво: — И защото ти ще дадеш на издателите му най-добрата идея след готовия резен хляб.

— Наистина ли?

— Прави се така — обясни Мери, — ти продаваш билети за събитието и по този начин разбираш колко души ще дойдат. Да кажем, че започнеш с петдесет — броят им ще нарасне, когато се разчуе — а входната такса включва цената на книгата, плюс кафе и паста. Така гарантираш продажбата на петдесет книги, плюс още след събитието. Държиш печалбата ниска, за да пласираш повече билети, а в замяна получаваш повече внимание, добро отношение и стабилен приток на клиенти.

— Това е блестящо! — видимо се оживи Триш. — Има само един проблем — трябва ми някой опитен като теб да ми помогне да започна. — Протегна ръка, за да попречи на Мери да продължи: — Послушай ме, преди да си започнала да се опитваш да ме променяш по свой образ и подобие. Отне ми половината живот, но ние най-сетне се помирихме с факта, че аз не съм ти. Не ме гледай така. Говоря съвсем сериозно. Знаеш ли колко лесно бе да израсна в твоята сянка? Провинциалната мишка и градската ѝ братовчедка.

Мери усети, че губи почва под краката си.

— Невинаги съм живяла в града.

— Не, но дори когато си била тук, винаги си била по-различна. Винаги по-стилна, някак изпълнена с повече решимост. Също по-умна. Определено по-умна.

— Ти се подценяваш — възрази Мери.

Триш се намръщи и поклати глава.

— Не, не е така. Просто ти казвам истината.

— Е, добре тогава, виж докъде стигнах. Толкова съм умна, че почти съм загубила единственото си дете и единствения мъж, когото някога съм обичала. — Самотата притисна Мери.

— Да си умен, не означава, че знаеш как да бъдеш щастлив — отбеляза сестра ѝ иронично като жена, която е прекарала най-хубавите си години в преследване на погрешната цел.

— Е, ако ти имаш рецепта за щастието, ще ти бъда благодарна, ако я споделиш с мен. — Мери долови язвителната нотка в гласа си и

замълча. Дали не се превръщаше в онова, което я ужасяваше — в клонинг на майка си?

Триш се разсмя и се протегна да вземе макарата с конците. Отрязва конец с дължината на ръката си и присви едното си око, докато вдяваше иглата.

— Донякъде е късмет, но в повечето случаи ти отваря очите за възможности, които никога не си си представял.

— Например?

— Е, да вземем кариерата ти. — Триш отново се приведе над иглата, по-усърдно от необходимото, както се стори на Мери, а иглата ѝ отново заснова навътре-навън по плата. — Знам, че няма да е същото, но можеш да си специалист по връзки с обществеността и някъде около Ню Йорк. О, сигурна съм, че това ще е голяма промяна и не твърдя, че някъде тук ще печелиш същите пари. Но просто напук — би могла.

Мери, която с основание предполагаше някъде бие сестра ѝ, отговори малко рязко:

— Добре тогава, напук, къде смяташ, че мога да установя бизнеса си?

— Ти беше тази, която посочи необходимостта да рекламирам книжарницата си — отговори Триш. — Ами останалите малки магазинчета, които ще пострадат, когато се отвори търговският комплекс? Ако до нас е някой толкова опитен, колкото си ти, за да ни посочи пътя, може да стане. Все едно ни липсва молитва за оцеляване.

— Прилича ми на изнудване — погледна Мери сестра си.

— Това е просто здрав разум — продължи Триш да настоява. — Често съм чела за приятни малки градчета като нашето — „градче, забравено от Бога“, обикновено така пишат — които са превърнати в туристическа дестинация от някой умен специалист по рекламата.

— Нещо като защита на застрашени видове — лукаво отбеляза Мери.

— Точно така! — Триш я погледна с такова невинно изражение, че беше трудно да му устои, после продължи ентусиазирано: — Ето, виждаш ли, ако някой такъв поеме Бърнс Лейк, само си помисли какво може да бъде свършено.

— Защо имам чувството, че ми се предлага работа, за която не съм кандидатствала?

Лицето на сестра й помръкна.

— Е, това е само идея. Със сигурност не е необходимо да го обсъждаш с мен. Просто исках да ти докажа, че можеш да бъдеш щастлив и да се чувстваш пълноценен навсякъде, където си избереш. — Тя завърза и отрязва конеца, после вдигна роклята в очакване на одобрение от Мери. — Ето, добре ли изглежда?

Темата бе приключена. В последвалата вихрушка от събития Мери дори не се сети за разговора. Едва когато седна на най-предната скамейка в църквата — съвременна постройка от светло дърво с изчистени, извисяващи се стремително нагоре очертания — и видя Ноел да върви по пътеката под ръка с Чарли, думите на сестра й изплуваха в съзнанието й. „Можеш да бъдеш щастлив и да се чувстваш пълноценен навсякъде, където си избереш.“

Ала тя не бе избрала Бърнс Лейк. Тъкмо обратното, бе прекарала по-голяма част от зрелия си живот в опити да избяга от него.

„Сигурна ли си, че не бягаш просто от нещата, пред които ти е трудно да се изправиш? От хора, които са те разочаровали или които имаш чувството, че си предала. Като майка ти. Като Ноел. И, да, като Чарли.“

Мери прогони тези мисли от съзнанието си и се съсредоточи върху дъщеря си.

Ноел бе същинско видение в сатен и дантела, макар че роклята й бе толкова семпла и елегантна, колкото и самата сватба. Нямаше шаферки и шафери и единствената украса бяха цветята на олтара и букет бледорозови орхидеи в ръката й. В този момент, когато дъщеря й и Чарли се приближиха, Мери се отдаде на спомени за своята отдавнашна сватба, несъмнено много различна от сегашната. Младоженецът изглеждаше нервен, но така сияещ колкото и сега, макар и облечен в зле стоящ му тъмносин костюм. Тя носеше роклята, с която преди три години бе отишла на първото си причастие... само че отпусната с цяла педя, за да побере разширената й талия. Церемонията се състоя в кметството, присъстваше само Корин като шаферка и родителите на Чарли, с изражения, които издаваха болката и леката вина, че по някакъв начин ще бъдат обвинени.

Единствените, които, изглежда, не забелязваха липсата на цветя, музика и множество просълзени роднини, бяха булката и младоженецът. А сега, с цялата болка в сърцето, която отново усети,

след като уж си беше отишла, Мери можеше да си спомня точно как бе било. Как се бе чувствала. Бях щастлива, помисли си тя без никакъв страх, истински щастлива!

Колко щастлива ѝ изглеждаше сега Ноел. Сълзи напълниха очите на Мери, докато гледаше дъщеря си как бавно спира пред Ханк. А Ханк я гледаше с благоговение. Двамата изчакаха с търпеливи усмивки Ема — невероятно прелестна в роклята си на волани от органза — да се умори да посипва розови листенца и да премине тичешком последните метри по пътеката. Докато отец Джо извършваше бракосъчетанието, Ема стоеше почти скрита в гънките на роклята на майка си и оглеждаше срамежливо насъбралите се приятели и роднини.

Бяха дошли родителите на Ханк от Канзас, консервативни и скромни хора, въпреки че когато погледна Ханк старши, Мери забеляза откъде се е взел дяволитият поглед на сина му. От двете им страни седяха лелята на Ханк, Мейбъл и чичо Нед, придружени от четирите си деца, всички едри, руси хора с лунички по лицата. Не бе поканен никой от съседите на Ноел на „Рамзи Терас“, присъстваха обаче неколцина приятели от гимназията. Тук бе и Лейси Бъкстън, облечена в костюм на точки, а лицето ѝ бе скрито под подходяща широкопола шапка. Както и Нора Лундкуист, заедно със синовете си Евърет и Джорди и съпругите им. С тъжна усмивка Мери си помисли колко жалко бе, че майка ѝ не видя тази гледка. Дорис много обичаше да коментира точно такива неща.

Чарли сдържано зае мястото си до Мери. Без да се замисли, тя го хвана под ръка. Той я погледна изненадано, после се усмихна. „Приличаме на гордите родители на булката“, помисли си тя. Въпреки че няколко души ги изгледаха с любопитство — особено Бронуин — какво им влизаше в работата? Поне Триш, седнала до Мери с ръце, поставени чинно в скута ѝ, се мъчеше да не ги гледа. Въпреки че поведението ѝ имаше нещо общо по-скоро с отец Джо, поразително достолепен в своя стихар на олтара.

„Изгубих го веднъж. Не искам да го изгубя отново.“ Мисълта дойде изневиделица, толкова гръмка, колкото и акордът, който се чу откъм органа.

Мери отказа да ѝ обърне внимание. Това не се отнасяше за нея и за Чарли. Всичко беше решено. Това бе денят на Ноел и Ханк, в който

можеше да се проливат сълзи само от радост. А пристъпите на тъга, които я нападаха, бяха нещо напълно нормално. Не трябваше да мисли за тях.

След кратък прочит на откъс от Книгата с псалмите, Ханк и Ноел изрекоха брачната клетва. После поставиха един на друг семплите брачни халки, които бяха избрали. Когато се целунаха, сякаш всички в църквата си отдъхнаха. Луела Карсън на органа, едра жена, облечена в рокля на цветя, подхвана хора от „Водна музика“ на Хендел, с което даде знак за изпълненото с веселие преминаване обратно по пътеката.

Триейки очи, Мери се наведе и прошепна:

— Мислил ли си, че някога ще видим този ден?

— Много ясно си го представях — прошепна Чарли дрезгаво.

— Напомни ми следващия път да се консултирам с твоята кристална топка. Изглежда, моята се е съсипала.

— Надявам се, че не е онази, която показва бъдещето — прошепна той отново, загледан напред с невъзмутимо изражение, докато вървяха по пътеката, за да се присъединят към младоженците. — Понякога просто трябва да я пренебрегнеш.

Мери погледна крадешком неговия изсечен профил с ястребов нос и видя в единия ъгъл на устните му да се прокрадва усмивка. Топлината, която премина през нея, беше като помитаща вълна в посока, която не бе предвидила. Тя се изненада, когато се чу да пита:

— Пренебрегването включва ли обратен билет?

Той се спря, когато стигнаха до преддверието и я избута настрана, докато останалите преминаваха край тях.

— Аз съм малко бавно загреващ. Знаеш ни нас, провинциалните момчета — рече той и се обърна така, че да вижда напълно лицето ѝ. Усмиваше се, но очите му бяха сериозни. — Би ли ми обяснила за какво става дума?

— Не знам — отвърна му Мери честно, поклащайки глава, тъй като не вярваше на промяната, настъпила в собственото ѝ сърце, ако изобщо ставаше дума за това. — Питам се дали не съм възприемала всичко по погрешен начин.

— Нещо от сорта, че си изпуснала питомното, за да гониш дивото? — Чарли стоеше с гръб към витражния прозорец и бе окъпан в пъстроцветно сияние, което за кратко я накара да помисли, че сънува.

Потокът от разотиващи се гости се отдалечи и вече изглеждаше като петно. Изглежда бяха останали сами в църквата.

— Нещо такова — отвърна тя, като трепереше вътрешно.

Чарли я гледаше, без да откъсва поглед от нея.

— Слушам те — каза тихо той.

— Все още не знам дали не мога да се върна тук завинаги — призна си Мери, — но онова, което знам, е, че като се върна, не искам да бъда сама.

— Аз съм тук, където винаги съм бил — потвърди Чарли. Устните му представляваха права линия, не се усмихваха. — Само кажи.

Той искаше знак, дори да не беше нещо повече от лотариен билет, който можеше да им донесе бъдеще. Всъщност ѝ казваше, че подобна голяма промяна трябва да е плод единствено на нейно решение, на нейни условия. В противен случай никога нямаше да стане факт.

Той вече бе стигнал достатъчно далеч. Сега тя бе тази, която трябваше да направи първата стъпка.

Мери изведнъж почувства прилив на енергия, като празна чаша, която бавно е била напълнена с нещо сладко и студено. Тя го чувства като освобождаване от силната хватка, в която сама бе държала сърцето си.

— Чакат ни отвън — подкани го тя и кимна към отворената двукрила врата и облените в слънце стълби, където се бе оформила опашка за поднасяне на поздравления. Гърлото ѝ се стегна. — Не може ли по-късно да поговорим за това?

— Знаеш къде да ме намериш.

— Това никога не е било проблем. — Тя го дари със спокойна усмивка. — Проблемът е, че невинаги съм знаела къде да намеря себе си.

— Може би не си търсила където трябва.

— Бих искала да знам къде съм. Господи, колко искам!

— В такъв случай, позволи ми. — Този път Чарли взе ръката ѝ. Когато прекосиха преддверието, той я държеше толкова плътно, че тя усещаше как сърцето му бие в гърдите.

През отворената врата виждаше булката и младоженеца на стълбите, заобиколени от приятелите и семейството, близките и

пациентите на Ханк. Тяхната дъщеря — тяхната дъщеря! — сияеше на слънчевата светлина с нов блясък, както всъщност си беше. Точно в този момент Ноел ги видя и се усмихна така ослепително, че всички останали ги погледнаха.

— Не ме пускай — прошепна Мери, внезапно обзета от паника.
— Мисля, че краката няма да ме удържат.

— Хванал съм те.

Той наистина я стискаше толкова силно, че тя усещаше топлия му дъх в косата си. Миришеше на сапун и крем за бръснене и на изпрана бяла риза. Голям размер. Леко с колосването, моля!

Двамата заедно излязоха от църквата навън под ослепителното слънце.

Издание:

Айлин Гоудж. Цената на мълчанието

Американска. Второ издание

ИК „Саном Блясък“, София, 2011

Коректор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-818-662-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.